CĂRȚI ROMANTICE

DRAGOSTE SUB PRESIUNE

SANDRA BROWN

prolog

Cei doi ofițeri robuști de patrulă, puși să păzească accesul, o priveau fără să trădeze vreo emoție, dar, ținând cont de agitația din presă din ultimele zile, știa că o recunoscuseră și că, în ciuda înfățișării și a atitudinii ei impecabile, erau curioși să știe din ce motiv încerca judecătoarea Holly Spencer să se apropie de scena unei crime sângeroase.

– ... glonț în piept... urme că a fost legat la încheieturi și la glezne... pe jumătate în apă, pe jumătate afară... carnagiu...

Fuseseră expresiile cu care sergentul Lester descrisese scena din spatele cordonului de interdicție, deși o asigurase că o ferea de „detaliile cu adevărat oripilante". Îi ordonase totodată să plece, să se ducă acasă, spunându-i că nu ar fi trebuit să fie acolo, că nu putea face nimic. Apoi trecuse pe sub banda galbenă, urcase în sedanul lui și dăduse cu spatele, întorcându-se în același timp în așa fel încât să fie cu botul mașinii înspre scena crimei.

Dacă nu pleca de bunăvoie, ofițerii de patrulă ar fi luat-o de acolo cu forța, iar asta ar fi creat o scenă și mai mare. Începu să se îndrepte spre mașina ei.

În cele câteva minute cât stătuse de vorbă cu ofițerii, și mai mulți oameni ai legii și personal de urgență apăruseră în zonă. Era un șir din ce în ce mai lung de autoturisme, dube și camionete care se forma în ambele sensuri ale drumului îngust, de-o parte și de cealaltă a punctului în care drumul se desprindea din șoseaua principală. Era o intersecție aflată adânc în pădure și apărea doar pe puține hărți. Era aproape imposibil de găsit, dacă nu știai să te uiți anume după indicatorul de animale împăiate, reprezentat de un tatu cu nasul lung.

În seara asta, fusese un loc de maximă agitație.

Vibrația mulțimii formate era aproape festivă. Semnalele luminoase ale vehiculelor de intervenție îi aminteau lui Holly de un carnaval. Un număr din ce în ce mai mare de gură-cască, atrași de o posibilă tragedie așa cum sunt rechinii atrași de sânge, stăteau grupați, dându-și cu părerea despre numărul victimelor, făcând speculații în legătură cu cine și cum murise.

Auzind un grup făcând pariuri în legătură cu cine supraviețuise, Holly simți nevoia să urle: „Nu este un spectacol!"

Când ajunse în sfârșit la mașină, respira greu și avea gura uscată. Urcă și-și încleștă mâinile pe volan, apăsându-și fruntea pe el atât de tare, încât simți că o doare.

– Pornește, doamnă judecător.

Sărind ca arsă, mai să i se oprească inima în piept, întoarse capul dintr-o mișcare, și-i strigă numele în clipa în care văzu cantitatea de sânge care îi îmbiba hainele.

Pata uriașă de sânge era suficient de proaspătă încât să se vadă, roșu aprins, în caleidoscopul de sclipiri roșii, albe și albastre care îi înconjura. Ochii îi luceau din orbitele afundate în umbră. Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare și de fire de păr ude, care i se lipiseră de piele.

Rămase perfect nemișcat, lungit pe bancheta din spate, cu piciorul stâng întins de-a lungul acesteia, cu vârful cizmei de cowboy mânjită de sânge îndreptat spre plafonul mașinii. Piciorul drept îi era îndoit, iar pe genunchiul acestuia își sprijinea mâna în care ținea un pistol ce nu părea să fie o jucărie.

– Nu e sângele meu, spuse el.

– Am auzit.

Privind în lungul piciorului întins, râse scurt, grav și amar.

– A murit înainte să atingă pământul, dar am vrut să fiu sigur. Proastă mișcare. Mi-am distrus cămașa și era una din preferatele mele.

Holly nu era păcălită de aparenta lui indiferență, nici de postura relaxată. Reflexele lui erau încordate, în orice clipă putea face o mișcare bruscă.

În față, ofițerii începuseră să pună în mișcare mașinile oprite, făcându-le semn spectatorilor de ocazie să elibereze zona.

- Sergentul Lester mi-a spus că...

- Că l-am omorât pe nenorocit? Este adevărat. E mort. Acum pornește!

capitolul 1

Cu cinci zile în urmă

Crawford Hunt se trezi știind că era ziua pe care o aștepta de foarte multă vreme. Chiar înainte să deschidă ochii, simți sentimentul de exuberanță ridicându-i-se în piept, doar ca să se preschimbe aproape instantaneu într-un junghi de îngrijorare.

Era posibil să nu iasă cum voia el.

Făcu dușul cu eficiența caracteristică, dar petrecu mai mult timp ca de obicei cu îngrijirea personală: folosi ață dentară după ce-și perie dinții, se bărbieri cu deosebită atenție, folosi foehnul în loc să-și lase părul să se usuce de la sine. Dar nu se pricepea la astfel de detalii și, în cele din urmă, părul lui ajunse să aibă același aspect ca întotdeauna – răvășit. De ce nu se gândise să se tundă? Observă câteva fire albe la tâmple. Acestea, împreună cu cele câteva riduri discrete din colțurile ochilor și ale gurii, îi dădeau un aer de maturitate.

Dar probabil că judecătoarea avea să le interpreteze ca semne ale unei vieți dezordonate.

– Mai dă-le dracului!

Pierzându-și răbdarea cu atâta dichiseală, întoarse spatele oglinzii din baie și se duse în dormitor, să se îmbrace.

Se gândise să-și pună un costum, dar își spusese apoi că ar fi fost exagerat, ca și cum ar fi încercat prea mult să o impresioneze pe judecătoare. În plus, stofa neagră îl făcea să se simtă ca un angajat de la pompe funebre. Se hotărî să-și ia un sacou sport și o cravată.

Deși se simțea ciudat fără senzația tocului de armă în moalele spatelui, se hotărî să lase pistolul acasă.

În bucătărie, puse de cafea și-și pregăti un bol de cereale, dar nici una, nici cealaltă nu se așezară prea bine

în stomacul lui agitat, așa că renunță la micul dejun. În timp ce cerculețele *Cheerios* dispăreau în coșul de gunoi, primi un telefon de la avocatul lui.

– Ești bine?

Trăsăturile care făceau din William Moore un bun avocat funcționau în defavoarea lui ca persoană. Avea prea puțin tact și era absolut lipsit de farmec, așa că, deși sunase ca să se intereseze de starea de spirit a lui Crawford, întrebarea suna ca o provocare la care aștepta un răspuns pozitiv.

– Binișor.

– Ședința va începe fix la ora două.

– Mda. Aș vrea să fie mai devreme.

– Treci mai întâi pe la birou?

– Mă gândeam. Poate. Nu știu.

– Ar fi bine. În felul ăsta, ai putea să te mai gândești și la altceva.

Crawford evită un răspuns direct.

– Văd cum o să mă simt.

– Ai emoții?

– Nu.

Avocatul pufni sceptic. Crawford recunoscu că simțea fluturi în stomac.

– Am recapitulat totul, spuse avocatul. Privește pe toată lumea direct în ochi, în special pe judecătoare. Fii sincer. O să te descurci.

Deși părea destul de simplu, Crawford oftă prelung.

– În momentul ăsta, am făcut tot ce puteam. De acum depinde de judecătoare, care probabil că s-a și hotărât asupra verdictului.

– Poate că da. Poate că nu. Decizia ar putea să depindă de felul în care te vei comporta când vei depune mărturie.

Crawford se încruntă.

– În rest, nici o problemă...

– Am un presentiment bun.

– Mai bine decât unul rău, presupun. Dar ce se întâmplă dacă nu câștig azi? Ce fac mai departe? În afară că angajez pe cineva s-o omoare pe judecătoarea Spencer?

– Nici să nu te gândești că ai putea să pierzi.

Când Crawford nu răspunse, Moore își începu prelegerea:

– Ultimul lucru de care avem nevoie este să intri în sala de judecată cu un aer pesimist.

– Sigur.

– Vorbesc serios. Dacă pari nesigur pe tine, ești pierdut.

– Sigur.

– Du-te plin de încredere, sigur pe tine, ca și cum deja i-ai fi făcut zob.

– Am înțeles, bine?

Simțind încordarea clientului său, Moore bătu în retragere.

– Ne vedem în fața sălii, puțin înainte de două.

Închise telefonul fără să-și ia la revedere.

Având câteva ore moarte înainte de momentul în care trebuia să fie la tribunal, Crawford își făcu de lucru prin casă, verificând. Frigiderul, congelatorul și cămara erau bine aprovizionate. Apelase la o firmă de curățenie cu o zi în urmă și cele trei femei puse pe treabă lăsaseră întreaga casă imaculată. Făcu patul, apoi strânse prin dormitor. Nu vedea ce altceva ar mai fi putut face acolo.

În cele din urmă, se duse în cel de-al doilea dormitor, pe care îl pregătise săptămâni întregi pentru Georgia, neîngăduindu-și să se gândească la posibilitatea că, începând din acea seară, fetița lui n-o să-și petreacă fiecare noapte sub acoperișul său.

Lăsase decorarea camerei în seama vânzătoarei de la magazinul de mobilă.

– Georgia are cinci ani. Încă puțin și merge la școală.

– Care e culoarea ei preferată? îl întrebase.

– Roz. Și, pe locul doi, tot roz.

– Aveți un buget?

– Fără limită.

Și femeia îl ascultase întocmai. Totul în cameră era roz, cu excepția tăbliei de pat, a dulapului și a unei măsuțe de toaletă cu o oglindă ovală, care se învârtea între două tije verticale – acestea erau de culoare crem.

Crawford adăugase câteva detalii care crezuse că i-ar plăcea Georgiei: cărți cu poze în culori pastelate,

cu unicorni, curcubeie şi altele de genul ăsta, o întreagă menajerie de animale de pluş, un tutu cu balerini strălucitori, asortaţi, şi o păpuşă îmbrăcată într-o rochie roz de prinţesă, cu coroniţă aurie. Fata de la vânzări îl asigurase că era o cameră de vis pentru o fetiţă de cinci ani.

Tot ce lipsea era fetiţa.

Inspectă pentru ultima oară baia apoi ieşi din casă şi, fără a avea în mod conştient această intenţie, se trezi conducând înspre cimitir. Nu mai venise aici de la Ziua Mamei, când el şi socrii lui o aduseseră pe Georgia să viziteze mormântul mamei pe care nu şi-o amintea.

În mod solemn, Georgia aşezase un buchet de trandafiri pe mormânt, aşa cum fusese învăţată, apoi se uitase la el şi îl întrebase:

– Acum putem să luăm îngheţată, tati?

Lăsându-şi socrii singuri cu fosta lor fiică, o luase în braţe pe Georgia şi o dusese înapoi la maşina lui. Chicotise ori de câte ori se prefăcuse că se împiedică sau că se clatină sub greutatea ei. Se gândise că Beth n-o să se supere. Oare nu ar fi preferat să o ştie pe Georgia râzând cu un cornet de îngheţată în mână, decât plângând la mormântul ei?

Cumva, i se păruse că era cazul să-i viziteze mormântul azi, deşi venise cu mâna goală. Nu înţelegea la ce i-ar fi folosit un buchet de flori unei persoane aflate sub pământ. În timp ce stătuse lângă mormânt, nu i se adresase în nici un fel spiritului soţiei sale moarte. Trecuseră ani de când nu mai avea nimic să-i spună şi, oricum, toate descărcările verbale nu-l făcuseră să se simtă cu nimic mai bine. Şi, cu siguranţă, nu-i folosiseră la nimic lui Beth.

Aşa că nu făcu decât să privească data gravată în piatra de granit, înjurându-se în sinea lui pentru vina pe care ştia că o poartă, apoi făcu o promisiune oricărui maestru păpuşar ce trăgea sforile cosmosului, că va face tot ce-i stătea în putere ca să îndrepte lucrurile.

Holly se uită la ceasul pe care îl purta la mână în timp ce aştepta liftul la parterul tribunalului. Când acesta sosi şi uşile se deschiseră, îşi înăbuşi un geamăt

în clipa în care îl văzut pe Greg Sanders printre cei aflați înăuntru.

Se dădu la o parte și lăsă pe toată lumea să coboare. Sanders înaintă până în prag, însă acolo se opri, împiedicând-o să intre.

– Ca să vezi, doamnă judecător Spencer! spuse el, cu voce tărăgănată. Ce coincidență să dau peste dumneavoastră. Puteți fi prima care să mă felicitați.

Holly se forță să zâmbească.

– Este cazul să vă felicit pentru ceva?

Sanders puse o mână pe ușă, ca să le împiedice să se închidă.

– Tocmai am ieșit din sală. Verdictul în cazul Mallory? Nevinovat.

Holly se încruntă.

– Nu mi se pare că ar fi un motiv de bucurie. Clientul dumneavoastră fusese acuzat că ar fi bătut brutal un angajat al unui magazin, în timpul comiterii unui jaf armat. Omul a pierdut un ochi.

– Dar clientul meu nu a jefuit magazinul.

– Pentru că a intrat în panică și a fugit când a crezut că l-a omorât pe vânzător în bătaie.

Holly era familiarizată cu respectivul caz, dar, pentru că avocatul Sanders era adversarul ei în alegerile ce urmau să aibă loc pentru funcția de judecător al tribunalului de district, cazul îi fusese atribuit altcuiva.

Greg Sanders, satisfăcut, schiță zâmbetul lui caracteristic, care era în același timp superior și disprețuitor.

– Procurorul nu a reușit să-și fondeze cazul. Clientul meu...

Holly îl întrerupse.

– V-ați susținut deja pledoaria în sala de judecată. Nici prin cap nu mi-ar trece să vă cer să reluați întreg spectacolul pentru mine, aici și acum. Sunteți drăguț să mă scuzați?

Trecu pe lângă el și intră în lift. Sanders ieși, dar continua să țină ușa cu mâna.

– Câștig victorie după victorie. Iar în noiembrie – făcu cu ochiul – victoria cea mare.

– Mă tem că vă așteaptă o dezamăgire de proporții.

Apăsă butonul pentru etajul cinci.

– De data asta, n-o să-l mai aveți pe Waters ca să vă împingă de la spate, i-o întoarse Sanders.

Țineau pe loc unul dintre cele cinci lifturi. Oamenii începuseră să-și piardă răbdarea și să se uite urât la ei. Pe lângă faptul că-i deranjau pe ceilalți, nu avea de gând să se justifice nici pe sine, nici pe mentorul ei, în fața lui Greg Sanders.

– Trebuie să intru în sală în cincisprezece minute. Vă rog, lăsați ușa.

Sanders începuse deja să se lupte cu mașina ca să țină ușile deschise. Vorbind în așa fel încât să nu o audă decât ea, spuse:

– Ei, oare ce ar fi putut o avocată tânără și drăguță ca tine să facă pentru bătrânul judecător Waters ca să-l convingă să te susțină în fața guvernatorului?

Adjectivul *drăguță* era o acuzație, nu un compliment.

Îi zâmbi, dar cu exasperare.

– Zău așa, domnule Sanders, dacă vă coborâți la aluzii despre relații necuviincioase, de natură sexuală, între respectabilul judecător Waters și persoana mea, înseamnă că vă simțiți extraordinar de nesigur în ceea ce privește rezultatul alegerilor din noiembrie.

Apoi, fără să mai adauge *vă rog* de data asta, îi spuse:

– Dați drumul la ușă!

Sanders ridică mâinile, în semn de capitulare, și se retrase.

– O s-o dai în bară până la urmă. E doar o chestiune de timp.

Ușile se închiseră, astupându-i rânjetul.

Holly intră în biroul ei și își găsi asistenta, pe domnișoara Debra Briggs, mâncând un iaurt.

– Vreți și dumneavoastră unul?

– Nu, mersi. Tocmai am avut un schimb de replici față în față cu adversarul meu.

– Ei, atunci aveți tot dreptul să vă fi pierdut pofta de mâncare. Îmi amintește de un catâr bătrân, pe care îl avea bunicul când eram mică.

– Da, văd o asemănare. Față lungă, urechi mari, când zâmbește își arată toți dinții.

– Eu mă refeream la celălalt capăt al catârului.

Holly râse.

– Am vreun mesaj?

– Marilyn Vidal a sunat de două ori.

– Sun-o și spune-i că trebuie să intru în sală. O sun eu după ședința asta.

– N-o să-i placă să fie amânată.

Marilyn, geniul care îi orchestra campania, putea fi enervant de insistentă.

– Nu, n-o să-i placă. Dar o să-i treacă.

Holly intră în cabinetul ei privat și închise ușa. Avea nevoie să fie câteva minute singură ca să se adune înainte de audierea pentru custodie care urma. Întâlnirea cu Sanders – și era foarte nervoasă pe sine din cauza asta – îi lăsase un sentiment deloc caracteristic de neliniște. Era încrezătoare că îl putea învinge în alegeri, pentru a păstra postul de judecător în care fusese numită temporar.

Dar, în timp ce își îmbrăca roba, cuvintele pe care i le spusese la despărțire îi răsunau în minte ca o cumplită prezicere.

– Crawford?

Ajunsese mai devreme și acum încerca să-și golească mintea de gândurile negative privind printr-o fereastră de la etajul al patrulea al venerabilului tribunal din districtul Prentiss.

În clipa în care își auzi numele, se răsuci pe călcâie. Grace și Joe Gilroy se îndreptau spre el, cu o expresie sumbră, potrivită cu motivul pentru care se aflau acolo.

– Bună, Grace.

Soacra lui era o femeie mărunțică și drăguță, cu ochi în care i se citea firea blândă. Colțurile exterioare erau ușor ridicate, o trăsătură pe care o moștenise și Beth. Se îmbrățișară scurt.

Când se retrase, îl măsură din cap până-n picioare cu o privire aprobatoare.

– Arăți bine.

– Mulțumesc. Salut, Joe.

O lăsă pe Grace și dădu mâna cu tatăl lui Beth. Hobby-ul lui Joe era tâmplăria și din acest motiv avea un șir de bătături în palmă, la baza degetelor. Într-adevăr, totul la Joe Gilroy era dur, pentru un bărbat trecut de șaptezeci de ani.

– Cum te simți? întrebă el.

Crawford se forță să zâmbească.

– Grozav.

Joe nu păru că dă crezare acestei exagerări, dar se abținu să comenteze. Și nici nu răspunse la zâmbetul lui Crawford.

Grace spuse:

– Cred că suntem toți puțin agitați.

Ezită, apoi îl întrebă pe Crawford dacă avea vreo presimțire, bună sau rea, în legătură cu rezultatul audierii.

– Adică, dacă o să câștig sau o să pierd?

Grace îi adresă o privire îndurerată.

– Te rog nu te gândi în termeni de câștig sau pierdere.

– Tu gândești altfel?

– Nu ne dorim decât ce e mai bun pentru nepoata noastră, spuse Joe.

În traducere, asta însemna că era mai bine pentru Georgia să rămână la ei.

– Sunt sigur că asta vrea și judecătoarea Spencer.

Crawford își ținu gura și se hotărî să păstreze argumentele pentru sala de judecată. Nu avea nici un rost să discute acum cu ei despre asta, și nu ar fi putut crea decât dușmănie. Realitatea era pur și simplu că astăzi el și socrii lui se găseau în tabere opuse ale unui aspect legal, iar rezultatul avea să-i afecteze pe toți în mod profund. Cineva avea să plece de la tribunal învins și nefericit. Crawford nu ar fi putut să-i felicite dacă judecătoarea se pronunța de partea lor și nici nu avea de gând să le ureze noroc. Și își imagina că și ei simțeau cam același lucru în ceea ce-l privea.

Pentru că fuseseră de acord cu toții să nu o implice absolut deloc pe Georgia în întreaga procedură, Crawford o întrebă pe Grace unde o lăsase pe fiica lui cât timp ei erau la tribunal.

– Este la o întâlnire de joacă cu nepoțica vecinilor noștri. Era foarte entuziasmată când am dus-o. O să facă fursecuri.

Crawford se strâmbă.

– Ultimele erau cam cleioase la mijloc.

– Întotdeauna le scoate prea repede din cuptor, spuse Joe.

Crawford zâmbi.

– Nu poate să aștepte, vrea să le guste cât mai repede.

– Trebuie să învețe virtutea răbdării.

Ca să-și păstreze zâmbetul pe buze, Crawford trebui să strângă din dinți. Socrul lui se pricepea foarte bine să arunce astfel de săgeți, țintite spre defectele de caracter ale lui Crawford. Și asta își atinsese ținta. Și fusese spusă la momentul oportun. Înainte ca Crawford să poată răspunde, avocatul soților Gilroy ieși din lift. Cei doi se scuzară și se duseră să discute cu el.

În câteva minute, sosi și avocatul lui Crawford. Mersul lui Bill Moore era la fel de iute și de aspru ca și manierele lui. Astăzi însă, pasul lui hotărât fusese împiedicat de câteva zeci de potențiali jurați, care se îngrămădiseră pe coridor, căutând sălile la care fuseseră desemnați.

Avocatul își făcu cu greu loc printre ei, se întâlni cu Crawford și intrară împreună în sala de judecată a judecătoarei Spencer.

Aprodul, Chet Barker, era o figură emblematică. Era un bărbat masiv, cu o fire deosebit de sociabilă. Îl salută pe Crawford, adresându-i-se pe nume.

– Zi mare, ha?

– Da, chiar este, Chet.

Aprodul îl bătu pe umăr.

– Succes.

– Mersi.

Fundul lui Crawford abia avusese timp să ia contact cu scaunul înainte ca Chet să le ceară tuturor să se ridice. Judecătoarea intră în sală, urcă pe podium și se așeză pe scaunul cu spătar înalt pe care Crawford îl asocia în mintea lui, cu un sentiment deloc plăcut, cu un tron. Și, într-un fel, chiar era un tron. Aici, onorabila judecătoare Holly Spencer avea puterea absolută.

Chat anunță începerea ședinței și le ceru tuturor să ia loc.

– Bună ziua, spuse judecătoarea.

Îi întrebă pe avocați dacă erau prezente toate părțile, apoi, formalitățile astfel îndeplinite, își împreună mâinile pe pupitru.

– Deși am preluat acest caz de la judecătorul Waters, m-am familiarizat cu el. Din câte am înțeles eu, în mai 2010, Grace și Joe Gilroy au cerut custodia temporară a nepoatei lor, Georgia Hunt.

Se uită spre Crawford.

– Domnule Hunt, nu v-ați împotrivit acestei cereri.

– Nu, doamnă judecător.

William Moore se ridică.

– Dacă-mi permiteți, doamnă judecător?

Holly Spencer dădu din cap.

În stilul caracteristic, avocatul enumeră capetele majore ale petiției lui Crawford de a recâștiga custodia, explicând pe scurt de ce era un moment potrivit ca Georgia să se întoarcă la el. Încheie spunând:

– Domnul Hunt este tatăl ei. O iubește, iar fetița îl iubește la rândul ei, după cum atestă raportul a doi medici specializați în psihologie infantilă. Presupun că aveți copii după evaluările Georgiei?

– Da, și le-am citit.

Judecătoarea îl privi gânditor pe Crawford, apoi spuse:

– Domnul Hunt va avea ocazia de a se adresa curții, dar, mai întâi, vreau să-i aud pe soții Gilroy.

Avocatul lor sări în picioare, nerăbdător să enunțe obiecțiunile clienților săi la petiția lui Crawford.

– Stabilitatea domnului Hunt a fost adusă în discuție acum patru ani, doamnă judecător. A renunțat la fiica lui fără nici o împotrivire, ceea ce denotă că și-a dat seama că ar fi fost mai bine pentru copil să stea cu bunicii ei.

Judecătoarea ridică o mână.

– Domnul Hunt a recunoscut că era în interesul Georgiei să rămână la bunici la acel moment.

– Sperăm să convingem curtea că ar trebui să rămână şi pe mai departe cu aceştia.

O chemă pe Grace pentru a depune mărturie. Femeia depuse jurământul. Judecătoarea îi adresă un zâmbet încurajator, în timp ce soacra lui Crawford lua loc în boxă.

– Doamnă Gilroy, de ce contestaţi, dumneavoastră şi soţul dumneavoastră, petiţia domnului Hunt de a redobândi custodia copilului?

Grace îşi umezi buzele.

– Casa noastră este singurul cămin pe care l-a cunoscut Georgia. Am depus toate eforturile pentru a crea un mediu sigur şi cald pentru ea.

Explică în detalii viaţa sănătoasă pe care o creaseră pentru nepoata lor.

Judecătoarea Spencer o întrerupse în cele din urmă.

– Doamnă Gilroy, nimeni din această sală, nici măcar domnul Hunt, nu contestă faptul că aţi creat un cămin excelent pentru Georgia. Decizia mea nu se va întemeia pe cât de multe i-aţi oferit copilului, ci mai degrabă pe certitudinea că domnul Hunt este dornic şi capabil să îi ofere un cămin la fel de bun.

– Ştiu că o iubeşte, spuse Grace, privind uşor stânjenită înspre ginerele ei. Dar numai iubirea nu este suficientă. Pentru a se simţi în siguranţă, un copil are nevoie de statornicie, de rutină. Şi, pentru că Georgia nu are mamă, are nevoie de cel mai potrivit înlocuitor.

– Adică de tatăl ei, mormăi Crawford, atrăgându-şi priviri dezaprobatoare din partea tuturor, inclusiv din partea judecătoarei.

Bill Moore îl înghionti şi-i şopti:

– O să vină şi rândul tău.

Judecătoarea îi mai puse lui Grace o serie de întrebări, dar, în mare, soacra lui era convinsă că a o scoate acum pe Georgia din singura casă pe care o cunoscuse ar fi creat un haos în viaţa ei. Termină spunând:

– Eu şi soţul meu suntem de părere că separarea de noi ar avea un impact nefavorabil în dezvoltarea emoţională şi psihologică a Georgiei.

Lui Crawford, cuvintele îi sunau standardizate şi repetate, ca şi cum Grace le învăţase la indicaţiile avocatului, nu ceva rostit din propriul suflet.

Judecătoarea Spencer îl întrebă pe avocatul lui Crawford dacă avea întrebări pentru doamna Gilroy.

– Da, doamnă judecător, am.

Se apropie cu pas agale de boxa martorilor şi nu pierdu timpul cu politeţuri.

– Georgia îşi petrece adesea weekendurile cu domnul Hunt, nu-i aşa?

– Ei bine, da. Odată ce am simţit că Georgia este suficient de mare cât să petreacă noaptea în altă parte şi când ne-am convins că putem avea *încredere* în Crawford, am început să-i permitem să o ţină peste noapte. Uneori chiar şi două nopţi.

– Când se întoarce la dumneavoastră după nopţile petrecute cu tatăl ei, cum vi se pare Georgia?

– Poftim?

– În ce stare de spirit este, care este starea ei generală? Aleargă spre dumneavoastră plângând, cu braţele întinse, fericită că s-a întors? Pare intimidată, temătoare sau traumatizată? Vi s-a părut vreodată nefericită sau afectată emoţional? Este retrasă, necomunicativă?

– Nu. Este... bine.

– Plânge *doar* atunci când tatăl ei o aduce înapoi la dumneavoastră, nu-i aşa?

Grace ezită.

– Plânge uneori atunci când o aduce. Dar numai uneori. Nu de fiecare dată.

– Cel mai adesea plânge după o şedere mai îndelungată, spuse avocatul. Cu alte cuvinte, cu cât petrece mai mult timp cu el, cu atât mai pronunţată este anxietatea de separare atunci când v-o aduce înapoi.

Văzu că avocatul soţilor Gilroy se pregătea să obiecteze şi îi făcu semn să se aşeze la loc.

– Este doar concluzia mea.

Îşi ceru scuze în faţa judecătoarei, dar Crawford ştia că nu îi părea câtuşi de puţin rău că subliniase această idee şi că amănuntul fusese înregistrat.

Îi adresă o altă întrebare lui Grace.

– Când l-aţi văzut ultima oară pe domnul Hunt beat?

– A trecut ceva timp. Nu-mi amintesc exact.

– Acum o săptămână? O lună? Un an?

– Mai mult de atât.

– Mai mult de atât, repetă Moore. Acum patru ani? În timp ce încerca să facă faţă durerii provocate de pierderea soţiei?

– Da, dar...

– Din câte ştiţi dumneavoastră, domnul Hunt a fost vreodată beat cât timp a stat cu Georgia?

– Nu.

– Şi-a pierdut cumpătul şi a lovit-o?

– Nu.

– A ţipat la ea, a folosit limbaj abuziv sau vulgar în prezenţa ei?

– Nu.

– A uitat să îi pună centura de siguranţă? Nu a apărut atunci când ea îl aştepta? A neglijat *vreodată* nevoile fizice sau emoţionale ale fiicei lui?

Grace plecă privirea şi spuse încet:

– Nu.

Moore se întoarse spre judecătoare şi deschise larg braţele.

– Doamnă judecător, această procedură nu este decât o pierdere de timp pentru dumneavoastră. Domnul Hunt a făcut unele greşeli, pe care şi le recunoaşte. De-a lungul timpului, şi-a refăcut viaţa. S-a mutat din Houston la Prentiss ca să îşi poată vedea fiica în mod regulat. A făcut şedinţele de consiliere pe care le-a cerut predecesorul dumneavoastră acum douăsprezece luni. În decursul acestui an, hotărârea sa de a recâştiga custodia copilului nu s-a diminuat, iar eu susţin că, în afară de propriile sentimente egoiste, nu există nici un fel de motiv pentru care domnul şi doamna Gilroy să conteste cererea clientului meu.

Avocatul părţii adverse sări în picioare.

– Doamnă judecător, motivele pentru care clienţii mei contestă cererea sunt la dosar. Domnul Hunt a dovedit că nu este potrivit...

– Am citit dosarul, mulțumesc, spuse judecătoarea Spencer. Doamnă Gilroy, vă rog să coborâți. Aș dori să-l aud acum pe domnul Hunt.

Grace părăsi boxa martorilor cu un aer nefericit, ca și cum nu ar fi reușit să-și servească așa cum se cuvine cauza.

Crawford se ridică, își netezi cravata și se îndreptă spre boxa martorilor. Chet îi luă jurământul. Crawford se așeză și se uită la judecătoare – o privi în ochi, așa cum îl învățase Moore.

– Domnule Hunt, acum patru ani comportamentul dumneavoastră v-a pus în discuție capacitatea de a fi un bun părinte.

– Și tocmai de aceea nu m-am opus atunci când Joe și Grace au primit custodia temporară a Georgiei. Avea doar un an și o lună când a murit Beth. Avea nevoie de îngrijire permanentă, pe care eu nu i-o puteam oferi, din cauza circumstanțelor în care mă aflam. Obligațiile pe care le aveam la muncă, alte aspecte...

– Niște aspecte foarte *grave*.

Nu fusese o întrebare. Crawford își ținu gura.

Judecătoarea învârti câteva hârtii cu un aspect oficial, apoi se opri la una și urmări ceva în jos, cu degetul.

– Ați fost arestat și ați pledat vinovat pentru conducere de vehicule sub influența alcoolului.

– O dată, dar...

– Ați fost arestat pentru indecență publică și...

– Urinam.

– ... asalt.

– A fost o bătaie într-un bar. Au fost reținuți toți cei care au dat un pumn. Am fost eliberat fără să...

– Am dosarul.

Crawford stătea spumegând, conștient că trecutul îi va nenoroci viitorul. Judecătoarea Holly Spencer nu iertă nimic. După ce îl cântări mult timp cu privirea, începu iar să frunzărească paginile din afurisitul ăla de dosar. Se întrebă oare cât de rău arătau toate păcatele lui scrise negru pe alb. Dacă era să judece după încruntarea de pe chipul ei, deloc bine.

În cele din urmă, judecătoarea spuse:

– Aţi mers la toate şedinţele de consiliere.

– Domnul judecător Waters mi-a explicat clar că toate erau obligatorii. Toate cele douăzeci şi cinci. Am avut grijă să nu pierd nici una.

– Raportul terapeutului este foarte clar. Din câte spune dumneaei, aţi făcut progrese remarcabile.

– Aşa cred şi eu. Sunt *sigur* că am făcut.

– Vă laud pentru perseverenţă, domnule Hunt, şi vă admir determinarea de care daţi dovadă pentru a recâştiga custodia fiicei pe care în mod evident o iubiţi.

„Acu-i acu'", îşi zise el.

– Totuşi...

Uşa din spatele sălii se izbi de perete şi o siluetă ieşită direct dintr-un film de groază înaintă pe culoarul central, cu pistolul întins. Primul glonţ lovi peretele din spatele boxei martorilor, la jumătatea distanţei dintre Crawford şi judecătoarea Spencer.

Cel de-al doilea îl nimeri pe aprodul Chet Barker direct în mijlocul pieptului.

capitolul 2

Împuşcăturile răsunară rapid, una după cealaltă. Crawford încercă să le numere, dar pierdu şirul în haosul care izbucni în sala de judecată.

Judecătoarea Spencer sări în picioare, strigând alarmată numele lui Chet.

Joe o împinse pe Grace jos de pe scaun, pe podea, apoi se ghemui lângă ea.

Avocaţii se adăpostiră sub mesele la care stăteau. Grefierul din sală făcu la fel.

Fără să pară în vreun fel afectat de toată agitaţia şi de ţipetele înfiorătoare, bărbatul cu pistolul, îmbrăcat într-o salopetă de un alb imaculat, cu trăsăturile feţei schimonosite de o mască de plastic transparentă, păşi peste trupul nemişcat al lui Chet ca şi cum nici nu ar fi fost acolo, continuând să înainteze, să tragă, îndreptându-se spre partea din faţă a sălii de judecată.

Crawford înregistră toate aceste amănunte instantaneu şi reacţionă instinctiv, sărind peste balustrada care separa boxa martorilor de podiumul judecătoarei, forţând-o pe aceasta să se lipească de podea, aterizând apoi deasupra ei.

Patru împuşcături? Cinci? Şase? Crawford recunoscuse arma, era un pistol de nouă milimetri. În funcţie de mărime...

Simţind momentul în care atacatorul trecu de boxa martorilor şi urcă pe podium, Crawford întoarse capul. Lovi cu piciorul în spate. Călcâiul ghetei îl izbi pe individ în rotula genunchiului, suficient de tare încât să-l facă să-şi piardă echilibrul. Braţul i se ridică şi glonţul nimeri tavanul. Fără să-şi poată redobândi echilibrul, coborî de pe podium cu spatele, împleticindu-se, apoi se răsuci şi o luă la fugă înspre ieşirea laterală a sălii de judecată.

Crawford se ridică într-un genunchi şi se aplecă asupra judecătoarei. După ce se asigură că era în viaţă, sări ca un arc jos de pe podium. Îngenunche lângă Chet, se convinse pe loc că era mort şi, fără să-şi îngăduie să se gândească la pierderea unui om bun, scoase tocul de armă al aprodului, apoi smulse din el revolverul pe care acesta îl avea în dotare.

Un aprod dintr-o altă sală năvăli pe uşa din spate, oprindu-se brusc în clipa în care îl văzu pe Crawford verificând dacă revolverul lui Chet era încărcat. Bărbatul duse mâna spre propria armă.

Crawford îi strigă:

– Sunt ranger texan Hunt! Chet e la pământ.

– Oh, Crawford, Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

Civilii începeau să se îmbulzească în spatele aprodului agitat.

– Du-i pe oamenii ăştia la adăpost. Anunţă-i pe ofiţerii de la parter că avem un atacator înarmat. Are mască şi e îmbrăcat în alb din cap până-n picioare. Spune-le să nu mă confunde cu el.

Ajunsese acum în dreptul ieşirii laterale prin care dispăruse atacatorul. Crăpă uşa şi, văzând că nu se întâmplă nimic, o dădu de perete şi ţâşni prin ea,

răsucindu-se cu pistolul în mână în dreapta, apoi în stânga. Coridorul lung și îngust era gol, cu excepția unei femei care stătea în ușa deschisă a unui birou, cu gura căscată, cu mâinile la gât.

– Intră înapoi în birou!

– Ce se întâmplă? Cine era zugravul ăla?

– Pe unde a luat-o?

Femeia arătă înspre ușa scării de incendiu.

Când ajunse în dreptul ei, Crawford o împinse înapoi în birou și închise ușa.

– Încuie! îi strigă el femeii, prin ușă. Ascunde-te sub birou și nu ieși de acolo. Sună la 911. Spune ce ai văzut.

Străbătu în fugă coridorul, înspre scara de incendiu.

Un bărbat dintr-un alt birou scoase capul pe hol, îl văzu pe Crawford și ochii i se măriră de frică.

– Te rog, eu...

– Ascultă!

Fără să piardă timpul cu explicații, Crawford îi spuse în puține cuvinte că trebuia să se pună la adăpost și să rămână acolo până când lucrurile se potoleau. Bărbatul se retrase înapoi în birou și trânti ușa.

Crawford încetini în clipa în care se apropie de ușa scării de incendiu, străbătând cu precauție distanța care mai rămăsese. Aruncă o privire rapidă pe micuța fereastră pătrată din partea de sus a ușii. Nevăzând nimic, deschise ușa cu băgare de seamă și, cu brațul întins, îndreptă arma întâi în susul apoi în josul scărilor. Nimic.

Intră în casa scărilor, unde se opri, așteptând un sunet sau o mișcare care să-i indice direcția în care o luase atacatorul. Apoi, din spatele lui...

Se răsuci pe călcâie în clipa în care un ajutor de șerif păși prin ușa coridorului. Se recunoscură reciproc, spre norocul lui, fiindcă fiecare ținea arma îndreptată spre capul celuilalt. Ajutorul de șerif se pregătea să spună ceva, dar Crawford își apăsă degetul arătător pe buze.

Ajutorul de șerif dădu din cap în semn că înțelesese, apoi făcu semn că o va lua în jos, indicându-i lui Crawford să se ducă el pe scările care urcau.

„Ai grijă", mimă Crawford din buze.

Lipit de perete, Crawford urcă fără zgomot scările până la următorul nivel. Deschise ușa și văzu un coridor identic cu cel de la etajul de dedesubt. Podea de marmură, pereți zugrăviți în neutra nuanță de bej, specifică clădirilor guvernamentale. Ici colo, câte un portret înrămat al vreunui fost oficial cu expresie severă. De-o parte și de cealaltă a coridorului erau uși de birouri.

Cam pe la jumătatea holului, doi bărbați și o femeie discutau încet, cu o atitudine tematoare. Unul dintre bărbați, văzându-l pe Crawford înarmat, ridică mâinile, în semn de predare.

– Sunt ranger texan, șopti Crawford. Ați văzut o persoană îmbrăcată în alb?

Amintindu-și cum îl descrisese prima femeie pe atacator, adăugă:

– Un zugrav?

Cei trei clătinară din cap.

– Închideți-vă în birou. Stați departe de ușă și nu deschideți decât dacă este poliția.

Crawford se întoarse la scara de incendiu. Auzi pași venind de jos și trase concluzia că ajutorul de șerif găsise întăriri, ofițeri care urcau acum de la parter, unde se afla sediul oficial al șerifului din districtul Prentiss. În mod evident, nu se întâlniseră cu bărbatul înarmat. Dacă ar fi fost așa, cu siguranță s-ar fi auzit mult mai mult zgomot, probabil și focuri de armă care ar fi răsunat cu ecou în casa scărilor.

Crawford continuă să urce. Când ajunse la etajul al șaselea, se apropie de ușă și privi în stânga și-n dreapta pe fereastră, în ambele sensuri ale coridorului. Din nou mai mulți angajați ai tribunalului, strânși laolaltă, cu expresii speriate, dar nu isterice, așa cum ar fi fost dacă atacatorul mascat și înarmat ar fi trecut pe lângă ei.

Crawford crăpă ușa și, fără să stea să le răspundă la întrebările despre focurile de armă pe care le auziseră, se identifică și le spuse în șoaptă, dar pe ton răspicat, să se ducă la adăpost – iar oamenii se grăbiră să-i urmeze instrucțiunile.

Se întoarse fără zgomot la scara de incendiu și începu să urce spre următorul nivel, care era la doar jumătatea

distanței celorlalte etaje. În capăt, o ușă se deschidea spre acoperiș.

În colțul de lângă ușă, cineva aruncase o salopetă albă, o șapcă albă, o pereche de mănuși de cauciuc și niște acoperitoare de pantofi. Probabil că sub toată această grămadă ar fi găsit masca, dar Crawford nu atinse nimic. Nu îi scăpă însă amănuntul că pistolul din mâna atacatorului nu fusese aruncat împreună cu hainele.

Crawford se aplecă peste balustradă și privi în jos. Îl văzu pe ajutorul de șerif însoțit de câțiva ofițeri în uniformă urcând fără zgomot. Crawford arătă din cap ușa care se deschidea înspre acoperiș. Unul dintre ofițeri se retrase câțiva pași și spuse ceva, încet, în microfonul de la umăr, apoi le făcu lui Crawford și celorlalți semn cu degetul mare ridicat în sus.

Crawford știa că procedura standard pentru situații de urgență fusese probabil declanșată până acum. Cu siguranță clădirea tribunalului era înconjurată de echipaje de poliție. Ieșirile erau blocate, oricine ar fi încercat să iasă sau să intre ar fi fost oprit. Cu siguranță fusese trimisă și o trupă SWAT, pentru intervenții de urgență. Lunetiștii își ocupau pozițiile pe acoperișurile clădirilor învecinate.

Atacatorul nu-și gândise prea bine planul. Nu avea cum să se termine bine pentru el. Dacă nu cumva putea să zboare, nu avea cum să părăsească liber clădirea. Și, odată ce-și dădea seama de asta, era foarte posibil să se hotărască să mai omoare vreo câțiva oameni înainte de a fi, în mod inevitabil, capturat. Îl ucisese deja pe Chet în fața mai multor martori. De ce să se oprească aici, de ce să nu intre în istorie cu o reputație de ucigaș în masă?

Crawford își scoase sacoul sport și îl aruncă pe podea, apoi crăpă puțin ușa care dădea spre acoperiș.

– Hei, prietene! strigă el. Hai să stăm de vorbă!

Aproape că se aștepta să audă gloanțele lovind ușa de metal, dar nu se întâmplă nimic. Deschise ușa vreo cinci centimetri.

– Sunt ranger texan, dar nu sunt în uniformă. Pot să-ţi arăt insigna. O să ies acum, bine? Nu sunt înarmat. Vreau să stăm de vorbă. E în regulă?

Ceilalţi ofiţeri ajunseseră acum lângă el. Unul dintre ei îl întrebă în şoaptă:

– Crawford, eşti sigur că vrei să faci asta?

Îi adresă colegului său un rânjet ca să-l încredinţeze că era conştient de pericol, apoi îşi îndesă pistolul lui Chet la spate, în cureaua pantalonilor. Deschise uşa doar atât cât să aibă loc să se strecoare, apoi păşi pe pietrişul de pe acoperiş, cu braţele ridicate.

Îi trebuiră câteva secunde ca să se obişnuiască cu lumina orbitoare a soarelui, apoi îl văzu numaidecât pe individ. Nici măcar nu încerca să se ascundă. Stătea în picioare, lângă parapetul scund de la marginea acoperişului. Era hispanic, în jur de treizeci de ani, de înălţime medie, rotund în jurul taliei.

Nu părea o persoană de care să-ţi fie frică, dacă făceai excepţie de pistolul pe care îl ţinea îndreptat spre Crawford, într-o mână care tremura. În cealaltă mână, avea o ţigară aprinsă.

Crawford îşi ţinu mâinile ridicate.

– O să-ţi arăt insigna, bine?

Îşi coborî încet mâna înspre etuiul de piele de la curea, dar bărbatul aruncă ţigara şi strigă:

– Nu!

Crawford ridică mâinile la loc.

– Nu e o idee bună, prietene.

Bărbatul împinse de câteva ori pistolul în faţă.

– Nu vrei să mă împuşti, spuse Crawford. Ce-ar fi să laşi jos pistolul? În felul ăsta nimeni nu va mai fi rănit – nici tu, nici altcineva.

În ciuda tonului calm al lui Crawford, bărbatul era din ce în ce mai agitat. Clipi rapid ca să-şi alunge din ochi picăturile de sudoare, care i se prelinseră pe obraji. Când privirea i se focaliză din nou asupra lui Crawford, îi făcu încă o dată semn cu pistolul să nu se apropie.

Lui Crawford îi trecu prin cap că poate omul nu înţelegea ce-i spune.

– *Habla inglés?*

– *Sí.*

Apoi, cu mai multă forță:

– *Sí.*

Răspunsul sunase furios și defensiv, lăsându-l pe Crawford cu îndoieli în legătură cu gradul de stăpânire al limbii al interlocutorului său. Făcu un pas în față și arătă înspre armă.

– *La pistola.* Jos.

– Nu!

Bărbatul prinse pistolul cu ambele mâini și întinse brațele, ațintind arma înspre Crawford.

„La dracu'!"

– Haide, prietene! Nu ai cum să sapi cu bine din asta dacă nu... *Nu!*

Unul dintre ofițeri ieșise probabil pe o altă ușă care dădea pe acoperiș, pentru că apăruse brusc în câmpul vizual periferic al lui Crawford. Atacatorul îl văzu în același moment. Întoarse pistolul înspre ajutorul de șerif și apăsă de două ori pe trăgaci. Rată.

Dar lunetiștii de pe acoperișurile din jur își atinseră ținta.

Trupul bărbatului zvâcni sub impactul fiecărui glonț, apoi se chirci și rămase complet nemișcat.

Crawford se retrase cu spatele până la zid și se lăsă să alunece pe acesta, până când ajunse în poziție ghemuită, sprijinindu-se pe călcâie. Privi cum ofițeri în diferite uniforme năvăleau pe ușa dinspre scări și înconjurau cadavrul însângerat.

Simțind o mână pe umăr, Crawford ridică privirea și văzu chipul ajutorului de șerif care se arătase îngrijorat în clipa în care își exprimase intenția de a ieși pe acoperiș.

– Ești atins?

Crawford clătină din cap.

– Ai avut noroc.

Îi strânse umărul lui Crawford, apoi plecă și se alătură grupului de ofițeri strânși în jurul bărbatului căzut la pământ.

Capul lui Crawford căzu în față, până când bărbia îi atinse pieptul.

– Dobitocule!

Oricine l-ar fi auzit ar fi presupus că se adresa atacatorului acum mort. Dar s-ar fi înşelat.

– Hunt?

Crawford, care stătuse cu privirea pironită în podea, ridică ochii înspre detectivul de la criminalistică care ţinea deschisă uşa camerei de interogatoriu, făcându-i semn din cap să intre.

Crawford făcu un efort deosebit să se ridice. Îi era groază de acest moment, dar era nerăbdător să termine odată.

Înăuntrul camerei, un al doilea bărbat îmbrăcat în civil, pe care Crawford nu îl cunoştea, stătea cu spatele la perete, pocnindu-şi cu zgomot încheieturile şi mestecând de zor la guma pe care o avea în gură. Crawford se întrebă de ce oare era atât de agitat.

Sergentul Neal Lester, detectivul senior care îl chemase în mod laconic pe Crawford în încăpere, îi făcu semn să ia loc pe unul dintre scaunele de la masa micuţă, apoi se aşeză în faţa lui. Între ei, pe masă, se afla un registru şi un dispozitiv de înregistrări video.

Neal Lester scoase un pix din buzunarul de la cămaşă şi apăsă de mai multe ori pe buton, în timp ce-l fixa pe Crawford cu o privire deloc prietenoasă. Deşi fuseseră colegi încă din şcoala primară, nu se simpatizaseră niciodată prea mult, iar antipatia reciprocă sporise atunci când, în liceu, Crawford începuse să iasă cu sora mai mică a lui Neal. Fusese o relaţie de scurtă durată din care nu ieşise mare lucru, dar se pare că Neal încă îi mai purta pică pentru asta.

– Vrei ceva de băut?

Îl întrebă cu tonul cuiva obligat să o facă.

– Nu, mersi.

– Îl cunoşti pe Matt Nugent? A fost făcut recent detectiv.

Arătă din cap înspre tânărul care încă se mai foia.

Crawford răspunse prezentării neprotocolare ridicând bărbia în direcţia detectivului.

Acesta rânji, arătând un set de dinţi strâmbi.

– Cum mai merge?

Ridicol salut, în situaţia de faţă. Crawford nu răspunse şi îşi întoarse atenţia înspre Neal Lester, care continua să ţăcăne din pix.

– Ştii procedura, spuse el.

Crawford dădu din cap.

– Acest interviu va fi înregistrat.

Crawford dădu din cap.

– Eşti gata atunci?

– Când eşti şi tu, Neal.

– Hai să păstrăm o atitudine oficială. Nu folosim prenumele.

Crawford abia îşi stăpâni impulsul de a-şi da ochii peste cap. Neal Lester fusese întotdeauna un înţepat, iar acesta era unul dintre motivele pentru care Crawford nu-l plăcuse niciodată. Chiar şi în copilărie, respecta toate regulile şi îi pâra pe cei care nu o făceau.

Ce îl enerva pe Crawford în clipa asta era că Neal Lester savura momentul. Îi făcea deosebită plăcere să-l vadă pe Crawford strâns cu uşa.

Totuşi, lăsând sentimentele personale la o parte, rămânea faptul că doi oameni erau morţi, iar Crawford fusese la doar câţiva paşi de amândoi când se întâmplase acest lucru. Ca ofiţeri ai legii, Neal şi partenerul său agitat aveau o treabă de făcut, treabă care includea şi interogarea lui.

Se foi, încercând fără să reuşească să-şi aşeze mai bine trupul înalt în scaunul de plastic.

– Bine, domnule *sergent Lester.* De unde începem?

– Din sala de judecată.

Apăsând hotărât cu degetul arătător, Neal porni înregistrarea, apoi spuse ziua, ora şi persoanele de faţă.

– De ce te aflai astăzi la tribunalul de familie?

– Ştii foarte bine de ce.

Detectivul miji privirea.

– Răspunde la întrebare, te rog.

Crawford trase adânc aer în piept, apoi suflă încet şi spuse:

– Eram acolo pentru o audiere de custodie.

Nici unul din cei doi detectivi nu spuse nimic, continuară doar să-l privească. Crawford își strânse mâinile la piept.

– O audiere de custodie pentru fetița mea. Doamna judecător Spencer tocmai se pregătea să ne comunice decizia, când atacatorul a năvălit în sală.

– Avem o copie a procedurilor din sală până în acel moment.

– Atunci nu mai este nevoie să vă povestesc eu cine ce a spus.

– Sunt curios totuși, zise Neal. Care crezi că ar fi fost decizia judecătoarei Spencer?

Crawford se pregătea să spună că ceea ce credea el în această privință nu avea nici o relevanță asupra subiectului în cauză, dar se abținu, ridică din umeri și răspunse:

– Speram să fie cât mai bine.

– Dar te temeai de ce-i mai rău?

„Fie", își spuse Crawford. Dacă Neal voia să fie jigodie, putea să intre și el în rolul ăsta.

– Ei bine, cu siguranță nu mă așteptam la ce-i mai rău, și anume să-l văd pe Chet Barker împușcat în fața mea.

Replica avu efectul nimicitor pe care îl intenționase Crawford. Ca să acopere liniștea stânjenită care urmă, Neal repoziționă camera cu un centimetru mai aproape de Crawford. Matt Nugent își drese vocea în spatele pumnului.

– Povestește-ne, spuse Neal. Dă-ne cât mai multe detalii cu putință.

Crawford își acoperi fața cu mâinile și le coborî apoi încet, până când doar vârfurile degetelor îi mai atingeau maxilarul. Apoi își lăsă mâinile să cadă și se aplecă în față, sprijinindu-și antebrațele pe marginea mesei.

– Eram în boxa martorilor. Individul a intrat pe ușa din spatele sălii, trăgând cu pistolul. S-a dezlănțuit iadul.

Nudget îi ceru să-l descrie pe atacator și Crawford o făcu, deși uniforma de zugrav și masca fuseseră luate ca probe, așa că detectivii aveau deja o descriere a acestora.

– Șapca îi acoperea totul, în afară de dunga de la baza părului. Avea mănuși de cauciuc, ridicate pe sub mâneci. Masca era de-a dreptul înfricoșătoare. Abia dacă avea două deschizături înguste pentru ochi. Și două găuri mici în dreptul nărilor. Îi turtea toate trăsăturile feței. I le distorsiona complet.

Se gândi preț de câteva clipe, retrăind impresia inițială pe care i-o făcuse atacatorul în timp ce înainta pe culoarul central din sala de judecată, cu intenții atât de evidente.

– Dar, chiar și fără deghizare, cred că aș fi simțit că ceva e în neregulă cu individul. Era concentrat pe ceea ce făcea. Determinat.

Neal dădu din cap.

– Ai spus că trăgea în clipa în care a intrat pe ușă.

– În clipa în care a pus piciorul în sală, a tras primul foc.

– La întâmplare? Sau avea o țintă?

– Pistolul era îndreptat înspre partea din față a sălii. Îl ținea în dreptul umărului, cu brațul întins în față.

Le arătă.

– A apăsat pe trăgaci cât a putut mai repede. Bam-bam-bam. Chet...

Se opri și scoase un geamăt încărcat de regret.

– Chet s-a năpustit în față și a ridicat brațele, așa.

Își întinse propriile brațe în față, cu palmele în afară.

– I-a strigat: *Stai!* Sau ceva de genul ăsta. Poate că a fost doar o exclamație. Apoi a căzut.

– A murit cu demnitate, la datorie, observă Neal.

– Da, oftă Crawford. Va primi onoruri speciale pentru asta. Dar mă îndoiesc că a scos vreodată arma de serviciu în întreaga lui carieră. Și să moară apoi împușcat de un măscărici ieșit din minți... E cumplit.

Chet nu se trezise în acea dimineață anticipându-și moartea. Și nici Crawford nu ar fi putut anticipa lovitura pe care i-o pregătise soarta. Ciupindu-se de baza nasului, se așeză înapoi în scaun.

După câteva clipe, Nugent îl întrebă dacă se răzgândise și dacă nu voia totuși ceva de băut.

– Sunt bine. Continuă.

Neal apăsă pe pix și notă ceva în registru.

– Așadar... Chet e la pământ. Ce a urmat apoi?

Crawford își concentră gândurile asupra scenei din sala de judecată.

– Haos. Zgomot. Țipete. Joe s-a mișcat ca o săgeată, el și Grace au fost într-o clipă la adăpost. Toată lumea se mișca haotic, era panică.

– Nu și tu, spuse Nugent. Cei prezenți în sala de judecată în acel moment ne-au spus că ai sărit peste balustrada boxei martorilor. Îți amintești când ai făcut asta?

Crawford clătină din cap.

– Nu prea. Eu doar... am reacționat. Am trântit-o pe judecătoare la podea și cred că...

Se aplecă în față, pentru a le demonstra cum își folosise trupul ca să-l protejeze pe al ei.

– Am auzit gloanțele lovind. Nu am simțit nimic, dar aveam nivelul de adrenalină atât de ridicat încât aș fi putut foarte bine să fiu lovit. Din cauza robei, nu mi-am putut da seama dacă judecătoarea fusese sau nu rănită. Când a trecut pe lângă boxa martorilor și a urcat pe platformă, m-am întors cu fața spre el. Avea pistolul îndreptat direct spre noi. Îmi amintesc că mi-am ținut respirația și mi-am spus: „Asta este!" Îmi imaginez că în acea clipă mi s-a declanșat instinctul de supraviețuire. L-am lovit cu piciorul în genunchi.

Le descrise cum atacatorul coborâse împleticindu-se de pe platformă.

– Poate că atunci a intrat în panică. Nu știu. În orice caz, a luat-o la fugă și a dispărut pe ușa laterală.

Neal dădu din cap, ca și cum asta se potrivea cu relatările celorlalți martori.

– Apoi?

– M-am dus după el.

Neal se uită la Nugent, apoi din nou la Crawford și repetă:

– Te-ai dus după el.

– Întocmai.

– Așa, pur și simplu.

– Nu am stat să mă gândesc, dacă asta vrei să spui. Pur și simplu am pornit după el.

– La fel cum ai sărit peste balustrada boxei.

Crawford ridică din umeri.

– Probabil.

– Ai acționat fără să te gândești, fără să cântărești consecințele acțiunilor tale.

– Cum ai fi făcut și tu, i-o întoarse Crawford, dacă ai fi fost într-adevăr om al legii.

– Ei bine, știm cu toții ce fel de om al legii ești tu.

Crawford sări în picioare, răsturnându-și scaunul. Îl străpunse cu privirea pe Neal, dar își dădu numaidecât seama că o izbucnire temperamentală nu ar fi făcut decât să confirme insinuarea nenorocitului. Se întoarse, ridică scaunul și se așeză la loc. Se uită la Nugent, care înghițea convulsiv, ca și cum guma de mestecat i-ar fi alunecat pe gât și s-ar fi blocat acolo.

Când se întoarse din nou spre el, Neal spuse:

– Ai omis o fază.

Dându-și seama la ce anume se referă Neal, Crawford spuse:

– M-am oprit doar atât cât să iau revolverul lui Chet.

– Chiar și cu nivelul adrenalinei la maxim, ai avut suficientă prezență de spirit cât să te identifici în fața ofițerului care a intrat în sală.

– Avea mâna pe tocul de armă. Nu voiam să fiu împușcat.

– I-ai dat o descriere a atacatorului.

– Una foarte simplă.

– Ai cerut ajutoare. Dar, fără să le mai aștepți, ai luat revolverul lui Chet și ai pornit-o după atacator. De ce?

– *De ce?*

– Ei bine, ținând cont de istoricul tău, poate că ar fi trebuit să fii mai discret.

– Discreția mea i-ar fi putut costa viața pe niște oameni.

– La fel și *indiscreția* ta. Cum s-a întâmplat în Halcon.

capitolul 3

Atenția lui Holly se îndreptă spre capătul coridorului, în clipa în care o ușă se deschise și Crawford Hunt apăru prin ea. Cu un aer dezordonat și furios, îi aruncă o privire, dar nu spuse nimic în clipa în care trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre toaleta bărbaților.

– O să vrea să discute cu mine acum, îi spuse ea asistentei, care refuzase să o lase să aștepte singură până când îi venea rândul să-i fie luată declarația. Îți mulțumesc foarte mult că ai stat cu mine, dar du-te acum acasă și odihnește-te. Mă tem că mâine va fi un adevărat circ.

– Dar, Holly...

– Nu se știe cât timp o să mă țină.

– Pot rămâne oricât. N-ar trebui să fii singură în seara asta.

Marilyn Vidal avusese aceeași reacție în clipa în care fusese anunțată de incident. Fusese gata să lase totul baltă și să ia avionul spre Dallas pentru a fi lângă Holly, dar aceasta o descurajase.

– Te sun eu când și dacă o să am nevoie. În clipa de față, e haos aici.

– Eu mă hrănesc cu haos.

Era destul de adevărat, dar Holly câștigă în cele din urmă. Marilyn rămase unde era, dar nu înainte să-i ordone lui Holly să păstreze legătura cu ea, mai ales dacă i se solicita să dea o declarație de presă.

– Înainte să spui ceva în fața unui microfon, anunță-mă și pe mine.

Dennis, fostul ei iubit, o sunase și el la birou. Doamna Briggs vorbise cu el, îl asigurase că Holly suporta bine situația și promisese să îl anunțe în eventualitatea în care starea ei se schimba sau dacă exista ceva ce ar fi putut face pentru ea.

Totuși, Holly nu rămăsese fără susținători. Într-un oraș cu numai douăzeci de mii de locuitori, vestea despre atentatul armat se răspândi repede. Mason, judecătorul administrativ al districtului, se aflase în sala alăturată în momentul atentatului, așa că apăruse numaidecât

alături de Holly. Cei câțiva prieteni pe care și-i făcuse de când se mutase în Prentiss se strânseseră în jurul ei, îngroziți de cele întâmplate și dornici să o ajute cu orice le-ar fi stat în putință.

În cea mai mare parte a timpului, stătuseră degeaba, așteptând ca Holly să fie intervievată de poliție. Dar se simțise bine pur și simplu să știe că erau acolo și putea apela la ei, dacă avea nevoie. În cele din urmă, își dăduseră seama că nu avea nici un rost să piardă vremea pe-acolo și plecaseră, unul câte unul. Doamna Briggs fusese ultima pe metereze.

– O să fiu bine, o asigură acum Holly. Dar, dacă asta te mai liniștește, voi solicita o escortă de poliție când plec acasă.

– Neapărat așa să faci. Și sună-mă dacă te răzgândești. Pot să vin la orice oră.

Înainte să plece, o puse pe Holly să-i promită acest lucru, deși Holly știa prea bine că nu avea să solicite nici un fel de ajutor. Fusese o experiență îngrozitoare, dar vinovatul era mort. Nu-i mai rămânea acum decât să dea declarația oficială, apoi totul avea să se sfârșească.

În zilele următoare, Greg Sanders avea să stea cu ochii pe ea, ca să vadă cum răspundea unei situații de criză și cât de repede își revenea după o astfel de traumă. Dacă arăta vreun semn de lașitate sau de slăbiciune, ar fi fost mai mult decât încântat să o expună.

Ieșind în urma lui Crawford Hunt din camera de interogatoriu, Matt Nugent și Neal Lester înaintară pe coridor, înspre ea. Discutaseră cu ea la tribunal, imediat după incident, dar, ca să-i înregistreze declarația oficială, o rugaseră să coboare la parter unde se afla și departamentul de poliție.

Se ridică.

– E rândul meu?

– Mă tem că nu, doamnă judecător, spuse Neal Lester. Am luat doar o pauză. Mai avem încă multe de discutat cu domnul Hunt.

– Înțeleg.

- Știu că vă este foarte greu, după tot ce s-a întâmplat azi. Vom avea grijă să terminați aici cât mai repede cu putință.

- Desigur.

- O întrebare, totuși. Nu am făcut public numele suspectului, pentru că nu reușim să-i localizăm rudele, dar permisul de conducere îl identifică drept Jorge Rodriguez. Vă spune ceva?

- Nu.

- Nu mă mir, spuse Nugent, părând fericit că poate contribui cu ceva la conversație. Avea un permis de conducere emis de statul Texas, dar e fals. Un fals destul de bun, trebuie să recunosc, dar fals.

- Era emigrant ilegal?

- Încercăm să aflăm, răspunse Lester. Dar, chiar dacă a fost, asta nu înseamnă că nu a mai apărut și altă dată în sala dumneavoastră.

- Este o posibilitate. Ocup această poziție doar de zece luni, dar am fost foarte ocupată. Am prezidat multe procese și audieri de când am fost numită.

- Poate că l-ați moștenit pe Rodriguez de la judecătorul Waters, sugeră Lester. Poate că îi purta pică pentru ceva.

Când mentorul ei, onorabilul Clifton Waters, fusese diagnosticat cu cancer în fază terminală, o ademenise să părăsească o firmă de avocatură la care activa de câțiva ani, să se mute în Prentiss și să solicite postul care rămânea vacant în urma lui.

Fusese o mișcare riscantă pentru cariera ei, dar își asumase riscul și se dovedise că trăsese lozul câștigător. La recomandarea lui Waters, guvernatorul Hutchins o numise în funcție. Judecătorul Waters mai trăise suficient cât să o vadă depunând jurământul. Fuseseră amândoi mândri, în acea zi.

Nugent spuse:

- Vom trimite mâine pe cineva la dumneavoastră la birou, ca să verifice înregistrările și să vadă dacă Rodriguez apare pe undeva.

- Voi avea grijă ca doamna Briggs să fie informată și să pregătească tot ce vă trebuie.

– Cu ce v-aţi ocupat înainte să veniţi aici?

– Am lucrat la o firmă în Dallas.

Lester îşi notă numele firmei într-un carnet cu spirală pe care îl scoase din buzunarul cămăşii.

– N-ar strica să-i caute şi acolo numele lui Rodriguez prin registre.

Holly îi dădu un nume de contact.

– Sunt sigură că vă vor ajuta cu tot ce se poate.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Crawford Hunt ieşind din toaleta bărbaţilor. Avea părul ud şi dat la o parte de pe frunte, ca şi cum şi-ar fi spălat faţa, apoi şi-ar fi trecut degetele ude prin păr. Părea hotărât să treacă din nou pe lângă ea, fără să-i vorbească. I se aşeză în cale.

– Domnule Hunt, putem discuta o clipă?

Neal Lester ridică o mână.

– Ăm, doamnă judecător...

– Nu ne vom compara notiţele, îi spuse ea detectivului. Nu aş interveni în investigaţia dumneavoastră şi nici nu aş încălca principiile de etică discutând despre cazul de custodie. Vreau doar să-i spun...

Respiraţia i se opri în clipa în care se întoarse şi ridică privirea spre chipul bărbatului, a cărui expresie era cam la fel de caldă ca aceea a unei statui de gheaţă.

– Vă mulţumesc că mi-aţi salvat viaţa.

În ochii lui gri, de oţel, apăru o sclipire de surprindere, dar reacţia involuntară nu dură decât o fracţiune de secundă.

– Individul nu ştia să tragă.

Holly simţi că o îneacă emoţia.

– A tras suficient de bine cât să-l omoare pe Chet Barker.

Ochii de oţel sclipiră din nou şi, de data asta, un colţ al gurii îi zvâcni uşor.

– De la distanţa aia, nu putea să rateze.

– Nici pe mine nu m-ar fi putut rata, dacă n-aţi fi făcut ce-aţi făcut.

– Dumneavoastră cum vă amintiţi, doamnă judecător?

Se întoarse spre Neal Lester, care-i adresase întrebarea.

– Când l-am văzut pe Chet prăbuşindu-se, primul meu impuls a fost să alerg la el, dar am înlemnit când

am văzut că bărbatul continua să înainteze spre mine. Masca îl făcea să pară grotesc, înfiorător. Domnul Hunt a sărit balustrada și practic m-a trântit la pământ. Recunosc că nu-mi amintesc ce s-a întâmplat mai departe decât ca prin ceață. Împușcăturile au continuat să se audă rapid una după cealaltă. Îmi amintesc că m-am gândit că trebuia să rămână fără gloanțe, cât de curând. Dar eram convinsă că voi fi ucisă înainte să se întâmple acest lucru. Probabil că ultimul glonț a intrat în tavan. Încă mai am praf de ghips în păr.

Își lăsă capul în jos, ca să le arate.

– Atacatorul a luat-o razna în clipa în care Crawford l-a lovit cu piciorul în genunchi, spuse Nugent.

Se uită spre Crawford Hunt.

– L-ați lovit cu piciorul?

– Din reflex.

Holly dădu absentă din cap.

– Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că mă băteați pe spate. Nu mai știu ce ați spus.

– Căutam să văd dacă e sânge. V-am întrebat dacă ați fost atinsă și mi-ați spus că nu credeți.

– Așa am spus?

Hunt dădu scurt din cap.

Holly se întoarse spre cei doi detectivi.

– Domnul Hunt s-a ridicat de pe mine. Dar nu înainte de a-mi spune să rămân la pământ.

– Dar nu ați rămas, nu?

Răspunse la întrebarea lui Lester dând cu amărăciune din cap.

– Sala de judecată era în haos. Oameni care auziseră împușcăturile dădeau năvală pe ușa din spate. Doamna Gilroy țipa isteric, la fel și grefiera. Domnul Hunt s-a aplecat deasupra lui Chet. I-a luat arma și i-a strigat unui alt aprod să cheme ofițerii. Apoi a ieșit în fugă pe ușa laterală.

Lester o întrebă:

– Cât timp a trecut între momentul în care atacatorul a ieșit din sală și Crawford s-a dus după el?

– Un minut, poate ceva mai mult. Nu prea mult.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– Nu pot să vorbesc decât despre ce s-a petrecut în sala de judecată.

Ridicând privirea spre Crawford, adăugă:

– Nu știu ce s-a întâmplat dincolo de ușa laterală.

Detectivul senior spuse:

– Nici noi nu știm. Nu în întregime. Tocmai ajunsesem în punctul ăsta, când am hotărât să luăm o pauză.

Urmă un moment de tăcere încordată. Matt Nugent fu primul care se mișcă. Căută o monedă în buzunarul pantalonilor, apoi se îndreptă spre șirul de mașini automate din celălalt capăt al holului.

– Mai vrea cineva o Cola? Doamnă judecător?

– Nu, mulțumesc.

– Domnule Hunt?

– Nu.

– Nimic pentru mine.

Răspunsul lui Neal Lester coincise cu soneria telefonului mobil. Îl scoase de la curea și citi numele de pe ecran.

– Mă scuzați.

Se îndepărtă câțiva pași și se întoarse cu spatele, ca să poată discuta într-o relativă intimitate cu persoana care îl apelase, lăsând-o pe Holly, în esență, singură cu Crawford Hunt.

În ciuda faptului că situația era în sine delicată, apropierea lui fizică o intimida. Cizmele îi adăugau cel puțin patru centimetri la statura și așa înaltă, de peste un metru nouăzeci. Apăruse în sala de judecată îmbrăcat în blugi frumos călcați, cu o cămașă albă, simplă, cu cravată neagră și sacou sport.

La un moment dat în intervalul de timp scurs din acel moment, rămăsese fără sacou, lărgise nodul de la cravată, își descheiase nasturele de la guler și își suflecase mânecile până sub coate. Părul lui deja se răzvrătea împotriva tratamentului cu apă la care fusese supus cu doar câteva minute în urmă. Des și de culoare galben-pai, părea înzestrat cu o voință proprie.

Se duse în celălalt capăt al coridorului, unde se sprijini cu spatele de perete și rămase privind spre

ea. După părerea ei, această atitudine ostilă nu era justificată.

Încercând să spargă gheața, spuse:

– Soții Gilroy sunt bine? Soacra dumneavoastră era foarte supărată când i s-a permis în sfârșit să plece din sala de judecată, după ce i s-a luat declarația.

– A fost afectată destul de puternic. Când am vorbit ultima oară cu Joe, acum aproximativ o oră, încă nu se oprise din plâns.

– Trebuie să fi fost o experiență foarte traumatizantă pentru ea.

Crawford înclină sumbru din cap.

– Și cum este fiica dumneavoastră?

Crawford Hunt se încordă vizibil.

– Își petrece noaptea la o vecină, împreună cu nepoata acesteia. M-am gândit că e mai bine să rămână acolo peste noapte. Nu ar fi înțeles de ce Grace și Joe sunt atât de supărați, iar eu eram prins aici.

Lui Holly nu-i scăpă aluzia deliberată cum că această decizie fusese aprobată de el, în calitate de factor important în luarea hotărârilor din viața fiicei lui. Își împinse bărbia în față, provocând-o să dispute acest lucru.

Reușise însă să obțină măcar câteva cuvinte din partea lui, chiar dacă superficiale. Convinsă că discuția luase sfârșit, întoarse capul.

– Dar dumneavoastră?

Surprinsă de întrebare, se uită din nou spre el.

– Sunteți bine? zise el.

Se pregătea să răspundă cu aceeași minciună politicoasă pe care le-o servise colegilor și prietenilor ei. „Sunt bine, mulțumesc de întrebare." Probabil că asta se și aștepta să-i spună. Dar, surprinzându-se pe sine însăși, scoase un chicot deloc caracteristic de râs nervos.

– Nu prea, nu.

Poate pentru că trecuseră împreună prin această experiență, simțea că poate fi sinceră cu el.

Ochii erau singura trăsătură animată de pe chipul lui în timp ce o măsura cu privirea, din cap până-n picioare. Privind-o din nou în ochi, spuse:

– Am aterizat cam tare peste dumneavoastră. V-am lovit?

– Nu!

Își însoți răspunsul rapid de o scuturare puternică a capului.

– Dar asta? spuse el, întinzând bărbia.

– Ce anume?

– Vânătaia.

– Oh.

Cu grijă, întinse mâna și își trecu degetele peste un loc dureros, chiar deasupra sprâncenei.

– Când m-ați trântit la pământ, m-am lovit cu capul de podea.

– Îmi pare rău.

– Nu e nevoie de scuze.

– Aveți o vânătaie cât un ou de gâscă.

– Nici nu mi-am dat seama că e acolo, până când nu mi-a atras atenția asistenta.

– O să rămână acolo o vreme.

– Totuși, nu-i ceva permanent. Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla, simt că mă pierd cu firea.

– Atunci, nu vă mai gândiți.

– Ușor de zis.

Își ridică mâinile în față, în dreptul taliei, paralele cu podeaua.

– Am încercat să nu se vadă, dar tremură întruna.

– Se mai întâmplă.

– Nu și mie.

– Nu?

– Nu. În mod normal, nu mă sperii ușor.

– Incidentul de azi nu a fost ceva normal.

– Nu-mi pot scoate din minte imaginea lui.

– Ce-i drept, e o imagine care să-ți dea fiori.

– Sincer, domnule Hunt! Am fost îngrozită.

Ezită o clipă, apoi, mai mult mormăind decât vorbind, spuse:

– V-ați păstrat cumpătul atunci când a contat.

Era un compliment voalat, făcut printre dinții strânși, așa că nu i se păru potrivit să-i mulțumească.

Dar îi susținu privirea preț de câteva secunde, vorbindu-și fără cuvinte.

Apoi Crawford Hunt scoase un sunet de nerăbdare și arătă înspre mâinile ei.

- S-ar putea să treacă vreo câteva zile până când n-o să mai tremure. Este o reacție întârziată normală la o situație de criză.

- În mod evident, aveți mai multă experiență decât mine în ceea ce privește situațiile de criză.

În clipa în care cuvintele îi ieșiră pe gură, își dădu seama cât de prost fuseseră alese. Maxilarul lui păru să se încordeze și mai tare.

- Domnule Hunt, n-am vrut să spun...

- Nu contează, o întrerupse el, pe un ton rece și tăios.

Se desprinse de zid și se întoarse spre Nugent, care venea spre ei, cu un suc într-o mână și un pachet de alune în cealaltă.

Crawford Hunt îl privi încruntându-se.

- Terminăm odată treaba sau nu?

În timp ce își reluau locurile la masa din camera de interogatoriu, Matt Nugent îl întrebă:

- E ciudat?

- Ce anume?

- Tu și judecătoarea. Astăzi v-ați văzut în sala de judecată. Acum vă găsiți pe un teren comun. Supraviețuitori ai unei catastrofe.

- Nu suntem pe teren comun și, în ciuda catastrofei, o să fiu al dracului de supărat dacă nu-mi dă custodia fiicei mele. Nu există nici o legătură între una și alta.

Neal apăsă butonul de înregistrare al camerei.

- Nu aș conta pe asta în locul tău.

Crawford se stăpâni să facă vreun comentariu la această remarcă. Nu avea de gând să se lase momit să discute cu Neal Lester despre petiția lui de custodie.

Nugent reîncepu interogatoriul.

- Ne-ai spus mai devreme că atunci când Rodriguez a năvălit în sală...

– Am spus că atunci când „atacatorul" a năvălit în sală.

– Același lucru.

– Același pe naiba! zise Crawford. După cum îți poate spune sergentul Lester aici de față, diavolul se ascunde în detalii. Declarația mea este cea pe care o înregistrăm aici, așa că să fim cât mai exacți, dacă se poate. Vreau să se sublinieze faptul că nu i-am știut numele până adineauri. Rodriguez ai spus?

– Jorge, adăugă Nugent.

Neal îi aruncă o privire detectivului mai tânăr, mustrându-l tacit pentru gafa făcută, apoi se întoarse la Crawford.

– Această informație nu părăsește camera.

– De parcă eu nu știu asta?

Pe Neal părea să-l sâcâie faptul că Crawford era la rândul lui ofițer al legii. Tonul lui rămase aspru.

– Recunoști numele?

– Nu.

– L-ai mai văzut vreodată, înainte de întâlnirea de pe acoperiș?

– Nu. Nu mi-a părut nici măcar vag cunoscut. Ați întrebat-o pe judecătoare?

– Spune că nu-l știe, răspunse Nugent. Dar vom verifica toate dosarele, și pe ale ei, și pe ale judecătorului Waters.

– Poate că avea pică pe ea sau pe Waters. Sau poate că Rodriguez avea ceva de împărțit cu sistemul de justiție al Statelor Unite în general. Ați verificat...

– Ne ocupăm, spuse Neal, încordat.

Crawford pricepu aluzia: nu era cazul lui. Un ranger texan avea jurisdicție oriunde în stat. Se putea alătura unei investigații sau putea iniția una fără invitația altei agenții, locale, statale sau federale. Dar mesajul lui Neal era clar: din poziția în care se afla în acea seară, Crawford trebuia să răspundă, nu să pună întrebări.

Neal continuă:

– Ai spus că, atunci când *atacatorul* a năvălit în sală, erai în boxa martorilor. Suficient de exact?

– Da.

– Ce aspect discutați tu și judecătoarea?

– Mi-ai spus că aveți copiile audierii.

– Le avem.

– Atunci...

Se uită la Nugent, care își arunca alune în gură.

– Ce anume nu este clar, domnule sergent Lester?

– Judecătoarea te-a lăudat pentru că ai fost la toate ședințele cu terapeutul.

– Exact. Așa a fost. Ce legătură are asta cu toată povestea?

– Ar putea avea foarte mare legătură cu felul în care ai reacționat la ceea ce a urmat.

– Nu văd cum.

– Nu te enerva. Îmi fac doar meseria.

– Sigur.

Îl străpunse pe Neal cu o privire de gheață, apoi ridică din umeri.

– Continuă.

Neal păru bucuros să facă exact asta.

– De ce ți s-a cerut să faci consiliere înainte să ți se acorde o nouă audiere pentru custodie?

– Ai întrebat-o pe judecătoarea Spencer?

– Nu încă. Am de gând s-o întreb.

– Bine. Aș vrea să știu și eu motivul.

– Încearcă să ghicești, spuse Neal, arătându-și dinții, dar nu era un zâmbet prietenesc.

Crawford se uită încă o dată de la un detectiv la celălalt, fără să încerce să-și ascundă iritarea. Dar ce era de câștigat din asta? Nu ar fi făcut decât să tragă concluzia că îi era rușine că fusese trimis la consiliere. Și chiar îi era, într-o oarecare măsură. Dar nu voia ca ei să știe asta.

– Nu am reușit să accept prea ușor moartea neașteptată a soției mele. Asta a fost acum patru ani. Anul trecut, am făcut o petiție pentru a redobândi custodia Georgiei. Dosarul i-a fost trimis judecătorului Waters. Acesta a vrut să fie sigur că îi pot oferi copilului un mediu stabil și a solicitat un an de terapie ca să se asigure că depășisem problemele din trecut.

– Definește „problemele din trecut".

– Beam mai mult decât ar fi trebuit. Erau zile în care îmi era greu și să mă dau jos din pat dimineața.

– Depresie clasică.

– Durere clasică.

„Dobitocule!" Crawford fu tentat să adauge și asta, dar se stăpâni.

– Ți-ai evitat responsabilitățile de serviciu. Ai fost înlăturat de la biroul din Houston și trimis aici.

– De fapt, eu am solicitat transferul. Pentru că soții Gilroy locuiesc aici și Georgia era la ei, m-am mutat ca să fiu mai aproape de ea.

Neal îl privi sceptic.

– Transferul nu a avut nici o legătură cu incidentul din Halcor?

– Prin „incident" îmi imaginez că te referi la eliminarea celor șase membri ai cartelului Fuentas, printre care se număra și șeful cel mare?

– Pe lângă doi ofițeri și încă vreo câțiva trecători. Acțiunile tale au fost atent analizate.

Nugent se opri din mestecat. Singurul sunet din încăpere era bâzâitul electronic al echipamentului de înregistrare.

Crawford scrâșni din dinți, lăsând privirea să vorbească în numele lui. Nici de-al dracului nu s-ar fi lăsat înregistrat în timp ce se justifica în fața lui Neal Lester, înțepat nenorocit!

Într-un final, acesta reluă conversația.

– În cele din urmă, ai fost achitat de orice greșeală.

– Exact.

– Dar, de atunci, ai stat mai mult în fața calculatorului. Te-ai ocupat de fraude cu cărți de credit, de fraude de asigurări... cercuri de pornografie infantilă... chestii de-astea.

Crawford solicitase să fie transferat în Prentiss din motivul pe care îl spusese, și fusese desemnat să lucreze împreună cu agențiile de implementare a legii din împrejurimi. Totuși, Neal avea dreptate. Dacă era vorba de muncă de teren, erau trimiși alți rangeri, în timp ce investigațiile lui îl țineau mai degrabă lipit de birou. Totuși, refuză să comenteze.

Neal insistă:

– Nu ai nimic de spus în legătură cu asta?

– Ai spus tu cam tot ce era de zis.

Neal scoase un mârâit neutru.

– Dacă mi se pare necesar, pot cere să mi se dea înregistrările din timpul ședințelor de terapie.

Asta îi atrase atenția lui Crawford. Se aplecă spre Neal.

– Astea sunt informații privilegiate.

– Pot cere un mandat.

– Nici un judecător n-o poate forța pe terapeută să predea înregistrările ședințelor noastre, pentru că sunt irelevante.

– Dacă sunt irelevante, de ce nu-mi spui ce scrie în ele?

– Pentru că nu le-am văzut.

– Încearcă să ghicești ce conțin.

Îi era greu să i se amintească de cea mai întunecată perioadă din viața lui, să-și vadă păcatele din trecut făcute publice. Se întâmpla pentru a doua oară pe ziua de azi. Îi era deosebit de greu să stea locului și să suporte asta din partea lui Neal Lester.

Dar se forță să abordeze un aer nepăsător.

– Cred că terapeutul v-ar spune că am învățat să-mi controlez furia provocată de pierderea lui Beth, că nu mai fac abuz de alcool, că am depășit depresia și așa mai departe.

– Nu te-aș întreba, spuse Neal încet, doar că are legătură cu investigația în curs.

Abuzul lui de autoritate îl înfuria pe Crawford mai mult decât orice altceva.

– Are legătură pe dracu', Neal! Încerci în mod deliberat să mă umilești, asta e tot. Părerea mea e că ești încă supărat că am pipăit-o pe soră-ta.

Gura lui Nugent se căscă de uimire.

Neal nu spuse nimic, dar arunca pumnale din priviri.

Regretându-și pe loc ieșirea, Crawford oftă și își trecu degetele prin păr.

– A fost o lovitură ieftină. Eşti un ticălos, Neal, şi ai meritat-o. Dar nu şi sora ta.

Spre surprinderea lui, Neal zâmbi, dar în mod răutăcios.

– Nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea ta. În plus, tu stai acolo şi eu stau aici. Am fost însărcinat cu investigarea acestui incident cu împuşcături fatale, iar tu trebuie să mă convingi.

Tonul lui îl puse pe Crawford pe ace.

– Să te conving de ce anume?

– Că erai în deplin control al facultăţilor mentale în clipa în care l-ai înfruntat pe Rodriguez pe acoperişul clădirii tribunalului şi că acţiunile tale nu au contribuit în nici un fel la uciderea lui.

capitolul 4

Uşa de la intrare se deschise înainte ca Crawford să apuce să apese butonul soneriei.

– Doamnă Amberson?

– Bună ziua, domnule Hunt. M-a sunat Joe. Mă uitam după dumneavoastră. Intraţi.

– Vă mulţumesc pentru ce faceţi. Îmi pare rău că vă deranjez atât de târziu.

– Nu e nici un deranj. Vă rog, spuneţi-mi Susan.

Vecina soţilor Gilroy arăta mai tânără decât presupunea numele de *bunică*. Susan Amberson era aranjată, atrăgătoare şi îi zâmbi călduros în timp ce se dădea la o parte şi îl invita în holul vesel al casei sale.

– După ce s-a întâmplat azi, spuse ea, înţeleg de ce doriţi să o vedeţi pe Georgia.

– Când treci prin aşa ceva...

Când el se opri, termină ea în locul lui:

– Îţi doreşti să-i ştii aproape pe cei pe care-i iubeşti.

Îi zâmbi cu o expresie de absolută înţelegere.

– Am văzut ce s-a transmis la ştiri. Tragic. Nu ştiu dacă Grace îşi va reveni vreodată.

– Nu am văzut-o încă. Am venit direct aici după ce Joe mi-a spus că ai fost de acord să mă lași să trec să o văd. Îmi cer scuze că te țin trează.

– Frank e deja în pat, dar eu sunt pasăre de noapte. Nu e nici o problemă.

Crawford presupuse că acest Frank la care făcuse referire era soțul lui Susan. Era bucuros că nu trebuia să mai facă conversație cu încă o persoană și îi era recunoscător lui Susan Amberson pentru că nu îi cerea detalii despre cele petrecute în acea zi în timp ce îl conducea pe un hol central, în spatele casei fără etaj.

– Îți mulțumesc că ai avut grijă de Georgia toată ziua, spuse el. Sper că nu a deranjat prea mult.

– Nici un deranj. Este o fetiță încântătoare. Și foarte manierată.

– Mă bucur să aud. Cum o cheamă pe nepoata ta?

– Amy. Le-am băgat deja pe amândouă în pat.

Intră în urma ei într-un dormitor luminat de o lampă micuță așezată pe o noptieră, între paturi. Simți cum i se strânge inima în clipa în care văzu cârlionții blonzi și chipul drăgălaș al Georgiei. Avea buzele întredeschise. Respira pe gură.

– Sforăie, spuse el, cu vocea încărcată de emoție.

Văzând că era stânjenit, Susan îi atinse ușor brațul.

– Stai cât vrei.

Se retrase și Crawford se duse lângă patul în care dormea Georgia. În celălalt pat era o fetiță de vârstă apropiată, însă atenția lui era concentrată în întregime asupra fetei lui, în timp ce se așeza pe marginea patului. Domnul Iepurilă, jucăria de pluș fără de care refuza să doarmă, era la locul ei, sub braț.

Preț de câteva momente, nu făcu altceva decât să-i privească chipul. Apoi întinse mâna, îi apucă un cârlionț și îl frecă între degete. Georgia plescăi din buze, apoi își trecu dosul palmei peste obraz și deschise ochii.

Somnoroasă, clipi până când privirea i se focaliză.

– Tati!

– Șșș, să n-o trezim pe prietena ta.

Se ridică ca să se lase îmbrățișată și să-l îmbrățișeze la rândul ei.

– Ai venit să mă iei? E deja mâine?

– Nu încă. Am trecut doar să văd ce mai faci.

– Bine.

Căscă larg, se întinse în pat şi-şi cuibări capul în pernă.

– Îţi place noua prietenă? Amy?

– Mm-hm. E drăguţă. Am dat o petrecere cu ceai şi domnişoara Susan ne-a lăsat să ne punem pălăriile ei. Şi am avut şi mărgele.

– Da? Cum v-au ieşit fursecurile?

– Am pus zahăr pe deasupra. Ale mele au fost roz.

Căscă din nou.

– Vrei să dormi cu mine?

– Nu cred că încăpem amândoi în patul ăsta.

– Tu eşti prea mare.

– Eu? Tu şi Domnul Iepurilă aţi ocupat tot patul.

O înghionti uşor în burtică şi Georgia chicoti.

– Ne vedem mâine. Culcă-te la loc, dar mai întâi dă-mi un pupic.

Se aplecă. Georgia îl cuprinse cu mâinile pe după gât şi îl sărută pe obraz.

– Noapte bună, tati. Te iubesc.

– Noapte bună, scumpo. Şi eu te iubesc.

Se întoarse pe-o parte şi închise ochii. Crawford aşteptă până când începu să sforăie uşor, apoi, cu inima strânsă, ieşi din cameră în vârful picioarelor.

Cinci minute mai târziu, stătea cu socrul lui la masa din bucătăria soţilor Gilroy. Chiar şi la această oră târzie, Joe era complet îmbrăcat şi ferchezuit. Făcuse trei stagii în Vietnam, la aviaţie militară, F4. La sfârşitul războiului, părăsise forţele aeriene. Dar forţele aeriene nu-l părăsiseră niciodată pe de-a-ntregul pe Joe.

Arătă înspre filtrul de cafea de pe blatul de bucătărie.

– Serveşte-te.

– Nu, mulţumesc.

– Fiindcă ştiam că oricum n-o să pot dormi, m-am gândit că pot să-mi fac o cafea.

Erau aşezaţi unul în faţa celuilalt la masa din bucătărie. Crawford spuse:

– Grace s-a băgat în pat?

– Într-un sfârșit. A trebuit să o păcălesc. I-am pasat o pastilă de durere care-i rămăsese de când a avut infecția la ureche. I-am băgat-o în ceaiul de mușețel.

– N-are cum să-i strice.

– A adormit-o pe loc.

– Avea nevoie.

– Ai trecut pe la Ambersoni?

– De acolo vin. Georgia s-a trezit doar cât să mă sărute de noapte bună. Nu sunt sigur c-o să-și amintească mâine că am fost acolo. Dar mi-a făcut bine să o văd.

– L-ai cunoscut pe Frank?

– Doar pe Susan. E drăguță.

– Sunt oameni buni.

Conversația se opri aici. Așa se întâmpla de fiecare dată, din clipa în care Beth îl prezentase tatălui ei. Odată ce Crawford și Joe epuizau subiectele de complezență, despre vreme și despre starea de sănătate a tuturor, nu păreau să mai aibă despre ce să discute.

Cât fusese căsătorit cu Beth, Crawford făcuse toate eforturile să fie prietenos și amabil în prezența lui Joe, ba chiar se prefăcuse interesat de hobby-ul socrului său, tâmplăria. În cele din urmă însă, acceptase faptul că el și Joe nu vor fi niciodată prieteni și îl mulțumea să aibă o relație civilizată și neutră.

Cu siguranță, cât timp Georgia se aflase în custodia soților Gilroy, Crawford nu făcuse nimic care să-l provoace pe Joe, care să încline balanța delicată dintre ei, care să-i dea lui Joe motivul de a-i limita accesul la fiica lui.

Acum însă, în timp ce stăteau în bucătăria plăcută, fără diplomația lui Grace care să joace rol de tampon între ei, Crawford simțea arsura ostilității lui Joe.

– Ai vorbit cu prietenii tăi, polițiștii?

Crawford voia să-i scoată din cap ideea că primea tratament preferențial pentru că era la rândul lui ofițer al legii.

– După cum știi, Neal Lester conduce investigația. El și un tip pe care nu-l cunosc, Nugent, mi-au luat

declarația. Știau deja cam tot ce se întâmplase și nu voiau decât să afle detaliile din perspectiva mea.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi faptul că nu știam că te poți mișca atât de repede.

– Poftim?

– Când a intrat individul și a început să tragă, ai reacționat cu o viteză și o agilitate remarcabile.

– Îmi imaginez că cele două mile de mers pe jos în fiecare zi mă țin în formă.

– Probabil. Norocul tău și al lui Grace.

– Nu pe noi ne viza.

Joe împinse scaunul și se ridică ca să-și umple cana de cafea. Se întoarse la masă, dar, odată ce așeză cana, nu o mai atinse.

– Ce s-a întâmplat acolo?

Crawford știa că „acolo" însemna acoperișul clădirii tribunalului.

– Nu am apucat să mă uit la televizor, dar îmi imaginez că a fost subiectul zilei la știri. Vecina ta, Susan, a spus ceva în legătură cu asta. Ce s-a transmis?

– Că ai încercat să-l convingi pe individ să se predea. Dar, când și-a dat seama că era înconjurat, acesta a tras în ajutorul de șerif și băieții de la SWAT l-au eliminat.

– Da, cam așa a fost.

– La televizor se face mare caz din faptul că ești ranger texan.

– Sunt un caraghios care stă în fața unui computer, cu o insignă de ranger.

– Dacă e să-i asculți pe ei, ești un erou.

– Eu nu văd lucrurile în felul ăsta.

– Nici eu.

Furia mocnea în Joe și, în clipa în care rosti ultimele cuvinte, începuse deja să spumege. Întoarse capul, ascultă preț de câteva clipe ca să se asigure că Grace era încă în dormitor, adormită, apoi se întoarse cu fața spre Crawford.

Dar, înainte ca socrul lui să apuce să spună ceva, Crawford intră în ofensivă.

– Din clipa în care am intrat pe uşă, tot arzi să-mi spui ceva, Joe. Haide, să auzim!

– Te-ai gândit tu să faci pe John Wayne.

– M-am dus după un bărbat înarmat cu un pistol semiautomat, care ameninţa viaţa tuturor celor din clădire. Ar fi trebuit să stau deoparte şi să-l las să plece liniştit?

– Clădirea aia e plină de ofiţeri de tot felul întreaga zi, în fiecare zi.

– Ei bine, singurul ofiţer din apropiere a fost Chet, iar el era mort.

– Ce i-ai spus atacatorului?

Crawford îşi petrecuse ultimele ore răspunzând la întrebările lui Neal legate de acest subiect. Nu-i plăcea să fie acum luat la bani mărunţi de socrul lui. Pe de altă parte, spera să evite o ceartă prea puternică cu Joe şi recunoscu în sinea lui că era mai bine să ia lucrurile mai uşor.

– O să-ţi povestesc totul bucuros mai târziu, Joe. În momentul ăsta sunt frânt. Îţi mulţumesc că mi-ai permis să o văd pe Georgia. Aveam nevoie. Şi am vrut să văd cum se mai simte Grace. Acum că ştiu că sunt amândouă bine şi adormite, o să mă îndrept spre propriul meu pat.

Când îşi împinse scaunul şi se ridică, Joe făcu la fel.

– E timpul să ne scoatem mănuşile, spuse el.

Crawford ridică o sprânceană.

– Ştii la ce mă refer, spuse Joe.

– Da, ştiu la ce te referi. Dar ai avut ani întregi să spui ce-ai pe suflet şi ai ales tocmai noaptea asta? *Acum?* Prost moment, Joe. Sincer, chiar nu mai poţi aştepta o zi sau două?

– Nu, pentru că nu vreau să mă acuzi mai târziu că nu te-am avertizat.

– În legătură cu ce?

Bărbatul mai în vârstă îşi înfipse mâinile în şolduri, luând postura unui învingător.

– Mi-ai jucat cartea azi. Ai înscris un gol pentru echipa adversă.

Râse scurt.

– Am tot încercat să găsesc o metodă să te bat la chestia asta, și al naibii să fiu dacă n-ai făcut-o tu în locul meu.

– E vorba despre disputa pe custodie?

– Care *dispută?* șuieră Joe. Nu va mai fi nici o dispută după spectacolul tău de azi.

– Nu a fost un spectacol. Am vrut doar...

– Ai luat o armă încărcată de la un ofițer căzut și te-ai dus după un descreierat. Îți amintești oamenii pe care i-ai întâlnit în timp ce te îndreptai spre acoperiș? Doi au dat interviuri la posturile TV. Nici unul nu îl văzuse pe bărbatul în alb, dar amândoi au afirmat că tu i-ai speriat de moarte.

Crawford se întoarse spre ușă.

– Spune-i lui Grace că o sun mâine.

– Ascultă-mă!

Crawford se răsuci pe călcâie.

– Nu mi-ai plăcut din clipa în care Beth te-a adus să te prezinte.

– Asta nu e o noutate.

– Mi-ai displăcut de când te-am văzut.

– De când m-ai văzut? De ce? Nici măcar nu mă cunoșteai, ce puteai să ai împotriva mea? Că eram mai tânăr și mai puternic decât tine? Domnul Top Gun avea dintr-odată concurență la afecțiunea lui Beth?

– Am văzut din prima clipă că nu erai un om pe care mi-ar fi plăcut să-l am sub comanda mea.

– Nu, spuse Crawford. Ce ai văzut din prima clipă a fost faptul că nu eram un om pe care *să-l poți* comanda. Și de-asta nu m-ai plăcut de la bun început.

– Beth te vedea îndrăzneț și energic. Eu te-am văzut nesăbuit. Și am avut dreptate. A murit din cauza nesăbuinței tale.

Crawford își spusese și el asta, în repetate rânduri, învăluit în aburii alcoolului. Mai recent, își mărturisise sentimentul de vinovăție care îl rodea în fața terapeutului. Dar era devastator să audă cuvintele din gura socrului său și să știe cu certitudine că, deși Joe și Grace nu-l condamnaseră pe față, îl considerau responsabil pentru pierderea singurului lor copil.

Joe își îndreptă arătătorul spre el.

– Bravura ta fără minte m-a lăsat fără o fiică, dar o să mă ajute să câștig custodia nepoatei mele. Custodia permanentă, de această dată. O să mă lupt până în pânzele albe. Și, după demonstrația ta de azi, voi câștiga cu siguranță.

Când detectivii terminară în cele din urmă cu Crawford Hunt, Holly se simțea deja epuizată doar de cât stătuse și-și așteptase rândul. Apoi petrecuse aproape o oră în camera de interogatoriu, dăduse declarația oficială și răspunsese în detaliu la întrebările detectivilor, multe dintre acestea legate de acțiunile domnului Hunt. Era aproape două dimineața când ajunse în sfârșit acasă.

Așa cum îi promisese doamnei Briggs, ceruse să fie însoțită de o escortă de poliție și adevărul era că se simțea recunoscătoare celor doi polițiști care o urmară în mașina de patrulă, apoi o conduseră până la ușa din spate și o văzură intrată în casă.

Holly locuia în casa de oaspeți a unei proprietăți izolate ce se întindea pe două hectare, care aparținea unui prieten al răposatului judecător Waters.

Era o clădire micuță, încântătoare, înconjurată de vegetație luxuriantă. Tufișuri înalte de azalee și garduri dese de conifere o separau de casa principală, o ascundeau parțial de stradă și îi izolau complet curtea din spate.

În mod normal, intimitatea pe care i-o oferea locul îi crea mare plăcere, dar astăzi, când își luă la revedere de la ofițeri, ar fi preferat ca, măcar o noapte, să aibă vecini în apropiere. Simțindu-se încordată și vulnerabilă, încuie ușa din spate, apoi trecu prin fiecare încăpere, verificând în spatele ușilor și în dulapuri ca să se asigure că nu o aștepta nici un bărbat mascat, cu salopetă albă. Cercetarea ei nu scoase nimic la iveală, firește, și se ridiculiză singură pentru că se purta ca un iepure speriat.

E mort.

Totuși, ori de câte ori și-ar fi repetat în minte aceste cuvinte, imaginea trăsăturilor distorsionate în spatele

măștii transparente îi rămânea în minte și știa că așa avea să fie mult timp de aici înainte.

Încă agitată, se gândi să o sune totuși pe doamna Briggs, dar reuși să se convingă să nu o facă. Ar fi insistat să vină acolo, iar asta ar fi făcut-o pe Holly să se simtă ca o caraghioasă.

Să o sune pe Marilyn era cea de a doua opțiune. Chiar și la ora asta, probabil că nu se culcase încă. Dar Holly nu avea energia de a purta o conversație cu Marilyn în seara asta, un exercițiu care o lăsa sleită de puteri chiar și în cele mai bune momente.

În cele din urmă, nu mai sună pe nimeni. Teama ei era neîntemeiată. Chiar și așa, făcu duș cu ușa cabinei deschisă, deși aceasta era din sticlă transparentă. Îmbrăcată de culcare, coborî în bucătărie și găsi o sticlă de whisky în bufet, rămasă de la Dennis. În mod obișnuit nu ar fi băut ceva atât de tare, dar nu se putea gândi la vreo ocazie care să justifice mai bine consumul de tărie.

După ce se asigură că toate ferestrele și ușile erau încuiate, luă paharul de whisky cu ea în pat. Se sprijini între perne și sorbi recunoscătoare.

Jorge Rodriguez. Își cercetă memoria, în speranța că va găsi ceva, cât de mic. Ar fi fost o ușurare să poată atribui acțiunea din acea zi a bărbatului unei decizii luate fie de ea, fie de judecătorul Waters. Să găsească chiar și o legătură tangențială între ea și Rodriguez, orice motiv, cât de mic, de răzbunare, i-ar fi oferit o justificare.

Deocamdată însă, motivul tentativei de asasinat rămânea necunoscut, iar asta o neliniștea. Chiar dacă nu ar fi avut nevoie de o explicație pentru propria liniște sufletească, oamenii care votau ar fi cerut una. Lumea avea să vrea să știe ce se ascundea în spatele tragediei de la tribunal și dacă avea vreo legătură cu ea.

Nu avea nici o îndoială că Sanders va folosi incidentul, va răsuci și va manipula faptele în așa fel încât să o discrediteze. În seara asta probabil că și el era treaz, pregătindu-și atacul de critică pe față și de insinuări. Cu siguranță avea să vrea să atace cât timp incidentul era încă proaspăt, probabil chiar a doua zi.

Cu acest gând, Holly termină ce mai rămăsese din whisky, aşeză paharul pe noptieră şi întinse mâna după întrerupătorul lămpii. Ezită însă şi se gândi preţ de câteva clipe să doarmă cu lumina aprinsă. Doar în seara asta. Apoi, mustrându-se singură pentru astfel de copilării, stinse lumina cu o mişcare hotărâtă.

Dar, în clipa în care făcu asta, observă că mâinile încă îi tremurau. Whisky-ul nu o calmase, mai degrabă părea să-i accentueze imaginile pe care le păstra în minte, să le facă mai distincte, mai înfricoşătoare.

Stătea întinsă în pat, încordată şi fără să poată să doarmă, cu simţurile la maxim.

Aşa că, în clipa în care auzi zgomotul în grădina din spate, sări ca arsă, cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

capitolul 5

O draperie fu dată la o parte şi chipul ei apăru în fereastră. În mod automat, întinse mâna spre întrerupător.

– Nu aprinde lumina.

Vorbi doar atât de tare cât să îl audă prin fereastră.

– Ce cauţi aici?

– Deschide uşa.

– Eşti nebun?

– Psihologul desemnat de judecător a fost de altă părere. Acum descuie uşa.

Crawford aşteptă, simţind cum îşi pierde răbdarea, în timp ce o vedea cum se luptă să ia o decizie. În cele din urmă, apăsă butonul yalei şi deschise uşa. Crawford se strecură înăuntru, închise uşa în urma lui şi trase draperia la loc. Când se întoarse spre ea, Holly făcu un pas temător în spate.

– Relaxează-te, doamnă judecător.

– Nu prea cred, domnule Hunt.

– Dacă aş fi venit ca să-ţi fac vreun rău, aş mai fi bătut la uşă?

În spatele ei era o ușă deschisă, prin care putea vedea în sufragerie. Într-o parte a acesteia era un coridor scurt, care presupunea că ducea spre dormitoare. O lumină de veghe strălucea din plinta holului. Lumina bucătăria doar atât cât să-l ajute să nu se izbească de mobilă.

- Ești singură aici?

- Este ora patru dimineața.

Întoarse privirea spre ea.

- Ești singură?

Holly ezită, apoi înclină o dată din cap.

- Cine locuiește în casa principală?

- O văduvă de vreo optzeci și ceva de ani.

- Singură?

- Cu trei pisici.

- Vreo îngrijitoare? Vreo asistentă?

- Insistă să locuiască singură, dar o liniștește gândul că are pe cineva în apropiere - la fel și pe familia ei. A fost prietenă cu judecătorul Waters. Știind că am nevoie de o locuință, acesta a sugerat aranjamentul și amândouă am avut de câștigat.

Crawford nu vedea vreun motiv pentru care ar fi mințit în legătură cu ocupanta casei principale, impunătoare, cu arhitectură caracteristică zonei de sud a Greciei. O văduvă blândă, dar independentă care își trăia ultimele zile în compania a trei pisici era un clișeu prea mare ca să nu fie adevărat.

Se relaxă un moment și o privi mai îndeaproape pe judecătoare. Coada severă în care își purtase părul strâns în sala de judecată dispăruse. Părul îi atârna acum liber pe umeri. Sub privirea lui, îl dădu după urechi, cu un aer stânjenit.

- Te mai întreb o dată. Ce cauți aici?

- Dormeai?

- Da.

Știind că minte, o privi fără să spună nimic.

După câteva secunde, oftă.

- Am încercat să dorm, dar nu mi-am putut scoate din minte incidentul de azi.

- Al cui e whisky-ul?

- Cum?

Urmărindu-i privirea, văzu sticla de pe bufet.

- Al meu.

- Nu prea cred.

- Bine, un prieten l-a lăsat aici...

- Ce prieten?

- ... și mă bucur că a făcut-o...

- Un bărbat?

- ... pentru că mi-a prins bine în seara sta.

Cu severitate, își îndreptă spatele.

- Nu îți datorez nici o explicație, domnule Hunt, însă *dumneata* ai foarte multe explicații de dat! De exemplu ce dracu' cauți aici și cum ai știut unde locuiesc?

- Nu sunt polițist texan degeaba.

- Nu face pe grozavul!

- Nici nu încercam. Am făcut o stagiatură de opt ani înainte să pot solicita postul.

În timp ce ea se încrunta, Crawford examină cu mai multă atenție bucătăria. Pe bufet erau aparatele obișnuite, o violetă africană era la fereastra de deasupra chiuvetei și o masă micuță lângă perete, cu doar două scaune. Compactă și imaculată. Nimic exagerat. Cam cum se așteptase.

- De cât timp locuiești aici? întrebă el.

- Din ziua în care am ajuns în oraș.

- Din Dallas, nu?

Ridică o sprânceană.

- O fată de oraș se mută la țară?

Enervată de replica asta, îi spuse:

- Te mai întreb o singură dată: ce cauți aici?

- Asta trebuia să fie următoarea mea întrebare. De ce aici?

- Ți-am spus. Văduva...

- Am vrut să spun, de ce în Prentiss? De ce tocmai în umilul nostru orășel, la marginea unei mlaștini?

- Când starea de sănătate l-a forțat pe judecătorul Waters să se retragă, m-a încurajat să solicit postul lui.

- Dintre toți vulturii flămânzi care țineau postul ăsta, te-a încurajat tocmai pe dumneata. De ce?

Când ezită să-i răspundă, Crawford își dădu seama că atinsese un subiect sensibil. Cu evidentă reținere, îi spuse:

- Mă cunoștea de când mă născusem. El și tata au fost buni prieteni.

- Ha!

- Ce vrei să spui cu „ha"?

- Favoritism?

- Ar trebui să-i faci campanie lui Greg Sanders.

- Ăluia cu gură mare? Nu, mulțumesc.

- Ce-i drept, îi place să facă gălăgie. Proiectele lui nu sunt cu nimic impresionante și platforma e șubredă, așa că a recurs la împroșcatul cu noroi. După părerea lui, sunt prea tânără și lipsită de experiență.

- Ce-i drept, el are cu douăzeci de ani în plus.

- Atunci, istoricul lui ar trebui să-l facă de rușine pe-al meu. Și nu-i așa.

Începu să-i numere pe degete realizările.

- Ai terminat facultatea de drept ca șefă de promoție. Imediat după absolvire, ai fost recrutată de o companie de prestigiu din Dallas. Ai ajuns partener în timp record. Divorțul jucătorului de hochei ți-a câștigat celebritatea. Fosta soție s-a ales cu o sumă frumușică.

- Ți-ai făcut temele.

- Am omis ceva?

- Am fost supraveghetor de hol în clasa a șaptea.

- Da, pe-asta am ratat-o. Dar nu mă surprinde. Ești personificarea genului care iese în evidență. Totuși, Sanders și ceilalți ca el cred că ai primit postul numai pentru că erai protejata judecătorului Waters.

Din nou, privirea îi alunecă spre șuvițele care-i încadrau fața.

- Ar fi fost prea simplu să accepte ceea ce era evident.

Judecătoarea își încordă din nou spatele.

- Guvernatorul a fost cel care a hotărât. În orice caz, nu am de gând să discut asta cu dumneata, domnule Hunt. În noiembrie, voi fi aleasă pe merit.

Ceva mai devreme în acea seară, pe holul secției de poliție, fusese prima oară când o văzuse fără roba cea

neagră pe care o purta în ședințele de la tribunal. Fusese îmbrăcată în pantaloni de stofă gri și o bluză albastră, cu o croială clasică, fără brizbrizuri, care să se potrivească cu profesia ei – o ținută potrivită pentru a fi purtată pe sub robă de o doamnă judecătoare.

Dar, cu toată severitatea costumației, fusese surprins să constate că arăta mult mai mică fără robă. Acum, desculță și îmbrăcată într-un tricou prea mare și decolorat, cu un halat de bumbac pe deasupra, nelegat la cordon, părea chiar și mai micuță. Fără elementele care îi desemnau statutul de judecătoare, nu era mare lucru de ea.

Însă tonul ei păstra marca distinctă a autorității.

– Tot nu mi-ai spus de ce ai venit aici, domnule Hunt.

Simți parcă o strângere de inimă când fu nevoit să-și ia ochii de la tivul tricoului ei, care nu-i ajungea chiar până la genunchii goi, dar se forță să o facă.

– Vreau să-ți pun câteva întrebări și nu am încredere în telefoane. Ca să nu mai vorbesc de desfășurătoare.

– La telefon sau nu, nu ar trebui să discutăm în particular.

– De ce nu? Te temi să nu avem probleme cu Neal? Sau te intimidează Nugent? N-am văzut detectiv mai dedicat.

Ignorând insulta adusă detectivului mai tânăr, femeia îi spuse:

– Conduc o investigație. Fără să vrem, ne-am putea influența reciproc declarațiile referitoare la ceea ce s-a întâmplat azi.

– Ți-au luat declarația, nu?

– Da.

– Și eu am dat-o pe a mea. Ne-am spus fiecare povestea fără să ne comparăm în prealabil notițele. Putem discuta acum despre asta.

– Posibil. Dar, ținând cont de audierea dumitale pentru custodie, este lipsit de etică să discutăm în particular. Nu-ți dai seama că, venind aici, ai compromis...

– Cum aveai de gând să te pronunți azi? În favoarea mea sau a socrilor mei?

Îl privi în ochi preț de câteva secunde, apoi coborî privirea undeva în zona nasturelui de la guler.

– Nu știu.

– Pe dracu'!

Își ridică din nou privirea spre el, brusc și cu furie.

– Nu *pe dracu'*, domnule Hunt. Aveam de gând să examinez cu mare atenție tot ce s-a discutat astăzi în sala de judecată înainte de a mă pronunța.

Crawford își puse mâna dreaptă deasupra inimii.

– Cât de corectă este doamna justiție!

Cu evidentă iritare, judecătoarea adoptă o poziție mai fermă, greu de realizat atunci când ești în picioarele goale.

– Întocmai. *Sunt* corectă. Nu mi-aș dori să iau o hotărâre care ar putea să o afecteze pe fiica dumitale...

– O cheamă Georgia.

– Care să o afecteze pe Georgia. Binele ei este principalul meu interes. Nu dumneata, nici bunicii. Georgia. Sper din tot sufletul ca relațiile dumitale cu soții Gilroy să rămână amiabile și sper că ambele părți vor înțelege și vor accepta decizia mea. Orice animozitate rezultată în urma acestei povești ar avea efecte negative pentru Georgia. Toată lumea, eu în special, vrea să evite asta. Și tocmai de aceea argumentele ambelor părți trebuie cântărite cu atenție, privite din toate unghiurile, iar eu trebuie să mă gândesc mult și bine înainte de a mă pronunța în favoarea uneia sau alteia din părți.

Crawford nu spuse nimic o vreme. Apoi:

– Impresionant discurs, doamnă judecător. Foarte elaborat. Ar fi trebuit să-l păstrați pentru strângerea de fonduri de campanie. Dar eu personal nu cred nici un cuvânt, mai ales partea cu gânditul mult și bine. Știai deja cum o să te pronunți în legătură cu petiția mea înainte de a veni azi la tribunal. Nu-i așa?

– Nu.

Crawford scoase un sunet sceptic.

– Bine. Crezi ce vrei.

Arătă spre ușă.

– Dar fă-o în altă parte. Te rog să pleci.

– Sau ce?

– Sau chem poliția.

Tehnic vorbind, el era poliția, dar nu-i atrase atenția asupra acestui fapt, mulțumindu-se să pufnească.

– Nu prea cred. Publicitate negativă. Ți-ar dăuna în campanie. Și mai multă atenție negativă după tot ce s-a întâmplat astăzi?

Clătină din cap.

– Aaaa. Rivalul dumitale, Sanders, guvernatorul Hutchins, oamenii în general speculează deja că incidentul de azi ar fi putut fi din cauza dumitale.

Ca și cum ar fi lovit-o la propriu sub centură, femeia își strânse protectiv brațele în jurul mijlocului și își băgă degetele sub coate.

– Nu spune asta.

În mod evident, se gândise deja și ea că ar fi putut fi cumva răspunzătoare pentru cele întâmplate, iar asta o deranja profund. Dar Crawford nu putea să nege adevărul, doar ca să o menajeze pe ea. Miza era prea mare pentru el. Când investigația legată de incidentul din acea zi avea să se termine, nu voia să existe neînțelegeri sau interpretări greșite a felului în care acționase. Altfel însemna să o piardă pe Georgia definitiv.

Așa că insistă:

– Rodriguez avea ceva contra dumitale?

– Nu din câte știu eu.

– Haide, doamnă judecător. Suntem doar noi doi.

– Sugerezi că am mințit în declarația pe care am dat-o la poliție?

– Toată lumea minte în declarații.

– Eu nu. Nu am auzit niciodată numele Jorge Rodriguez până în această seară. De ce aș minți?

– Asta e simplu. În noiembrie, vrei să fii aleasă pe merit. Dacă există vreun secret urât...

– Ieși...

– ... nu ai vrea să-l faci public înainte de vot.

– ... afară!

– Nici un scandal legat de vreun emigrant ilegal, să înțeleg?

– Nu!

Nugent îi spusese că judecătoarea pretinsese că nu recunoaște numele, dar Crawford voise să-i vadă cu ochii lui reacția. Dacă mințea, era o actriță a dracului de bună. Nu detectă nici unul din semnele clasice.

Era totuși furioasă la culme și, în ciuda bravadei de care dăduse dovadă cu câteva minute în urmă, dacă îi cerea să plece, trebuia să o asculte.

– Bine atunci, zise el. Nu îl cunoșteai pe Rodriguez. Atunci, de ce-a făcut-o?

Postura judecătoarei păru să se relaxeze o idee. Dădu cu tristețe din cap, lăsând să scape șuvița pe care o strecurase după ureche. Trase adânc aer în piept, făcând relieful să-și schimbe forma sub tricou, un detaliu care nu trecu neobservat pentru Crawford.

– Nu am nici cea mai vagă idee, spuse ea încet. Aș vrea să știu.

Cu un efort, Crawford reveni la discuția în curs și spuse:

– Din câte spun Neal și Nugent, au discutat cu zeci de persoane și nimeni nu-și amintește să-l mai fi văzut pe Rodriguez înainte să intre în sala dumitale. Chiar și fără mască, cineva l-ar fi observat dacă bântuia prin tribunal îmbrăcat în salopeta de zugrav.

Ridică mâinile, indicându-i că nu avea nici o idee.

Crawford continuă:

– Este rezonabil să presupunem că era familiarizat cu clădirea. Pentru început, știa că nu există camere de securitate decât la intrări și la ieșiri. Mai știa și că poate intra înarmat cu un pistol.

Adăugă apoi, pe un ton sec:

– Pun pariu că aprobi acum bugetul pentru sporirea măsurilor de securitate.

– Când m-am mutat aici, am fost surprinsă să constat că nu exista detector de metale la intrare.

– Întotdeauna suma a fost redirecționată către alte cheltuieli.

– Din nefericire pentru Chet.

– Da.

– E posibil să fi fost el cel vizat? întrebă ea.

- N-aș prea crede. Îl cunosc de când eram mic. A fost primul ofițer de culoare de aici. Știai?

Judecătoarea clătină din cap.

- Și-a petrecut cea mai mare parte a carierei în postul de aprod.

Gândindu-se la Chet, Crawford se auzi spunând:

- Mi-a făcut cu ochiul.

- Poftim?

- Abia acum mi-am amintit. După ce mi-a luat jurământul, în timp ce se întorcea, mi-a făcut cu ochiul.

Holly zâmbi.

- Da, așa era el. Deși, strict vorbind, în calitate de persoană oficială, nu ar fi trebuit să exprime nici un fel de partialitate.

- Nu. Dar a însemnat mult pentru mine.

Nu mai spuseră nimic preț de câteva momente. Apoi, scuturând melancolia care îl învăluise, Crawford spuse:

- În orice caz, nu-mi pot imagina ca Chet Barker să fi avut vreun dușman pe lume. Cred că pur și simplu a fost în drum.

- În drumul spre mine, spuse ea, cu voce înceată. Crezi că eu eram ținta, nu-i așa?

Expresia ei tristă îl implora să-i dea un răspuns cinstit, dar Crawford lăsă tăcerea să vorbească în locul lui, iar concluzia logică o supără în mod vizibil. Își întoarse capul și-și mușcă buza de jos, într-o expresie de neputință.

- Uite, spuse el, nimic nu e clar în momentul ăsta. Chiar dacă dumneata erai ținta, din orice motiv bizar, individul nu te mai poate răni acum.

- Chiar și așa, aș vrea să știu ce-am făcut, sau ce n-am făcut, de a ajuns să vrea să mă omoare. Ce am făcut să-l provoc la o măsură atât de extremă?

- Poate că totuși nu ai avut nici o legătură.

- Tocmai ai spus că, după părerea dumitale, eu eram ținta.

- Nu, n-am spus asta. *Dumneata* ai spus-o. Dar poate că Rodriguez, sau oricum l-o fi chemat, nu a avut nimic în particular cu dumneata, cu tribunalul sau cu ceva

anume. Poate că era doar un dement al cărui hobby era să omoare animale mici. Nu era decât o chestiune de timp până să treacă la ființe umane, iar tribunalul era o sală de spectacol numai bună.

– Mai ales pentru ultimul act.

– Mai ales pentru ultimul act. A căpătat atenția pe care o căuta. Și tocmai de aceea politicienii locali, mass-media și publicul vor pune întrebări, iar poliția se va da peste cap să găsească un răspuns satisfăcător. Vor trebui să justifice de ce l-au omorât.

– Există o justificare?

– Mă identificasem drept ofițer al legii și-i cerusem să lase jos arma. Nu numai că a refuzat, dar a și tras două focuri într-un ofițer în uniformă și probabil că ar fi continuat să tragă dacă nu-l opreau băieții de la intervenții. Nu, doamnă judecător, s-a întâmplat ce trebuia să se întâmple. Doar că...

Se gândi din nou la acele momente fatale. Deși, dacă era să măsoare timpul în simple secunde, fusese un eveniment care schimbase o istorie și sfârșise o viață. Fusese acolo. Fusese martor la întreaga poveste. Totuși, nu putea înțelege de ce acel tânăr se băgase singur într-o asemenea situație, din care aproape sigur nu avea cum să scape cu viață.

Probabil că era evidentă consternarea pe chipul lui, pentru că expresia judecătoarei îl invita să-i împărtășească gândurile și, înainte să-și dea seama, exact asta făcu.

– Aș vrea să mai fi avut vreo câteva clipe cu el. Poate că l-aș fi convins să lase pistolul. Sau l-aș fi convins pe ajutorul de șerif să se retragă și să mă lase pe mine să mă ocup. Sau...

– Sau ai fi putut fi ucis.

Aceste cuvinte îl readuseră brusc în prezent, și pe ea la fel, și la motivul pentru care venise acolo în acea seară.

– Da. Aș fi putut fi ucis. Iar din acest motiv îmi pare rău că m-am dus după el. Dar m-am dus. Și, pentru că m-am dus, am ajuns acum miezul din dodoașcă și nu-mi doresc asta. Am mai trecut o dată prin așa ceva.

Făcu o pauză, ca să dea mai multă greutate cuvintelor:

– După cum bine știi.

Holly coborî privirea în podea.

– Sunt niște circumstanțe nefericite pentru dumneata și îmi pare rău.

– Oh, sunt sigur că ești devastată.

Simțind din tonul lui că voia să spună exact opusul, își ridică privirea spre el:

– De ce te îndoiești?

– Pentru că întreg comportamentul meu de azi îți oferă scuza perfectă.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ba sigur că înțelegi.

Făcu un pas spre ea.

– Dacă ar trebui să te pronunți asupra petiției mele acum, în clipa asta, mi-ai acorda custodia Georgiei?

Deschise buzele ca să vorbească, dar nu rosti nici un cuvânt.

– Așa mă gândeam și eu, zise el, strâmbându-se. După ce s-a întâmplat azi, poți să-mi refuzi custodia fetiței mele și să te simți cu conștiința împăcată.

Concluzia lui o înfurie.

– După asta, spuse ea, arătând cu mâna de la unul la altul, nici măcar n-o să mă mai pronunț eu în cazul dumitale. Va trebui să mă abțin și să dau cazul unui alt judecător.

– Și mai bine. Poți să te speli pe mâini de toată problema.

Mimă gestul cu propriile mâini.

– În timp ce eu va trebui să o iau de la capăt cu un alt judecător. Iar voi fi trimis la terapie, probabil. Cu siguranță iar va trebui să înghit multe rahaturi. Și să rămân și mai mult timp fără Georgia.

– Ceea ce nu este vina mea, spuse ea, ridicând vocea ca să ajungă la același ton cu el. *Dumneata* ești cel care a început totul, în clipa în care ai apărut la ușa mea.

Avea dreptate, firește, dar n-ar fi cedat nici de-al naibii.

– Bine, dacă tot nu mai ești implicată, poți să-mi spui care ar fi fost decizia ta.

– Ți-am spus deja...

– Că nu știi.

– Exact.

– Pe dracu' nu știi! În timp ce te uitai prin „dosarul" meu, prefăcându-te că-ți cântărești decizia, știai deja ce o să spui. Așa e? *Așa e?*

– Nu știu care ar fi fost decizia mea și cum îți permiți să vii aici și să îmi ceri să ți-o spun?

– Ți-o cer pentru că am fost avertizat de socrul meu.

Asta o opri. Suficient timp cât să tragă de câteva ori aer în piept.

– Avertizat?

– Joe mi-a spus în seara asta că are de gând să se opună în mod vehement petiției mele. S-a declarat dușmanul meu. Nu mai suntem – cum ai spus? – în relații „amiabile". La dracu' cu politețurile! Ne-am scos mănușile. Războiul a fost declarat în mod oficial. Dacă așa vrea să joace, foarte bine. Dar vreau să aflu de la tine dacă o să-mi pierd vremea – ca să nu mai vorbim de banii dați avocatului – într-o luptă pe care deja am pierdut-o.

– Sunt sigură că a fost doar copleșit de evenimentele de azi.

– Cine, Joe? A-a. El nu este „copleșit".

– După ziua de azi, ar fi foarte posibil. Domnule Hunt, orice s-a spus în urma evenimentelor ce au avut loc în această după-amiază...

– La naiba, urăsc asta!

– Ce?

– Când îmi vorbești ca și cum ai fi în scaunul de judecător, cu roba închisă până la gât, cu ciocănelul ăla afurisit în mână. Spune-mi direct, fără ocolișuri, fără menajamente. Așa, ca de la om la om. Aveai de gând să te pronunți în favoarea lor sau a mea?

– Vom discuta asta...

– Acum! Acum o să discutăm! Urma să pierd sau să câștig?

– Nu pot...

– *Spune-mi!*

– Nu mă mai amenința!

Vocea îi cedă în clipa în care țipă, iar asta îl șocă atât de tare, încât amuți.

– Nu ai fost singura persoană afectată azi, strigă ea, cu aceeași voce spartă. Îmi pare rău pentru situația dumitale. Sincer. Îmi pare rău că aprodul meu, blajin, simpatic și atât de binevoitor, pe care îl cunoșteai de când erai copil și care ți-a făcut cu ochiul, a murit protejându-mă. Îmi pare rău că soacra dumitale nu se oprește din plâns. Îmi pare rău că nu știu ce l-a împins pe omul ăla să facă ce-a făcut sau dacă motivele lui au vreo legătură cu mine. Îmi pare și mai rău pentru asta.

Se sprijini de blatul de bucătărie și-și șterse cu pumnii lacrimile de pe obraji. Apoi deschise mâinile și își privi palmele.

– Îmi pare rău și că nu mă pot opri din tremurat și că m-am gândit foarte serios să dorm cu lumina aprinsă în noaptea asta, dând dovadă de o lașitate care nu știam că mă caracterizează.

Înecându-se definitiv, se opri și înghiți de câteva ori, trăgând cu greu aerul în piept.

– Dar bărbatul cu masca era oribil și a fost groaznic să-l văd pe Chet murind și...

Își acoperi fața cu mâinile și începu să suspine.

– *Pe toți dracii!* mormăi Crawford.

Își îndesă mâinile în buzunarele de la spatele blugilor și o lăsă să suspine cu sughițuri preț de câteva momente. În cele din urmă, spuse:

– Hei, nu face asta.

– Nu mă pot abține.

– Ba da, poți.

– Nu, nu pot. Mi-a fost atât de frică. Nu doar pentru mine, ci și pentru... pentru...

– Haide, nu mai plânge.

– ... pentru noi toți. Era atât de...

– Știu. Și mie mi-a fost frică.

– Nu, nu ți-a fost.

– Să crezi tu că nu!

Continua să plângă în mâini.

– Încearcă să nu te mai gândești, bine?

Dădu din cap, dar nu se opri din plâns.

Crawford își scoase mâinile din buzunare și rupse un șervet de hârtie din sulul de pe masă.

– Poftim. Şterge-ţi ochii.

Nu văzu şerveţelul pe care i-l întindea, aşa că se duse lângă ea şi îi atinse braţul.

– Foloseşte asta.

Fără să vadă, pipăi cu o mână după şerveţel, apoi îşi tamponă ochii cu el. Dar plânsul nu i se potoli; ba chiar suspinele părură să se intensifice.

Simţindu-se extrem de stânjenit de această situaţie, Crawford îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Haide acum. Nu ajută la nimic să plângi. Revino-ţi.

– Încerc. Nu pot.

– Totul e-n regulă.

Făcu un pas spre ea şi îşi puse uşor mâinile pe umerii ei. Bătând încet, spuse:

– E-n regulă.

– Ştiu, dar...

– Eşti în siguranţă. Toţi suntem. M-ai auzit? *În siguranţă.*

Cuvintele lui blânde probabil că reuşiră să ajungă la ea, pentru că, doar câteva clipe mai târziu, gâtul păru să i se înmoaie şi capul îi căzu în faţă. Sughiţă în şerveţelul umed, îl folosi ca să-şi şteargă ochii şi nasul, apoi îşi coborî mâinile de pe faţă.

– Îmi pare rău.

– Nici o problemă. Te simţi mai bine?

Dădu din cap şi, când făcu asta, fruntea îi atinse pieptul şi se odihni acolo. Mâinile lui rămaseră pe umerii ei, apoi i se ridicară pe gât, masându-i încet partea din spate cu vârfurile degetelor. Îi puse mâinile pe talie şi se sprijini de el. Trase adânc aer în piept şi întreg trupul i se cutremură.

– Şşş...

O strânse mai tare în braţe şi îşi ridică degetele în părul ei, până când îi cuprinse capul în mână. Cealaltă mână îi alunecă pe spate şi începu să-i maseze coloana. La un moment dat, îi alunecă peste mijlocul spatelui şi i se aşeză pe curba şoldului. Şi rămase acolo.

Dintr-odată, nici unul din ei nu mai respira.

După ceea ce păru un moment nesfârşit de împietrire, Holly îşi înălţă capul.

Crawford privi în ochii ei verzi strălucitori și-și zise: „La dracu'!"

capitolul 6

Crawford mârâi în telefon:

– Da?

– Sunt Neal Lester. Trebuie să vorbesc cu tine.

Crawford deschise ochii doar atât cât să poată vedea ceasul de pe noptieră și fu surprins să constate că era trecut de zece.

– Despre ce?

– Dormeai?

– Asta voiai să mă întrebi?

– Nu face pe deșteptul.

Crawford se rostogoli pe spate și-și puse brațul peste ochi.

– Am avut o noapte grea. Mi se mai întâmplă, atunci când doi oameni sunt împușcați sub ochii tăi. Așa sunt eu, mai ciudat.

Toate evenimentele zilei precedente îi năvăliră în minte. Ultima din grămada de amintiri era momentul de pasiune petrecut între el și judecătoarea Holly Spencer.

Își apăsă buricul degetelor mari în orbite și-și înăbuși un geamăt. „Dumnezeule!"

– Cât de repede poți să te îmbraci? întrebă Neal.

– Depinde. De ce?

– O să-ți spun când ajungi aici.

Cu aceste cuvinte, Neal închise telefonul. Înjurând, Crawford făcu un efort să se ridice în capul oaselor, apoi să-și pună picioarele pe podea. Își propti coatele pe genunchi și rămase cu fața îngropată în mâini, rugându-se ca episodul erotic cu judecătoarea să fi fost doar un vis. Apoi însă amintirile începură să se cristalizeze, să capete formă, sunet și substanță.

Ea. El. Igniție. Explozie.

Se auzi soneria de la ușă. Crawford își lăsă mâinile să-i cadă între genunchi.

– Cred că glumești!

Soneria se auzi din nou. Își puse boxerii și traversă apartamentul până la ușa din față, pe care o deschise, încruntându-se.

– Eram în față când am sunat, spuse Neal, arătând cu degetul peste umăr, spre un sedan fără însemne oficiale. Pot să intru?

Crawford îi întoarse spatele și o luă din loc, dar lăsă ușa deschisă.

– Unde te duci? întrebă Neal.

– Să fac pipi.

Crawford nu privi în spate, lăsându-și musafirul nepoftit să se descurce singur. Folosi toaleta, apoi se stropi cu apă rece pe față. Luă blugii pe care îi purtase cu o zi în urmă pe jos, de lângă pat, unde îi aruncase la primele ore ale dimineții, atunci când în sfârșit ajunsese să se culce. Încă se mai încheia la nasturi când intră în camera de zi.

Neal închisese ușa de la intrare, dar rămăsese în picioare, în fața ei. În contrast frapant cu aspectul răvășit al lui Crawford, Neal era spilcuit până în vârful unghiilor – părul îi era pieptănat cu cărare frumos aleasă, hainele lui nu aveau nici o cută, pantofii-i luceau și era atât de proaspăt bărbierit, încât fața părea să reflecte lumina.

– Bucătăria-i acolo, zise Crawford.

Când Neal ajunse în urma lui în bucătărie, Crawford umpluse deja rezervorul filtrului și acum măsura cafeaua. Fără să se sinchisească cu prea multe politeți, întrebă:

– Ce e, Neal?

– Băieții de la medicină legală ne-au spus că, dacă vrem să vedem cadavrul înainte de autopsie, am face bine să ne ducem acum.

Mâinile lui Crawford se opriră o clipă în aer, apoi puse ultima măsură de cafea în aparat și apăsă butonul. Abia apoi se întoarse.

Îl privi lung pe Neal, din cap până-n picioare.

– Ha.

– Ce?

– Nu arăți ca un om care să-și fi pierdut mințile. Dar asta trebuie să se fi întâmplat. Ai petrecut ore întregi aseară făcând tot ce-ți stătea în putință să mă scoți din sărite, apoi apari la ușa mea în dimineața asta și te porți ca și cum am fi parteneri? Ieși din casa mea!

Buzele lui Neal se strânseră într-o dungă subțire și abia se mișcară în clipa în care spuse:

– Nu a fost ideea mea să te iau cu mine. Solicitarea a venit din partea șefului.

– Dacă vrea un ranger, spune-i să sune la birou și să vadă cine-i disponibil. Eu am solicitat câteva zile libere și maiorul a zis că pot să stau acasă cât am chef.

– Știu, dar șeful...

– Ați prins persoana. Nu trebuie decât să identificați cadavrul, iar pentru asta nu aveți nevoie de mine. Eu mă duc înapoi în pat. Sau poate mă duc să alerg sau să înot. Sau poate o să-mi tai unghiile de la picioare. Un lucru însă cu siguranță *n*-o să fac: n-o să vin cu tine la morgă ca să ne uităm la un mort.

– M-am gândit c-o să spui asta.

– Te-ai gândit bine.

– Ascultă-mă înainte să refuzi.

– Deja am refuzat.

– Șeful s-a gândit că poate o să-l recunoști pe Rodriguez dacă o să te uiți mai bine la el.

– Nu l-am văzut niciodată în viața mea, înainte să dau ochii cu el pe acoperișul tribunalului. Nu l-am recunoscut ieri. N-o să-l recunosc nici azi. La revedere!

– Șefu' zice că n-ar strica să te mai uiți o dată.

– Nu ar ajuta la nimic.

– Nu știm cu certitudine până nu încercăm. Nu l-ai văzut pe Rodriguez îndeaproape. Poate că o să-ți amintești totuși ceva.

– Sau nu. Și am altele de făcut.

De fapt, nu avea. Se ducea la plimbare cu Georgia mai spre după-amiază, dar, până atunci, era complet liber. Dar, ținând cont de circumstanțe, nu voia să aibă în nici un fel de a face cu vreo investigație condusă de Neal Lester. Dacă poliția locală voia ajutorul unui

ranger texan, putea găsi pe altcineva. Cu cât mai repede se distanța de incidentul – incidentele – petrecute cu o zi în urmă, cu atât mai bine.

Totuși, Neal fiind Neal, își lua foarte în serios sarcina de mesager al șefului de poliție. Rămăsese în picioare în mijlocul bucătăriei, cu o expresie extrem de deranjată, dar încăpățânat să-și facă datoria. Crawford se întoarse să scoată o cană din bufet.

– Vrei cafea?

– Nu, mersi, zise scurt polițistul. Nu am reușit să confirmăm că Rodriguez era numele lui adevărat.

– Da, asta e o problemă.

– Nu i-am găsit amprentele în sistem.

– Înseamnă că nu a fost arestat.

– Nu. Dar actul de identitate era fals. Nu avea nici carte verde, nici viză, nimic de genul ăsta în portofel. Avea mai puțin de treizeci de dolari cash și nici o carte de credit. Nu avea telefon mobil. În ziua de azi, este aproape de neconceput să nu ai telefon mobil.

– Decât în cazul cuiva care nu vrea să fie prins de poliție cu un mobil asupra lui.

– Ai spus că nu ți s-a părut că vorbea prea bine engleza.

– A fost doar o presupunere. E posibil să o fi vorbit foarte bine și să se fi prefăcut doar că nu mă înțelege. Poate că era atât de speriat, încât uitase toată engleza pe care o știuse vreodată. Un om care face o figură atât de stupidă nu poate fi prea inteligent și cu siguranță nu are mintea limpede.

– De ce zici că a fost o figură stupidă?

Crawford ridică o sprânceană.

– Ești de altă părere?

– Sigur că nu. Dar aș vrea să aud argumentele tale.

– Nu ai atât de mult timp.

– Bine, n-ai decât să fii mitocan. Nici nu mă aștept la altceva de la tine. Nu sunt aici din proprie inițiativă, crede-mă.

– Oh, să știi că te cred, Neal. Arăți de parcă ai fi înghițit un băț.

– Dar, dacă tot am fost trimis cu această sarcină, dă-mi măcar ceva cu care să mă întorc la șefu'.

Crawford se pregătea să-i spună că puțin îi păsa dacă se întorcea la șeful lui cu mâna înfiptă-n dos, dar aparatul de cafea începuse să bolborosească. Dacă tot trebuia să aștepte, la dracu', se hotărî să-i spună lui Lester ceva ce îl rodea.

– Tipul tocmai împușcase un om de față cu martori.

– Da.

– Fuge de la scena unei crime de gradul unu.

– Da.

– De ce s-a dus pe acoperiș?

– Pentru că la parter își au sediul două agenții de implementare a legii.

Biroul departamentului de poliție și cel al șerifului erau la parterul tribunalului, legate între ele și întinzându-se într-o parte și-n cealaltă, formând o uriașă literă U.

– Chiar și așa, spuse Crawford, să coboare ar fi fost o opțiune mult mai bună decât acoperișul, de unde nu se poate scăpa decât într-un singur fel. Și încă ceva, își aprinsese o țigară.

– Camel fără filtru.

Neal ridică din umeri.

– Avea nevoie de o porție de nicotină.

– Fără îndoială, dar... nu știu.

Crawford își scărpină pieptul gol și întoarse capul ca să privească pe fereastra de deasupra chiuvetei. Parcă stătea să plouă. Era posibil să fie nevoit să-și schimbe planurile pe care și le făcuse cu Georgia pentru acea după-amiază.

– Altceva? îl îmboldi Neal.

– Tipul ar fi fost, garantat, fie prins, fie ucis. Erau singurele opțiuni.

– Sinucidere.

– În urma căreia ar fi fost de asemenea mort.

– Unde vrei să ajungi? întrebă Neal.

– Ce rost avea costumul?

Gândind cu voce tare, elaboră:

– Dacă era imposibil să scape, dacă era sortit să sfârșească fie cu cătușe la mână, fie într-un sac de morgă, de ce s-a mai obosit să se deghizeze?

– Pentru efectul dramatic?

– Posibil, murmură Crawford. În cazul ăsta, a ținut.

Își aminti de momentul în care cedase judecătoarea Spencer. Ore întregi reușise să amâne reacția la cele petrecute în sala ei de judecată. Reușise să se stăpânească până când el și atitudinea lui agresivă o făcuseră să cedeze. Toate emoțiile izbucniseră în ea și se revărsaseră într-un șuvoi de neoprit.

Încercarea lui de a o alina fusese stângace pentru că, până în acel moment, nu se atinseseră niciodată, nici măcar nu-și strânseseră mâna. Apoi, de la acea mângâiere de consolare, lucrurile o luaseră razna, transformându-se într-un tăvălug disperat.

– Mă urmărești?

Crawford își drese vocea și se întoarse spre Neal.

– Scuze, ce-ai spus?

– Încă mai dormi?

– Nu, mă gândeam doar la ce ai spus.

– Anume?

Neal îi pusese întrebarea cu tonul înțepat al unuia care le știe pe toate, la fel cum făcea și în copilărie. Nimic nu se schimbase, rămăsese același înfumurat nesuferit pe care Crawford îl știa dintotdeauna.

– Ascultă, domnule sergent, dacă nu-ți place atitudinea mea în această conversație, n-ai decât să ieși dracului din casa mea.

Neal rămase locului.

– Repet. Nici una dintre agențiile guvernamentale de la tribunal – orășenești, statale sau federale – nu avea vreo înregistrare pe numele Jorge Rodriguez. Nu avea nici măcar o amendă de plătit.

– Poate că venise să se însoare.

Neal nici măcar nu clipi, cu atât mai puțin să zâmbească la această glumă.

– Gândește-te bine înainte să elimini posibilitatea, Neal. Starea civilă este la etajul cinci. Sunt oameni care recurg la măsuri disperate ca să evite pirostriile.

Deși îl amuza să-l sâcâie pe detectiv, Crawford nu se simțea pe deplin în largul lui. Își amintea hotărârea cu care Rodriguez se îndreptase spre podiumul judecătoarei.

– Venise acolo să ucidă.

Se uită la Neal și zise hotărât, deși nu ar fi putut spune pe ce anume se întemeia această convingere:

– Nu știu cine era și nici de ce a făcut totul într-un mod atât de stupid încât a fost practic sinucidere curată, dar intenția lui a fost să ucidă.

Filtrul de cafea șuieră și scuipă pentru ultima oară. Crawford își umplu cana și se sprijini de bufet, sorbind gânditor. Deși își propusese să-și țină gura și să-i spună lui Neal să se ducă și să se-arunce de pe-un pod, se surprinse întrebând:

– L-a înregistrat vreo cameră când a intrat?

– A intrat pe intrarea principală, de la numărul 41. Dar uite ceva interesant: nu avea nimic la el.

La dracu', chiar era interesant!

– Nu avea nici o geantă, nici o pungă, un rucsac?

Neal clătină din cap.

– Așa că fie dosise pe undeva costumul cu ocazia unei vizite anterioare, pregătindu-se pentru povestea de ieri, fie purta salopeta de zugrav pe sub hainele de stradă.

– Nici gând, zise Crawford. Nu avea timp să-și pună la loc hainele de stradă după ce și-a dat jos salopeta. Dacă ar fi fost cum zici tu, ar fi ieșit pe acoperiș îmbrăcat cel mult în lenjerie intimă.

– La naiba, ai dreptate.

Neal se gândi o clipă.

– Îmi imaginez că putea ascunde șapca, mănușile, protecțiile de pantofi și masca în buzunare, în momentul în care a intrat în clădire.

– Poate, zise Crawford, dar nu era convins. Altceva?

Neal clătină din cap.

– Odată ce a intrat pe ușă, s-a pierdut în mulțime. Era agitație în clădire în momentul ăla. Se alegeau jurați.

– Da, zise Crawford. Eram pe coridor, aşteptam să înceapă şedinţa de la ora două. Dintr-odată, coridorul de la etajul patru s-a umplut de oameni.

– Juraţii se îndreptau spre sala judecătorului Mason, la două uşi de cea a judecătoarei Spencer. Un caz de viol cu circumstanţe agravante. Ambii avocaţi ceruseră un număr mare de civili din care să aleagă juraţii.

– Trebuie să fi fost vreo cincizeci sau şaizeci, îşi aminti Crawford. Cei mai mulţi au urcat pe scări, nu au luat liftul.

– E posibil ca Rodriguez să se fi amestecat printre ei. Apoi putea pur şi simplu să intre într-o debara, fără să fie observat de nimeni. Camerele de pe acoperiş l-au surprins ieşind pe uşă la două şi douăzeci şi opt. Nu mai era deghizat, dar avea în mână pistolul, pe care l-a pus pe zidul de la margine.

Camerele de securitate confirmaseră evenimentele relatate de Crawford, dar nu îl ajutaseră să înţeleagă scopul lui Rodriguez. De fapt, când Neal termină de relatat, Crawford avea mai multe întrebări decât răspunsuri. Şi era în firea lui să vrea să astupe toate golurile şi să găsească toate informaţiile.

Făcu însă un efort mintal şi închise uşa în faţa acestei curiozităţi.

– Veţi avea mai multe răspunsuri după ce veţi reuşi să îl identificaţi, zise el. Până atunci, va trebui să încerci să ghiceşti.

Făcu un gest de toast ridicând cana.

– Succes!

– Şeful vrea...

– Nu.

– A aranjat cu locotenentul tău din Houston.

– O să-i spun să schimbe aranjamentele. Chestie care ar trebui să te bucure. Nu ne văd lucrând cot la cot, tu şi cu mine. Din câte-mi amintesc, chiar aseară spuneai că ai o problemă cu tacticile mele.

– Am fost deplasat.

Crawford primi pufnind scuzele deloc convingătoare ale detectivului.

– Nu te obosi, Neal. Nu mă simt jignit. Nu-mi pasă câtuși de puțin ce părere ai tu despre mine.

– Atunci, o să renunț la diplomație. Nu-mi placi nici tu, nici stilul tău. Dar – și aici trase aer în piept – nu ține de mine. Iar alții par să aibă o părere foarte bună despre tine.

Crawford știa cât de mult îl costase să spună asta. Aproape că-i părea rău pentru el. Dar rămase nemișcat.

– Mulțumește-i șefului pentru votul de încredere, dar îl vei identifica pe Rodriguez fără mine. Dacă ai totuși nevoie de un ranger...

– Nu despre asta e vorba.

– Atunci despre ce-i vorba?

– Tu ai fost singurul pe acoperiș cu individul ăsta, ai fost singurul care a vorbit cu el.

– Ai tot ce-ți trebuie în declarația mea. Am recunoscut inclusiv faptul că am reacționat instinctiv și că, după cum te-ai grăbit să-mi atragi atenția, nu m-am gândit la consecințele acțiunilor mele pripite. Pe care acum le regret.

Își dădu seama că Neal era șocat să-l audă spunând asta.

– Nu din motivul la care te gândești tu, zise Crawford. Am acționat corect. Aici nu dau înapoi. Regretele mele sunt de natură pur egoistă.

– Vrei să-mi spui?

Nu vedea de ce nu.

– Când m-am dus după individul ăla, practic mi-am spulberat orice șansă de a o avea înapoi pe Georgia. La următoarea audiere, socrul meu va avea grijă să-i amintească judecătoarei de neglijența de care dau dovadă în ceea ce privește propria mea siguranță. Ce judecător ar încredința viitorul unei fetițe unui polițist rebel și nesăbuit?

În nici un caz o judecătoare cu care își făcuse de cap cu o seară în urmă.

Gândindu-se acum la acele momente din bucătăria ei se întrebă dacă nu cumva o citise greșit pe Holly Spencer. Când își ridicase capul de pe pieptul lui

și îl privise cu ochii umezi, cu buzele întredeschise, dacă nu fusese o expresie de dorință, ci de repulsie?

La dracu'! Poate că mesajul nu fusese „Ia-mă! Ia-mă acum!" Poate că acea privire fusese un avertisment că, dacă nu-și lua laba de pe fundul ei, avea să înceapă să țipe până atrăgea atenția cuiva.

Dar nu țipase.

Acționase urmând semnalele, așa cum le interpretase. Când o lipise de el și o ridicase de pe podea, nu protestase. Când o întinsese pe canapeaua din sufragerie și ea își ridicase mâinile spre el, nu o făcuse ca să-l împingă la o parte, ci doar ca să încerce să-i desfacă mai repede cureaua.

Dar, privind acum în urmă, se îndoia că Holly Spencer avea să-și amintească lucrurile în același fel. Nu el avusese criza de plâns, ci ea. Nu el fusese persoana în disperată nevoie de alinare, ci ea. Dacă s-ar fi oprit acolo, poate că nu ar fi fost totul pierdut.

Dar... era prea târziu acum.

Cel mai bun lucru pe care îl putea face acum era să se țină cât mai departe de ea și să lase pe altcineva să găsească răspunsuri la întrebările legate de Rodriguez. Nu avea nevoie să se afunde și mai adânc în rahatul ăsta.

Nervos, își șterse cu mâna sudoarea care începuse să-i gâdile pieptul, stârnită de amintirea hârjonelii lor de pe canapea.

Mormăind, zise:

- O să-l sun pe șeful tău și-o să-i explic, dar își dă și el seama că ar fi un conflict de interese pentru mine. Dacă vreau să am o șansă de a-mi câștiga copilul, trebuie să stau deoparte în toată povestea asta. Știi unde e ușa.

Se întoarse și aruncă în chiuvetă ce mai rămăsese din cafea.

- Așadar, răspunsul tău e nu?

- Între noi fie vorba, e *pe toți dracii, nu.*

- Și cum să-l reformulez pentru doamna Barker?

Crawford se întoarse.

- Pentru cine?

- Văduva lui Chet.

Neal bagă mâna în buzunarul de la piept al sacoului sport și scoase un plic cu o scrisoare.

– A fost adusă personal la secție azi-dimineață de una din rudele ei. Îți este adresată, dar trimisă în atenția șefului, care și-a permis să o citească înainte să mă roage să ți-o aduc.

Îi întinse plicul lui Crawford, care făcu un pas în spate. Neal așeză scrisoarea pe masă.

– În mare, spune cât de mult te prețuia Chet. Era de părere că ai fost exagerat de criticat pentru... Ei, știi tu, completă Neal, cu o expresie acră. O ține așa pe câteva paragrafe, zice cât de mult te admira Chet. Cât de talentat și de curajos te considera... Bla, bla, bla. Înțelegi ideea. În orice caz, face un apel la tine să afli ce s-a întâmplat în sala de judecată și să găsești o explicație pentru moartea soțului ei... care nu mai avea decât vreo câteva luni până la pensie.

Crawford privi spre plicul bleu. Numele lui fusese scris cu litere fine. Închise ochii și mormăi un șir de înjurături.

– Îmi pun o cafea până te îmbraci tu, zise Neal.

capitolul 7

Morga era la subsolul spitalului regional. Medicul examinator, dr. Forest Anderson, era un burlac de vreo cincizeci și ceva de ani, dar adora medicinal legală și bucătăria franțuzească. Când nu era ocupat cu una dintre aceste pasiuni, îl puteai găsi cufundat în cealaltă, ceea ce explica de ce era aproape la fel de lat pe cât era de înalt.

Pe lângă faptul că era obez, era hipertensiv și diabetic și glumea adesea că autopsia lui va ajunge capitol de manual și că singurul lui regret era că n-avea să fie de față în momentul realizării ei.

În timp ce se apropia legănându-se de masa pe care stătea întins cadavrul, spuse:

– Un glonț i-a intrat prin spate, direct în inimă. N-a simțit nimic.

Neal și Crawford îl găsiseră pe Matt Nugent așteptându-i. Toți trei se aliniară în lungul mesei. Medicul trecu pe partea cealaltă, pe stânga cadavrului, și dădu la o parte cearșaful, până la buric.

De-a lungul carierei lui, Crawford văzuse multe leșuri, însă apatia morții nu încetase niciodată să-l șocheze. Era egalizatorul suprem. Fie că un om suferea o moarte violentă sau se stingea liniștit, în somn, trupul rămânea inevitabil rece, într-o stranie nemișcare.

Așteptă câteva clipe să-și recapete stăpânirea de sine, apoi privi chipul mortului.

– Și glonțul ăsta ar fi fost fatal, continuă dr. Anderson. I-a intrat în gât, de la spate, i-a perforat coloana și a ieșit pe aici.

Arătă în zona în care ar fi trebuit să fie mărul lui Adam.

Urechile lui Crawford începură să țiuie. Sângele parcă începuse să-i fiarbă în vene. Se forță să respire regulat, pe nas.

– Al treilea glonț a pătruns în trunchi prin partea din stânga jos a spatelui. Până nu mă uit înăuntru, nu-mi pot da seama ce organe a atins, dar îmi imaginez că nu-i frumos acolo. Băieții de la SWAT nu se joacă când vine vorba să salveze un coleg ofițer.

Lângă Crawford, Neal păstra o expresie stoică, profesionistă. Nimeni nu făcu vreun comentariu pe seama faptului că Matt Nugent înghițea cu zgomot.

– Noroc că nici unul nu i-a țintit capul, spuse Anderson, altfel fața nu i-ar mai fi rămas intactă.

Se uită la cei trei.

– Nu a venit nimeni să-l identifice?

Neal răspunse:

– Nu încă.

– Autopsia s-ar putea să ne dea câteva informații despre ultimele ore din viața lui, zise doctorul, legănându-se în față și-n spate pe niște picioare comic de mici în comparație cu restul staturii lui.

– Conținutul stomacului. Droguri sau alcool în sistem. Nu am găsit încă nici o urmă de ac, dar consumatorii grei știu să fie isteți. Voi fi meticulos.

– Ne bazăm pe asta.

Neal se dădu un pas în spate şi-i făcu semn lui Crawford să-i ia locul la capul mesei. Crawford făcu întocmai şi se aplecă peste Jorge Rodriguez ca să-i examineze mai îndeaproape chipul. Nu era nevoie. Din prima clipă în care se uită, văzu tot ce avea nevoie să vadă.

Îşi îndreptă spatele şi se depărtă de masă.

– Nu îl ştiu.

Detectivul mai tânăr se opri din înghiţit doar atât cât să-l întrebe:

– Eşti sigur?

– Foarte sigur. Nu l-am mai văzut pe omul ăsta până ieri.

Apoi, retrăgându-se cu spatele, spuse:

– Mă găsiţi afară.

Crawford păşea nervos pe lângă maşina lui Neal în momentul în care cei doi detectivi ieşiră pe uşa spitalului, câteva minute mai târziu. Neal îi spuse lui Nugent că se vedeau la secţia de poliţie, după ce îl ducea acasă pe Crawford.

Merseră o vreme în tăcere. În cele din urmă, Neal spuse:

– A meritat să-ncercăm.

Crawford privi pe fereastra de lângă el. Îndreptase aerul condiţionat direct spre el şi aerul era rece ca gheaţa, dar nu era suficient. Se simţea încins şi avea senzaţia de mâncărime pe tot corpul.

– Când am plecat, l-am auzit pe doctor întrebându-te la ce oră te întorci.

– Am rugat-o şi pe judecătoare să vină să se uite la el.

Crawford se uită la Neal.

– Chiar este necesar?

Neal ridică din umeri.

– Numele nu îi era cunoscut, dar poate o să-i recunoască faţa. Merită încercat.

– Te repeţi.

Neal mârâi:

- Nu am vrut să vii cu mine cu nimic mai mult decât îl-ai dorit tu să fii acolo.

- Știu, dar stă șefu' pe capul tău.

- Pentru că liderii orașului stau pe-al lui. Departamentul a fost deja avertizat, comunitatea hispanică se pregătește de proteste, ne acuză de rasism, chiar dacă avem doi hispanici în echipa noastră de SWAT. Și mai e și rugămintea oficială a văduvei lui Chet Barker.

- Singurul motiv pentru care am fost de acord să vin cu tine.

- Doamna Barker vrea răspunsuri. Toți vrem. Toată lumea spera că, atunci când o să-l vezi pe Rodriguez de aproape, o să spui: „Oh, el era? Sigur, acum înțeleg. Știu de ce-a făcut-o!" Dar nu l-ai recunoscut, așa că nu mai avem nevoie de serviciile tale. I-ai făcut o favoare personală doamnei Barker. Gata, ai scăpat.

Neal opri la un semafor și se întoarse spre el.

- Așa că ce te roade?

Crawford mormăi abia auzit:

- Nimic.

Neal continuă să-l privească lung, până când semaforul se făcu verde.

Nu mai spuseră nimic până când parcă în fața casei lui Crawford. Crawford deschise portiera, nerăbdător să coboare.

- Succes!

Închise ușa mașinii și bătu de două ori în acoperiș, sperând că Neal va considera subiectul închis și că va pleca fără să-i mai pună vreo întrebare.

Dacă cineva punea în momentul ăsta presiune pe el, Crawford se temea că ar fi putut exploda.

Holly ajunse la birou ceva mai târziu ca de obicei, după ce trecuse pe la casa soților Barker ca să înmâneze personal biletul de condoleanțe. Intenționase să îl lase persoanei care deschidea ușa apoi să plece, nedorindu-și să deranjeze în vreun fel familia îndurerată. Dar fiica lui Chet o invitase să intre în casă.

- Mama va dori să vă vadă, doamnă judecător.

Timp de o oră, își amintise momente din viața lui Chet împreună cu familia lui, inclusiv cu doamna Barker, și se simțise mișcată atunci când, în ciuda tragediei personale, își exprimaseră îngrijorarea în legătură cu siguranța ei și cu starea ei de spirit.

Când ajunse la birou, doi polițiști trimiși de sergentul Lester erau postați la o masă portabilă, căutând prin registrele de ședințe vreo mențiune a numelui Jorge Rodriguez.

– Nimic deocamdată, îi spuse doamna Briggs. Și am căutat și eu numele, înainte să înceapă ei.

– Judecătorul Waters și-a trecut toate datele pe stickuri de memorie înainte să se retragă, îi spuse Holly. Ai grijă să le vadă și pe acelea.

– Le-am predat deja. Am vorbit și cu cineva de la firma din Dallas și i-am pus și pe ei la curent. Toți cei de acolo își fac griji pentru tine. Sincer, și eu la fel. Iartă-mă că-ți spun, dar pari complet răvășită.

– Am trecut pe la doamna Barker.

Știa că avea probabil ochii încă înroșiți de plâns.

– De ce nu te duci acasă? De ce-ai mai venit azi la birou?

– Sincer, prefer să-mi fac de lucru aici decât să stau acasă și să mă gândesc întruna la ce s-a întâmplat ieri. Sunt bine.

Femeia mai în vârstă o privi sceptic, dar nu o contrazise.

– Ai primit foarte multe telefoane din partea presei. Așa cum mi-ai spus, i-am redirecționat pe toți spre sergentul Lester.

– Mulțumesc. Pentru tot.

– Și domnișoara Vidal a sunat de trei ori.

– Mi-a lăsat și mesaje pe telefonul mobil. O s-o sun acum.

Holly intră în biroul ei privat și închise ușa. Odată așezată pe scaunul confortabil, se revigoră cu câteva înghițituri de apă direct din sticlă, înainte de a-și scoate telefonul ca să o sune pe Marilyn Vidal.

Cu vocea ei răgușită de fumătoare, Marilyn răspunse după primul apel.

- De ce nu m-ai sunat?

- Te sun acum.

- Canalele locale din Dallas au transmis știrea în dimineața asta. Știrea *completă*. Nu mi-ai spus întreaga poveste aseară, când m-ai sunat. Pentru Dumnezeu, Holly, maniacul ăla putea să te omoare!

- Nu am vrut să-ți faci griji. Adevărul este că am avut mare noroc că am scăpat cu viață. Nu-ți pot explica cât a fost de groaznic. Să-mi văd aprodul ucis sub ochii mei... a fost cumplit.

- Îmi pare rău! Te simți în stare să vorbești despre asta?

Nu se simțea. Dar Marilyn îi coordona campania. Era cinstit să înțeleagă în ce stare de spirit se găsea în aceste momente. Îi povesti totul lui Marilyn, în detaliu, începând din clipa în care mascatul înarmat intrase în sala de judecată și până în momentul prezent.

Omise, firește, să spună ceva despre vizita lui Crawford Hunt acasă la ea, fiind de altfel un subiect la care hotărâse să nu se mai gândească. La care refuza să se mai gândească.

- E posibil ca Jorge Rodriguez să fi fost în galerie în timpul vreunui proces, dar nu a fost niciodată ca personaj principal într-unul din cazurile prezidate de mine. Cel puțin nu a fost găsit nimeni cu acest nume.

Merilyn, care spunea întotdeauna totul verde-n față, zise:

- Asta-i și bine, și rău.

Holly înțelese exact la ce se referea.

- Nu a fost stabilită nici o legătură directă între noi. Prin urmare, nimeni nu mă arată cu degetul.

- Și asta e partea bună, zise Merilyn. Partea proastă? Motivele psihopatului rămân deschise pentru speculații.

Se gândi preț de câteva clipe, apoi spuse:

- Va trebui să mă gândesc cum să abordăm problema asta. Între timp, tu cum rezișți?

- Sunt bine.

- Încearcă altceva, Holly.

- Mă simt un pic zdruncinată, recunoscu ea. Îmi tremură mâinile, dar mi s-a spus că o să treacă în câteva zile. Nu am dormit bine.

Nici măcar nu închisese ochii după ce-i plecase musafirul. O lăsase întinsă pe canapea, aproape complet dezbrăcată, simțindu-se îngrozitor de umilită.

– Ai pe cineva care să stea cu tine?

Readusă la prezent de întrebarea lui Merilyn, Holly răspunse încet:

– Nu.

– Te-ai gândit să-l suni pe Dennis?

– Nu.

– Poate...

– Nu, Merilyn.

– Probabil că ai dreptate. Ar putea fi interpretat ca un semn de slăbiciune, și asta n-ar fi bine.

Holly ajunsese singură la această concluzie, cu o seară în urmă. Și-o imagină pe Merilyn stingându-și țigara, compătimitoare, dar veșnic pragmatică.

– Lasă-mă să mă gândesc cum să ne ocupăm de povestea asta.

– Nu-i treaba noastră să ne ocupăm de ea, Merilyn. Se ocupă deja poliția.

– Ei le știu pe ale lor, noi pe ale noastre. Te-a contactat cineva din presă pentru o declarație?

Îi spuse ce-i raportase doamna Briggs.

– Dar aseară, înainte să plec de la secția de poliție, detectivul șef mi-a spus să nu discut public incidentul, înainte ca vinovatul să fie identificat și să-i fie contactate rudele. Din câte știu eu, asta nu s-a întâmplat încă.

– Din nou, e și bine, și rău. Trebuie să apari, oamenii trebuie să vadă că ești curajoasă, că mergi mai departe. Dar poate că e mai bine să nu fii filmată în timp ce tremuri.

– Nu-i chiar așa de grav, Merilyn. Doar că nu poți depăși ceva atât de traumatizant în câteva ore. Cel puțin eu nu pot.

– Firește că nu. Înțeleg. Odihnește-te azi. Revino-ți. Ținem legătura.

Și cu asta, termină. Holly abia apucase să apese butonul telefonului, când doamna Briggs intră cu o vază mare cu trandafiri roșii.

– Tocmai ați primit asta.

Holly deschise micul plic atașat.

- Greg Sanders, spuse ea pe un ton liniar. Își exprimă îngrijorarea și-mi transmite urările lui de bine.

Doamna Briggs pufni disprețuitor.

- Ați văzut ziarul de azi?

- În care pleda pentru sporirea măsurilor de securitate în tribunal și cita toate ocaziile în care ceruse personal finanțări în această direcție? Da, l-am văzut.

- Și cealaltă parte? întrebă asistenta, pe un ton blând.

Holly se ridică de la birou și se duse la fereastră.

- E posibil ca tragedia de ieri să aibă legătură cu un secret adânc și întunecat din trecutul meu?

- Nu a pus întrebarea în mod direct, dar asta era ideea.

- E prea deștept ca să spună ceva pe față. Dar ideea a fost inoculată în mintea publicului.

- Și în a ta, aș zice.

Holly continua să privească în gol pe fereastră.

- Până când nu aflu că nu a fost așa, voi continua să mă întreb dacă eu sunt responsabilă pentru ce s-a întâmplat. Și, dacă o să aflu că sunt, gândul ăsta o mă bântuiască întreaga viață.

- Indiferent ce-ați spune, nu sunteți bine. Vă rog, duceți-vă acasă! Trageți-vă pătura peste cap și...

Doamna Briggs fu întreruptă de telefonul de pe biroul lui Holly. Răspunse la al doilea apel.

- Biroul doamnei judecător Spencer. Da, e chiar aici.

Întinzându-i receptorul lui Holly, spuse:

- Sergentul Lester.

Holly se întoarse la birou și luă receptorul. Doamna Briggs plecă, închizând ușa în urma ei.

- Bună ziua, domnule sergent, spuse Holly.

- I-am spus asistentei că sunt Lester, ca să răspunzi.

Holly simți un gol în stomac. Închise ochii. Dar continuă să-l vadă privind-o din picioare, de lângă canapea, în timp ce-și închidea cu gesturi grăbite pantalonii. Ieșise fără să mai stea măcar să-și închidă cureaua sau să-și bage cămașa în pantaloni. Nici unul din ei nu spusese vreun cuvânt.

– O să închid, zise ea.

– Stai, nu!

– Să nu mai faci niciodată așa ceva.

– Ascultă-mă!

– Nu e nimic de spus.

– Cât de puține știți, doamnă judecător. Sunt multe de spus.

– La revedere!

– Trebuie să vorbim.

– Ba nu, nu trebuie. Categoric *nu trebuie*. Să nu mă mai suni.

Îi închise înainte să apuce să mai spună ceva. Cu mâna rece și transpirată, așeză receptorul înapoi în furcă. Apoi, împreunându-și mâinile pe birou, își așeză capul pe brațe și încercă să-și controleze respirația. Dar îi era la fel de greu să facă asta pe cât îi era să-și alunge din minte imaginea lui Crawford Hunt trăgând hainele de pe ei amândoi, înjurând frustrat în timp ce o ducea spre canapea, printre gemetele ei de nerăbdare, pentru ca la scurt timp după aceea înjurăturile și gemetele să se schimbe în sunete de cu totul altă natură.

După ce bătu scurt și hotărât în ușă, doamna Briggs deschise. Holly sări în picioare. Din prag, asistenta o privea cu o expresie de nedumerire amestecată cu îngrijorare. Probabil însă că ceva din postura lui Holly îi transmise mesajul să nu insiste, nici măcar să nu o întrebe ce se întâmplase.

Doamna Briggs își drese vocea.

– Îmi pare rău că vă deranjez, dar mi-ați spus să vă anunț cu jumătate de oră înainte să trebuiască să vă duceți la morgă.

capitolul 8

Crawford lovi cu piciorul o cutie de aluminiu în timp ce înainta pe cărarea sufocată de buruieni, întrebându-se ce se întâmplase cu vopseaua care fusese în cutie. Nu fusese folosită pentru a îmbunătăți aspectul

casei care arăta şi mai părăginită decât ultima oară când o văzuse.

Când păşi pe verandă, scândurile putrezite se curbară sub greutatea lui. Prin plasa de la uşă îl văzu pe Conrad făcându-i semn să intre.

- Ai grijă să tragi bine plasa, ca să nu intre muştele.

Crawford intră.

- Sigur, n-ai vrea ca muştele să strice farmecul acestui loc.

Bărbatul mai în vârstă îşi lăsă capul într-o parte.

- M-ai luat cumva peste picior?

- Văd că nu-ţi scapă nimic.

Crawford făcu un semn în spatele lui.

- De ce stai cu uşa deschisă? Ţi s-a stricat aerul condiţionat?

Un ventilator învârtea aerul încărcat de umezeală prin sufrageria aglomerată. Bărbatul care stătea într-un şezlong nu purta decât o pereche de chiloţi albi şi un maiou alb, cu pete de transpiraţie la subraţ. Avea picioarele goale.

- Compresorul a început să scoată sunete ciudate ieri, aşa că l-am închis.

- Ai chemat pe cineva să-l repare?

- Nu poate să vină mai devreme de joi.

- E înăbuşitor aici.

- Ei bine, nu te-a invitat nimeni şi nimeni nu insistă să mai stai.

Conrad îndreptă telecomanda înspre televizor şi dădu sonorul la maxim.

Crawford îi luă telecomanda şi apăsă butonul de închidere.

- Hei, mă uitam la filmul ăsta!

- De câte ori l-ai văzut?

Lui Conrad îi plăceau filmele despre al Doilea Război Mondial, mai ales cele alb-negru, în care soldaţii cu chipuri de granit fumau Lucky Strike şi-şi numeau inamicii fascişti sau gălbejiţi.

Crawford aruncă telecomanda peste un vraf de geamantane vechi, care îndeplinea rolul de masă de cafea.

- Se termină mereu la fel. Câştigă băieţii noştri.

– Ei uite, acum mi-ai stricat cheful!

În timp ce-şi trăgea un scaun de sub masă şi-l aducea mai aproape de şezlong, Crawford se uită discret după sticle goale de lichior sau alte semne de exces. Dar nu exagerase când spusese că nimic nu-i scăpa bătrânului.

– Şaizeci şi două de zile şi numărătoarea continuă, se lăudă Conrad. În caz că te întrebai.

– Nu mă întrebam.

Crawford se aşeză şi-şi lăsă scaunul pe spate, până când rămase sprijinit pe doar două picioare. Îşi puse mâinile în vârful capului.

– Te-ai lăsat doar ca să te-apuci din nou de mai multe ori decât pot să-mi amintesc. Aşa că iartă-mă dacă sunt sceptic.

– De data asta mă las de tot.

Crawford pufni neîncrezător.

– L-ai găsit pe Iisus?

– Mă iei peste picior, eşti sceptic şi mai iei şi numele Domnului în deşert? Eşti prea de tot!

– Conrad, tu nu ştii să funcţionezi când nu eşti beat.

– Nu sunt beat acum şi funcţionez binişor.

– Dar alcoolul e starea de bază. Câţi ani ai fost la saramură?

Conrad întoarse spre el chipul mult mai ridat decât ar fi trebuit să fie pentru un bărbat de şaizeci şi opt de ani.

– Păi, să vedem, în ce an suntem?

Crawford îşi dădu ochii peste cap.

– A fost o glumă, zise Conrad.

– Mă prăpădesc de râs.

– Şi să ştii că încă am de lucru.

– Tot la fabrica de cherestea?

– Dau cu mătura. Este cald şi e mult praf, dar scot un ban.

– De ce nu eşti acolo acum?

– E ziua mea liberă.

Bărbatul făcu o pauză, timp în care îl cântări cu privirea pe Crawford.

– Ai fost ocupat.

– Ai auzit ce s-a întâmplat ieri?

– N-am avut încotro, spuse Conrad, arătând spre televizor. A fost la toate ştirile. Am auzit aproape toată povestea, între un film şi altul.

Scoase un sunet de regret.

– Îmi pare al dracului de rău de Chet. Îl ştiam de pe vremea când era ajutor de şerif, la început. I-am trimis o cutie de trabucuri când a fost făcut aprod. Îl vedeam cum de fiecare dată când ajungeam pe la tribunal.

– Ţi-am povestit când m-a prins încercând să intru la film fără bilet, împreună cu nişte băieţi?

– Nu. Ce-a făcut?

– I-a lăsat pe ceilalţi să plece. Numai pe mine m-a ţinut. A stat şi s-a uitat la mine multă vreme, apoi mi-a spus: „Dacă o iei pe drumul ăsta şi dai de necazuri, n-o să fie decât vina ta".

– Şi te-a adus pe drumul cel bun?

– A avut mai mult efect decât închisoarea. Şi cred că ştia şi el că aşa o să fie.

– A fost un om bun.

– Da. Şi, dacă n-ar fi încasat glonţul ăla ieri, poate că n-aş mai fi fost aici.

– Ah, şuieră Conrad. Remuşcările supravieţuitorului. De-asta te-ai târât până aici? Vrei să te conving eu că îi sosise vremea lui Chet, că asta a fost tot şi că nu are rost să te simţi prost?

Picioarele din faţă ale scaunului loviră cu putere podeaua în clipa în care Crawford se ridică şi se duse lângă fereastra deschisă, chipurile ca să ia o gură de aer, dar, de fapt, ca să poată vorbi deschis. Iar asta era greu când se uita direct la Conrad. Oceanele de whisky pe care le consumase îi lăsaseră ochii injectaţi cu linii roşii, dar ochii ăştia erau nişte ferestre spre o minte de o agerime ieşită din comun.

La vremea lui, Conrad fusese un procuror statal temut şi respectat. Care promitea un viitor strălucit. Apoi soţia îl părăsise şi se mutase în California cu amantul. Conrad încercase să-şi înece durerea în băutură. Dar oricât ar fi băut, niciodată nu fusese suficient.

Curând consumul de alcool devenise singura lui ocupație, ocupație căreia i se dedica total, excluzând orice altceva. Cu o absolută apatie, privise cum viața trece pe lângă el. Dăduse cu piciorul carierei și viitorului și devenise bețivul orașului, batjocura tuturor.

Bătrânul alcoolic nu-și făcea iluzii în ceea ce-l privea. Cu o candoare brutală, își recunoștea eșecurile personale. Și de aceea trata în același fel greșelile și neajunsurile celor din jur. Nu ierta nimănui nimic. Deși Crawford îl disprețuia pentru că-și irosise viața, ori de câte avea nevoie de o evaluare obiectivă a unei dileme, găsea drumul spre casa lui.

– Ei? făcu Conrad. Eram în mijlocul unui asalt sângeros pe o plajă. M-ai întrerupt doar ca să te zgâiești pe fereastră? Ce se petrece? Ce-i cu mutra asta plouată?

– Ce-am făcut ieri s-ar putea să mă coste scump.

– Faptul că te-ai dus după atacator?

– Da.

– În ce fel?

– În primul rând, povestea cu socrii mei.

Crawford îi povesti de confruntarea cu Joe Gilroy.

– Am trecut pe la ei aseară ca să văd cum se simțea Grace. Joe a fost politicos aproximativ două minute, după care a dat cărțile pe față. Nu m-a plăcut niciodată. Acum i-am dat un pretext să mă considere un nesăbuit.

– Oh, și știm cu toții că nu e așa!

Cuvintele încărcate de sarcasm îl făcură cu Crawford să se întoarcă spre el.

– De ce m-oi fi obosit să vin să discut cu tine...

– Te-ai obosit pentru că știi că n-o să mă port cu mănuși și o să-ți spun lucrurile așa cum sunt.

– Atunci lasă introducerile și zi odată ce-ai de zis.

– Bucuros. Din tot ce am auzit eu despre Joe Gilroy, nu m-aș ușura pe el nici ca să sting flăcările dacă ar lua foc. Disprețuiesc înțepații de genul lui, care consideră că au întotdeauna dreptate și-i judecă pe ceilalți. Dar în privința asta, oricât m-ar durea s-o spun, are dreptate. Când te-ai dus după descreieratul ăla, puteai să mori

și atunci fata ta ar fi rămas orfană nu numai de mamă, ci și de tată.

- M-am gândit la asta, recunoscu Crawford. Dar abia mai târziu. După ce se terminase totul.

- Ai acționat sub impulsul momentului.

- Reflex condiționat.

- Condiționat pe dracu'! pufni Conrad. Așa te-ai născut.

- Atunci, ești de aceeași părere cu Joe? Că sunt nesăbuit din fire?

- Lasă-mă să termin, te rog. *Pe de altă parte,* spuse Conrad, accentuând cuvintele, ce puteai face? Să lași un nebun cu un pistol să alerge prin clădire și să împuște oamenii la întâmplare? Ești polițist texan, ce Dumnezeu! Chiar și când nu ești la datorie, tot ești la datorie. E valabil pentru orice om al legii care are o conștiință. Am dreptate?

Răspunsul fiind evident, Crawford nu simți nevoia să spună ceva.

Fostul procuror continuă:

- Din câte am înțeles eu, i-ai salvat viața judecătoarei Spencer. Oricât ar încerca socrul tău să-i influențeze părerea despre tine, n-o să facă decât să scuipe contra vântului. Femeia n-o să uite cum ai acoperit-o cu trupul tău. Nu-ți mai face griji în privința asta. Îți este datoare.

Mai mult mârâind decât vorbind, Crawford spuse:

- Nu fii atât de sigur.

Nici cu auzul nu avea Conrad nici o problemă. Mijii ochii și-l fixă pe Crawford cu acea privire vicleană care făcuse martori mincinoși să se piardă cu firea în procese grele.

- Ce vrei să spui?

- Nimic.

- Atunci, de ce-ai mai spus-o?

- Las-o baltă.

- Judecătoarea are vreun motiv să te antipatizeze?

- Nu.

Rosti cuvântul mai tare decât ar fi fost cazul și sprâncenele lui Conrad se ridicară pe fruntea încrețită. Cu un gest nervos, Crawford spuse:

– Voiam doar să spun să nu te lași păcălit de aparențe. Este o femeie mai dură decât pare. Începuse să mă facă cu ou și cu oțet în clipa în care a intrat individul cu pistolul în mână.

Conrad oftă.

– Avem din ce în ce mai mulți demenți cu pistoale în ultima vreme. Parcă sunt la întrecere. Dacă nu ai fi reacționat așa cum ai făcut-o, ar fi omorât-o pe judecătoare și, aproape sigur, și pe tine, și pe încă alții.

Crawford se întoarse spre fereastră.

– Poate.

– Toată lumea spune.

– Toată lumea spune multe rahaturi. Nu înseamnă că sunt adevărate.

Conrad așteptă câteva clipe, apoi întrebă:

– Fetița ta știe că tăticul ei este un erou?

– Nu o interesează. Pentru ea, e de ajuns că sunt tăticul ei. În orice caz, nu sunt erou.

– Asta e discutabil. Ți-ai riscat viața protejându-i pe ceilalți. L-ai confruntat pe individ pe acoperișul tribunalului.

Crawford nu comentă în nici un fel.

– Au aflat cine era?

Crawford clătină din cap.

– Ei bine, asta nu-i problema ta.

– Nu era, până acum aproximativ o oră.

Conrad pufni.

– Ceva-mi spune că abia acum ajungem la esența problemei.

Întorcându-se spre el, Crawford îi povesti despre vizita pe care i-o făcuse Neal în acea dimineață.

– Mi-a adus un mesaj de la șeful poliției, împreună cu o scrisoare de la văduva lui Chet.

Îi povesti despre ce era vorba.

– Și uite așa, m-am dus cu Neal la morgă, când ar fi trebuit să-l dau afară din casă.

– Și de ce n-ai făcut-o?

– Din cauza scrisorii doamnei Barker. În plus...

– Ha! Mi-am imaginat eu că era un „în plus". Îl așteptam.

- L-am văzut pe Chet murind, spuse Crawford, cu voce încordată. L-am văzut pe tipul de pe acoperiș spulberat de gloanțe. Evident că voiam răspunsuri la toate întrebările apărute.

- Evident.

Conrad așteptă, apoi întrebă încet.

- Ai găsit vreun răspuns la morgă?

Crawford nu spuse nimic. Se uită doar spre el și Conrad îi citi numaidecât expresia. Ochii înroșiți se îngustară, devenind două linii.

- Înțeleg. Ei bine, în cazul ăsta înseamnă că a meritat să te duci până la morgă. Cu siguranță Lester este fericit.

- Nu i-am spus și lui.

Continuând să-l privească în ochi, Conrad coborî partea de jos a șezlongului, își îndreptă spatele și-și scărpină barba țepoasă.

- Nu i-ai spus...

- Nici măcar că aș avea vreo bănuială.

Conrad îl privi lung și spuse în cele din urmă:

- De obicei, când cineva ascunde o informație de autorități, o face ca să protejeze ceva sau pe cineva.

Îl așteptă pe Crawford să spună ceva în legătură cu asta, și, când acesta nu o făcu, continuă:

- Nu o să te întreb ce anume știi, pentru că nu vreau să aud ceva care să mă transforme mai târziu în martor în sala de judecată. Dar, orice ar fi, trebuie să spui cât mai curând poliției.

- De ce?

- Din datorie. Pentru că așa e drept. Ca să nu te faci vinovat de tăinuire de informații. Sunt doar câteva motive care-mi vin în minte.

Crawford privi într-o parte, înjurând printre dinți.

- Mă gândeam eu, zise Conrad.

- Dacă spun ce știu, înseamnă să mă plasez în epicentrul unei furtuni de rahat.

- Deja ești în centru.

- Furtuna asta-i și mai mare, zise Crawford. E un adevărat uragan.

– Care te-ar putea împiedica să obții custodia copilului tău.

– Pe toți dracii, exact.

Conrad stătu câteva clipe pe gânduri.

– Bine. Înțeleg. Dar ce se întâmplă dacă *nu* spui?

Crawford trase adânc aer în piept, apoi îl suflă încet pe nări.

– Las ușa deschisă către un dezastru și mai mare.

– Cu cât mai mare? Sunt vieți omenești în joc?

Apoi spuse:

– Nu contează. Ți se citește pe față. E posibil să mai moară și altcineva.

– E *posibil*, sublinie Crawford. Poate că nu. Nu sigur.

– Dar asta te temi că o să se întâmple.

De data asta, când Crawford nu răspunse, Conrad rânji, arătându-și gingiile.

– Acum pricep de ce ai venit azi aici. Vrei să fac eu treaba murdară în locul conștiinței tale.

Crawford își puse mâinile pe șolduri.

– Tu chiar înțelegi ce vrei să spui cu asta? Pentru că mie-mi sună ca bălmăjelile unui bețiv.

– Sunt bețiv, recunosc. Dar nu eu sunt cel care încearcă să împiedice o anchetă în desfășurare.

– Nu împiedic nimic.

– Ba exact asta faci și o știi foarte bine.

Îl străpunse pe Crawford cu o privire ascuțită.

– În calitate de ofițer, în calitate de cetățean, știi ce ai de făcut. Știai înainte să intri pe ușa asta. Voiai doar să fiu eu îngerașul de pe umăr care-ți șoptește în ureche.

– Îngeraș? Hai că asta-i bună. De ce aș veni la tine cu o problemă de conștiință?

– Pentru ca, atunci când o să meargă prost, să poți da vina pe mine și pe sfaturile mele proaste. În clipa în care furtuna aia de rahat o să înceapă să se învârtească în jurul tău, o să mă înjuri și-o să spui că sunt un bețiv cretin și că ai fost un prost că m-ai ascultat. O să mă urăști și-o să dai vina pe mine că nu te-am sfătuit să faci ceea ce trebuie.

Făcu o pauză, apoi adăugă.

- Nu că ai mai avea nevoie de încă un motiv ca să mă urăşti.

- Asta aşa este.

Crawford se întoarse brusc şi împinse atât de tare în plasa de ţânţari de la uşă, încât aceasta se izbi de zidul exterior.

- Fiule! Întoarce-te!

În timp ce cobora nervos de pe verandă, îi strigă peste umăr:

- Mersi pentru sfaturile părinteşti!

Aproape toate vizitele pe care i le făcea lui Conrad - care rămânea Conrad chiar şi în gândurile lui, niciodată „tată" - se terminau prost şi tocmai acesta era motivul pentru care erau puţine şi răzleţe şi întotdeauna iniţiate exclusiv de Crawford. Una dintre condiţiile pe care Crawford le pusese ca să mai păstreze cât de cât o legătură cu Conrad fusese ca acesta să nu îl contacteze niciodată, în nici un fel. Pierduse acest privilegiu cu ani în urmă.

Odată ce obţinuse divorţul şi fusese liberă să se recăsătorească, mama lui îl luase pe Crawford şi îl adusese să locuiască împreună cu ea şi cu noul ei soţ în California. Crawford fusese supărat că el nu avusese nimic de zis în legătură cu acest lucru şi îl duruse cu atât mai mult când Conrad nu se luptase să-l păstreze cu el.

Ruptura fusese permanentă, relaţia tată-fiu fusese distrusă. Dar, în timp ce se îndepărta în viteză de casa lui Conrad, conversaţia lor i se repeta în minte, iar şi iar, refuzând să-i dea pace.

Şi afurisitul ăla bătrân avusese dreptate în toate privinţele. Crawford avusese nevoie să-l audă sfătuindu-l să facă ceea ce deja ştia că trebuie să facă şi tocmai de aceea chestia îl sâcâia atât de tare. Epava aia eşuată de om ajunsese să-i ţină prelegeri despre moralitate.

Din fericire, sosise ora să o ia pe Georgia, care avea să-i neutralizeze furia. Reuşea întotdeauna să-l facă să vadă lucrurile dintr-o altă perspectivă. Chicotelile ei puteau reduce importanţa celor mai serioase probleme.

– Stă să plouă, observă Grace când veni să-l întâmpine la uşă.

Crawford constatase şi el asta, dar nu avea de gând să lase vremea să-i strice întâlnirea cu Georgia. O ajută în schimb să-şi pună echipamentul de ploaie.

Acum, în timp ce se îndreptau ţinându-se de mână spre locul de joacă, îi spuse:

– Suntem caraghioşi, tati.

– Ţi-am promis că te duc la locul de joacă din parc şi-mi calc eu vreodată o promisiune?

– Nu.

– Nu. Aşa că iată-ne.

– Dar plouă.

– Nu, sunt doar câţiva stropi. În plus, chiar dacă te uzi, n-o să te topeşti.

O ridică în leagăn şi începu să o împingă. Chicotelile şi râsul ei îi răsunau ca muzica în urechi. Cum vremea era urâtă, aveau tot locul de joacă doar pentru ei. Trecură de la leagăne, la tobogane, la scări şi tot aşa, până când înconjurară locul de trei ori.

În timp ce o ducea în braţe la SUV-ul lui, Georgia se uită la cizmele roz de cauciuc.

– Le-am murdărit de noroi.

– Pentru asta sunt făcute.

– Poate că o să se supere bunica.

– Poţi să dai vina pe mine.

– Bunicul spune că tu eşti de vină pentru toate.

Crawford nu-i critica niciodată pe bunicii Georgiei de faţă cu ea, pentru că nu voia să fie vreodată acuzat că încearcă să o îndepărteze de ei. Nici nu încerca să afle de la ea ce spuneau despre el atunci când nu era de faţă.

Acum însă tocmai se pregătea să facă o excepţie, pentru că Joe îi declarase război şi putea fi o luptă murdară. În timp ce o ajuta pe Georgia să închidă centura scaunului special de maşină, o întrebă:

– Când a spun bunicul asta?

– Astăzi, în timp ce mâncam prânzul. Vorbea cu bunica.

– Şi cum a vorbit?

- Tare.

- Tare... Ca şi cum ar fi fost supărat?

- Cam aşa. Bunica i-a spus să tacă şi a zis că o să vorbească despre asta mai târziu. Acum ce mai facem, tati?

O ciupi de vârful nasului şi-i propuse să meargă la o înghețată.

- La McDonald's? Au loc de joacă înăuntru.

- Bine, atunci acolo mergem.

În timp ce se juca, Crawford o filmă cu telefonul mobil. Simțea cum i se strânge inima ori de câte ori îl striga:

- Tati, uită-te la mine!

Apoi cobora pe tobogan sau se arunca în piscina cu bile.

Își aminti vag de el însuși în copilărie, slăbănog și dezlânat, stând pe marginea trambulinei, cu degetele strânse pe muchia scândurii, privind adâncul piscinei și strigând: „Tată, uită-te la mine!" în timp ce sărea.

Dar nu putea fi sigur dacă această imagine începătoșată, la fel ca altele, erau într-adevăr amintiri cu el și Conrad sau doar dorințele unui copil, rămase neîmplinite.

Jucă împreună cu Georgia *Eu văd*, în timp ce-și mâncau înghețata delicioasă. O înapoie soților Gilroy mult prea agitată de la atâta zahăr, udă de la ploaie, murdară de noroi și obosită. Dar fericită.

- Mi-ai promis că mănânci cina, chiar dacă ai mâncat înghețată.

- O să mănânc.

- Și să nu te certi cu bunica atunci când o să-ți spună că-i ora de culcare.

- Bine.

- Bravo, ești o fetiță cuminte. Dă-mi un pupic.

Îl îmbrățișă, strângându-i gâtul mai tare decât de obicei.

- Te iubesc, tati.

Strângând-o la pieptul lui, șopti în părul ei:

- Și eu te iubesc.

Apoi își jură încă o dată în sinea lui că o s-o câștige înapoi. Indiferent ce-ar fi.

*

Când soarele era la apus, Crawford intră în parcarea tribunalului, găsi un loc liber şi opri motorul. Apoi, preţ de vreo două ore, rămase acolo, privind prin parbrizul udat de ploaie ieşirea angajaţilor în timp ce bătea nervos cu degetele în volan.

Fundul îi amorţise pe scaun când Holly Spencer ieşi în sfârşit din clădire. Coborî repede din maşină şi o luă direct prin băltoace ca s-o intercepteze între rândurile de maşini parcate.

Mergea cu capul în jos, ferindu-se de ploaie, căutându-şi cheile, aşa că aproape dădu peste el înainte să-l vadă. Se opri în loc.

– Să ştii că nu-i suficient să-mi închizi telefonul, spuse el. Nu mă dau uşor bătut.

Încercă să treacă pe lângă el, dar Crawford îi copie mişcarea şi îi blocă drumul.

– Pleacă de lângă mine!

– Ţi-am spus că trebuie să vorbim.

– Iar eu ţi-am spus că nu trebuie.

– Ascultă-mă, nu are nici o legătură cu... treaba aia.

Nu trebuia să-i explice care era „treaba aia". Holly se strâmbă, apoi spuse:

– Dacă are legătură cu cazul de custodie...

– Nu are. Are legătură cu incidentul de ieri.

Gravitatea tonului său o făcu să înceteze să mai încerce să treacă pe lângă el. Fără să ţină seama de ploaie, ridică ochii şi îl privi în faţă.

– Este foarte serios şi nu te păcălesc, doamnă judecător. Trebuie să vorbim.

Holly ezită, apoi spuse:

– Bine. Dacă este chiar atât de important, sună-mă mâine. Mă găseşti la birou începând cu ora nouă. Spune-i doamnei Briggs...

– Nu ajunge. Trebuie să vorbim în seara asta. Acum.

Holly aruncă o privire peste umăr către structura impunătoare, de granit roşu, a clădirii tribunalului, ca şi cum s-ar fi întrebat cine i-ar fi putut urmări de la una dintre zecile de ferestre. Când se întoarse spre el, spuse:

– Nici nu începe discuţie, domnule Hunt. Nici măcar n-ar trebui să fim văzuţi...

– Înțeleg. Este neprofesional. Și, după ce s-a întâmplat aseară, nu mai e ușor nici să privim unul în ochii celuilalt.

Făcu un pas spre ea și-i spuse coborând glasul:

– Dar ce-am făcut noi pe canapea păleşte considerabil în comparație cu situația de acum.

Privi în ochii ei mari, încercând să o facă să înțeleagă cât de necesar era să audă ce avea să-i spună. Începu să se retragă.

– Sunt cu SUV-ul negru, la două rânduri distanță. Vino după mine. Bine?

– Dar...

– Vino după mine.

Tonul lui insistent o făcu să dea ușor din cap, în semn că accepta, deși nu îi făcea nici o plăcere.

capitolul 9

Se duse în parcul în care se jucase cu Georgia în acea după-amiază. Având în vedere că se lăsase întunericul și ploua, era destul de sigur că nu avea să mai fie nimeni altcineva acolo. Parcarea era goală, dar un felinar arunca lumină gălbuie, difuză pe deasupra ei, așa că opri la marginea aleii de sub copaci, unde întunericul era mai adânc. Holly parcă lângă el.

Crawford coborî din SUV și se îndreptă spre mașina ei. Îi descuie ușa locului de lângă șofer și Crawford urcă, închizând repede portiera ca să nu intre ploaia. Își trecu degetele prin păr, dându-l pe spate. În timp ce-și plimba mâinile în sus și-n jos pe coapse, uscându-și-le pe blugi, o surprinse privindu-l cu o neliniște care nu era deloc flatantă și care îl irita la culme.

– Să știi că nu am de gând să sar pe tine, dacă asta te îngrijorează.

Lumina slabă pătrundea prin parbriz, printre dârele de ploaie, creând un model fluid pe chipul ei. Ochii ei îi aminteau de cei ai unui copil rătăcit care încearcă să adopte o mină curajoasă, un amestec de teamă și de sfidare.

– Ce este atât de important de trebuie să vorbim ne apărat în această seară, domnule Hunt?

– Nu-mi mai spune *domnule Hunt*. Nu suntem în sala de judecată. În plus...

Se opri înainte să spună mai multe, dar știau amân doi că era ridicol acum să se mai formalizeze. Ultima oară când se văzuseră, el își punea blugii înapoi în timp ce ea încerca să se acopere cu tricoul. Ceea ce, își aminti el, nu prea reușise.

– Aștept, zise ea rece.

– Ajungem imediat și la asta.

Arătă spre fruntea ei.

– Umflătura s-a dus, dar vânătaia s-a întins.

– Mă doare doar când o ating.

– Au mai apărut și altele azi?

– Încă o vânătaie pe umăr.

Nu își ceru scuze încă o dată pentru că o trântise la pământ.

– În rest cum ești?

– Sunt bine.

– Nu s-ar zice.

Cu exasperare, îi răspunse:

– Mă simt cât de bine se poate simți o persoană în circumstanțele de față.

– Care circumstanțe? Cele de noaptea trecută sau...

– După ce m-am dus la morgă.

– A fost prima oară?

– Da. Și sper că și ultima. Nu mi s-a părut necesar, dar sergentul Lester a insistat.

– Ți-a transmis un mesaj din partea șefului poliției?

– De unde știi?

– Am primit și eu unul, împreună cu o scrisoare din partea văduvei lui Chet, înmânată personal.

Îi relată în mare conținutul scrisorii, fără să menționeze laudele aduse la adresa lui.

– Aș fi vrut să mă distanțez de incidentul ăsta și de investigația care a urmat. Dar mi-a fost imposibil să o refuz.

- M-am dus să o văd azi. Casa era plină de copiii şi de nepoţii lor, de prieteni. Are un grup solid de susţinători.

- Dar soţul ei e mort. Ucis.

Holly dădu din cap şi nu spuse nimic preţ de câteva clipe, apoi reveni la vizita de la morgă.

- Am bătut drumul degeaba. Nu l-am recunoscut pe Rodriguez. Sergentul Lester mi-a spus că nici tu nu l-ai recunoscut.

Crawford clătină din cap, dar lăsă lucrurile aşa, fiindcă nu se simţea încă pregătit să deschidă subiectul. Avea nevoie să-i câştige încrederea mai întâi. În momentul de faţă, stătea lipită de uşă şi limbajul trupului îi transmitea că nu se simţea câtuşi de puţin confortabil în prezenţa lui.

- Uite, zise el, ştiu că ţi-am spus că n-o să vorbim despre noaptea trecută.

- Şi n-o să vorbim.

- Noi...

- Dacă ăsta este motivul pentru care m-ai adus până aici, ţi-ai pierdut vremea cu tot scenariul ăsta melodramatic.

Arătă cu mâna peisajul de dincolo de ferestrele maşinii.

- Dacă nu discutăm şi nu lămurim lucrurile, o să rămână mereu între noi.

- Nu şi dacă anulăm toată povestea.

O privi lung.

- Iartă-mă, dar, dacă nu cumva ştii tu vreo şmecherie care mie-mi scapă, nu e ceva ce să poţi „anula".

- Ne scoatem totul din minte.

- Negăm că s-a întâmplat.

- Nu negăm. Mai mult decât atât. Nu. S-a. Întâmplat. Punct. Printr-un act de voinţă...

- Anulăm totul.

- Da.

- Bine.

- Eşti de acord?

- Da. Bine.

Dar nu credea că era un plan funcțional și, în mod evident, nici ea. Sub privirea lui, lăsă capul în jos și-și masă punctul dintre sprâncene cu buricul degetului mijlociu.

- Și băutorul de whisky? întrebă el.
- Nu e un factor.
- E un fost?
- Da.
- Soț?
- O relație importantă.
- Cât de importantă?
- Nu am fost niciodată logodiți, dar aveam o înțelegere.
- Adică?
- Urma să ne căsătorim la un moment dat.
- Și ce s-a întâmplat?

Își ridică privirea, cu o expresie enervată.

- Ce te interesează pe tine?
- Mă interesează pentru că nu vreau să mă trezesc urmărit de un fost iubit gelos, cu intenții criminale.
- Nu e genul.
- Dacă are ce-i trebuie, e genul. Când vine vorba de o femeie, toți bărbații sunt.
- Nu și Dennis.
- Dennis.

Numele îi lăsa un gust neplăcut în gură.

- De ce e Dennis diferit de noi, restul?
- Nu e un primitiv, zise ea. E rezonabil. Rafinat.
- Ha. Altfel spus, este un papă-lapte.

Respirația ei începuse să aburească fereastra.

- Am pus capăt acestui subiect.
- Eu nu. De fapt, de-abia devine interesant.
- Ieși din mașina mea, domnule Hunt.
- Dennis e de pe-aici?
- Din Frisco, spuse ea printre dinți. Este o comunitate lângă...
- Dallas. Știu. V-ați despărțit din cauza distanței?

Nu părea să aibă chef să-i răspundă, dar Crawford așteptă până când, în cele din urmă, spuse:

- Când am acceptat să lucrez cu judecătorul Waters, eu și Dennis am fost conștienți de presiunea la care avea să fie supusă relația noastră.

- În cuvinte mai pe-nțeles, dacă se poate. Nu pronunți un verdict.

- Vrei să auzi sau nu?

Își deschise mâinile, invitând-o să continue.

- Eu și Dennis eram hotărâți să facem lucrurile să meargă.

- Doar că n-au mers.

- Nu. Distanța a început să se mărească, în mai multe feluri decât strict geografic. Ne vedeam din ce în ce mai puțin. Era un drum lung doar pentru un weekend.

- Depinde de weekend.

Simțind aluzia, îl săgetă cu privirea, dar, înainte să se poată apăra, Crawford insistă.

- Dennis n-a putut să se mute aici, odată cu tine?

- Are un post de director la o companie de aparatură medicală. Echipament chirurgical de înaltă tehnologie. Nu i-aș fi sugerat niciodată să plece.

- Și nu te-ai gândit nici o clipă să refuzi tu șansa de a primi numirea guvernatorului?

- Categoric nu.

Ha. Un nu categoric. Înseamnă că nu-l iubise chiar atât de mult pe Dennis ăsta. Chestie care îi dădu lui Crawford un sentiment deloc potrivit de satisfacție. Cum spusese, când venea vorba de o femeie... Se pare că el era făcut dintr-un aluat mai puțin fin decât Dennis.

- De cât timp v-ați despărțit?

- De câteva luni.

- Mai țineți legătura?

- Nu.

- V-ați certat?

- Nu. A fost o despărțire foarte civilizată și amiabilă.

- Sigur. Pentru că Dennis nu este un primitiv.

Trase aer în piept, mai mult pentru a-și controla iritarea, după părerea lui.

- După cum ți-am spus la începutul acestei conversații stupide și lipsite de orice relevanță, Dennis nu mai este un element important în viața mea.

– Bine.

Crawford auzise ce voise să audă și era dispus să închidă deocamdată subiectul.

Apoi ea îl întrebă:

– Dar tu?

– Eu ce?

– Ai o relație?

– Nu.

– Nu ai mai avut pe nimeni de când a murit soția ta?

– Nu.

Îl privi în ochi până când cedă și ridică din umeri.

– Nimic care să dureze mai mult de douăzeci de minute.

Așteptă câteva clipe înainte să adauge:

– Dar, până aseară, dura totuși mai mult de nouăzeci de secunde.

Furioasă, poate și rușinată, Holly întoarse capul și privi pe fereastra mașinii.

Simțindu-se ca un nătărău pentru că spusese asta, zise:

– De când a murit Beth, n-am mai avut nici o legătură. Mai profit din când în când de câte o ocazie. Niciodată când sunt cu Georgia. Niciodată la mine acasă. Și niciodată fără protecție.

În sfârșit, ea se întoarse și îl privi cu subînțeles.

Crawford oftă.

– Mda...

– Nu te teme. Ești în siguranță.

– Pastilă?

Dădu ușor din cap, apoi privi din nou în față. Posibil să fi trecut un minut întreg înainte să vorbească.

– Sergentul Lester mi-a spus că ți-ai iubit foarte mult soția.

Asta îl irită.

– Ai vorbit cu Neal despre mine și Beth?

– În treacăt.

– Când?

– Astăzi, la morgă, în timp ce-l așteptam pe medicul legist.

Crawford detesta ideea că Neal și Holly Spencer îl vorbeau pe la spate, că analizau acea perioadă întunecată din viața lui, exprimându-și opinii neîntemeiate.

– Și care a fost contextul acestei mici discuții? A fost o conversație interesantă?

– Nu în sensul pe care îl insinuezi. Sergentul Lester nu mi-a spus nimic ce nu știam deja. Sunt conștientă că ai fost extrem de afectat de moartea soției tale.

– Sigur că ești. Ai un dosar întreg despre asta. Beth a murit și eu am devenit un bețivan și mi-am dat toată viața peste cap.

„Așa cum a făcut tata atunci când a plecat mama." Îi stătuse pe limbă să adauge asta. Din fericire, se opri la timp și hotărî că ar fi cel mai bine să închidă subiectul.

Făcu un efort să-și domolească furia și întoarse capul, privind pe fereastra portierei. În întuneric și prin ploaie, abia dacă putea distinge formele de pe terenul de joacă.

– Cea mai ploioasă zi pe care mi-o amintesc, și e a doua oară când vin azi în parc.

– A doua oară?

– Am adus-o pe Georgia să se joace, ceva mai devreme.

– Pe ploaie?

Se întoarse spre ea și făcu semn că nu contase.

– Ne-am simțit bine și așa. Are o costumație specială pentru ploaie. Roz, firește. După ea, totul ar trebui să fie roz. În orice caz, își făcea griji că și-a murdărit de noroi cizmele de cauciuc.

– Pentru asta-s făcute.

– Asta i-am spus și eu.

Schimbară un zâmbet intim, care-i readuse numaidecât în bucătărie, când brațele lui fuseseră în jurul ei și o simțise lipită de el de la genunchi până la umeri și scânteia se aprinsese între ei, ducând spre o partidă de sex pasional.

Probabil că și gândurile ei erau în același loc, pentru că în mașină se simți o schimbare bruscă de atmosferă. Aerul deveni mai dens. Fiecare picătură ce lovea plafonul

se auzea nefiresc de tare, scoțând și mai mult în evidență tăcerea apăsătoare care se lăsase între ei.

În cele din urmă, Holly spuse:

– Dacă asta e tot...

– Nu e.

– Atunci ce mai e?

– Când ai fost la morgă...

Făcu o pauză.

– Te-ai uitat bine la cadavru?

Cu o grimasă, Holly dădu din cap.

– Și?

– Și nimic. Nu i-am recunoscut chipul cu nimic mai mult decât am recunoscut numele Jorge Rodriguez.

O privi cu atenție preț de câteva clipe, apoi spuse:

– Vrei să-mi faci o favoare?

– Dacă e rezonabilă.

– Închide ochii și descrie persoana care a tras în sala de judecată.

– De ce?

– Vreau să aud descrierea ta, cu cuvintele tale, în detaliu. Fiecare lucru pe care ți-l amintești.

Când ezită, spuse:

– Știu că îți cer ceva foarte greu.

– Aseară, mă sfătuiai să alung totul din minte.

– Dacă nu ar fi de o importanță vitală, te-aș sfătui în continuare același lucru. Dar este important.

Îl privi nedumerită, dar probabil că expresia lui trăda seriozitatea rugăminții. Închise ochii și așteptă ca imaginea să i se formeze în minte.

– Când a năvălit pe ușă, prima întrebare care mi-a trecut prin minte a fost: De ce e omul ăsta îmbrăcat așa? Apoi însă a tras și totul s-a legat.

– În ce mână ținea pistolul?

– În dreapta.

– Culoarea părului?

– Închisă. Dar nu se vedea decât foarte puțin, pe sub șapcă.

– Păr drept? Creț?

– Drept.

– Ce fel de pantofi purta?

- Erau acoperiți cu pungi speciale.
- Până aici e bine. Ce altceva îți mai amintești?
- Cum ar fi?
- Orice detaliu.
Făcu un gest de frustrare.
- Nu aveam ce detalii să văd. Era complet acoperit.
- Avea ceas la mână?
- Nu știu. Mănușile i se întindeau până pe sub mâneci. Trăsăturile faciale erau indescifrabile din cauza măștii aleia oribile. Nasul, buzele, totul era turtit.
- Dar gâtul?
Holly se gândi.
- Nu se vedeau decât vreo doi-trei centimetri de piele între gulerul salopetei și șapcă. Șapca era trasă atât de jos încât îi acoperea vârful urechilor.
- Dar lobii erau vizibili?
- Da.
- Cel drept era găurit.
Se încruntă și deschise ochii.
- Serios? N-am observat.
Inima lui Crawford se opri.
- Nu?
- Nu.
Încet, apăsând cuvintele, spuse:
- Nu ai observat pentru că nu avea urechea găurită. Spre deosebire de bărbatul de la morgă.
Buzele lui Holly se deschiseră.
- Așa e. Avea gaură în ureche. Dumnezeule!
Își duse degetele la buze.
- Dar asta înseamnă...
- Da, oftă el. Bărbatul ucis pe acoperiș nu era atacatorul.

capitolul 10

- Ce dracu' s-a întâmplat?
Joseph Patrick Connor - Pat, pentru prieteni - își șterse transpirația unsuroasă de pe frunte.
- Ascultă, eu...

– Oh, te ascult. Poți fi sigur de asta.

Vocea celuilalt bărbat suna ca bubuitul unui tunet îndepărtat, ca un avertisment al furiei și violenței furtunii care se apropia. Provenea dintr-un piept lat, peste care erau împăturite niște brațe groase ca niște bușteni. Privirea lui putea îngheța sângele în vine.

Făcându-se mic, Pat spuse:

– În cea mai mare parte, a mers conform planului.

– Nici pe departe! Ținta încă respiră.

„Și eu la fel." Faptul că era încă în viață era prioritar pentru Pat, dar nu voia să spună asta cu voce tare și să riște să schimbe dintr-o mișcare starea respirației lui, și așa superficială în aceste momente.

Aruncă o privire peste umăr către cei doi bărbați postați de-o parte și de cealaltă în spatele scaunului său. Stătea așezat la o masă micuță pe care erau o sticlă de ketchup pe jumătate goală și un model de pistol restricționat pentru ofițerii legii și manevrele militare. În majoritatea statelor cel puțin.

Cu jumătate de oră mai devreme, își turna un Jack cu Cola când doi bodyguarzi – din lipsă de alt cuvânt – intraseră în bucătăria lui dărâmând cu umărul ușa din spate. Îi recunoscuse de la întâlnirile precedente, dar nu îi fuseseră niciodată prezentați, amănunt ce se dovedi oricum nesemnificativ, fiindcă Pat își dădu seama curând că nu erau într-o vizită de curtoazie.

Fiecare dintre cei doi îl apucase de câte un braț și îl scoseseră în acest mod neceremonios afară din casă, apoi îl duseseră la o mașină care aștepta în față, unde, după cum se învățase deja, îi acoperiseră ochii. Făcuseră drumul în tăcere, erau doar niște argați trimiși să facă o treabă, fără conversație, fără întrebări.

Pat nu crezuse că mai avea vreo șansă și fusese chiar surprins atunci când ajunseseră la destinație. Hainele îi erau leoarcă de sudoare, dar transpirația era o dovadă că era încă în viață. Momentan cel puțin.

Faptul că îl săltaseră nu îl luase chiar complet prin surprindere. Știuse că va fi „chemat" mai devreme sau mai târziu și stătuse cu groaza acelui moment. Dar realitatea era chiar mai dură decât ceea ce-și imaginase. Mai

fusese adus aici de câteva ori, dar nu nu ajunsese să-i placă locul. De fapt, îi dădea fiori.

I-ar fi prins bine măcar o gură dindin amestecul pe care îl prepara în clipa în care fusese scoscos afară din casă.

– Ei? bubui bărbatul, speriindu-l u-l pe Pat și amintindu-i că nu comentase în nici un fel fel la afirmația precedentă a interlocutorului său.

Își șterse încă o dată fruntea cu pu palma, dar mâna îi era de-acum la fel de udă ca și părulrul. Se foi în scaun, mormăind cu jumătate de gură:

– Nu știu de ce am fost de acord să să fac asta.

– Este nevoie să-ți amintesc, Pat? ?

Fără să se lase păcălit de calmul vocvocii, Pat clătină din cap. Nu avea nevoie să i se amintească cât de disperată era situația în care se aflase. În care ire încă se mai afla. Bărbatul aștepta o explicație a eșeculului său.

– Pentru început, masca a fost de de rahat. N-am mai văzut nimic.

– Nu ai încercat-o mai înainte?

– Ba sigur că da, dar, nu știu, crecred că s-a aburit de la respirație sau ceva de genul ăsta. ApApoi, de la început până la sfârșit, a fost mult mai greu de decât mi-am imaginat. A fost mai greu decât ai crezut și tși tu că o să fie.

– De câte ori am discutat planul?

– Știu. Dar să-l împușc pe Chet Barkarker nu făcea parte din plan. Ai spus că nu voiai o baie de de sânge. Dar îmi bloca drumul. Nu am avut de ales. Fa Faptul că a trebuit să-l omor m-a dat peste cap. M-a scos de de pe circuit, cum se zice.

Se opri, așteptând o reacție. Un murmurmur de înțelegere. Un mârâit de aprobare. Ceva. Dar ar bărbatul din fața lui nu-i oferea nimic care să-l facă să sș spere că mai avea vreo șansă să apuce ziua de mâine. Era ra posibil să nu se mai întoarcă niciodată la whisky-ul lui ui cu Cola. Făcuse o înțelegere cu diavolul și nu-și îndeplinlinise partea.

Îi venea să plângă. Reuși să se abțin ină, dar începu să se bâlbâie.

– D... d... dar am pășit peste Chet și și m-am dus mai departe. M-am îndreptat direct spre pododium.

– Se spune că Crawford Hunt i-a salvat viaţa judecătoarei. Aşa e? Sau e doar pentru publicitate?

– E adevărat. Când am trecut de boxa martorilor, era deja peste ea, îi acoperea capul şi partea de sus a corpului. Apoi s-a ridicat doar o idee şi m-a privit peste umăr. Am ţintit, dar glonţul a nimerit aiurea când m-a izbit cu piciorul în genunchiul stâng de mi-a venit să urlu.

– Nu te-a lovit atât de tare cât să-ţi disloce rotula. Ai reuşit să fugi, la urma urmei. Ai luat-o la fugă, laş nenorocit! Ai fugit înainte să termini treaba.

Cele două brute din spatele lui veniră ceva mai aproape. Aproape că se aştepta să simtă un pumnal între omoplaţi. Poate că o să aibă noroc şi nu o să simtă nimic mai mult decât o înţepătură.

Dar nu se întâmplă nimic, aşa că vorbi mai departe:

– Cred... cred că am intrat în panică o secundă sau două. Nu voiam să fiu prins. Era ultimul lucru pe care ţi-l doreai şi tu, sunt sigur. Voiam să ies dracului de acolo şi să scap de costum. Aşa că mi-am recăpătat controlul şi am urmat planul. Am procedat exact aşa cum discutaserăm.

– Tipul ăla pe care l-a împuşcat poliţia cum a ajuns să aibă pistolul?

– Probabil că a venit imediat ce am aruncat lucrurile şi am ieşit pe coridorul de la etajul şase. Eu nu l-am văzut, dar e posibil să mă fi văzut el pe mine. N-o să ştim niciodată. În orice caz, pistolul era acolo şi n-a rezistat să-l ia.

Făcu o pauză, apoi continuă repede, cu speranţă în glas:

– Şi a fost cu atât mai bine pentru noi. Nu?

Întoarse capul ca să consulte chipul de piatră care plana deasupra umărului său stâng.

– Nu?

Întorcându-se spre bărbatul din faţa lui, spuse:

– Poliţia crede că şi-a prins omul şi mexicanul ăla mort n-o să învie să le spună că s-au înşelat.

Bărbatul de pe cealaltă parte a mesei izbucni într-un râs atât de neaşteptat, încât Pat îl simţi ca pe o lovitură de karate în gât.

– Este singurul motiv pentru care nu omorât până acum. Într-adevăr, a ieşit mai bine ţ noi.

Pat aproape că răsuflă uşurat. Poate c să ajungă, până la urmă, la paharul din bucătări

– Atunci, suntem bine?

Râsul se opri ca şi cum nu ar fi existat apt, bărbatul din faţa lui nu arătase niciodată mai înţător.

– Nu, nu suntem bine, Pat.

Se aplecă atât de mult peste masă, încoape că îşi atinse nasul de al lui.

– Am vrut să-ţi spun direct în faţă că eşi în viaţă *numai* pentru că încă mai am nevoie de tii

– C... ca să ce? Să-ncerc din nou?

– Ca să zgândări pe cineva, pentru îr. Apoi, când o să-ţi spun eu, ca să termini treaba.

capitolul 11

– Persoana de la morgă nu era ataca spuse Crawford, vorbind încet, eliminând orice itudine care mai rămăsese în mintea lui Holly.

Îl privea uluită.

– Cum e posibil?

Crawford oftă prelung şi-şi trecu mâinile faţă.

– Nu ştiu. Pe toţi dracii, tare-aş vrea să şt

Holly îşi acoperi gura cu mâna şi o lăsă cel puţin jumătate de minut. Îi lăsă timp să înceiminte diverse scenarii, să accepte posibilitatea inilului. În cele din urmă, spuse:

– Dacă ai dreptate...

– Am dreptate.

– ... efectele ar fi...

– ... absolut catastrofale.

Umezindu-şi buzele într-un gest de itate, Holly spuse:

– Poate că te înşeli. Poate mă-nşel eu. Pc avea gaură în ureche şi nu am observat.

– Crede-mă, am încercat şi eu toate vari, am încercat că mă conving că mă înşel. Dar temi-ai

demonstrat că am dreptate. În clipa în care am spus că avea gaură în ureche, ai pus faptul la îndoială. Nu ai făcut asta cu nici o altă trăsătură.

– Dar...

– Ascultă-mă, Holly.

Ochii ei se măriră. Crawford nu știa dacă era o reacție la tonul pe care îl folosise sau la faptul că i se adresase pe numele mic. Dar îi captase atenția în totalitate.

– Eu am fost mai aproape de el decât oricine. În fracțiunea aia de secundă înainte să-l lovesc cu piciorul, m-am uitat fix la el. Pot să jur pe capul Georgiei că nu avea gaură în ureche.

– Pe acoperiș nu ai remarcat neconcordanța?

– Aveam soarele în ochi. În plus, eram prea departe de Rodriguez ca să-i observ lobul urechii.

– Nu purta cercel?

– Nu. Și atenția mea era concentrată la pistolul care-i tremura în mână, nu la lobul urechii. După ce l-au doborât, au sărit ceilalți pe el. Eu nu. Nu m-am mai uitat la el până azi-dimineață, la morgă, când am realizat instantaneu greșeala. Credeam că o să-mi vărs mațele.

Îl privi lung.

– Nu poți să te învinovățești.

– Oare? Rodriguez, sau oricum l-o chema, nu l-a omorât pe Chet. Nu a făcut nimic rău, în afară de faptul că a luat un pistol care nu-i aparținea și s-a dus cu el pe acoperiș, să fumeze.

– A fluturat pistolul spre tine chiar și după ce te-ai identificat drept om al legii. A tras de două ori înspre ajutorul de șerif și e o minune că a ratat.

– Ai dreptate. Dar îmi este clar acum că a făcut toate astea pentru că era speriat. Fusese prins cu un pistol care nu-i aparținea. Când i-am spus să-l arunce, a fost o prostie că nu m-a ascultat. Apoi a apărut ajutorul de șerif și a intrat în panică.

Privind într-o parte, adăugă cu jumătate de gură:

– Prostia și panica sunt niște motive tare jalnice ca să fii ucis.

– Nu l-ai omorât tu.

- Nu am tras eu glonțul, dar eu l-am transformat într-o țintă.

- Ai făcut tot ce-ai putut ca să-l ajuți. Nu a fost vina ta.

Crawford avea să susțină că fusese vina lui până în ziua în care-i închideau coșciugul, dar, momentan, trebuia să rezolve problema, care avea repercusiuni extrem de complexe asupra lui, personal, și asupra lui Holly Spencer. Iar felul în care o afecta pe ea impunea măsuri mai urgente.

- Ce mă sperie pe mine, zise el, e că toată tevatura asta i-a dat nenorocitului motive în plus să fie încrezător și nu părea prea timid nici înainte.

Holly clătină încet din cap.

- Nu înțeleg ce vrei să spui.

O privi preț de câteva clipe, văzu că era în ceață, apoi spuse cu voce joasă:

- E clar că încă nu ai înțeles care este unul dintre efectele alea de care vorbeai mai devreme, și s-ar putea să fie cel mai grav. Persoana care a intrat ieri în sala de judecată ca să te omoare este încă în libertate și rămâne necunoscută.

Pe măsură ce cuvintele lui își făceau efectul, Crawford privi expresiile schimbându-se pe chipul ei și știu înainte ca ea să vorbească că avea să nege.

- Doi detectivi au petrecut ore întregi azi luând la mână registre și note de ședință de la toate cazurile mele. Au cercetat și cazurile judecătorului Walters din 2012 încoace. Și toate cazurile în care am fost implicată când am lucrat la firma din Dallas. Nu au găsit nimic.

- Pentru că se uitau anume după o legătură cu Jorge Rodriguez.

- Chiar și așa, nimic nu le-a atras atenția.

- Ceea ce nu înseamnă decât că trebuie să săpăm și mai adânc. Și, de data asta, nu fără un nume de care să ne legăm.

- Ar putea dura săptămâni întregi.

- Poate chiar mai mult. Înainte să găsim o pistă...

Se opri ca să reformuleze ceea ce fusese pe cale să spună.

– Va trebui să presupui că viaţa îţi este în pericol şi să te comporţi în consecinţă.

– Cam greu.

– Fii isteaţă. Ia măsuri.

– Nu ştiu de ce nu mi se pare că „să te comporţi în consecinţă" sunt cuvintele pe care le-ai folosi în mod obişnuit.

– Nu sunt. Este expresia oficială. Personal, ţi-aş spune-o ceva mai verde-n faţă, dar mă tem să nu te simţi jignită. Sper doar că ai recepţionat mesajul.

Întoarse privirea de la el şi, o vreme, nu spuse nimic. Apoi:

– Ai crezut tot timpul că a fost un act de răzbunare.

– Nu m-am răzgândit. Nu a fost o întâmplare. A fost un plan atent gândit. Calculat. Individul ascunsese salopeta undeva în interiorul clădirii, probabil în debaraua din faţa sălii tale de judecată. Şi-a pus-o peste haine şi a aşteptat să înceapă şedinţa.

– Apoi a intrat şi a început să tragă.

– Dar nu la întâmplare. Dacă ar fi fost un descreierat care să vrea doar să omoare pe cineva, ar fi intrat învârtind o semiautomată. Ar fi putut elimina şase, opt persoane în doar câteva secunde. Dar n-a făcut-o. Era hotărât să ajungă în spatele podiumului, chiar dacă asta însemna să-l omoare pe Chet.

– Nu se aştepta să mă protejezi tu.

– Poate. Dar, în orice caz, şi-a dat seama repede că singura lui şansă era să fugă. A ieşit grăbit din sală, a luat-o pe scări şi a lăsat să pară că a ieşit pe acoperiş. După ce a scăpat de deghizare, a coborât din nou scările până la etajul şase, a intrat pe coridor şi s-a pierdut în tot vacarmul care se dezlănţuise. A fost fie cel mai genial, fie cel mai imbecil plan de care am auzit, continuă el. Dar ideea de bază este că cineva îţi poartă o pică atât de mare încât era gata să te omoare, chiar cu riscul destul de real de a fi prins sau omorât chiar el. Ai vreo idee?

– Ţi-am spus şi aseară, nici una.

– Gândeşte-te!

Întoarse capul şi fu din nou cu faţa spre el.

- M-am gândit. Numai la asta m-am gândit. Dar îți jur că nu a existat nici o melodramă în viața mea. În nici un caz la un asemenea nivel.

- Cum e cu adversarul tău politic, Sanders?

- Am avut un schimb neplăcut de cuvinte cu el ieri.

- Unde? Despre ce?

Îi descrise scurta lor întâlnire de la lift.

- Presupun că am putea interpreta cuvintele lui de la despărțire drept o amenințare. E verde de invidie că am fost numită în locul lui.

- Stai așa. A vrut și el postul ăsta?

- Au fost mai multe persoane care au aplicat, dar Greg Sanders a fost oponentul de care mi-a fost cel mai mult teamă.

- Și îmi spui asta abia acum?

- Nu a avut nici o importanță până acum, zise Holly, cu același ton enervat pe care îl folosise și el.

- Bine. Așa deci. Sanders trece pe listă.

- Ce listă?

- Scurta listă a posibililor suspecți.

- Nu a tras el! exclamă Holly. Greg Sanders este cel puțin cu cincisprezece centimetri mai înalt decât atacatorul.

- Putea să angajeze pe cineva.

Holly se gândi la asta, dar clătină din cap.

- Cred că te înșeli. Nu e stilul lui. Vrea să mă învingă, să mă zdrobească, dar să o facă într-un mod cât mai public. Nu i-ar plăcea să rămână anonim. Ar prefera să-și vadă victoria transmisă în direct la TV, în ziua alegerilor.

- Bine, dar tot îl trec pe listă. La fel și pe Dennis.

- Ți-am spus, a fost o despărțire amiabilă. Nimeni nu a rămas cu inima frântă, nu ne-am spus cuvinte grele, nu ne-am certat. Nimic de genul ăsta.

Crawford intenționa să îl verifice oricum. Era posibil ca fostul ei să nu fie chiar atât de rezonabil și de rafinat pe cât îl credea Holly.

- Nu mai există nimeni altcineva cu care să fi încrucișat sabia, la nivel personal sau profesional?

Holly clătină din cap.

– Chiar dacă dai vreo câțiva ani înapoi? Părinți? Frați?

– Nu am frați. Amândoi părinții mei sunt morți.

– Prieteni cu care să te fi certat?

– Nu. Din câte știu eu, nu am nici un dușman care să încerce să mă omoare.

Crawford o privi lung, cu ochii mijiți, dar Holly nu se clinti. Trebuia să o creadă pe cuvânt.

– Bine, zise el, atacatorul rămâne un semn de întrebare. Bun, pentru început, chiar din seara asta, va trebui să te ascundem undeva preț de câteva zile.

– Poftim?

– Există vreun loc în care să te duci, de care să nu știe nimeni? Unde să nu fii văzută?

– Ce tot spui acolo? Nu pot să mă ascund.

– Pe dracu' nu poți!

– N-o să mă ascund! Dacă simți că am nevoie de protecție, sunt sigură că mi-o va oferi poliția.

– Departamentul de poliție din Prentiss? întrebă el.

– Sau biroul șerifului.

Tot nu reușea să vadă imaginea în ansamblu.

– Holly, toți cei din departamentul de poliție sau din biroul șerifului sunt *suspecți*. Toți cei care erau în tribunal în clipa în care au început împușcăturile sunt *suspecți*, iar printre aceștia se numără și mai mulți ofițeri ai legii. Oricare dintre cei care s-au înghesuit să prindă atacatorul putea *fi* atacatorul.

Holly își trase buza de jos printre dinți.

– Câți angajați ai poliției aveau liber ieri?

– Nu contează. Oricare dintre ei ar putea oferi un motiv plauzibil pentru care se afla în clădire.

– Da, dar Neal Lester o să aibă grijă să selecteze...

– Neal se numără printre ei.

– *Ce?* Este șeful anchetei!

– Și cine altul mai nimerit să ducă la capăt un astfel de plan?

Când îi văzu expresia îngrozită, râse ușor și, instinctiv, întinse mâna și-i strânse coapsa.

- Relaxează-te. A fost o glumă proastă. N-a fost Neal. Nu e el nici pe departe atât de creativ. Și nici nu are constituția necesară.

- Sau culoarea potrivită de păr.

- În plus, ce motiv ar fi putut să aibă?

Cu regret, își luă mâna de pe coapsa ei.

- Chiar și așa, mi-aș dori să investigheze altcineva povestea asta. Neal este un animal politic, mai mult birocrat decât polițist. E un lingușitor pentru că vrea să ajungă șeful poliției într-o bună zi. Până atunci, joacă după cum îi cântă șeful. Prioritatea lui va fi să se protejeze pe el, nu pe tine.

- Cum crezi că o să reacționeze când o să-i spui?

- Va trebui să-și spele chiloții. Apoi se va duce la șeful poliției și, la cum merg lucrurile în departament, toată lumea va afla totul cât ai zice peșteră. Ceea ce înseamnă că atacatorul va afla și el și se va da la fund, iar noi n-o să mai avem nici o șansă să-l prindem.

Coborând vocea, spuse:

- Până când va încerca din nou.

Holly își strânse coatele cu mâinile.

- Nu s-a stabilit că eu eram ținta.

Crawford nu avea de gând să redeschidă discuția asta.

- Oricine a fost și orice intenții ar fi avut, l-a omorât pe Chet. Vreau să pun mâna pe nenorocitul ăla.

- Credeam că vrei să te distanțezi de întreaga investigație.

- Voiam. Dar șansele mele de a obține custodia Georgiei s-au dus pe apa sâmbetei în clipa în care am pornit după atacator. Nu te obosi, zise el, când o văzu că se pregătea să-l contrazică. Amândoi știm că așa este. Sunt băgat în povestea asta, chiar dacă nu am ales să fiu. Lui Neal n-o să-i placă, dar, dacă protestează, nu trebuie decât să-i amintesc că nu am nevoie de aprobarea lui. Și, în orice caz, șeful poliției m-a solicitat personal. Prima noastră preocupare este să te ținem în siguranță.

- Nu pot să-mi suspend munca, viața, pe o perioadă de timp nedeterminată.

– Sala ta de judecată este încă scena unei crime. Oricum nu ți-ai putea relua rutina.

– Aș putea folosi o altă sală o vreme.

– Ai putea. Dar ar însemna să te pui în pericol nu numai pe tine ci și pe toți cei din jurul tău.

Umerii îi căzură.

– Cum a fost Chet.

Gândul la Chet le aduse amândurora o strângere de inimă și nu mai spuseră nimic o vreme.

Când vorbi din nou, Holly își reluă argumentația:

– Nu pot să dispar, sunt o persoană publică. Candidez la o funcție.

– Îți este amenințată viața. Toată lumea va înțelege dacă te retragi preț de câteva zile.

– Iar Greg Sanders va avea grijă ca toată lumea să mă vadă ca pe o lașă.

– Asta n-ar face decât să se reflecte în mod negativ asupra lui.

Holly lăsă capul în jos.

– Aș putea abandona complet cursa.

– Atunci chiar că ai fi o lașă.

– Nu ar fi numai din cauza a ceea ce s-a întâmplat în sala de judecată, spuse ea încet.

– Ce alte motive ai mai putea avea?

Îi aruncă o privire care-i spuse că știa deja motivul. Și chiar îl știa. Se foi în scaun, întoarse privirea, apoi se uită din nou la ea.

– Credeam că am *anulat* asta.

– Cum ai spus tu, nu e ceva ce se poate anula.

– Nu, dar nu trebuie să-ți dicteze viitorul. Eu n-o să vorbesc. Nimeni n-o să știe.

– O să știm noi.

Tonul ei îi amintea deranjant de mult de al lui Conrad.

– O să știi *tu*.

Iar asta nu făcu decât să-l determine să protesteze și mai vehement.

– Ar fi o nebunie să-ți arunci pe fereastră cariera din cauza asta. Nu a durat decât cel mult două minute. Nici măcar nu ne-am sărutat, ce Dumnezeu!

- Și asta e o scuză?

- Nu, dar nu s-ar spune că am avut cine știe ce relație.

- Nu contează dacă a durat două minute sau o zi întreagă. Nu poți fi lipsit de etică „doar puțin".

- Ba sigur că poți.

Frivolitatea lui o enerva.

- Ești parte principală într-unul din cazurile mele. Nu aveam voie nici măcar să discutăm în particular, cu atât mai puțin...

Apoi se opri și, când vorbi din nou, vocea abia i se auzi:

- De-asta ai făcut-o?

- Poftim?

Trase aer în piept și îl privi fix în ochi.

- De-asta ai venit la mine acasă? De-asta ai făcut-o?

Sperase că nu la asta se referea. Dar era cât se poate de clar. Începu să fumege.

- De-asta am făcut-o? *Eu* am făcut-o?

- Ei bine, știai că ar fi fost un compromis peste care n-aș fi putut să trec. Nu dacă aveam măcar un dram de integritate. Nu aș mai putea prezida încă o audiere de custodie după... după...

- După ce ți-ai tras-o cu mine pe canapea?

Râse scurt și dădu din cap.

- Chiar mă întrebam când o să ajungi la asta.

- La ce?

- La a da vina pe mine, zise el, furios la culme de-acum. Aș putea întoarce lucrurile și ți-aș putea pune aceeași întrebare, doamnă judecător. De ce *ai* făcut-o? Ca să te scapi de-o bătaie de cap, poate?

Râse amar.

- Parcă îți și aud decizia: „Curtea nu-i poate da acestui bărbat custodia fiicei lui. Este nesăbuit, instabil și imoral. Nu-și poate controla impulsurile, temperamentul sau scula".

- Nu e drept.

- Nu, îți spun eu ce nu-i drept. Când plângi și te topești toată, nu-i drept să-i reproșezi unui bărbat că a reacționat la semnalele pe care i le-ai transmis.

Se priviră în ochi cu atâta intensitate, încât nu îl văzură pe bărbat apropiindu-se şi aproape că li se opri inima în clipa în care acesta bătu cu putere în geamul de lângă volan.

Holly îşi duse mâna la piept, ca şi cum ar fi încercat să nu-şi lase inima să iasă de-acolo. Întinse mâna înspre buton ca să coboare fereastra înceţoşată, dar îşi dădu apoi seama că trebuia mai întâi să pornească motorul.

Când fereastra coborî şi apăru chipul lui Neal Lester, Crawford înjură cu năduf.

Neal, cu cea mai severă expresie cu putinţă, se uită mai întâi la Holly, apoi la Crawford.

– Hm, asta chiar e interesant.

capitolul 12

Merseră în şir cu toate cele trei maşini până la o cafenea deschisă non-stop, de la marginea oraşului. Crawford era primul, Holly în urma lui, iar Neal încheia caravana. Neal stabilise ordinea, astfel încât cei doi să nu poată s-o şteargă şi să-l lase baltă, deşi nici unul dintre ei nu avea această intenţie.

Clienţii cafenelei erau în cea mai mare parte şoferi de tiruri şi camioane, care stăteau pe scaunele înalte de la tejghea, aplecaţi peste farfurii cu mâncare prăjită. Crawford, care era încă înaintea celorlalţi când intrară, se duse în dreptul unui separeu, îi făcu semn lui Holly să se aşeze pe o băncuţă, se strecură lângă ea şi încercă să-şi ascundă enervarea în clipa în care aceasta se trase cât mai departe de el.

Neal se aşeză în faţa lor şi, după ce-i comandară trei cafele chelneriţei blazate, spuse:

– Voi asculta explicaţia pentru *tête-à-tête*-ul vostru, apoi voi hotărî dacă e nevoie să-l chem pe Nugent şi să ne mutăm într-o cameră de interogatoriu de la sediu.

Holly spuse sec:

– Nu era un *tête-à-tête*.

– Conduc investigaţia unei crime. Voi doi sunteţi martori-cheie. Ce căutaţi împreună în parc?

- Ceva-mi spune că nu ne-ai găsit din întâmplare.

- Nu. V-am văzut discutând în parcarea tribunalului.

- Hmm. Aminteşte-mi, te rog, care este pedeapsa maximă pentru discuţia într-un lot de parcare?

Tonul batjocoritor al lui Crawford avu efectul scontat. Neal fu nevoit să-şi descleştеze maxilarul ca să vorbească.

- Când aţi plecat unul în spatele celuilalt, m-am luat după voi.

- De ce nu ne-ai semnalizat să ne oprim?

- Pentru că, doamnă judecător, părea o conversaţie ascunsă şi am vrut să aflu motivul.

Ar fi spus mai multe, dar se opri în clipa în care chelneriţa veni cu cafelele. Refuzară meniurile. Chelneriţa plecă. Cănile rămaseră neatinse în timp ce Neal începu să vorbească, pe un ton jos şi furios, adresându-se acum lui Crawford:

- M-am ţinut după voi până la intrarea în parc. Dar, când am ajuns acolo, am primit mai multe telefoane la care a trebuit să răspund...

Se opri brusc.

- Nu trebuie să mă justific. Voi însă aveţi o explicaţie de dat. V-aţi furişat la adăpostul întunericului şi...

Crawford râse.

- Scuze, dar nu am mai auzit niciodată pe cineva să spună „la adăpostul întunericului" cu o mină atât de serioasă.

Neal continuă cu încăpăţânare:

- Ieri, voi doi eraţi adversari. Astăzi abureaţi geamurile maşinii. Timp de treizeci şi trei de minute, mai exact.

Îi aruncă o privire lui Holly.

- Este lipsit de etică din partea dumneavoastră să discutaţi cu el despre petiţia de custodie, iar singurul alt lucru pe care îl aveţi în comun este incidentul de ieri.

Întorcând din nou privirea spre Crawford, spuse:

- Dacă întâlnirea voastră clandestină avea vreo legătură cu asta, trebuie să ştiu şi eu.

Rânji:

- Sau încercai să te bagi sub fusta ei?

Trupul lui Holly se arcui de parcă ar fi împuşcat-o.

– Cum îndrăzneşti... ?

– Tipul tău de la morgă nu e cel care a tras în sala de judecată.

Intervenţia directă a lui Crawford domoli furia lui Holly şi, după cum intenţionase, îl dezumflă complet pe Neal. Îl lăsă fără aer, cu expresia unuia care tocmai îşi dă seama că podeaua solidă pe care se sprijină este de fapt trapa unei capcane.

Chipul lui Crawford rămase lipsit de orice expresie şi nici nu spuse, nici nu făcu nimic ca să-i uşureze şocul lui Neal sau să-l ajute să-l absoarbă.

Detectivul se uită la Holly.

– Ce tot spune acolo?

– Cam ce-ai auzit, răspunse aceasta, înţepată. Şi mă tem că are dreptate.

Neal îşi îndreptă atenţia asupra lui Crawford.

– Când ai realizat acest lucru?

– În clipa în care l-am văzut la morgă.

– Cum?

Crawford îi spuse.

Neal părea oarecum uşurat.

– Gaură într-o ureche? pufni el. Asta e marea ta descoperire?

– Un detaliu mic, o descoperire mare.

Expresia lui Neal deveni parcă mai îngrijorată şi, la fel cum făcuseră şi Crawford şi Holly, începu să caute o explicaţie.

– Cu toată confuzia, pur şi simplu nu aţi văzut gaura din ureche.

Crawford îi explică cum ar fi fost posibil să rateze detaliul pe acoperiş.

– Dar, adăugă el, sunt cât se poate de sigur că bărbatul din sala de judecată nu avea gaură în ureche. Şi cadavrul tău are. Sunt două persoane diferite.

Amintindu-şi că îl lovise pe atacator cu piciorul, spuse:

– Uită-te la rotula lui Rodriguez. Dacă are o vânătaie, recunosc că m-am înşelat. Dar dacă nu are...

Ridică mâinile, cu palmele în sus.

- Nu Rodriguez s-a întâlnit cu bocancul meu.

Neal își umezi buzele, își mută privirea între Crawford și Holly, apoi o opri asupra ei.

- Ați spus că *vă temeți* că are dreptate. Asta înseamnă că nu sunteți sigură.

- Domnul Hunt mi-a testat memoria legată de întregul incident, din clipa în care individul înarmat a năvălit pe ușă.

Îi povesti pe scurt.

- Mi-am amintit perfect toate celelalte detalii. Când a menționat o gaură în ureche, am răspuns imediat că nu avea. Ceea ce este în concordanță cu cele descoperite de domnul Hunt.

- A fost o întrebare capcană, contraatacă Neal. Nu-i puteți susține teoria cu totală certitudine.

Holly își păstră tonul rece:

- În această privință, sunt absolut sigură. Dacă nu aș crede că are dreptate, nu aș mai sta aici.

Deși nu prea-i convenea să-l creadă pe Crawford, Neal părea să ia cuvântul judecătoarei drept o dovadă de netăgăduit. Chipul îi păli sub luminile neoanelor care bâzâiau din tavanul pătat de infiltrări de apă. Trase un șervețel din pachetul de pe masă, își șterse broboanele de transpirație de pe buza de sus, apoi mototoli șervețelul și îl aruncă.

- De ce nu mi-ai spus încă de la morgă? îl întrebă pe Crawford.

- În cazul puțin probabil în care mă înșelam, voiam confirmarea doamnei judecător Spencer. Am contactat-o prin telefon, dar mi-a închis. Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să o acostez în parcarea tribunalului și să insist să asculte ce aveam să-i spun. Acesta a fost motivul întâlnirii noastre secrete.

Făcu o pauză, apoi spuse:

- Îi datorezi niște scuze.

Cam galben la față, Neal spuse:

- Îmi cer scuze, doamnă judecător. Insulta îi era adresată lui Crawford, nu dumneavoastră.

- În cazul ăsta, îi datorezi scuze și domnului Hunt.

Crawford știa că Neal ar fi preferat să-i fie smulsă limba decât să-și ceară scuze în fața lui, dar, ținând cont de funcția pe care o deținea, judecătoarea nu-i lăsase de ales.

Fără să-l privească direct în ochi, spuse:

– A fost o remarcă deplasată.

– Sinceritatea ta este copleșitoare, Neal. Nu că mi-ar păsa câtuși de puțin de părerea ta. Singurul lucru care mă interesează este să-l prind pe ucigașul lui Chet. Și nu a fost Jorge Rodriguez.

– Când îl voi informa pe șeful poliției că echipa noastră de intervenție a împușcat din greșeală pe altcineva, va dori să știe cum s-a întâmplat asta. Îmi poți da o explicație cât de cât rezonabilă pentru greșeala colosală pe care ai făcut-o?

– Așteaptă, domnule detectiv, spuse Holly, înainte ca Crawford să apuce să răspundă. Bărbatul pe care îl cunoaștem drept Rodriguez l-a amenințat pe domnul Hunt cu un pistol încărcat. A tras asupra unui ajutor de șerif. Fie că era sau nu atacatorul din sala de judecată, tot trebuia oprit.

– Mulțumesc, doamnă judecător, dar nu am nevoie să mă apărați, zise Crawford, cu privirea fixată asupra lui Neal. Nu știu ce s-a întâmplat între sala de judecată și acoperiș, dar ai văzut imaginile înregistrate de camere. Rodriguez se purta ciudat. A plătit pentru alegerile proaste cu viața lui și asta e mare păcat. Dar ce-a fost a fost. Nu putem schimba lucrurile. Treaba ta acum este să afli...

– Te rog să nu-mi spui mie care mi-e treaba.

– ... unde s-a făcut schimbarea, de ce s-a făcut și cum. Rodriguez a fost doar un fraier, lăsat să o încaseze în locul altuia? Sau și-a ales doar un moment nepotrivit ca să ia un pistol care nu era al lui, apoi a intrat în panică când l-a înconjurat poliția? Și, întrebarea cea mai importantă, dacă nu el a tras, atunci cine? Până nu ai răspunsurile la toate aceste întrebări, Neal, vei avea pe cap un public furios plus toți polițiștii din lungul și de comandă până sus, la șeful poliției. Acum, sigur, arată-mă pe mine cu degetul, dacă asta te face să te simți

mai bine. N-ai decât. Am trecut peste altele și mai și. Dar, până când soluționezi cazul ăsta, fundul *tău* va fi cel care va primi toate șuturile. Cât de mult te bucuri acum că ești șeful investigației, dobitocule?

Își trecu brațul pe sub al lui Holly.

- Să mergem!

- Stai!

Crawford se pregătea să iasă din separeu, cu Holly, după el, dar se opri.

În mintea lui Neal, mândria și rațiunea duceau o bătălie cruntă, însă judecata învinse în cele din urmă.

- Ce vrei să știi?

- Absolut nimic.

- Atunci ce crezi?

Crawford ezită, apoi intră înapoi în separeu. Când el și Holly stăteau din nou pe banchetă – ceva mai aproape acum, observă el – Neal îi făcu semn să vorbească.

- Cred că atacatorul ascunsese salopeta de zugrav în debaraua din fața sălii de judecată. S-a îmbrăcat acolo și a așteptat să înceapă ședința. Cât timp exact, asta nu știu. Credem că a intrat neobservat, printre toți jurații ăia, dar e posibil să fi stat acolo câteva ore. A verificat cineva debaraua?

- E o debara de curățenie. Mături, pământufuri, cârpe, găleți...

- Cu alte cuvinte, prea greu să găsim vreo dovadă.

- Cam așa.

- S-ar putea să nu putem demonstra că a fost în debara, nu cu suficiente argumente cât să convingem un juriu. Dar nu va fi nevoie. Cu siguranță îi vom găsi ADN-ul pe salopetă. Firește, avem nevoie de un suspect înainte să ne folosească la ceva, adăugă el, posac. Ați găsit furnizorul?

- Al salopetei de zugrav? Nu mi s-a părut necesar. Credeam că ne-am prins tipul. Îl pun pe Nugent să se ocupe.

Crawford se întrebă dacă Nugent era competent să se ocupe de o astfel de sarcină. Nu îl credea suficient de deștept cât să poată fi considerat suspect.

– Oriunde ar fi atacatorul în seara asta, se gândeș te dacă a fost o idee bună să lase tot echipamentul în urmă.

– De ce-a făcut-o? întrebă Holly.

Crawford se gândi câteva clipe.

– Poate că m-a auzit pe scări și și-a dat seama că ur cam spre el. Mai bine să lase deghizarea și să spere c-o să aibă noroc, decât să fie prins cu salopeta pe el. La fel și cu pistolul. Risca să fie prins neînarmat, dar știa că toți cei care ieșeau din clădire aveau să fie percheziționați la sânge.

Uitându-se spre Neal, spuse:

– Pun pariu că nu s-au găsit amprente pe pistol.

Neal clătină din cap.

– Era curat. Numărul de serie fusese șters. Așteptăm rezultatul balistic.

– Mă îndoiesc că vei găsi vreo legătură cu o altă crimă.

Neal dădu din cap la rândul lui, cu un aer posac.

– Oricine știe să șteargă un număr de serie...

– Dar Jorge Rodriguez? întrebă Holly, adresându-i-se lui Crawford. Crezi că a fost implicat cumva?

– Eu tind să zic că nu. Tu ce crezi?

Neal, căruia îi adresase întrebarea, îl privi perplex.

– Credeam că am stabilit că se afla în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Și a făcut o eroare fatală de ju decată, dar nu a avut nici o legătură cu toată povestea.

– Asta este o posibilitate, dar nu am stabilit absolut nimic. Poate că ar trebui să încerci să privești dincolo de aparențe, Neal. Să vezi, de exemplu, posibilitatea ca amărâtul ăla să fi fost lăsat acolo drept momeală, ca să ne trimită pe drumul greșit.

– Nu există absolut nimic care să susțină teoria asta.

– Dar nici care să o anuleze. Ar trebui măcar să tes tăm fiecare teorie, nu crezi?

– Să o testăm? *Împreună?* Credeam că de-abia aștepți să de distanțezi de investigația asta.

– Răspund rugăminții doamnei Barker, spuse Craw ford. Și a șefului tău, ai uitat? Ai vreo plângere legată de implicarea mea, adresează-i-o lui.

Neal strâmbă din nas, dar nu îl contrazise.

Crawford continuă:

- Trebuie în continuare să-l identifici pe Rodriguez cât mai repede, fie ca să elimini o legătură cu atacatorul, fie ca să stabilești una. Și încă ceva...

- Ai ajuns să-mi spui și cum să-mi fac treaba?

- Nici prin cap nu mi-ar trece. Dar trebuie să-i ții în vizor pe toți cei care se aflau în clădire în momentul atacului. Să interoghezi cu maximă atenție fiecare persoană care a fost evacuată. Și nu poți folosi angajați din departamentul de poliție sau din biroul șerifului pentru a conduce investigația.

- Asta înseamnă să descalific peste o sută de ofițeri.

- Plus unul.

- Cine?

- Tu unde te aflai în momentul atacului?

Neal îl privi lung.

- Glumeam doar. Dar, pe lângă persoanele aflate în vizită și cele care lucrează în clădirea tribunalului, va trebui să intervievezi fiecare ofițer și persoană oficială. Și, pe toți dracii, ai grijă să nu-ți scape nimeni.

- Ai idee ce impact o să aibă chestia asta?

- Este ultima dintre grijile mele. Cum ar trebui să fie și pentru tine.

- Ei bine, spre deosebire de tine, mie nu-mi place să fiu arătat cu degetul și fac tot ce-mi stă în putință ca să-mi apăr reputația.

- Asta e o chestiune de care nu e nevoie să mă convingi, Neal. În mod normal, îți spun sincer că m-ar durea în cot de prioritățile tale. Dar ucigașul lui Chet este în libertate. Ca să nu mai vorbim de amenințarea care planează asupra doamnei judecător Spencer. Aș spune că aceste două elemente sunt mai importante decât impactul creat. Dar așa sunt eu.

Cuvintele îșI atinseră țința. Cu siguranță, detectivului tare i-ar mai fi plăcut să-i spună vreo două lui Crawford, dar se controlă și i se adresă lui Holly:

- Vă veți afla sub protecția poliției până când îl prindem pe individ.

– După cum i-am spus și domnului Hunt, refuz să mă ascund. În primul rând, din cauza mesajului pe care acest lucru l-ar transmite adversarilor și alegătorilor mei. Dar în principal pentru că nu vreau să-i dau celui care a încercat să mă asasineze satisfacția de a vedea că-mi este frică.

Neal o ascultă, apoi spuse:

– Îmi pare rău, doamnă judecător, dar sunt sigur că șeful de poliție, primarul, toți colegii dumneavoastră și în special guvernatorul vor fi de aceeași părere cu mine că ar trebui să dispăreți din peisaj și să fiți însoțită în permanență de bodyguarzi. Îl pun pe Matt Nugent să se ocupe imediat de asta.

– Am rezolvat eu deja.

– Cum?

Neal și Holly răspunseră la unison, dar Crawford își direcționă explicația spre Neal.

– Am sunat la biroul din Houston în timp ce ne îndreptam spre locul ăsta, dinspre parc. Doi rangeri au fost trimiși deja.

Neal arăta ca și cum ar fi putut îndoi un cui cu dinții.

– Din a cui autoritate?

– A mea. Singura necesară, de altfel. Dar, fiind convins că o să-ți sară mustarul că m-am amestecat, am luat aprobarea de la locotenentul meu major, care, împreună cu locotenentul din Tyler, a fost bucuros să răspundă pozitiv solicitării șefului de poliție, și anume aceea de a mă ocupa personal de caz.

Continuă înainte ca Neal să apuce să-i dea replica:

– În orice caz, s-a făcut. Doi rangeri vor fi postați în fața casei ei.

– Și înăuntru?

– Nici vorbă! spuse ea succint.

– În ziua de azi, spuse Crawford, persoanele oficiale publice din marile orașe, inclusiv judecătorii, au în permanență gărzi care să-i însoțească.

– Nu suntem într-un oraș mare.

– Nu e un punct de dezbatere, doamnă judecător.

Holly dădu înapoi, dar numai un pas.

– Bine. Dar trag linia când vine vorba de ofiţeri în casă. Am dat şi eu un telefon în timp ce veneam încoace. Vine cineva să stea câteva zile cu mine.

– Cine?

Răspunse rece întrebării bruşte a lui Crawford.

– O persoană în care am totală încredere.

Crawford ar fi vrut să întrebe cine era această persoană în care avea totală încredere, dar Neal vorbi înainte:

– Asta e bine.

Privi ceasul de la mână şi se strâmbă când văzu ora.

– Înainte să se facă prea târziu, trebuie să-i stric seara şefului.

– O conduc eu pe doamna judecător Spencer până acasă şi voi sta cu dumneaei până când nu va mai fi nevoie de mine.

Simţi dezaprobarea lui Holly, dar nu îi lăsă timp să protesteze. Odată aspectul reglementat în mod eficient, ieşi din separeu.

– Un singur lucru, înainte să pleci, zise Neal.

Crawford îl privi de sus şi colţul ridicat al buzelor detectivului îi semnaliză faptul că nu avea să-i placă ce o să audă.

– Socrul tău m-a sunat în după-amiaza asta.

Chiar şi pregătit pentru ceva rău, Crawford tot fu şocat să audă asta. Totuşi, îşi păstra expresia cât mai dezinteresată cu putinţă.

– Domnul Gilroy mi-a spus că ai refuzat să discuţi cu dumnealui despre confruntarea pe care ai avut-o cu Rodriguez pe acoperiş. M-a întrebat dacă mi se pare ciudat.

– Şi?

– Dacă mi se pare ciudat?

Neal ridică din umeri.

– Puţin.

Încercând să-şi ţină furia sub control, Crawford spuse:

– Nu aveam nici o obligaţie să discut cu Joe despre asta. Dar motivul pentru care l-am refuzat aseară era pentru că tocmai terminasem cu tine. Eram frânt şi voiam să mă duc acasă.

– Este singurul motiv pentru care nu i-ai spus nimic?

Crawford își lăsă capul într-o parte.

– Ai ceva de zis, Neal?

– Aproape că nu am luat în seamă telefonul lui Joe Gilroy, ținând cont de animozitatea dintre voi.

– *Dar?*

– *Dar,* dacă ce spui tu este adevărat și Rodriguez nu a fost atacatorul, atunci felul în care ai gestionat situația capătă o importanță mai gravă. E posibil ca fugăreala ta nesăbuită să fi avut drept consecință viața unui om nevinovat.

Holly îi înșirase practic toate motivele pentru care Rodriguez fusese singurul responsabil pentru moartea sa tragică. Iar Neal îl sâcâia acum numai pentru că așa era Neal. Dar insinuarea lui îl lovi pe Crawford direct în inimă, acolo unde încă mai mocnea regretul pentru felul grăbit în care acționase. Cu toate astea, mai bine murea înainte să-i dea vreun semn că vorbele lui îl atinseseră.

– Poți să plătești tu, zise el.

Când Neal îi ajunse din urmă în fața cafenelei, Crawford îi dădea instrucțiuni lui Holly:

– Uită-te pe bancheta din spate înainte să intri în mașină. Nu ieși din parcare până nu mă vezi în spatele tău. Vin imediat.

Holly îi ură lui Neal noapte bună pe un ton extrem de rece, apoi se întoarse și se îndreptă spre mașină.

Când Neal se pregătea să plece, Crawford îl opri, ridicând o mână. Privind în urma lui Holly, spuse încet:

– E ceva mai delicat. Nu vreau să audă.

Înclină capul înspre colțul clădirii.

Plecară împreună. De îndată ce dădură colțul, Crawford trase brațul în spate și îl pocni pe Neal în gură. Detectivul se dădu înapoi, abia reușind să se țină pe picioare, cu amândouă mâinile peste buza spartă.

Crawford scutură sângele de pe mâna dreaptă.

– Dacă mai faci *vreodată* o remarcă nesărată despre fusta ei, o să rămâi fără dinți în gură!

*

Când ajunse acasă la Holly, Crawford coborî din SUV şi privi cu atenţie în jur, examinând tufişurile cu ochii mijiţi. Se întâlniră la uşa din spate. Holly descuie. În timp ce intrau, trecu pe lângă ea.

- Aşteaptă aici.

Scoţându-şi pistolul din tocul de la spate, intră în anfragerie şi aruncă o privire rapidă în jur, evitând să se uite direct spre canapea. Străbătu coridorul scurt până în dormitorul ei, care era tradiţional şi ordonat. Verifică în dulap şi sub pat.

O privire scurtă aruncată în baie fu îndeajuns ca să-şi dea seama că un bărbat în toată firea nu avea unde să se ascundă acolo, dar intră totuşi, pentru că spaţiul micuţ păstra un delicios miros care-i era caracteristic ei. Atârnat într-un cârlig în spatele uşii era halatul pe care îl purtase cu o seară în urmă. Când ieşi, îl atinse uşor cu mâna iar materialul moale îi stârni un val de dorinţă.

Când se întoarse în bucătărie, o găsi în picioare, lângă frigiderul deschis.

- Apă?

- Te rog.

Îi dădu o sticlă şi luă şi ea una. Când o duse la gură, o surprinse uitându-se la sângele proaspăt de pe articulaţiile degetelor de la mâna dreaptă.

- Mi le-am prins în portiera maşinii.

Nu păru să-l creadă, dar nici nu-i puse vreo întrebare.

Crawford se duse la chiuvetă şi-şi spălă mâinile cu apă fierbinte şi săpun lichid. După ce se şterse pe un prosop de hârtie, îşi scoase geaca şi o puse pe spătarul unui scaun. Scoase tocul din curea şi-l aşeză pe masă.

Holly îl urmări încruntată şi privirea îi rămase aţintită pe arma din toc.

- Una din cerinţele postului, zise el.

- La fel este şi uniforma.

- Port şi uniformă uneori. Dar pot să activez şi în civil.

- Şi ai mereu asta la tine? întrebă ea, arătând cu bărbia înspre pistol.

– Este întotdeauna la îndemână. Dar îl țin întotdeauna într-un loc în care Georgia să nu poată ajunge, atunci când e la mine.

Gânditor, își trecu degetele peste patul cu decor elaborat al pistolului.

– Nu l-am luat ieri, când am venit la tribunal. Dar, dacă aș fi avut arma mea, n-ar mai fi trebuit să pierd timp valoros luând-o pe a lui Chet. Mai mult, poate că Chet ar fi fost încă în viață. Poate că l-aș fi putut opri pe atacator și poate că Rodriguez și-ar fi terminat țigara în liniște. Individul ar fi în seara asta după gratii și Rodriguez ar fi în altă parte, nu la morgă.

Holly trase adânc aer în piept, apoi expiră încet.

– Cred că o să ne întrebăm întotdeauna ce ar fi fost *dacă*.

Crawford dădu din cap, dar descoperi că nu mai avea cu ce să contribuie la acest subiect, așa că nu spuse nimic și rămaseră uitându-se unul la celălalt, cu câțiva metri cubi de bucătărie între ei. Cum stătuseră cu o seară în urmă.

Evident stânjenită, Holly își strânse mâinile în jurul taliei.

– Marilyn ar trebui să ajungă curând.

– Marilyn?

– Marilyn Vidal. Managerul meu de campanie.

– Persoana ta de încredere?

Holly dădu din cap.

Crawford se simți extrem de ușurat să afle că nu Dennis era persoana care venea să-și petreacă noaptea cu Holly. Dar să recunoască asta ar fi însemnat să admită că nutrea un sentiment deloc măgulitor de gelozie. În schimb, încercă să afișeze o obiectivitate profesionistă.

– I-ai explicat circumstanțele?

– Nu am intrat în toate detaliile la telefon. Ea a vrut să vină încă de aseară. I-am spus că nu era necesar. Dar când ai început să vorbești despre pază, am sunat-o și i-am spus că aș fi recunoscătoare dacă mi-ar ține compania și i-am oferit camera de oaspeți.

– Ce fel de persoană e?

– Ca un uragan.

– Nu a dat înapoi în fața pericolului?

Holly râse ușor.

– E mai dură decât orice ofițer pe care l-ai fi putut plasa aici.

„În afară de mine."

– Eu și Marilyn avem o relație de lucru bună, spuse ea. Dar mă îndoiesc că vom fi niște colege de apartament ideale.

Se uită la ceas.

– Ar trebui să ajungă curând.

– Ai mai spus asta. Vrei să scapi mai repede de mine?

– Nu la asta m-am referit.

– Eu cred că da.

Exasperată, Holly spuse:

– Bine, poate că așa e. Chestia asta e ciudată.

– Ca și cum te-ai întoarce la scena unei crime.

Aruncă o privire vinovată înspre sufragerie.

Crawford spuse:

– Ai lăsat ce-a spus Neal să te afecteze.

– Nu e prost. Știa că nu eram obligați să purtăm conversația despre Rodriguez într-o mașină parcată.

– Nimic din ce i-am spus nu a fost o minciună, Holly.

– Nu, dar totul s-a întâmplat într-un context. Acum crede...

– Nu contează ce crede Neal Lester.

– Ba contează dacă el crede că ne-am culcat împreună.

– Nu ne-am culcat.

Îl privi lung.

– Singura diferență e că limbajul tău e mai vulgar decât al meu.

– Și mult mai exact.

Oricum ar fi numit cele petrecute între ei, Crawford se simțea pregătit să repete povestea, ceea ce spunea multe despre caracterul lui. Remarca necioplită a lui Neal îl enervase, dar în cea mai mare parte pentru că se apropiase atât de mult de adevăr. Ce-i drept, voia să intre sub fusta ei.

Era din nou cu nasturii închiși până la gât, în costumul de judecătoare – taior clasic și bluză –, dar Crawford își amintea senzația tricoului moale pe care îl purtase cu o seară în urmă, cât de ușor îl strânsese în pumn și îl ridicase. Iar pielea ei fusese chiar și mai moale decât tricoul.

– Mi-e foame, mormăi el, trecând pe lângă ea și îndreptându-se spre frigider. Ai ceva de mâncare?

– Servește-te.

Crawford inventarie conținutul frigiderului și găsi niște șuncă și niște cașcaval feliat într-un sertar. Le așeză pe bufet. În timp ce-și alegea sosurile preferate, Holly scoase o pâine din cămară.

– Fă-ți și ție un sendviș, spuse el.

– Nu mi-e foame.

– Mănâncă totuși. Farfurii?

Îi arătă bufetul în care le putea găsi, apoi așeză nepăsătoare două felii de pâine pe o farfurie pe care o împinse înspre el.

– Ar trebui să pleci înainte să ajungă Marilyn.

– Am epuizat deja toate motivele pentru care e bine să ai în permanență pe cineva cu tine.

Puse o felie de șuncă pe pâine și o unse cu muștar.

– Dar îmi lași impresia că...

– Că ce?

Încetă să se mai lupte cu o felie de cașcaval care refuza să iasă din pachet și se întoarse spre ea.

– Ce impresie îți las, Holly? Că încerc din răsputeri să-mi țin mâinile departe de tine? Să nu mă gândesc la asta? Să *anulez* totul? Sigur, vezi să nu se-ntâmple!

Pufni.

– Dar asta e impresia pe care ți-o las? Pentru că asta fac. Și mai fac încă ceva: încerc să te apăr de un individ care te vrea moartă.

Se opri și trase aer în piept.

– Acum, pentru ultima oară. Sunt aici pentru că nu ar trebui să fii singură.

– N-ar trebui să fiu singură *cu tine*.

– Păcat. Fiindcă ești.

– Puteai să trimiți pe altcineva să mă păzească.

- Am trimis. Până ajung ei, eu eram deja disponibil.
- Pentru că...
- Pentru că nu mai vreau moartea încă unei femei pe conștiință!

capitolul 13

Cuvintele lui, rostite tare, cu furie, îi lăsară într-o tăcere bruscă și încordată. Continuară să se privească preț de câteva clipe, apoi, înjurând în barbă, Crawford se întoarse cu spatele și termină de făcut sendvișul.

Holly își făcu și ea unul, apoi își duse farfuria pe masă. Crawford așteptă până când se așeză ea înainte să se așeze și el, de cealaltă parte a mesei. Apoi, înfometat, atacă sendvișul.

Holly ciuguli din bucata de pâine.

- Te referi la Beth.
- Nu vreau să vorbesc despre asta. În plus, știi deja totul. Ai citit în *dosar*.
- Știu că a murit într-un cumplit accident de mașină.

Așezându-și coatele pe masă, Crawford se aplecă peste farfurie și murmură:

- Asta-i varianta oficială.
- Nu ești de acord cu ea?
- Socrul meu nu este. Ți-ar putea spune el ce crede despre accidentul lui Beth. Întreabă-l.

Ridicând capul, o privi cu ochi reci și duri.

- Sau deja l-ai întrebat?
- Nu în mod specific.
- Ei bine, nu te mai obosi. O să-ți spun eu, mă consideră pe mine vinovat.
- În raportul accidentului scrie că Beth mergea cu peste o sută douăzeci de kilometri la oră. Mașina a scăpat de sub control și s-a izbit într-un stâlp.

Privirea lui Crawford își pierdu concentrarea și păru că revede scena oribilă.

- Mi s-a spus că a murit în momentul impactului. Presupun că e și asta ceva.

Vorbind abia şoptit, îi spusse:

– Îmi pare rău.

– Mulţumesc.

– Georgia a scăpat.

– Nu a avut nici măcar o zgârietură. A fost o minune, sincer.

– Care parte din raportul poliţiei o contești? întrebă Holly.

– Nici una. Dar într-un accident sunt implicate mai multe aspecte decât detaliile fizice ale impactului. Există factorul uman şi, în cazul ăstai, a fost uriaş.

Da, existaseră şi alte aspecte implicate în accidentul mortal. Holly le cunoştea,, dar voia să audă ce avea Crawford de spus despre ele.

Mâncă ultima îmbucătură de sendviş, dădu totul pe gât cu o înghiţitură din sticlaa de apă, apoi se şterse la gură cu dosul mâinii. Când tăcerea dintre ei se întinse, o privi încruntat.

– Ce e?

– Vorbeşte-mi despre asta.

– De ce?

– E prea dureros pentru tine?

– Nu.

– Atunci...

Ridică din umeri.

Crawford scoase un oftat prelung de nerăbdare.

– Beth nu ar fi ieşit din casă în noaptea aia, nu ar fi fost pe şosea, în viteză, ca să se izbească de un stâlp, dacă nu ar fi fost înnebunită să dea de mine. Nici măcar nu a schimbat-o pe Georgia de pijama, a luat-o doar din pătuţ, a pus-o în scaunul de maşină şi a plecat.

Toate acestea erau ştiute. Raportul psihologului desemnat de instanţă dăduse toate nuanţele faptelor. Holly ajunsese la concluzia că vina pe care Crawford o simţise pentru moartea soţiei lui, oricât ar fi fost de neîntemeiată, fusese la fel de profundă şi de epuizantă ca şi durerea pe care o încercase. După părerea psihologului, reuşise în cele din urmă să se ierte.

Dar, evident, nu era așa. Nu pe de-ntregul. Urmele rămase erau permanente. Doar că îrățase să trăiască cu ele.

– Spune-mi despre Halcon.

Crawford luă o expresie gânditoare și-și mângâie bărbia.

– Păi, să vedem. Ce ar putea să ți se pară interesant la Halcon? Uite ceva! Nimeni nu pare să știe de ce bunicii noștri au păstrat pronunția în spaniol dar au eliminat accentul de pe litera *o*.

Holly se încruntă în fața acestei încercări deloc reușite de a-i distrage atenția.

Iritat, Crawford își împinse scaunul în spate și-și duse farfuria goală în chiuvetă.

– Poți să citești totul despre schimbul de focuri pe internet.

– Am citit.

Se întoarse spre ea, încă posac.

– Sunt convins c-ai făcut-o. Înainte sau după audiere?

– Înainte. Am vrut să știu exact ce a întâmplat acolo, pentru că tot ce s-a întâmplat mai târziu a pornit de la spectacolul ăla dintre tine și Manuel Fuentes.

Crawford o privi preț de câteva clipe, apoi își înclină capul într-o parte.

– De ce ai ales meseria de judecător?

– Poftim?

Își strânse mâinile la piept și se sprijini de bufet.

– Îți spun, dacă-mi spui și tu, domnă judecător. Unu la unu. O să-ți răspund la întrebarea despre Halcon, dacă răspunzi și tu la întrebarea mea.

Când o văzu că ezită, spuse:

– Până când ajunge Marilyn, nu vom avea nimic mai bun de făcut.

Întoarse apoi capul și privi prin ușa care dădea în sufragerie și, mai departe, înspre dormitor. Când ajunse înapoi la ea, o întrebă cu voce răgușită

– Sau avem?

Deși se simți străbătută de un val de căldură, Holly răspunse pe tonul pe care îl folosea în sala de judecată.

– Încep eu.

– Bine.

– Se spune că Fuentes devenise o obsesie pentru tine. Așa e? Erai chiar atât de hotărât să îl prinzi?

– „Indiferent de costuri." Este un citat din articolul care a apărut în *Houston Chronicle*, despre cele întâmplate.

– Articol care a făcut din Halcon un loc celebru.

– Și care pe mine m-a nenorocit.

Stătu câteva clipe să-și adune gândurile, apoi vorbi pe un ton liniar:

– Fuentes se afla de ani de zile în vizorul poliției. Aducea droguri în SUA, ducea arme în Mexic și scotea profituri incalculabile din ambele tranzacții. Era ambițios, îndrăzneț și nemilos. Elimina pe oricine îl considera dușman sau concurent. Metodele lui de execuție erau mai crude decât îți poți imagina. Medievale. Și puneau în circulație fotografii în detaliu cu crimele comise, ca să-și intimideze adversarii. Nu vom ști niciodată exact câți oameni au ucis el și cei din cartelul lui. Fără număr, la propriu. Trebuia scos din joc.

– Și tu trebuia să fii cel care să-l scoată?

– E rândul meu. De ce ai solicitat postul în momentul în care judecătorul Waters s-a îmbolnăvit? De ce nu ai rămas o avocată foarte bine plătită, la fel ca tatăl tău?

– Văd că și tu ai intrat pe internet.

Crawford ridică din umeri.

– Înainte sau după audiere?

– Am vrut să știu cu cine aveam de a face, răspunse el. Să înțeleg persoana din spatele robei.

După o secundă, adăugă:

– Dar, chiar și după ce am făcut un profil de bază al doamnei judecător Holly Spencer, ai fost... o surpriză.

Se priviră în ochi, până când ea lăsă capul în jos.

– Tata a fost avocat, da. Un avocat de foarte mare succes în Dallas.

– Prieten cu Waters.

– S-au împrietenit în Tulane.

– Dar tu ai fost cea care a luat calea magistraturii, nu tatăl tău. De ce?

– De fapt, e rândul meu acum, spuse ea. Înainte de ziua din Halcon, ai ajuns vreodată față în față cu Fuentes?

– Nu. Nimeni nu știa unde locuiește și părerea mea e că nu stătea prea mult într-un loc. Era prea deștept pentru asta. Îmi imaginez că era pălizit de o adevărată armată. L-am studiat și mi-a lăsat impresia unui maniac înfumurat, obsedat de sine. Era propriul lui PR și manipula presa din Mexic. Privea de sus; agențiile de implementare a legii de pe ambele părți ale granitei. Părea de neatins. Se credea de neatins.

Schiță un zâmbet răutăcios și o scânteie i se aprinse în ochii cenușii.

– M-am gândit că așa îl puteam prinde. Avea să devină prea încrezător, să depășească măsura, să calce pe lângă. Și atunci, trebuia să fim acolo.

Își desfăcu brațele de la piept și-și puse mâinile pe blatul din spatele lui, de-o parte și de alta a șoldurilor. Văzându-l așa, lui Holly îi era greu să nu-și amintească cum o atinsese cu o seară în urmă.

Fu rândul lui să întrebe:

– De ce ai călcat pe urmele judecătorului Waters și nu pe ale tatălui tău?

Holly luă sticla de apă și începu să sucească și să răsucească capacul.

– Tata a căzut pradă clișeului. La vârsta mijlocie, a părăsit-o pe mama pentru o femeie mult mai tânără.

– Tu câți ani aveai?

– Paisprezece.

– Cum a mers? Aventura tatălui tău, vreau să spun.

– Pentru el? Foarte bine. S-a căsătorit cu femeia aia și au rămas căsătoriți până când a murit el.

Crawford se încruntă.

– Ar putea fi ea inamicul secret din spatele poveștii de ieri?

Holly clătină din cap.

– Nici măcar nu am cunoscut-o. La înmormântarea tatei, ne-am prefăcut amândouă că cealaltă nu exista.

– Au avut copii?

– Ca să-și strice silueta perfectă? Nici gând!

- Dar averea lui?

- Totul i-a rămas ei, așa că nu are motive să mă dușmănească din cauza moștenirii, dacă la asta te gândeai. Testamentul lui a fost explicit. În orice caz, eu și mama nu l-am contestat. La șase luni după moartea lui, proaspăta văduvă s-a mutat în Chicago și s-a cuplat cu un tip care avea un fond de investiții foarte profitabil.

Răsuci din nou capacul sticlei.

- Fuentes a ieșit din ascunzătoare ca să se ducă la o petrecere.

- Asta nu e o întrebare.

- Fă-mi pe plac.

- A venit în Halcon pentru *quinceañera* nepoatei lui.

- Petrecerea pentru împlinirea vârstei de cincisprezece ani.

- O chestie foarte importantă în cultura hispanică. Un fel de debut al unei fete. Ne-am gândit că Fuentes o să participe, în memoria fostului său frate, tatăl fetei. Fusese ucis de un ofițer de la narcotice din El Paso cu un an în urmă.

- Tu ai condus ambuscada.

- Eu am insistat să o facem.

- Deși erai ranger texan de mai puțin de un an.

- Petrecusem opt ani în departamentul de poliție.

- Dar nu întinseseși capcane.

Crawford ridică sprâncenele.

- Ai citit mult pe internet.

Holly zâmbi.

- Erai în Divizia pentru Investigații Criminale.

- Mai mult în programul de droguri.

- Ai oprit traficanți.

- Mărunți. Câțiva intermediari. Voiam să tai capul șarpelui. De cum am aflat de petrecerea nepoatei lui Fuentes, m-am mutat în Halcon, am petrecut luni întregi cu capul plecat și cu urechile ciulite. Am lucrat sub acoperire într-un magazin de scule și-ntr-o alimentară.

- Beth era cu tine?

- Nu e rândul tău.

Continuă să-l privească. Crawford cedă.

– Nu. Era însărcinată şi situaţia era prea periculoasă. Dacă eram descoperit, Fuentes ar fi omorât-o şi pe ea, probabil chiar înainte să vină după mine, aşa, ca pe o demonstraţie. Locuiam în Houston pe atunci. Mă duceam acasă să o văd ori de câte ori puteam.

– Ai fost cu ea când s-a născut Georgia?

Crawford îşi drese vocea.

– Da.

Coborî capul, privindu-şi vârfurile ghetelor şi, preţ de câteva momente, păru cufundat în amintiri.

– Am fost acolo. Imediat ce i-a tăiat cordonul ombilical, doctorul mi-a dat-o mie.

Râse încet.

– N-aş fi crezut că ceva aşa de mic putea să facă atât de multă gălăgie.

Ridică privirea la timp ca să surprindă zâmbetul lui Holly şi zâmbi la rândul lui.

Dar redeveni numaidecât serios.

– Mi-a fost greu să le las, să mă întorc în Halcon. Beth m-a implorat să nu mă duc. Ne-am certat din cauza asta. Dar Fuentes era dezlănţuit. Trebuia să-mi termin treaba.

– Beth nu s-a împăcat niciodată cu situaţia?

– Nu, spuse el cu un mârâit. Nu cred.

Apoi, schimbând dintr-odată atmosfera şi subiectul, o întrebă dacă mama ei se recăsătorise.

– Nici măcar n-a mai ieşit vreodată cu un bărbat. Când a plecat, tata i-a zdrobit încrederea de sine. A fost extrem de nefericită până în ziua în care a murit, şi asta nu numai din cauza unei inimi frânte.

– De ce altceva?

– Tata cunoştea toate tertipurile avocăţeşti şi s-a folosit de ele în procesul de divorţ. Mama nu avea mijloacele financiare necesare ca să-l înfrunte. Eu eram prea tânără. Ne-a întors spatele şi a plecat fără nici o grijă. Pentru mine şi mama nu a fost atât de simplu. Când tata a refuzat să contribuie financiar la educaţia mea, judecătorul Waters a rupt orice legătură cu el.

– Şi ţi-a sărit în ajutor.

– M-a ajutat să obțin o bursă. Restul îl știi, mai mult sau mai puțin.

O privi gânditor.

– Și eu vin dintr-un cămin destrămat. Mama locuiește în California, cu cel de-al doilea soț.

– O vezi? Georgia o cunoaște?

– Ne întâlnim cam o dată pe an. Mama nu e genul matern și Georgia o vede prea puțin ca să o cunoască. Sincer, știe doar cum o cheamă. Iar eu n-am nimic împotrivă.

– Și tatăl tău?

– El e un nenorocit.

– Ca al meu.

– Mai rău.

Holly râse ușor.

– Și eu am folosit cuvinte mult mai grele la adresa lui taică-meu, crede-mă. Dar, spuse ea, accentuând cuvântul, mi-a făcut o favoare. Mi-a direcționat cariera.

– Ah, dreptul familiei. Specializarea ta.

Ochii i se îngustară.

– Înțeleg acum. Este o cruciadă personală. Vrei ca femeile să-și primească partea meritată de la soții care le părăsesc după ce le-au mințit și le-au înșelat.

– Port o cruciadă personală pentru ceea ce e drept. Nici una dintre părți nu trebuie defavorizată, mai ales nu în urma unor șmecherii legislative.

– Când prezidezi un divorț sau o audiere de custodie, experiența nu te împinge să iei partea femeii?

– Nu.

– Haide! Nici măcar puțin? Nu-ți face plăcere să te răzbuni nițel pe tăticu'?

– Nu ăsta e motivul pentru care am devenit judecător, pentru care am solicitat postul.

Crawford înclină capul, ca și cum ar fi avut îndoieli în această privință.

– Ce s-a întâmplat în ziua aia, în Halcon?

Când reveniră la acest subiect, zâmbetul îi dispăru.

– Am ales personal șase oameni din trei agenții diferite. Aceștia erau ofițeri cu experiență. Băieți duri.

În felul lor, la fel de duri ca Fuentes. Și erau la fel de hotărâți ca și mine să pună capăt carierei nenorocitului.

– Îl voiai viu sau mort.

– Se înțelegea de la sine. Oricum, am fi dat lovitura.

Căzu pe gânduri și trecură câteva clipe înainte să continue:

– Aveam un om înăuntru, intrase cu firma de catering. Noi, ceilalți, am împânzit orașul. Am așteptat toată ziua și era cald ca-n iad. Începusem să cred că o să ne întoarcem acasă cu mâna goală, că Fuentes n-o să apară. Apoi însă, după-amiaza târziu, a apărut o mașină în genul celor de la Monster Truck. A parcat la intrarea din spate. Părea o hodoroagă, dar, sub capotă, era un motor de mașină de curse. Fuentes a coborât îmbrăcat într-un costum de cinci mii de dolari și purtând bijuterii de aur, cu diamante, care valorau încă de zece ori pe-atâta. Și cizme din piele de struț cu bombeu de argint.

– Un fanfaron.

Crawford dădu din cap.

– Patru gărzi de corp l-au însoțit înăuntru. Doi oameni au rămas la mașină. Am trecut în poziție, cu intenția să-l eliminăm pe Fuentes atunci când se întorcea la mașină. Firește că nu ne așteptam ca el și oamenii lui să lase armele și să se predea la somație. Știam că avea să fie un schimb de focuri. Speram doar să-i neutralizăm înainte să facă prea multe stricăciuni.

– Dar lucrurile nu au mers conform planului.

– Nu. Nenorocitul probabil că și-a dat seama că, dacă era urmărit, o să fie așteptat la plecare. Așa că nu a ieșit pe unde intrase. A ieșit pe ușa din față, ultimul lucru la care ne așteptam.

– De ce?

– Sala în care se ținea petrecerea era în capătul unei alei. Nu m-am gândit că o să riște să se lase prins la înghesuială.

– O concluzie logică.

Crawford râse aspru.

– Mda, numai că vezi tu, Fuentes sfida logica. Noi eram în poziție în spatele clădirii, încordați, cu armele pregătite, când omul nostru din interior a început

să şoptească frenetic în staţie că Fuentes se îndrepta spre uşa din faţă. Am avut o facţiune de secundă ca să decid. Dar, dacă-l ratam atunci...

Schimbă uşor direcţia privirii şi o întâlni pe a ei.

– Nici măcar n-am apucat să-mi termin gândul. Atât am stat înainte să atac.

Reacţionase la fel de spontan ca şi în sala de judecată, dar Holly păstră această observaţie pentru sine.

– Am ieşit din ascunzătoare şi am alergat liber spre partea din faţă a clădirii, spuse el. Când am dat colţul, i-am văzut pe Fuentes şi pe cei patru bodyguarzi îndreptându-se grăbiţi înspre o limuzină, una din cortegiul care adusese familia şi invitaţii de seamă de la biserică la petrecere. L-am strigat pe Fuentes pe nume şi m-am identificat. S-a răsucit pe călcâie, ca şi cum ar fi avut de gând să fugă înapoi în clădire. Aveam deja arma ridicată. Am ţintit spre cap.

Ridică un umăr, lăsând gestul să vorbească de la sine.

– A căzut la pământ. Dar atunci s-a dezlănţuit iadul. Omul meu din interior a ieşit trăgând glonţ după glonţ. Unul dintre bodyguarzii lui Fuentes l-a împuşcat şi l-a ucis pe loc. Trăgeam deja cu toţii. Oamenii pe care Fuentes îi lăsase în maşina din spate au fost ucişi, dar nu înainte să rănească grav un agent. A murit în sala de operaţie.

Închise ochii şi-i frecă cu degetul mare şi cel arătător.

– Un tip aspru şi dur, dar destul de simpatic. Avea o glumă nouă în fiecare zi, deşi nu ştia niciodată cum s-o spună. Întotdeauna zicea poanta înainte.

Îşi luă mâna de la ochi, dar rămase cu fruntea plecată, privind în podea.

– Numărătoarea finală: şase de-ai lor, doi de-ai noştri. Fără să mai punem la socoteală trei participanţi la petrecere care au fost prinşi în schimbul de focuri.

– Au fost ucişi de oamenii lui Fuentes, nu de ai tăi, spuse încet Holly.

– Aşa e. S-a dovedit la balistică. Dar criticii mei cei mai vehemenţi au argumentat că ăsta era doar un detaliu. Ideea fiind că, dacă nu porneam eu împuşcăturile, nu ar mai fi existat victime colaterale. Şi au dreptate.

Privind-o peste masă, adăugă:

- Am fost la fel de înfumurat ca nenorocitul ăla de Fuentes. Mi-am dorit un spectacol cu el și l-am avut. Un spectacol al dracului de sângeros.

- Ai fost rănit.

- Nu l-a asta mă refeream.

- Știu, dar *ai fost* împușcat.

- În gambă. Al dracului de dureros. Glonțul a intrat pe lângă tibie. A ieșit prin spate. Tot timpul cât au durat împușcăturile, n-am știut dacă era ceva grav sau superficial. În orice caz, am cerut un chirurg ortoped care să se ocupe de rană, nu pe măcelarul din Halcon care probabil că fusese plătit de oamenii lui Fuentes să mă lase schilod pe viață. Elicopterul de intervenții i-a dus pe cei grav răniți la cel mai apropiat spital de traumatologie, care era în Laredo. Medicii au stabilit că rana mea nu-mi punea viața în pericol, așa că eu am fost trimis în Houston.

- Între timp, Beth fusese anunțată că ești rănit.

- Și că aveam nevoie de operație. Dar nu i-au dat alte detalii. Probabil că și-a imaginat că eram la un pas de moarte, că pierdusem tot sângele, că mi se umfla creierul și-mi spărgea capul sau cine știe ce. În orice caz, a luat-o pe Georgia și...

Se opri.

- Acum tu, doamnă judecător. E rândul meu să pun o întrebare.

- Bine.

- Cât din tot ce ți-am spus știai ieri, când ai intrat în sala de judecată?

Holly se așteptase la o întrebare despre ea, nu despre audierea de custodie. Stătu câteva clipe să-și formuleze răspunsul, apoi mărturisi cu voce înceată că știuse totul.

- Nu și detaliile, dar, în mare, totul.

- Aha, zise el, ca și cum nu ar fi fost surprins. Și câtă influență a avut povestea din Halcon asupra hotărârii tale?

- Nu am luat o hotărâre.

– Dacă ai fi luat.

– Nu pot să cuantific...

– Ba da, poți.

Se ridică și puse pe bufet farfuria cu sendvișul neatins.

– Nu o să discutăm despre asta. Ți-am spus în repetate rânduri, începând cu conversația noastră de aseară, de pe holul secției de poliție. Îți amintești? Am spus atunci...

O întrerupse cu o mișcare bruscă, ce îi aduse față în față:

– Îmi amintesc tot ce ai spus, Holly. Dar în principal îmi amintesc că voiam să mă uit la tine în timp ce vorbeai.

Cuvintele lui o lăsară mută, fără suflare și, mai târziu, se întrebă ce ar fi putut să urmeze dacă telefonul lui nu ar fi sunat chiar în acel moment.

Fără să-și dezlipească privirea de a ei, îl lăsă să sune de trei ori, înainte să-l scoată de la curea.

– Da?

Ascultă, apoi spuse:

– Ies imediat.

În timp ce punea telefonul înapoi în tocul de la curea, spuse:

– Rangerii sunt aici, pe poziții. Ce mașină are Marilyn?

Îi spuse.

– Unde ți-e telefonul?

Îl scoase din poșetă, i-l întinse și-i dădu codul de siguranță. Îi accesă lista de contacte și introduse două numere noi.

– L-am trecut la *Rangeri*. Nu uita.

Îi dădu telefonul înapoi.

– Ține-l tot timpul la tine și sună numaidecât pe unul din ei dacă vezi sau dacă auzi ceva. Pentru asta sunt aici. Dacă te răzgândești și vrei ca unul să intre în casă, nu trebuie decât să le spui.

– Nu va fi necesar.

– Nu trebuie să fie necesar. Să nu-ţi fie ruşine să ceri, chiar dacă numai pentru liniştea ta. Şi să ştii că nu-i nici o ruşine nici să dormi cu lumina aprinsă.

– Probabil că aşa o să fac.

Schimbară un zâmbet rapid. După ce-şi reataşă pistolul şi-şi puse geaca, Crawford deschise uşa.

– Încuie bine după mine.

– Sigur.

– O să fii bine?

– Firește. N-o să rămân mult singură.

– Bine atunci. Noapte bună.

– Noapte bună.

Rămase ezitând în prag preţ de câteva clipe, apoi, cu un mormăit, trânti uşa şi, cu o manevră rapidă, reuşi să o lipească de peretele adiacent, apăsându-şi ambele palme de-o parte şi de cealaltă a capului ei.

– Nu face asta, spuse ea.

– De ce nu? Pot foarte bine s-o fac. Ce am de pierdut? După greşeala cu Rodriguez, după toată harababura asta, nu mai am nici cea mai mică şansă s-o mai primesc pe Georgia, nu-i aşa?

– Nu pot...

– Spune-mi!

– Ai...

– *Spune-mi!*

Când Holly nu mai încercă să-i răspundă, dădu din cap.

– Mi-am dat şi eu seama. Chiar dacă ai putea trece peste toate celelalte, n-o să treci niciodată peste ce s-a întâmplat pe canapeaua aia.

– Asta nu are nici o legătură...

– Pe dracu'!

– Sunt la fel de vinovată pentru asta ca şi tine.

– Mai devreme ai spus altceva. Ai sugerat că aveam motive ascunse.

– A fost greşit. Ştiu că nu ai pus asta la cale. Ştiu că regreţi ce am făcut.

– Regret pe dracu'! mârâi el. Regret doar ce *n-am* făcut.

Ţinându-şi mâinile lipite de zid, se împinse în ea într-o invitaţie inconfundabilă şi, aplecându-şi capul, îşi lipi gura de a ei.

„Pentru Dumnezeu, nici măcar nu ne-am sărutat!" îi spusese.

Rectifică acum acest lucru, cu un sărut aspru şi posesiv, şi ea îl lăsă. Coborându-şi mâinile, rămase moale în braţele lui şi îi permise acces liber la gura ei. Sărutul era sălbatic şi solicitant şi îi amintea de impetuozitatea îmbrăţişării lor de cu o seară în urmă.

Apoi se domoli. Pasiunea fu înlocuită de tandreţe, făcând sărutul cu atât mai copleşitor. Atingerea lui deveni mai puţin agresivă, dar mult mai intimă. Apoi, cu un geamăt, îşi desprinse gura de a ei, dar numai ca să o îngroape în părul ei. Braţele îi cuprinseră talia şi o lipiră şi mai strâns de el. Îl îmbrăţişă la rândul ei, răspunzând atingerii lui.

Rămaseră aşa, îmbrăţişaţi doar, până când el trase capul în spate şi o privi în ochi preţ de câteva secunde, apoi se dezlipi de perete şi ieşi pe uşă, închizând-o cu zgomot în urma lui.

Mâna lui Pat Conner tremura în timp ce folosea telefonul mobil cu cartelă, care-i fusese dat cu intenţie în acest scop – ca să transmită veştile proaste, în caz că apărea vreuna. Cineva răspunse după două apeluri.

– Ce-i?

Vocea răguşită în sine era îndeajuns ca să-l facă pe Pat să se ghemuiască.

– M-am gândit c-ar trebui să ştii. Începând de mâine, de la prima oră, toţi cei evacuaţi ieri din tribunal vor fi chestionaţi din nou.

– De unde ştii?

– Umblă vorba. Am auzit de la şeful poliţiei acu' vreo oră. E foarte multă agitaţie în front. O să interogheze toţi ofiţerii de poliţie şi toate ajutoarele de şerif. Judecătorii. Angajaţii primăriei. Pe toată lumea. Şi vrei s-o auzi pe-aia tare? Aduc ofiţeri din afară pentru treaba asta.

Urmară câteva momente de tăcere la celălalt capăt al convorbirii, şi, când nu mai putu suporta, Pat spuse:

– M-am gândit că nu există decât un motiv pentru care fac un asemenea efort și enervează atât de mulți oameni.

– Știu că au omorât pe cine nu trebuia.

Pat își dădu seama că era înțelept să-și țină gura. Făcuse ce i se comandase să facă, și anume să stea cu ochii în patru și cu urechile ciulite și să comunice orice schimbare de situație. Poate că, după mesajul ăsta, avea să fie lăsat în pace.

Speranța îi fu spulberată când vocea spuse:

– Ai grijă să fii ușor de găsit.

capitolul 14

Crawford se opri lângă un SUV de culoare închisă, asemănător cu al lui. Șoferul coborî fereastra fumurie și apăru un chip cu trăsături de indian.

– Hei, Crawford.

– Mersi că ai venit.

– Au omorât pe cine nu trebuia? Asta chiar e nasol!

– Mie-mi spui?

– Doamna judecător e înăuntru?

– Și singură, deocamdată, așa că fiți cu ochii-n patru.

Pe lângă trăsăturile aspre, originea lui Harry Longbow[1] era atestată și de numele lui. Se trăgea din indienii Comanși, un trib feroce de călăreți din câmpiile texane, ale căror raiduri asupra coloniștilor îi ținuseră de la bun început în război cu rangerii texani. Rangerii învinseseră. Harry spunea în glumă că nu purta ranchiună agenției din acest motiv, dacă agenția nu-i purta pică lui, pentru moștenirea lui genetică. Fusese unul dintre băieții pe care Crawford îi alesese pentru povestea din Halcon.

– Ăla e Sessions? întrebă Crawford, arătând din cap înspre celălalt vehicul parcat în capătul străzii.

[1] *Longbow* – Arc Lung

– Îl mâncau tălpile să vină. Nevasta s-a hotărât să redecoreze şi-l pune să se uite la mostre de tapet şi de covoare.

Wayne Sessions era un ofiţer la fel de experimentat ca şi Harry, un coleg cu care făcea adesea echipă, dar era în acelaşi timp un geniu pe calculator şi nu-l vedeai niciodată fără laptop. Amândoi erau băieţi buni şi puteai conta pe ei să-ţi apere spatele.

Crawford îl informă pe Harry că Marilyn Vidal trebuia să ajungă cât de curând şi îi dădu detalii despre maşină.

– Dacă apare orice alt vehicul, consideraţi-l suspect. Nimeni nu locuieşte pe aleea asta în afară de judecătoarea Spencer şi de o doamnă în vârstă, în casa mare. Oh, şi doamna are trei pisici. Spune-i şi lui Sessions. Să nu încurcaţi vreo măţă cu atacatorul nostru.

– Ultimul lucru de care ai nevoie ar fi să luăm capul vreunei pisici.

Crawford îl salută şi o luă din loc. Străzile din cartierul lui Holly erau goale, nimic nu părea câtuşi de puţin ameninţător, dar, cu cât se îndepărta mai mult de casă, cu atât simţea mai puternic impulsul de a întoarce maşina şi de a se duce înapoi. Oricât de multă încredere ştia că poate avea în ceilalţi rangeri, voia să fie el cel care să o supravegheze, să o protejeze.

– Obiectivitate profesională pe dracu! mormăi el.

Nu mai sărutase aşa o femeie de pe vremea când trăia Beth. Şi nici nu-şi mai dorise să o facă, de când murise Beth. Iar asta îl încânta şi îl neliniştea în aceeaşi măsură.

În ultimii patru ani, ispăşise o pedeapsă autoimpusă pentru rolul pe care îl jucase în accidentul fatal care-i răpise viaţa lui Beth. Când se simţea singur, se gândea că merita să fie singur. Dar ce ştia Crawford acum şi nu ştiuse cu patruzeci şi opt de ore în urmă, era faptul că refuzul autoimpus era uşor numai atunci când ceea ce îţi refuzai îţi era indiferent. Să-ţi refuzi ceva ce-ţi doreai cu toată fiinţa era o adevărată tortură.

După ce încetase să mai bea în exces şi să se amestece în bătăi prin baruri, prieteni bine intenţionaţi începuseră să îl încurajeze să iasă la întâlniri, oferindu-se

să-i facă cunoştinţă cu femei potrivite, spunând lucruri de genul:

– Beth nu şi-ar dori să-ţi petreci restul vieţii singur.

La care Crawford de obicei răspundea:

– De unde dracu' ştii tu ce şi-ar dori Beth?

Deşi era doar o replică usturătoare la o banalitate, rămânea o întrebare cât se poate de validă. Nimeni, nici măcar el, nu ştia ce şi-ar fi dorit Beth pentru viitorul lui fără ea. Dar, orice ar fi fost, refuzul plăcerilor părea cheia spre izbăvirea lui.

După cum îi recunoscuse lui Holly, se mai culca uneori cu femei, dar numai atunci când i se prezenta o oportunitate convenabilă şi în aceste ocazii implicarea lui se termina odată cu partida de sex. Nu se obosise niciodată să continue relaţia cu vreuna din aceste femei pentru că pur şi simplu nu îl interesa o relaţie. Şi avea mare grijă ca aventurile lui de o noapte să nu se lase cu consecinţe nedorite. Pentru nimeni.

Cu o noapte în urmă, nu se gândise la nimic din toate acestea. Nu se gândise la Beth. Nu se gândise la consecinţe, la nici un fel de consecinţe. O atinsese pe Holly şi o dorinţă de neoprit îl copleşise ca o avalanşă. Şi dorinţa asta nu fusese diminuată de partida scurtă şi intensă din sufrageria ei, care se terminase aproape imediat ce începuse.

Voia mai mult şi nu voia doar *asta*. Voia mai mult *din ea*. Iar partea cea mai a dracului era că judecătoarea era cu desăvârşire intangibilă. Pentru că, dacă ar fi continuat să o lipească de pereţi şi să o sărute aşa cum îşi dorea, putea să-şi ia adio de la orice şansă de a o recupera pe Georgia.

Nu putea îngădui asta. Nimic şi nimeni nu putea să îl abată de la hotărârea de a deveni părintele permanent al Georgiei. Avea să se stingă soarele înainte să-şi abandoneze copilul, aşa cum o făcu-se taică-său.

Sub imboldul acestei determinări, opri SUV-ul pe o bretea a drumului, trase frâna de mână şi scoase telefonul. Îi băgase numărul pe o tastă rapidă. Răspunse de la al doilea apel.

– Alo?

– Eu sunt.

– Ți-am văzut numele.

– A ajuns prietena ta?

– Nu. S-a întâmplat ceva?

– Da.

Crawford își acoperi ochii cu mâna.

– Nu vreau să te doresc, Holly. Dar te doresc. Dumnezeu știe de ce.

Holly nu spuse nimic, dar respirația i se înteți.

– Partea cea mai afurisită este că nu pot să te am. Nu dacă-mi doresc custodia Georgiei.

– Înțeleg.

Nu înțelegea. Dar o lăsă să creadă că înțelege. Nici unul dintre ei nu mai spuse nimic multă vreme, dar rămaseră la telefon, ascultându-se unul pe altul cum respiră.

– La revedere, Holly.

– La revedere...

Închise, dar Crawford ar fi putut să jure că abia se oprise înainte de a-i rosti numele.

– Crawford Hunt. Sună bine, masculin. Cum e tipul?

Marilyn Vidal, în ciuda numelui pompos, avea o figură îndesată și nu își înfrumusețea trăsăturile banale cu nici un fel de machiaj sau bijuterie. Își conducea afacerea din Dallas, dar lucrase în aproape toate statele, propulsând candidați care se înecau spre diverse funcții politice, dar numai dacă avea mare încredere în potențialul lor de a câștiga. Nu-și permitea să piardă vremea cu necâștigători, nu tolera smiorcăiții și nu suferea tâmpiții.

Acorda puncte suplimentare clienților care puteau să mintă cu sânge-rece și într-un mod convingător.

Lui Holly nu îi plăcea să mintă și, în mod sigur, nu o făcea prea bine. Întrebarea lui Marilyn despre Crawford Hunt îi trezise sentimente ambigue. În acea dimineață, jurase să arunce halatul pe care îl purtase cu o noapte în urmă, dar, cu doar câteva minute în urmă, când ieșise din duș, întinsese mâna fix după acel halat, pe care și-l strânsese în jurul corpului.

Hotărâse totodată să scape de canapea cu prima ocazie, ca să nu o vadă în fiecare zi și să-și amintească ce se întâmplase pe ea. Dar iat-o acum, ghemuită într-un colț al acelei canapele, strângând la piept una din pernele care fuseseră aruncate la întâmplare pe jos, în timp ce încercau să-și facă loc.

Ar fi putut să-i spună multe managerului ei de campanie despre Crawford Hunt – că purta blugi moi, roși, cu nasturi, că părul blond-închis care-i creștea peste gulerul cămășii era des, dar surprinzător de moale, că scotea niște gemete cât se poate de erotice atunci când era cuprins de pasiune și că ultimul lui telefon – în care îi urase, în mare, o viață frumoasă – îi lăsase un sentiment de nefericire, nu de ușurare, așa cum ar fi trebuit să se întâmple.

Dar, firește, nu-i spuse nimic din toate astea. Ca răspuns la întrebarea lui Marilyn, care se plimba dintr-o parte în alta a canapelei, spuse:

– Este... nu știu... polițist.

Își frecă punctul dintre sprâncene, gest pe care, își dădu seama, îl făcuse de multe ori în ultima vreme. Era un obicei pe care îl rezerva pentru momentele în care era deosebit de stresată. Marilyn era sub acoperișul ei de doar zece minute și Holly deja regreta că o invitase.

Marilyn părea să sugă energia celor din jur și apoi să o absoarbă, căpătând cu atât mai multă vitalitate pentru sine. Era greu de spus dacă această aspirație de energie era intenționată sau dacă era doar o trăsătură de care Marilyn nu era conștientă. Holly înclina spre prima variantă.

Având în vedere cele petrecute cu o zi în urmă, sosise chiar și mai supraîncărcată decât de obicei. În timp ce își umplea un pahar înalt din sticla de vodcă pe care o adusese cu ea, spuse:

– Când am ajuns aici, m-am mirat că nu am găsit reporteri campați pe peluză.

– Este un oraș mic, Marilyn.

– Care a fost menționat ieri la știrile de seară pe toate canalele naționale.

Holly fu obligată că admită că așa era și dădu încet din cap.

– Doamna Briggs a fost ocupată ieri toată ziua cu telefoanele reporterilor. Până la urmă am dat o declarație în care nu am divulgat nici un aspect esențial. În mare, am spus că nu aveam nimic de adăugat la cele declarate de poliție.

– O să schimbăm asta mâine. E timpul să scoți capul la lumină și să dai o declarație publică despre dementul ăla care a deschis focul în sala ta de judecată. Nu-ți pică o șansă ca asta în orice campanie.

– „Șansa" asta a venit cu prețul a două vieți omenești.

– Așa e. Este o dramă de proporții și trebuie să profiți de ea. Păcat că nu ai anunțat pe nimeni când te-ai dus în vizită la văduvă. Ar fi dat grozav în presă.

Holly regreta acum că-i spusese lui Marilyn despre vizita în care își exprimase condoleanțele. Probabil că expresia ei indica dezaprobarea pe care o simțea față de nepăsarea lui Marilyn.

– Bine, bine, zise aceasta, fluturându-și țigara ne aprinsă. Sunt o afurisită insensibilă, dar a trecut o zi și jumătate de la eveniment. Trebuie să începem să ne agităm.

– Nu pot să compromit ancheta în desfășurare.

– Care anchetă? Doar nu avem de a face cu cine știe ce mister. L-au prins pe individ.

Holly nu o contrazise. Marilyn avea să afle adevărul a doua zi, odată cu restul lumii. Anticipa o reacție explozivă din partea managerului ei de campanie și se simțea prea amețită în seara asta pentru a face față la așa ceva.

Marilyn își turna al doilea pahar de vodcă.

– Mâine, va trebui să pari îndurerată, așa cum se cuvine, dar hotărâtă că nimic în genul tragediei de ieri nu se va mai întâmpla vreodată. „Nu în sala mea de judecată, nu în districtul nostru!" Înțelegi ideea? Fă din asta unul din punctele tale de campanie.

– Cu alte cuvinte, vrei să exploatez situația.

– Păi, normal! Doar se poate exploata. Dar... Uite!

Scoase un număr al ziarului local din buzunarul exterior al genții ei umflate de părea pe punctul să explodeze și îl puse pe măsuța de cafea.

– Am văzut asta la magazin, când m-am oprit să iau țigări. Poți fi sigură că Greg Sanders exploatează situația la maxim.

În fotografia care însoțea articolul de pe prima pagină, adversarul ei era înfățișat cu pumnul ridicat deasupra capului.

– Arată ca un evanghelist care aruncă flăcări pe gură, zise Holly. Presupun că fotografia a fost făcută în timp ce încerca să arunce umbre de îndoială asupra trecutului meu, care a devenit dintr-odată dubios. Este un atac nefondat. Nici una din insinuările lui nu are nici cea mai mică bază. Cine l-ar lua în serios?

– Oamenii care votează.

– Ai citit ce a spus guvernatorul Hutchins? Își menține decizia de a mă numi în post.

– Firește că și-o menține. Așa cum este tipic pentru oficialii publici, își acoperă spatele.

Marilyn o fixă cu privirea.

– Tu chiar ești implicată, Holly? Vrei să păstrezi postul sau nu?

– Sigur că vreau.

– Atunci, ar fi cazul să te pui în mișcare.

– Pentru Dumnezeu, Marilyn, mai lasă-mă un pic! Dacă nu sunt la fel de strălucitoare ca de obicei, e din cauză că am fost pe punctul de a mă prăbuși. Am avut două zile cumplite. Sunt...

– Miau-miau-miau... Nu sunt maică-ta. Nu sunt cea mai bună prietenă și nici confidenta ta. Sunt managerul tău de campanie. Mă plătești ca să am grijă să câștigi.

– O să câștig.

– Nu și dacă nu iei atitudine într-o poveste atât de cutremurătoare cum e un atac armat în sala ta de judecată.

Izbindu-se cu pumnul în palma opusă, spuse:

– Da, balivernele adversarului tău sunt ridicole, dar trebuie să le înfrunți. Dacă nu o faci, o să lași impresia că într-adevăr există ceva dubios în trecutul tău.

Se opri și-i aruncă o privire speculativă lui Holly.

– Sper că nu este cazul. Tu și Waters...?

Holly o privi cu ochi mari.

– Bine. Relația dintre voi a fost pură ca neaua proaspăt căzută.

– A fost.

– Dar Sanders n-o să scoată la suprafață vreo surpriză urâtă, nu? Vreo depresie sau vreo izbucnire violentă prin adolescență? Un diagnostic de cleptomanie? Un copil din flori? Relații ilicite?

Holly simți cum i se încălzesc obrajii și deveni conștientă de canapeaua de sub ea. Dar clătină din cap cu răspuns la întrebarea lui Marilyn.

– În cazul ăsta, trebuie să ieși și să dai o declarație oficială că nu ai habar de ce acest individ cu evidente probleme psihice a făcut ce a făcut, dar că ești absolut sigură că nu a avut legătură cu tine, personal. Ești furioasă din cauza morții aprodului tău. *Al tău.* Prezintă moartea lui ca pe o pierdere personală. Ai inima frântă.

– Ceea ce se întâmplă să fie întru totul adevărat.

– Atunci spune-o! Păcat că Sanders ți-a luat-o înainte și a înființat fondul ăla pentru văduva și nepoții victimei.

– A fost un gest de grandomanie lipsit de gust.

– Firește că a fost. Dar a creat o scenă pe care să se urce.

Bău din vodcă.

– Ne trebuie spectacol. Ne trebuie...

– Mie îmi trebuie somn.

Holly puse la loc perna care fusese aruncată și se ridică în picioare.

– Nu pot să mai discut în seara asta. Judecătoarea cere suspendarea ședinței și se duce la culcare.

– Eu o să mai stau o vreme să mă gândesc.

– Camera de oaspeți e mică, dar cred că o să găsești tot ce-ți trebuie. Noapte bună.

Se răsuci pe călcâie și o luă pe coridor, înspre dormitorul ei.

– Ne-ar putea fi de folos?

Holly se opri și se întoarse.

– Cine?

– Rangerul texan. Ne-ar putea fi de folos la TV?

Holly intră în panică la gândul că Marilyn l-ar putea aborda pe Crawford cu discuții despre „spectacole" în folosul campaniei ei.

– În nici un caz.

– Este un erou.

– Dar nu genul care să caute glorie. Ba chiar opusul. A evitat până acum orice fel de publicitate și e hotărât să-și țină fiica departe de toată povestea asta.

– Oh, spuse Marilyn, încruntându-se. Înseamnă că nu-i chiar așa de amuzant.

– Te asigur că nu e câtuși de puțin amuzant. Lasă-l în pace.

Continuând să se încrunte gânditoare, Marilyn își puse din reflex țigara în colțul gurii și duse mâna după brichetă.

Holly adăugă pe un ton aspru:

– Și nu fuma în casa mea!

– Crawford, ar fi fost bine să fi sunat mai întâi. Deja am pus-o pe Georgia la culcare.

Grace răspunsese la ușă îmbrăcată în halat și papuci. Nu era chiar atât de târziu, dar, chiar și așa, părea foarte trasă la față, nervoasă și deloc bucuroasă să îl vadă. Nu îl invită înăuntru.

– Cum e ea?

– Bine. Dar am lăsat-o să meargă la culcare ceva mai târziu, ca să termine de văzut DVD-ul cel nou. Până când s-a terminat, era aproape adormită. Joe a dus-o în brațe până în pat.

– Atunci n-o s-o trezesc. De fapt, am venit să-l văd pe Joe.

– Acum nu e cel mai potrivit moment, spuse soacra lui, începând să-și frângă mâinile. Tocmai ne pregăteam de culcare. Nu ne-am revenit pe deplin după cele întâmplate ieri.

– Nici eu.

– Atunci nu crezi că ar fi mai bine să...

– Ce?

– Să păstrăm distanța.

– De ce?

– Pentru că Joe este foarte nervos și n-o să iasă nimic bun dacă săriți unul la gâtul celuilalt.

– Sunt întru totul de acord cu tine. Dar nu sunt sigur că Joe ne împărtășește părerea. Altfel de ce l-ar fi sunat pe Neal Lester ca să aducă în discuție comportamentul meu „bizar"?

– Lasă-l să intre, Grace.

Vocea aspră a lui Joe tăie întunericul din spatele ei și, o clipă mai târziu, socrul său păși în lumină. În contrast cu aspectul nearanjat al lui Grace, Joe era la fel de impecabil apretat ca întotdeauna. Crawford se întrebă dacă dormea îmbrăcat așa.

Ezitând, Grace se dădu la o parte, făcându-i loc lui Crawford, apoi, după o privire piezișă din partea soțului său, se scuză și se retrase în direcția dormitorului din spatele casei.

Crawford și Joe își îndreptară umerii.

Crawford spuse:

– Ai început să agiți sabia, Joe.

– Te-am avertizat.

– Între noi doi, de ce l-ai sunat pe Neal?

– Refuzul tău de a discuta despre ce s-a întâmplat cu Rodriguez...

– Nu am refuzat. Am *amânat* să discut despre asta.

– ... m-a lăsat cu niște îndoieli serioase în legătură cu felul în care ai gestionat situația.

– Și de ce nu m-ai întrebat pe mine despre asta?

– Am considerat că este problema poliției.

– Pe dracu'! A fost o lovitură sub centură la adresa mea. Sub demnitatea ta, Joe.

– Voi folosi orice mijloace ca s-o păstrez pe Georgia.

– Asta mă îngrijorează. Ți-ai pierdut perspectiva și Georgia va suferi din cauza asta.

– Cum ai ajuns la această concluzie?

– M-ai vorbit de rău în fața ei?

– Nu trebuie să-ți dau socoteală.

– Ba, când vine vorba de Georgia, trebuie.

– Nu cât timp am încă custodia legală. În plus, tot ce spun despre tine e adevărat, iar fiica ta trebuie să știe.

– Crezi că o să-i câștigi afecțiunea vorbindu-mă de rău?

– Ascultă, n-ai decât să ridici problema asta la următoarea audiere.

– Ascultă *tu*, Joe, i-o întoarse Crawford. Nici o șansă! Nu voi face nimic care să necesite prezența Georgiei la o audiere. Nu-mi vine să cred că tu ai fi în stare să târăști un copil de cinci ani în competiția asta stupidă de care pe care.

– Asta crezi tu că e? pufni Joe.

– Și nu e? Unul dintre principalele motive pentru care mi-ai contestat petiția a fost ca să-mi faci în ciudă.

– Ba nu. Vreau ce e mai bun pentru nepoata mea.

– Spune-o judecătorului. Spune-o când o să fii sub jurământ. Dacă-ți dorești o luptă, o să-ți dau o luptă. Dar hai s-o purtăm în sala de judecată.

Crawford făcu un pas înspre socrul lui. Joe rămase pe poziție, dar, fiind mai scund, fu nevoit să-și dea capul pe spate ca să-l privească pe Crawford în față.

– *Dar*, dacă vei continua să spui în prezența Georgiei că eu sunt vinovat pentru toate...

– Dar ești! Beth ar fi fost încă în viață dacă nu erai tu.

– Dacă insiști să transformi totul într-o luptă personală, o să-ți fac pe plac. Timp de patru ani ți-am înghițit măgăriile de dragul lui Grace. Dar calcă-mă prea tare pe bătături și o s-o pierzi nu numai pe Georgia, ci și ceva ce prețuiești chiar mai mult.

– Nu există nimic ce să prețuiesc mai mult.

– Oh, ba există.

Crawford vorbi încet, dar apăsat și, pentru prima oară de când îl cunoștea, Joe păru să nu fie sigur pe el. Dar fisura din armura lui se închise la fel de repede precum apăruse. Își împinse bărbia în față.

– Cum îndrăznești să mă amenințI...

– Tati?

Crawford întoarse brusc capul. Georgia ieșise din dormitorul ei în hol și îi privea îngrijorată. Simțise furia

dintre ei și asta o făcuse să ezite, în loc să-i alerge în întâmpinare așa cum făcea de obicei.

Crawford făcu un pas pe lângă socrul lui și se forță să zâmbească.

– Ei, ia uite-o și pe domnișoara Somnorici.

– Tu și bunicul sunteți supărați?

– Nu. Stăteam doar de vorbă.

În cămășuță de noapte, cu buclele blonde ciufulite, arăta dulce și vulnerabilă și Crawford simți cum i se strânge inima. O ridică și o duse în dormitor, se așeză în balansoar cu ea în brațe, strângându-i în mână tălpile goale.

– Am auzit că ai un DVD nou.

Fetița se lipi de el și i se cuibări la piept.

– Mi l-a cumpărat buni când am fost la Walmart.

– E despre o prințesă?

– Locuiește într-un castel. Dar are găuri în acoperiș și niște păsări rele intră pe acolo și o sperie.

– Locuiește acolo singură?

– Mămica ei e în rai, la fel ca a mea.

Georgia vorbea foarte rar despre faptul că nu avea mamă, dar, de câte ori o făcea, Crawford se simțea ca înjunghiat în stomac.

– Dar tăticul ei?

– El e caraghios. Are perciuni.

– Perciuni? Poate c-ar trebui să-mi las și eu. Ți-ar plăcea? Niște perciuni mari și stufoși.

O încânta râsul ei cristalin. Împungând-o cu nasul pe gât, unde știa că se gâdilă, îi spuse:

– Tu ești prințesa mea și te iubesc.

– Și eu te iubesc, tati. Chiar o să-ți lași perciuni?

Își exprimă părerea în legătură cu această idee strâmbând din nas și era atât de drăgălașă, încât Crawford râse cu zgomot. Timp de un sfert de oră, o ținu strâns. Cu doar o zi în urmă se dusese la tribunal sperând ca până seara să o aducă definitiv în casa lui, în dormitorul cel nou. Avea să mai rămână gol o vreme.

– Am o mare surpriză pentru următoarea noapte pe care o s-o petreci la mine, îi spuse.

– Ce este?

– Nu pot să-ţi spun, altfel n-ar mai fi surpriză. Dar o să-ţi dau un indiciu.

Îi şopti în ureche:

– E roz.

Încercă de câteva ori să ghicească, apoi căscă adânc.

– E timpul să mergi la culcare, domnişoară.

O duse în pat şi o înveli.

Georgia se răsuci pe o parte şi mormăi îi pernă:

– Mi-am spus deja rugăciunea.

– Bine, şopti el şi-i sărută obrazul. Somn uşor.

Pe hol, în faţa dormitorului, Joe îl aştepta ca o santinelă. Insinuarea cum că Georgia avea nevoie de protecţie în timp ce era cu el îl făcu pe Crawford să se albească la faţă. Dar se controlă, în principal pentru că se gândi că lui Joe i-ar fi plăcut să-l vadă supărat.

– Joe, pregăteşte-te să auzi o bombă.

Îi spuse că Rodriguez nu era omul care trăsese în sala de judecată.

Joe îşi păstră rigoarea militară, dar clipi rapid de câteva ori.

– Cum ai descoperit asta?

– Asta e problema poliţiei, spuse Crawford, încântat să-i poată arunca în faţă propriile cuvinte. Singurul motiv pentru care îţi spun în seara asta este pentru că oricum probabil că toată lumea va afla mâine-dimineaţă. Tu şi Grace s-ar putea să fiţi chemaţi pentru comentarii.

Joe îl măsură cu o privire dispreţuitoare.

– Dumnezeule mare! Nu încetează să mă uimească cât haos reuşeşti să produci în jurul tău.

Crawford îl ocoli şi deschise uşa de la intrare, apoi privi peste umăr pentru a-i adresa socrului său câteva cuvinte, înainte de plecare:

– Să nu întreci măsura, Joe. Altfel îţi jur pe Dumnezeu că o să-ţi pară rău.

capitolul 15

Probabil că Neal Lester făcuse aşa cum îi sugerase Crawford şi îi ceruse peste noapte medicului legist

să verifice dacă exista vreo urmă de lovitură pe rotula lui Rodriguez, pentru că posturile de televiziune din Houston și Tyler transmiseseră o știre despre „extraordinara eroare" în intervențiile din timpul matineurilor. Un ofițer de la departamentul de informații cu publicul al poliției din Prentiss recunoscu greșeala.

– S-a stabilit că bărbatul ucis de ofițerii din echipele de intervenție pe acoperișul clădirii tribunalului nu era individul care deschisese focul în sala doamnei judecătoare Spencer cu doar câteva minute mai devreme.

Și uite așa, imaginea de erou a lui Crawford era întinată.

Nu-i păsa. Oricum, nu se simțea confortabil în postura de erou. Dar îl deranja faptul că era din nou subiect de știri. După povestea din Halcon, sperase să nu mai aibă niciodată parte de celebritate.

Știa că îl așteaptă o zi lungă și grea, dar cel puțin Holly era în siguranță. Când îl sunase pe Harry, acesta îi spusese:

– Nu am văzut nici măcar un șoarece toată noaptea.

– Ceva mai târziu, după ce o să eliminăm câțiva ofițeri de-ai locului de pe lista suspecților, o să-i lăsăm pe ei să treacă în post.

– Șeful ne-a spus, mie și lui Sessions, să rămânem aici până ne spui tu să plecăm.

– Mulțumesc.

Preferând să lucreze singur și de la propriul lui birou mai degrabă decât în sediul poliției, unde știa că toată lumea o să stea ca pe ace în jurul lui, Crawford se îndreptă spre clădirea Departamentului de Securitate Publică. O singură echipă de la televiziunea locală era în parcare. Reporterul și cameramanul săriră din dubă imediat ce Crawford coborî din SUV. Se țineau în pas iute după el, în timp ce se îndrepta spre intrarea angajaților. Nu spuse nimic în microfonul pe care i-l îndesară sub nas, nici măcar „Nu comentez!".

Înăuntru, ofițerii și personalul civil deopotrivă îl priviră fie cu rezervă, fie cu o curiozitate fățișă. Una dintre funcționarele din departamentul pentru permise de conducere se apropie timid de el la barul de cafea

comun și îi spuse că cercul de rugăciuni din care făcea parte îi trecuse numele pe listă. Crawford îi mulțumi, deși se temu să o întrebe pentru ce anume se rugau - pentru mântuirea sau pentru damnarea lui.

Abia se așezase la biroul din separeul lui, că-i sună telefonul mobil. Se uită pe ecran, văzu că era numărul lui Conrad și înjură în gând în timp ce răspundea:

- Ai face bine să fii pe moarte.

- N-ai tu norocul ăsta. Ba aș spune chiar că ești cel mai nenorocos individ pe care mi-a fost dat să-l cunosc.

- Da, începând cu faptul că sunt fiul tău.

- Nu spunea Biblia parcă să-ți cinstești părinții?

- Ne-am înțeles că nu mă contactezi decât în caz de urgență.

- După părerea mea, este o urgență. Individul de pe acoperiș nu era tipul vostru. Ăsta era secretul care te rodea ieri, nu-i așa? Le-ai spus?

- Da și da.

- Îți admir integritatea.

- Ce știi tu despre integritate? Poate doar cum se scrie.

Taică-său nu luă în seamă comentariul.

- Așa cum ai prevăzut, s-a pornit o furtună de rahat, iar tu ești fix în mijlocul ei.

- Ți-am zis.

- Neal Lester are și el partea lui. Te consideră pe tine vinovat?

- Neoficial. Dar nu poate nega că Rodriguez a refuzat să lase arma și a deschis focul asupra unui ofițer. A fost filmat de camerele de securitate.

- Și acum?

- Mă duc și fac tot ce pot ca să-l prind pe presupusul asasin.

- Mai bine decât să stai aproape toată ziua în fața calculatorului.

- Fac treburi importante de la calculatorul ăsta, fără să-mi pun viața în pericol.

- Riști să mori de plictiseală.

- Asta cam așa e, mormăi Crawford.

- Ce-ai spus?

– Nimic. Trebuie să închid.

– Ai nevoie de ajutor?

– Cu ce?

– Cu povestea asta.

– Ajutor de la tine? pufni Crawford. Nu.

– Aș putea face cercetări.

– În legătură cu ce?

– Cu posibilii suspecți. Câți dușmani poate avea o tânără judecătoare?

– Ea zice că nu știe nici unul.

– Poate că minte.

– Poate, dar nu cred.

– Toți cei care erau în clădirea tribunalului în acel moment...

– Știm și noi asta, Conrad.

– În total, asta înseamnă cât?

– Peste două sute de persoane.

Crawford simțise că i se înmoaie picioarele când Neal îi trimisese lista cu numele, cu o seară în urmă. Aveau noroc că mulți dintre cei ce se prezentaseră pentru selecția de jurați în acea dimineață de luni fuseseră trimiși acasă înainte de ora două. Altfel, numărul ar fi fost și mai mare.

– Două sute, spuse Conrad, fluierând. Vreo pistă?

– Avem vreo câteva.

– Cui încerci tu să-i vinzi gogoși? N-aveți nimic.

De fapt, avea ceva, o inconsecvență minoră care îl sâcâia și pe care trebuia să i-o aducă la cunoștință lui Neal. Iar conversația curentă îl împiedica să facă acest lucru.

– La revedere, Conrad.

– Știi, povestea asta îmi amintește de un caz pe care l-am avut.

– Poveste veche.

– O femeie a fost înjunghiată mortal într-o dimineață de duminică, în subsolul bisericii, unde făcea aranjamentele florale pentru altar. Nici un motiv aparent. Toți suspecții erau membri ai bisericii. Toți persoane drăguțe, care zâmbesc, îți fac cu mâna și sunt mereu gata să te ajute. Unde începi să cauți un ucigaș între astfel de oameni?

- Conrad, nu am timp de...
- Ghicești cine a omorât-o?
- Puțin îmi pasă. La revedere.
- Sunt un spion bun.
- Ești un bețiv bun. Ești un bețiv *foarte* bun.
- Nu m-am atins de băutură în...
- Șaizeci și două de zile și numărătoarea continuă.
- Ajungând la șaizeci și trei.
- Sunt ocupat.
- Tocmai de aceea ar trebui să mă lași să te ajut.
- Nu mă mai suna!

Închise înainte să-i lase timp lui Conrad să mai spună ceva. Sună pe mobilul lui Neal, dar îi intră căsuța vocală, apoi sună la Departamentul de Poliție și ceru să i se facă legătura la Criminalistică. În cele din urmă, reuși să dea de Matt Nugent.

Crawford trecu direct la motivul pentru care suna:

- Câte nume ai pe lista de persoane evacuate din tribunal?
- Dacă e să-i numărăm pe toți?
- Pe toți.
- Două sute șapte.
- Bine, zise Crawford. Acum scoate-i pe cei din departamentul de poliție și personalul din biroul șerifului, plus toți oficialii din tribunal și angajații lor. Cu câte nume rămânem?
- Hm...

Nugent făcu calculele, cum le făcuse și el, atunci când Neal îi trimisese lista.

- Șaptezeci și cinci.
- Exact. Ar trebui să fie șaptezeci și șase. Ne lipsește un nume de civil.

Crawford îl putea auzi pe Nugent refăcând calculele.

- Fir-aș să fiu... murmură el. Frate, ai dreptate.
- Dacă-l vezi pe Neal înainte să dau eu de el, spune-i să mă sune.

Închise telefonul și se răsuci cu scaunul, pregătindu-se să se ducă să-și umple din nou cana cu cafea. Doar că îl văzu pe avocatul său stând în deschiderea modulului de rigips.

Crawford fu surprins să îl vadă.

– Ce te aduce aici?

– Putem discuta undeva unde pereții nu au urechi?

Apoi, privind spațiul deschis dintre modulul din rigips și tavan, spuse:

– Undeva unde să existe măcar pereți?

Uluit de vizita neașteptată a lui William Moore precum și de atitudinea blândă, deloc caracteristică, a avocatului, Crawford uită de cana de cafea și îl conduse pe Moore într-o cameră de depozit, momentan goală. Închise ușa ca să aibă puțină intimitate.

– Nu eu am inițiat această întâlnire, așa că să nu-ți treacă prin cap să mă taxezi pentru ea, zise Crawford.

– Asta-i din partea casei.

Asta suna chiar și mai rău. În mod normal, Moore îi taxa și o convorbire telefonică de două minute.

Moore se mușca de interiorul obrazului, de parcă ar fi încercat să găsească cea mai bună cale de a ataca subiectul. Crawford așteptă și, în cele din urmă, avocatul spuse:

– Cum crezi că s-ar fi terminat ieri? Dacă nu s-ar fi dezlănțuit iadul în timpul audierii, care crezi tu că ar fi fost rezultatul?

– Petiția mi-ar fi fost refuzată.

Avocatul dădu din cap, ca și cum aceasta era și opinia lui.

– Ca avocat al tău, te sfătuiesc să nu faci nici o declarație publică în legătură cu verdictul, cu judecătoarea Spencer sau cu orice detaliu referitor la cazul de custodie. De acum înainte, dacă cineva te întreabă ceva despre asta, trimite-l la mine.

– Îmi dai sfaturi pe gratis? Nu-ți stă în fire, Bill. Ce se petrece?

Coborând vocea, Moore spuse:

– Neal Lester m-a sunat în dimineața asta. Pe scurt, încerca să mă tragă de limbă.

– Despre mine?

– Se pare că nu e pe deplin mulțumit cu explicația ta în legătură cu motivul pentru care ai pornit-o după

atacator, în momentul în care acesta a fugit din sala de tribunal.

- Nu ar trebui să fie evident?

- Ar trebui. Dar nu este, pentru el. Totodată, nu este pe deplin convins de modul în care s-a desfășurat scena de pe acoperiș, mai ales acum când tu, și numai tu, a ținut să sublinieze, susții că Rodriguez nu era omul care a tras în sala de judecată.

- Judecătoarea...

Moore ridică o mână.

- Mi-a spus că te-a susținut cu privire la gaura din ureche, însă cu o oarecare îndoială „palpabilă". Cuvântul lui, nu al meu.

Crawford își derulă în minte conversația îndelungată pe care o avuseseră în restaurant.

- Ceea ce a simțit Neal nu era „îndoială palpabilă". Judecătoarea era nervoasă.

Avocatul își arcui sprâncenele într-o întrebare mută.

- Pe Neal, din cauza unei glume proaste.

Moore îi susținu privirea, cu sprâncenele în continuare ridicate.

- Bine, și pe mine.

- Din cauza a ceva ce s-a întâmplat în timp ce tu și ea, judecătoarea desemnată să hotărască cu privire la petiția ta de custodie, ați fost singuri într-o mașină parcată timp de treizeci și cinci de minute?

Crawford mormăi o înjurătură. Nu îl pocnise suficient de tare pe Neal.

- Neal a folosit cumva expresia „la adăpostul întunericului"?

- Ceva de genul.

- A fost numai vina mea, Bill. Nu a ei.

- Cavalerismul tău mă neliniștește chiar și mai mult. N-o să întreb ce făceați voi doi în mașină, pentru că nu vreau să aud. La fel cum îmi doresc că nu fi auzit gluma proastă pe care ai făcut-o ieri-dimineață, când ai spus că o să trimiți pe cineva după ea dacă nu decide în favoarea ta.

Crawford râse.

- Haide, Bill! A fost o glumă.

– S-ar putea ca sergentul Lester să nu vadă nimic amuzant la ea.

Zâmbetul lui Crawford se șterse treptat.

– Stai. Vrei să spui...? Neal sugerează că aș fi avut eu vreo legătură cu tentativa la viața lui Holly?

Din nou, sprâncenele avocatului sărira în sus.

– Așadar, îi spui *Holly* acum?

– Răspunde-mi odată la întrebare!

– Da. S-a învârtit pe lângă această idee.

– Și tu o iei în serios?

– Cum iau în serios moartea și taxele. Ar trebui să faci la fel.

Crawford privi în ochii ficși ai avocatului, apoi își puse mâinile în șolduri și începu să se învârtă încet în cerc în spațiul îngust. Când făcu o rotire completă de trei sute șaizeci de grade, spuse:

– Nu am suficient timp să-ți înșir motivele pentru care teoria asta este de-a dreptul ridicolă. Motive printre care, nu în ultimul rând, se numără faptul că lucrez la caz, împreună cu el.

– Știi tu vorba aia, ține-ți dușmanii aproape. Sunt sigur c-o știe și Neal.

Continuă să-i explice lui Crawford în detaliu, folosind citate directe, întreaga teorie a lui Neal. Încă mai vorbea în clipa în care mobilul lui Crawford bâzâi. Harry Longbow. Crawford ridică un deget și-l opri pe Moore în mijlocul propoziției.

– Trebuie să răspund.

Apoi, în telefon:

– Alo?

– Ai un televizor pornit?

– Nu.

– N-o să-ți placă.

La cinci minute după ce primise telefonul, Crawford intra cu scârțâit de frâne în parcarea tribunalului. Alergând spre intrarea principală, se mai calmă o idee în clipa în care văzu că fusese ridicată o baricadă temporară și că ajutoarele de șerif controlau pe toată lumea înainte de a permite accesul în clădire.

După ce îi spusese Bill Moore, Crawford mai că se aştepta să fie oprit şi percheziţionat, însă fu salutat de unul dintre ajutoarele de şerif în timp ce păşea peste baricadă. Însemna că Neal, nenorocitul, nu împărtăşise chiar tuturor suspiciunile lui.

Crawford îşi făcu loc printre reporterii şi cameramanii care se adunaseră deja în holul larg şi rece al clădirii. Şase etaje mai sus, razele soarelui intrau strălucitoare prin ferestrele boltite. O rază părea să joace rolul unui reflector, luminând podiumul în spatele căruia un administrator încerca să regleze un microfon, făcându-l să pocnească şi să ţiuie.

Harry şi Sessions păreau să fie prinşi într-o discuţie aprinsă cu Neal, în timp ce Nugent stătea în apropiere, rozându-şi o unghie. Când Crawford ajunse în dreptul lor, Sessions, un bărbat de statură medie, cu înfăţişare comună, dar cu o inteligenţă peste medie şi cu uluitoare abilităţi de trăgător, îl implică în discuţie:

– Eu şi Harry am urmat-o pe doamna judecător Spencer aici, în clădire. Acum el spune că putem să ne retragem, că se ocupă el de tot.

Crawford se întoarse spre Neal.

– În primul rând, băieţii rămân. Cu cât sunt mai multe uniforme la vedere, cu atât mai bine. În al doilea rând, continuă el, pe un ton consternat, n-ar trebui să fie nevoie de nici unul din noi. Ce dracu' a fost în capul tău? De ce nu te-ai opus ideii ăsteia?

– Doamna judecător nu s-a consultat cu mine în prealabil. Nu am ştiut nimic până când a început să vină presa. Am amânat începutul ca să punem oamenii în poziţii, dar, dacă aş fi anulat totul, publicitatea negativă...

– Nu-mi vorbi despre publicitate, Neal, sau o să-ţi deschid la loc buza aia umflată.

Observase mulţumit că era de două ori mai mare decât normal.

– Ce oameni? Cine e în poziţii?

– Poliţişti pe care eu şi Nugent i-am verificat deja şi de care suntem siguri că nu au fost implicaţi în povestea de alaltăieri.

Crawford nu avea încredere în nici un om verificat de Nugent, dar simpla verificare ar fi fost suficientă ca să pună pe jar un presupus asasin. Ar fi trebuit să fie nebun să mai încerce încă un atac asupra lui Holly în tribunal, când clădirea era înțesată de ofițeri și de camere de filmat.

Pe de altă parte, ar fi trebuit să fie nebun și ca să facă ce făcuse cu două zile în urmă.

La intrarea în zona restricționată, ofițeri în uniformă verificau legitimațiile de presă și căutau prin genți, rucsacuri și huse de aparate foto, înainte să lase pe cineva să treacă. Dar holul central se deschidea spre fiecare etaj. Angajații și vizitatorii se mișcau pe galerii circulare, fie văzându-și de treburile lor, fie privind activitatea de la parter cu o avidă curiozitate. La fiecare nivel fuseseră postați ofițeri de-a lungul balustradei, dar, după estimările lui Crawford, erau prea puțini.

Întorcându-se din nou spre Neal, Crawford întrebă:

– Ea unde e?

– Chiar în spatele tău.

Crawford se întoarse. Holly traversa holul, îndreptându-se spre ei. Era îmbrăcată într-un costum de culoare crem, cu sacou strâns pe corp, cu fusta lipită de coapse și pantofi cu toc înalt. Arăta fantastic.

Împreună cu ea era o femeie, care avea forma unui balot de paie. Părul grizonant era tuns extrem de scurt și mergea de parcă s-ar fi pregătit să intre într-o arenă de luptă. Și, ținând cont de starea de spirit a lui Crawford, nu era exclus să aibă chiar parte de o luptă.

Holly se apropie de el, cu un zâmbet ce părea forțat.

– Bună dimineața. Mă bucur că ești aici ca să-ți pot face cunoștință cu managerul meu de campanie, Marilyn Vidal. Marilyn, acesta este polițistul texan Crawford Hunt.

Femeia îi întinse o mână pătrățoasă, cu degete scurte și groase. În timp ce o strângea pe a lui Crawford, îl măsură cu privirea.

– Cu siguranță nu arăți.

– A ce?

– A ranger texan. Cu tot maxilarul tău lat și ochii ca de oțel.

Zâmbi, dezgolind niște dinți ce arătau ca niște clape de pian vechi.

– Dar, pentru că nu ești în uniformă, ai putea folosi o pălărie de cowboy. Nu-mi imaginez că ai una la îndemână? Albă, de preferat. Și poate una din centurile alea pentru armă, care se pune în jurul șoldurilor?

Crawford o străpunse cu privirea pe care Marilyn tocmai i-o admirase și spuse:

– Mă scuzați.

Apoi trecu pe lângă ea ca să ajungă la Holly.

– Doamnă judecător, nu este deloc o idee bună. Ar fi trebuit să te consulți cu sergentul Lester sau cu mine înainte de a programa un *eveniment public*.

Ultimele două cuvinte le rosti printre dinți.

– Sunt un personaj public într-o cursă politică. După cum ți-am explicat deja, nu pot să mă fac mică și să mă ascund.

Folosea din nou tonul acela superior, de judecător, iar lui Crawford îi venea s-o prindă de umeri și s-o zgâlțâie și să-i aducă aminte că, doar douăsprezece ore mai devreme, buzele astea fuseseră lipite de ale lui, sărutându-l de parcă n-ar mai fi existat nimic altceva pe lume.

În schimb, zise:

– Nu trebuie să te ascunzi. Dar îi faci misiunea prea ușoară oricărui smintit care are ceva de împărțit cu tine.

Managerul de campanie își folosi umerii lați ca să se bage între ei.

– Nu văd nici un motiv de îngrijorare. Sunt polițiști pretutindeni în jur.

– O să vorbesc doar câteva minute, spuse Holly.

– Nu-i trebuie decât câteva secunde, zise el. După cum tu ar trebui să știi mai bine ca oricine.

Între timp, Neal se alăturase grupului. Ignorându-l pe Crawford, spuse:

– Doamnă judecător, situația este sub control. Dar ar fi bine să terminăm cât mai repede.

O îndreptă spre pupitru.

Crawford fu uşurat să observe că poliţiştii formaseră un cerc în jurul acestuia, cu faţa spre mulţime. Crawford îl privi cu ochii mijiţi pe unul dintre bărbaţii în uniformă. Pat Connor era un veteran al departamentului. Cu burtă, cu dinţii cam prea lungi, Connor era acum însărcinat cu paza tribunalului. Dar cel puţin era o pereche de ochi în plus.

Crawford îi spuse:

– Dacă vezi ceva dubios, Pat, dă-mi de ştire.

– S-a făcut. Unde-o să fii?

– Chiar acolo.

Crawford înclină capul, arătând spre marginea grupului de reporteri.

Dar, înainte să se poată îndepărta, Marilyn Vidal îl prinse de cot şi îl împinse înspre pupitru.

– Tu stai aici.

Voia s-o întrebe de unde-i venise ideea că-i putea spune lui ce să facă. Dar era conştient de toate privirile aţintite asupra lui şi de microfonul pornit. În plus, deşi detesta să se afle în centrul atenţiei, se bucura să stea aproape de Holly, la dreapta ei şi uşor mai în spate. Din poziţia asta putea ţine sub supraveghere mulţimea.

Zarva se mai potoli în clipa în care Marilyn Vidal urcă la microfon. Se prezentă şi le mulţumi tuturor că veniseră într-un timp atât de scurt.

– În ciuda cumplitului incident care a avut loc în sala sa de judecată luni după-amiază, doamna judecător Holly Spencer ar dori să vi se adreseze în această dimineaţă. Mai multe persoane, printre care şi eu, am încercat să o convingem să nu apară în public la un timp atât de scurt după un atentat la viaţa domniei sale, dar doamna judecător a insistat să organizez această conferinţă de presă. Va da o declaraţie, dar am refuzat să o las să accepte întrebări.

Ridică mâinile ca să potolească murmurul de voci dezamăgite.

– Veţi avea această şansă data viitoare, vă promit. Fără alte comentarii, îi cedez microfonul doamnei judecătoare Spencer.

Holly îi luă locul managerului de campanie la pupitru. Începu la fel, mulțumindu-le și ea reporterilor pentru că erau acolo.

– Ce s-a întâmplat în sala de judecată a fost într-adevăr cumplit. Cred că vorbesc în numele tuturor celor care s-au aflat acolo când spun că ne-am temut pentru viețile noastre. În mod tragic, noi, cei care lucrăm în acest tribunal, am pierdut atunci un coleg deosebit de stimat, pe ajutorul de șerif Chet Barker.

Continuă cu laudele la adresa lui Chet, subliniind faptul că își sacrificase viața la datorie.

– Ce s-a întâmplat apoi pe acoperiș a fost o nouă tragedie. Dar bărbatul care a fost luat în mod greșit drept atacatorul din sala de judecată a tras de două ori asupra unui ofițer în uniformă, asta după ce i se ordonase de mai multe ori să lase arma jos. S-au făcut multe speculații în legătură cu ce a mers prost și cine este de vină. Dar țin să menționez în mod oficial că, personal, îi datorez viața rangerului texan Crawford Hunt.

Crawford, uluit de aceste cuvinte, își ațintì privirea asupra ei, dar nu făcu altfel nici o mișcare.

– Dacă nu ar fi reacționat imediat, fără să se gândească la propria siguranță, numărul pierderilor ar fi fost mult mai mare. Mult mai mulți ar fi putut cădea victimă individului care a fost mai târziu ucis de echipa de intervenție, sau a celui care a reușit să scape și rămâne și acum liber. Doresc acum să îmi exprim public recunoștința față de domnul Hunt.

Se întoarse și îi întinse mâna ei dreaptă. Crawford se uită la mâna întinsă, apoi o privi fix în ochi. Îi luă mâna, o scuturà rece, de două ori, apoi o lăsă să cadă, păstrându-și tot timpul postura rigidă, în vreme ce blițurile explodau ca niște artificii în jurul lor.

Holly se întoarse la microfon și începu să comenteze o aluzie făcută de adversarul ei, dar furia îi înfundase urechile lui Crawford, așa că nu mai auzea ce spunea. Nu avea încotro, trebuia să se stăpânească până când se termina toată tărășenia. Din fericire, nu dură mult, restul remarcilor lui Holly fură scurte.

În clipa în care coborî de pe podium, scorpia cu tunsoarea hidoasă veni repede să o felicite pentru cât de bine se descurcase. Neal, care stătea lângă cercul de polițiști care păzeau podiumul, fu asaltat de câțiva reporteri cu întrebări despre derularea investigației.

Marilyn Vidal se plantă în fața lui Crawford.

– Ai fost fantastic. Fără îngâmfare, fără falsă modestie. Perfect. Hai să bem ceva.

– Mă tem că nu.

Îi cuprinse brațul lui Holly cu o mână.

– Am o chestiune urgentă de discutat cu doamna judecător.

Nu le dădu nici uneia dintre femei timp să protesteze, o răsuci pe Holly pe călcâie și o conduse spre capătul holului, unde erau toaletele. Dându-și seama că erau priviți, Holly veni fără să protesteze, purtându-se ca și cum i se părea firesc să fie dusă de mână ca un copil luat de la joacă.

Pat Connor venise după ei. Când ajunseră în capătul holului, Crawford îi spuse:

– Ai grijă să nu se apropie nimeni.

– S-a făcut.

Continuă să o împingă pe Holly, până când ajunseră în capătul culoarului. Atunci Holly își trase brațul din strânsoarea lui și se întoarse cu fața spre el.

– Știu ce vrei să-mi spui.

Crawford se aplecă și zise în șoaptă:

– Ce mama *dracului?* Asta vreau să-ți spun.

– Știu că ești supărat. Știam că o să fii.

– Și tocmai de aceea nu m-ai anunțat nici pe mine, nici pe Neal, nici pe altcineva că ai convocat conferința asta de presă.

– Dacă ți-aș fi spus, nu m-ai fi lăsat.

– Poți fi sigură!

Holly trase adânc aer în piept și continuă într-o manieră mai puțin aprinsă.

– Eu nu am vrut să exploatez nici un aspect al incidentului și i-am spus foarte clar lui Marilyn acest lucru. Dar știrea din dimineața asta despre Rodriguez

m-a făcut să mă răzgândesc. Informațiile erau tendențioase la adresa ta.

– Sunt băiat mare, Holly. Îmi fac meseria. Nu-mi pasă de mizeriile unor reporteri care încearcă să câștige o coajă de pâine.

– Ar trebui să-ți pese. Faptul că mi-ai salvat viața nu e chiar ceva lipsit de importanță. Poate că tu, cu atitudinea ta țâfnoasă, nu ești deranjat de asta, dar...

– Nu am o atitudine țâfnoasă.

– Sigur, și soarele nu e pe cer! Meritai să fii lăudat, nu luat la rost.

– Mersi, dar poți să-ți păstrezi laudele. Nu-mi place atenția. Chiar și așa, să ții o conferință de presă într-un loc în care îmi era aproape imposibil să te păzesc...

– Am fost păzită.

– Nu suficient.

– Nu s-a întâmplat nimic.

– Nu de data asta. Dar data viitoare?

– Probabil că nu va exista o dată viitoare.

Își puse mâinile în șolduri.

– Ai hotărât tu asta?

– Ei bine, nu mă pot gândi la nimeni care să vrea să mă omoare. Marilyn spune că, cel mai probabil, a fost un incident izolat, fără vreo legătură cu mine.

– Oh, așa zice Marilyn... *Așa zice Marilyn?* Ești dispusă să-ți riști viața pentru că așa zice Marilyn? Se teme pentru tine sau se teme să nu piardă în fața lui Sanders?

– Este un motiv de îngrijorare valid. Dar, chiar dacă nu ar fi în joc alegerile care îmi vor hotărî viitorul în carieră, tot nu aș putea să mă ascund la nesfârșit.

– Cine a zis că la nesfârșit? Doar până îl prindem.

– Și dacă nu-l prindeți?

– O să-l prindem.

– Și dacă nu? insistă ea. Cine va hotărî când o să mă pot întoarce la serviciu, când o să pot relua campania?

– Nu-ți pot da o dată.

– Exact! Cât timp să-mi țin viața în așteptare?

– Nu o să ai o viață dacă...

– Nu mai țipa la mine!

– Crawford!

– Ce?

Crawford şi Holly se depărtară dintr-un salt şi se întoarseră spre capătul culoarului, unde Neal Lester, plin de importanţă, trecea pe lângă poliţistul Connor. Împreună cu Neal era un bărbat îmbrăcat în costum, cu o expresie îngrijorată.

Holly scoase un strigăt de surprindere.

– Dennis?

Sprinten şi cu picioare lungi, bărbatul se distanţă de Neal ca să ajungă la Holly şi să o cuprindă în braţe. O strânse cu putere şi vorbi în părul ei:

– Dumnezeule, mi-am făcut mii de griji din cauza ta.

capitolul 16

Jumătate de oră mai târziu, când Crawford intră în departamentul de criminalistică, Neal stătea la biroul lui, vorbind la telefonul mobil. Nugent ţăcănea ceva la tastatura computerului, dar făcu o pauză, atât cât să-i indice lui Crawford un scaun liber.

Crawford se trânti pe scaun, îşi încrucişă picioarele şi rămase cu privirea pierdută pe fereastră, aşteptându-l pe Neal să termine. Când închise telefonul, Neal îi spuse:

– Soţia.

Crawford ridică bărbia în semn că înţelegea, dar în gând îşi zise: „Biata femeie!"

– Unde ai fost?

– I-am trimis acasă pe Sessions şi Harry. Poliţistele pe care le-ai postat lângă judecătoare...

– Mişcare sigură. Ştim că atacatorul nu era femeie.

– Bine. Apoi am sunat-o pe Georgia. Nu am apucat până acum.

Îl privi lung pe Neal şi adăugă:

– A fost o dimineaţă grea.

– Te-a văzut la televizor?

– Nu. Grace a avut suficientă minte cât să o scoată din cameră în timp ce se difuza conferinţa de presă. Mulţumesc lui Dumnezeu.

– De ce te-ar fi deranjat să te vadă? Doar eşti cowboy-ul erou.

– Nu am cerut să fiu.

– Nu? Te-ai dus după băiatul rău într-un mod atât de curajos, ţi-ai câştigat recunoştinţa judecătoarei Spencer...

– Te roade ceva, Neal? Dacă da, hai să discutăm pe faţă.

Detectivul îi susţinu privirea provocatoare a lui Crawford preţ de câteva clipe, apoi deschise un dosar pe care îl avea pe birou.

– Numele complet al fostului logodnic este Dennis White.

– Nu au fost niciodată logodiţi în mod oficial.

Neal îi aruncă o privire, apoi se întoarse la dosar, mutându-şi pixul peste hârtie, ca să marcheze punctele.

– Masterat în afaceri la Southern Methodist University. Preşedinte al asociaţiei studenţilor. Conduce campania United Way pentru compania internaţională de produse farmaceutice la care lucrează ca director de vânzări.

– Cam prea multe.

– Scoate un salariu de şase cifre anual, asta fără bonusuri.

– Ai crede c-ar trebui să-şi permită nişte şosete.

Neal ridică privirea.

– Poftim?

– Nu purta şosete.

– N-am observat.

Crawford ridică doar din umeri.

– În orice caz, e curat, zise Neal.

– Ai ajuns deja la concluzia asta?

– Păi, am avut suficient timp să stau de vorbă cu el în timp ce vă căutam prin tot tribunalul pe tine şi pe judecătoarea Spencer. Conversaţiile voastre private pe te miri unde încep să devină un obicei.

– Ar trebui să te hotărăşti, Neal.

– În ce privinţă?

– Ce anume vreau? Să mă bag pe sub fusta ei sau să o omor?

Neal aruncă pixul pe masă.

- Ți-a spus Bill Moore.

- Este o presupunere de rahat.

- Oare?

- Crezi că l-am angajat pe Rodriguez să o omoare pe judecătoare, apoi l-am trimis să fie împușcat?

- N-am spus asta.

- Dar asta ai insinuat.

- Dacă ai fi în poziția mea, n-ai avea unele suspiciuni? Nu i-ai considera suspecți pe toți cei din dosarele de pe masa judecătoarei, de aici și din Dallas? Și detectivii de aici și de acolo le-au verificat pe toate, de două ori. Ghici cine a ieșit în evidență drept cel mai reticent să ducă la îndeplinire mandatele judecătorești? Exact. Crawford Hunt. Iar tu ești singurul care susții că atacatorul avea urechea găurită.

- *Nu avea* urechea găurită.

- În fine. Iar doamna judecător nu-și amintește nici când l-ai lovit pe atacator în genunchi. Așa că, pe baza unor teorii care-ți aparțin în exclusivitate, am acum toată tărășenia asta pe cap.

- Vai, Neal, îmi pare atât de rău că am făcut dezordine în cariera ta impecabilă. Sunt sigur că și doamna judecător Spencer regretă. La urma urmei, nu este în joc decât viața ei. Exact motivul pentru care am certat-o fiindcă a cerut conferința de presă. Iar ea îmi răspundea, destul de furioasă. Asta făceam, în momentul în care ne-ai întrerupt *conversația privată*.

Neal nu spuse nimic, îl privi doar încruntat, legănându-se în față și-n spate în scaun.și ștergându-și cu limba scuipatul de pe buza umflată.

Crawford era dispus să lase lucrurile așa pentru moment. Strângând din dinți, întrebă:

- Altceva despre Dennis White?

- Susține că au avut o despărțire amiabilă. În momentul atentatului, prezida o ședință de vânzări. Treizeci de oameni prezenți. Aș zice că e un alibi solid. Chiar dacă nu mai sunt împreună, o idolatrizează. Din câte știe el, nu are nici un dușman. Ăă...

Își consultă din nou notițele.

– Nu poate înțelege de ce și-ar dori cineva să-i facă rău. Susține că i se face rău numai la gândul traumei pe care a suferit-o. A tot încercat să se elibereze la serviciu ca să vină aici și să se convingă personal că este bine.

– I-au trebuit trei zile ca să se elibereze la serviciu? N-aș spune că era chiar mort de grijă.

– Omul e afacerist.

„Da, și un iubit lamentabil", își spuse Crawford. Chiar și pentru un fost.

– Greg Sanders? întrebă el.

– Scos de pe listă.

– Așa, pur și simplu?

– Nu, nu pur și simplu. Am pus doi detectivi să-l interogheze separat.

– Și ce-a avut de spus?

– Băieții au zis că a fost cooperant, că a spus că înțelege de ce ar putea fi bănuit. În orice caz, după ce a plecat de la tribunal cu puțin înainte de ora două – și spune că însăși judecătoarea poate să confirme lucrul ăsta – s-a dus să ia prânzul cu soția lui la Golden Corral. Angajații restaurantului și doamna Sanders confirmă.

Neal îi recitase totul dintr-o suflare.

Crawford zise:

– Nu cred că el a tras cu arma în sala de tribunal, Neal, dar el și Holly Spencer sunt rivali într-un meci foarte dur. Sanders este avocat, de partea acuzaților. E prieten la cataramă cu criminali de tot felul.

– Am pus pe cineva să cerceteze și asta. Totuși, trebuie să-ți mărturisesc că nu îmi pare genul care ar face așa ceva.

Nici lui Crawford nu i se părea. Cum spusese și Holly, nu era omul care să atace din umbră, fără să primească laurii cuveniți pentru victorie. La asta se gândea Crawford în clipa în care atenția i se îndreptă spre ușă, unde un bărbat apăruse însoțit de un ofițer în uniformă.

Civilul avea în jur de cincizeci de ani, deși părul tuns scurt, cu o linie aspră, era aproape în întregime alb. Liniile oblice, adânci și albe, îi brăzdau fața altfel roșiatică și bătută de vânt. Oricine ar fi fost, era clar că petrecea

mult timp afară. Era îmbrăcat cu o cămașă de golf, jachetă sport și pantaloni kaki.

Polițistul îi arătă pe cei doi oameni ai legii. Bărbatul îi mulțumi, apoi începu să se îndrepte spre ei, emanând încredere cu fiecare pas.

– Cine-i ăsta? întrebă Crawford.

Neal întoarse capul și, când îl văzu pe bărbat, sări în picioare, făcându-și scaunul să cadă pe spate.

Bărbatul se opri în fața biroului lui Neal.

– Domnul sergent Lester?

– Da, domnule.

– Chuck Otterman.

Cei doi își strânseră mâna peste biroul lui Neal, apoi Neal îl prezentă pe Nugent și în cele din urmă pe Crawford. Strângerea de mână a lui Otterman îi amintea lui Crawford, în mod neplăcut, de cea a socrului său. Mai puțin o formalitate socială, mai degrabă un meci de skanderbeg.

Neal îi comandă lui Nugent să-i aducă un scaun bărbatului, dar Crawford se ridică.

– Îl poate lua pe acesta.

Otterman îi mulțumi, înconjură biroul și luă loc.

Crawford se trase într-un colț, de unde îl putea examina pe Otterman, fără ca acest lucru să fie prea bătător la ochi. Pentru el, Otterman era un străin, dar, în clipa în care îl văzuse, Neal îl recunoscuse imediat și reacționase surprins.

Acum, detectivul scoase un râs scurt și nervos.

– Nu vedem prea des VIP-uri în divizia noastră, domnule Otterman.

– Nu m-aș considera o persoană chiar atât de importantă.

Întorcându-se spre Crawford, Neal îi explică:

– Domnul Otterman este supervizorul companiei de forare de gaze.

Întorcându-se spre bărbatul din fața lui, spuse:

– Am fost odată la un discurs ținut de dumneavoastră. Ați reușit să mă convingeți că gazele naturale sunt soluția pentru ieșirea din criza noastră energetică. Ați convins mulți oameni în acea zi.

În timpul explicației lui Neal, Otterman scosese o monedă de cincizeci de cenți din buzunarul pantalonilor, pe care o rostogolea acum dintr-o parte în alta între degete. Ca răspuns la cuvintele lui Neal, spuse:

– Există încă vreo câțiva ecologiști încăpățânați care mă critică pe mine în special și întreaga industrie în general.

– Progresul e întotdeauna întâmpinat cu rezistență.

Crawford începea să înțeleagă de ce Neal, fiind Neal, se lingușea pe lângă Chuck Otterman.

Compania de gaze Learner Shale se întindea pe 250 kilometri pătrați în sud-estul Texasului, învecinându-se cu Louisiana. Districtul Prentiss era chiar în mijloc. În ultimii ani, companiile de gaze naturale plătiseră bine pentru arendări de teren și drepturi de forare și, de multe ori, speculațiile se transformaseră în bani murdari.

Mulți dintre rezidenții locali își exprimaseră îngrijorarea în legătură cu efectele negative pe care procesele de forare și de extragere le-ar fi putut avea asupra mediului, dar fuseseră puși în minoritate de cei încântați de creșterea economiei locale.

Odată cu această creștere însă venise și o creștere a numărului de infracțiuni. Sondorii se duceau acolo unde găseau de lucru. Mulți profitau de faptul că se aflau departe de casă, liberi de neveste, iubite sau alte cătușe domestice. Se luau la harță, jucau jocuri de noroc, beau în exces și-și pierdeau mult prea mult timp cu femeile ușoare. În zilele libere, erau echivalentul contemporan al văcarilor de altădată, care coborau în oraș ca să-și consume pe diverse vicii banii încasați și sfârșeau prin a crea haos în jurul lor.

Polițiștii erau adeseori chemați la tabăra muncitorilor, un sat de dormitoare temporare în care stăteau sondorii, fie pentru a potoli o încăierare, fie ca să facă curățenie după ce un astfel de eveniment se terminase cu vărsare de sânge.

Crawford își imagina că unul dintre oamenii lui Otterman se pusese rău cu autoritățile.

Neal își trase scaunul înapoi lângă birou și se așeză.

– Cărui fapt datorăm această onoare, domnule Otterman?

– Ştirilor de azi-dimineaţă.

Îi aruncă o privire cu înţeles lui Crawford, aruncă moneda în aer şi o prinse în pumn.

– A fost o întorsătură de evenimente de-a dreptul şocantă. M-a dat pe spate, dacă vreţi să ştiţi adevărul.

– Pentru vreun motiv anume? întrebă Neal.

– Pentru că mă aflam în clădirea tribunalului în momentul atentatului.

Afirmaţia îl ului până şi pe Crawford. Nimeni nu vorbi preţ de câteva clipe, apoi Neal zise, bâlbâindu-se.

– Nu... Nu v-am observat numele pe lista persoanelor evacuate.

– Numele meu nu era pe listă.

– Aşa se explică! exclamă Nugent, ca şi cum tocmai ar fi descoperit gravitaţia.

Îi zâmbi larg lui Crawford, care câştigă pe dată şi atenţia celorlalţi doi bărbaţi.

Îi susţinu privirea lui Otterman preţ de câteva clipe, apoi i se adresă lui Neal.

– Eu şi Nugent am descoperit o discrepanţă între numărul persoanelor evacuate şi numărul celor chestionate.

– Şi aţi păstrat această informaţie pentru voi?

– Am fost ocupat, răspunse el sec tonului superior al lui Neal.

„Ocupat să mă apar de acuzaţiile tale ilogice."

Neal probabil că l-ar fi dojenit pe Nugent pentru că nu îi transmisese informaţia, dar Otterman intervenii în discuţie:

– Îmi pare rău dacă am creat vreo confuzie.

Începu din nou să învârtă moneda.

– Am crezut, la fel ca toată lumea, că bărbatul ucis pe acoperiş era vinovatul. Credeam că s-a terminat totul. Azi-dimineaţă, când am aflat că nu era aşa şi mi-am dat seama că nebunul ăla e încă în libertate, am ştiut că trebuie să-mi fac datoria civică şi să admit că am plecat înainte de a fi înregistrat.

Neal clătină perplex din cap.

– Întregul tribunal a fost închis în doar câteva minute. Cum ați reușit să plecați neobservat?

– Înainte să răspundeți la această întrebare, zise Crawford, eu aș vrea să știu din ce motiv vă aflați acolo de la bun început.

Otterman își schimbă poziția în scaun ca să-l poată privi direct pe Crawford.

– Ca să mă întâlnesc cu un avocat.

– De ce?

– În speranța că acuzațiile aduse unuia dintre oamenii mei vor fi anulate sau cel puțin micșorate.

– Ce a făcut?

– Se spune că a atacat pe cineva cu o rangă.

– Dar este nevinovat.

Tonul tărăgănat al lui Crawford îl făcu pe bărbat să zâmbească, dar nu avea o expresie prea plăcută.

– Nu. L-a bătut măr pe individul în cauză. Dar și-a meritat-o.

– Cum așa?

– Și-a prins nevasta în pat cu băiatul meu. Dar, în loc să se ia de el, bărbatul s-a repezit la nevastă-sa.

– Și sondorul dumneavoastră i-a venit în apărare, înarmat cu ranga, zise Neal.

– Întocmai.

– Tare.

Replica aceasta îi aparținuse lui Nugent, care nu pierdea nici un cuvânt. Crawford nu era atât de surprins de poveste pe cât era de calmul cu care o relata Otterman. Nu ar fi putut spune cu exactitate ce anume îl deranja, dar ceva era în neregulă, posibil aroganța bărbatului. Cei mai mulți oameni intrau într-o agenție de implementare a legii cu o oarecare sfială. Dar nu și domnul Otterman. Bărbatul era uluitor de sigur pe el.

Îl surprinse pe Crawford privindu-i jocul cu moneda și râse.

– Fumam patru pachete pe zi. Acum fac asta. Nu are nicotină, dar îmi dă ceva de făcut.

Dacă-și imagina că-l poate divaga pe Crawford de la subiect, se înșela.

– Cu ce avocat trebuia să vă întâlniți?

– Mă ocup eu de aici, spuse Neal, aruncându-i lui Crawford o privire tăioasă ca oțelul. Apreciem că ați venit să ne spuneți, domnule Otterman. Totuși, departamentul nostru se mândrește cu modul rapid în care a răspuns situației de urgență, prin implementarea unui plan de evacuare pe care îl repetasem. Ne-ar fi de mare ajutor să știm cum ați reușit să treceți de punctele de securitate.

– Nu am trecut. Am fost condus afară, la fel ca toată lumea.

– Sub escorta poliției?

– Exact. Împingeau pe toată lumea de la spate. Oamenii erau nervoși, speriați. Ofițerii încercau să țină panica sub control. Ni s-a spus că ne duc într-o zonă sigură, unde puteam fi „la adăpost" până când era prins atacatorul.

Ridică din umeri.

– Nu aveam timp să stau la adăpost. După ce am ieșit din tribunal, mi-am văzut de drum.

– Ați plecat pur și simplu? întrebă Nugent.

– Nu. M-a oprit un ofițer. Mi-a ordonat să rămân cu ceilalți. Dar, când i-am spus cine eram, m-a lăsat să plec.

– Cum îl chema? întrebă Crawford.

– Habar nu am. Nu mi-a spus și nu l-am întrebat.

– Pentru că erați atât de grăbit să părăsiți locul, la numai câteva minute după un atentat cu împușcături, soldat cu victime.

Mâna lui Otterman se strânse cu putere în jurul monedei și ochiul stâng i se îngustă o idee mai mult decât dreptul.

– Nu-mi place tonul acuzator.

– Nici mie, zise Neal.

Crawford se forță să zâmbească.

– Nimeni nu vă acuză, domnule Otterman. Doar că ofițerii poartă ecusoane cu nume.

– Nu i-am observat ecusonul.

– Îl puteți descrie? Ce etnie era? Era scund, înalt?

– Destul de tânăr. De înălțime medie. Caucazian. Avea uniformă.

- De poliţist sau de ajutor de şerif?
- Uniforma de poliţist e albastră?

Crawford dădu din cap.

- Atunci era poliţist, dar nu vă pot da mai multe detalii. Îmi pare rău.
- La ce etaj eraţi când au început împuşcăturile?
- Crawford!

Otterman ridică o mână ca să oprească încercarea lui Neal de a interveni.

- E-n regulă, domnule sergent Lester.

Apoi i se adresă lui Crawford:

- Eram la etajul al treilea, unde sunt birourile avocaţilor. Apropo, asistenta cu care m-am întâlnit se numeşte Alicia Owens.

Bagă moneda în buzunar şi se ridică în picioare.

- Cred că asta e tot.

Îi zâmbi lui Nugent.

- Mă bucur că am putut clarifica discrepanţa din numărătoare.

Apoi, către Neal:

- Sper să prindeţi curând persoana vinovată.

Neal se ridică şi el. Nugent îi urmă exemplul. Crawford rămase cu fundul aşezat pe biroul adiacent.

- Vă mulţumim că aţi venit să ne spuneţi, domnule Otterman, zise Neal, întinzându-se peste birou ca să-i strângă mâna.

Otterman dădu din cap şi se întoarse spre uşă.

- Aş vrea să îl vedeţi pe Rodriguez, zise Crawford.
- Poftim?
- De ce?

Otterman şi Neal vorbiseră în acelaşi timp, dar Crawford îl ignoră pe detectiv şi îi răspunse lui Otterman.

- Nu i-am confirmat încă identitatea. Nu ştim ce căuta luni la tribunal şi...
- ... şi nici nu mai puteţi afla.

Remarca fusese intenţionată ca o împunsătură ironică şi, deşi Crawford ştia că fusese îndreptată spre el, se făcu că nu observă.

– Dacă vă uitaţi la el, poate vă amintiţi dacă l-aţi văzut în tribunal. Ar putea fi indiciul de care avem nevoie ca să legăm toate capetele rămase libere.

Când Otterman nu răspunse numaidecât, Crawford adăugă:

– Doar o idee. Având în vedere că ţineţi atât de mult să vă faceţi datoria civică.

Crease în mod intenţionat o dilemă pentru bărbatul din faţa lui. Dacă Otterman era de acord, însemna să le recunoască autoritatea, iar Crawford ştia că era genul de bărbat căruia nu-i plăcea să recunoască autoritatea nimănui. Dacă refuza, ar fi însemnat să aibă două puncte contra lui, pentru că, în ciuda plecăciunilor şi linguşelilor lui Neal, se puteau specula multe din faptul că părăsise scena unei crime capitale.

– Desigur, o să mă uit, zise el binevoitor. Din păcate, va trebui să aştepte până mâine. Am o întâlnire astăzi, la trei şi jumătate. Un grup de investitori vine din Odessa.

Neal se grăbi să intervină.

– Mâine este foarte bine, domnule Otterman. Ce oră vă convine?

– La nouă.

– Vă promit că nu vă voi reţine mai mult decât este necesar. Vă mulţumim că aţi venit azi. Nugent o să vă conducă.

Nugent părea mai nervos ca de obicei în timp ce se îndrepta spre uşă, împreună cu Otterman. De îndată ce ieşiră din încăpere, Neal se repezi la Crawford:

– Ce e cu tine? Eşti atât de hotărât să te distrugi şi ţi-o morţiş să mă tragi după tine? Tocmai l-ai enervat pe bărbatul care controlează cea mai mare explozie economică pe care a cunoscut-o vreodată zona asta.

– Ce e *cu tine?* i-o întoarse Crawford. Eşti poliţist. Sau cel puţin ar trebui să fii. Nu poţi să închizi ochii în faţa cuiva, doar pentru că ţi-e frică să nu-l superi. Dacă ar fi fost oricine altcineva, probabil că l-ai fi arestat pentru împiedicarea bunei desfăşurări a anchetei.

– Dar nu este *altcineva.* Sincer, chiar crezi că e suspect? Hai să uităm o clipă că are altă culoare de păr

și altă constituție. Ți se pare genul de bărbat care să se îmbrace într-un costum de Halloween? *Pe bune?*

Când ajunsese la ultimul cuvânt, vocea i se transformase practic într-un scârțâit.

– Și i-ai cerut să se uite la Rodriguez? La ce folosește asta? E doar o pierdere de timp.

– Nu știm încă.

– Dacă se uită la el și spune: „Nu l-am văzut în viața mea", ce-am avut de câștigat?

– Nimic. Dar nici n-am avut nimic de pierdut.

– În afară de faptul că am supărat un bărbat extrem de influent.

Crawford își puse mâinile pe biroul lui Neal și se aplecă spre detectiv.

– A intrat aici de parcă ar fi fost stăpânul suprem și a recunoscut verde-n față că a părăsit scena crimei, ca și cum n-ar fi fost mare lucru. Chet era mort, iar dobitocul ăsta și-a văzut de drum, pentru că nu avea timp de pierdut cu câteva întrebări. Să mă ia dracu' dacă-mi pasă vreun pic că l-am supărat.

Se ridică și își trecu degetele prin păr.

– În plus, nu ai înțeles de ce i-am cerut să vină la morgă. Nu mă aștept să-l recunoască pe Rodriguez.

– Atunci, de ce-l mai deranjezi?

– Vreau să-l văd în clipa în care o să *nege* că îl recunoaște pe Rodriguez. Dacă minte, o să-mi dau seama. Nu cred că el a fost atacatorul, dar... La dracu', nu știu, zise Crawford, frecându-și iritat ceafa. E ceva.

– Adică?

– Nu știu. Dar pune pe cineva să afle cine a fost polițistul care l-a lăsat pe Otterman să plece. Și suspendă-l o perioadă frumușică. Dă-i câteva săptămâni bune să se gândească la ce a făcut. Și desemnează pe altcineva să facă săpături în ultimii cinci ani din viața lui Chuck Otterman. Să perie totul bine de tot. Probleme la muncă. În familie. Un eventual divorț. Cazuri de custodie. Chestii de genul ăsta.

– De ce eu? Tu ești expertul în treburile astea.

În loc să înghită momeala, Crawford zise:

– Un loc bun pentru a începe ar fi firma de la care a plecat Holly înainte să vină aici.

– Am cercetat-o deja.

– Cerceteaz-o din nou, dar, de data asta, uită-te după Otterman.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

– Unde te duci?

Crawford răspunse peste umăr:

– Să mănânc.

capitolul 17

Marilyn era la al treilea Bloody Mary. Dennis trăgea de un pahar de ceai cu gheaţă. Holly de-abia aştepta ca prânzul să ia sfârşit.

Stăteau la o masă de la fereastră în restaurantul clubului, pe care Dennis îl considera singurul restaurant decent din Prentiss, dacă nu voiai să te îndopi de carbohidraţi. Era o încăpere plăcută, cu vedere înspre terenul de golf şi spre un heleşteu, în spatele căruia se întindea o pădure de pini.

Dar Holly era prea tensionată ca să se bucure de masă, de privelişte sau de companie. Marilyn, care insistase să le facă cinste cu masa, venise cu maşina proprie de la tribunal, ca să poată fuma, lăsând-o pe Holly să vină în maşină cu Dennis, dându-le astfel ocazia să petreacă ceva timp împreună.

La început, conversaţia lor se învârtise în jurul celor întâmplate, dar, odată ce Dennis fusese încredinţat că Holly nu fusese rănită, cu excepţia a câtorva vânătăi, şi că făcea faţă în mod rezonabil harababurii care urmase în mod inevitabil, subiectele de discuţie deveniseră ceva mai personale.

Când îl întrebase dacă se vedea cu cineva, Dennis recunoscuse timid că era interesat de cineva, ceea ce nu o surprinsese pe Holly. Dennis era chipeş, şarmant, inteligent şi avea o carieră de succes. Totuşi, se întreba ce o atrăsese vreodată la el. Acum i se părea exagerat de... cizelat.

Rareori devenea agitat. Nu ridica niciodată vocea. Cea mai aprinsă discuție pe care își amintea să o fi avut vreodată fusese în legătură cu decizia ei de a se muta în Prentiss, și aceasta fusese mai degrabă o dezbatere cu argumente pro și contra decât o ceartă.

Reîntâlnirea lor fusese la fel de civilizată și de lipsită de pasiune ca și relația lor, incluzând în asta și despărțirea. Când îl văzuse, inima i se strânsese doar la gândul la ce va face Crawford, la ce va spune și cum va reacționa acesta la sosirea neașteptată a lui Dennis. Nici opinia, nici reacția lui nu ar fi trebuit să conteze, dar, totuși, contau.

Nu îi dorea câtuși de puțin răul lui Dennis și era evident că și el simțea același lucru în legătură cu ea, dar, odată ce stabiliseră mai mult sau mai puțin acest lucru, nu prea mai avuseseră despre ce să vorbească. Holly era nerăbdătoare să-l vadă plecat înapoi acasă și fixat ferm în trecutul ei, ca să-și poată vedea de prezent.

Când telefonul sună din buzunarul genții, se grăbi să profite de ocazie. Verifică apelul și văzu că era de la asistenta ei.

– Doamna Briggs nu mi-ar întrerupe prânzul dacă nu ar fi ceva important.

Se scuză și plecă în grabă de la masă, ca să apuce să răspundă înainte ca apelul să fie preluat de căsuța vocală.

– Sunt aici, zise ea, trecând pe lângă fata de la intrare și intrând în foaier.

– Îmi pare rău că te sun în timpul prânzului.

– Nici o problemă. Ce s-a întâmplat?

– Domnul Joe Gilroy este aici. Nu are programare, dar spune că e important să-ți vorbească cât mai repede cu putință și nu vrea să o facă la telefon. Ce să-i spun?

Holly aruncă o privire în restaurant, unde Marilyn vorbea entuziasmată și Dennis râdea.

– Te rog, spune-i să aștepte. Vin numaidecât.

Cele două polițiste care le luaseră locul rangerilor texani stăteau așezate la o masă nu departe de cea a lui Holly. Una o urmase în foaier. Holly o rugă să o ducă înapoi la tribunal în mașina poliției.

– Desigur, doamnă judecător. După prânz?

– Nu, chiar acum. Aşteaptă-mă doar să-mi iau la revedere de la prietenii mei.

Holly intră înapoi în restaurant. Când se apropie de masă, Dennis se ridică şi-i trase scaunul.

– Îmi pare rău, spuse ea, dar nu pot să rămân.

– Cum? De ce?

Tonul lui Marilyn părea că cere explicaţii.

– Dar nici n-ai apucat să mănânci, spuse Dennis.

– Mă aşteaptă cineva la birou. Trebuie să mă întorc numaidecât.

– Te conduc, se oferi Dennis.

Holly îşi puse mâna pe braţul lui.

– Mă duc poliţistele din escortă. Rămâi şi mănâncă liniştit.

– Ne vedem mai târziu?

Abia se stăpâni să nu întrebe ce rost ar fi avut. În schimb, îi zâmbi.

– Apreciez că ai bătut atâta drum să vezi dacă sunt bine. Sincer. A fost drăguţ din partea ta. Dar, după cum vezi, sunt bine. Ai alte lucruri de făcut, la fel şi eu.

Dennis înţelese mesajul subtil şi-i zâmbi, părând, sincer, puţin uşurat.

Îl sărută pe obraz, apoi îi spuse lui Marilyn:

– Ne vedem mai târziu, la mine acasă.

– Nu mult mai târziu. Încă mai avem multe de pus la punct.

Holly îşi puse poşeta pe umăr, îi zâmbi lui Dennis probabil pentru ultima oară şi se alătură celor două poliţiste care o aşteptau la intrare.

Făcu drumul pe bancheta din spate a maşinii de poliţie. O conduseră înăuntrul tribunalului şi până la uşa cabinetului ei.

În anticameră, doamna Briggs era aşezată la biroul ei. Joe Gilroy stătea într-un fotoliu, cu o servietă pe genunchi. Se ridică în clipa în care Holly intră. Îşi strânse mâna şi bărbatul îi mulţumi pentru că acceptase să-l vadă fără programare. Holly îi făcu semn să o urmeze în cabinetul privat şi închise uşa.

Odată ce luară loc şi Holly îl privea de pe cealaltă parte a biroului, Joe Gilroy deschise servieta şi scoase mai multe hârtii prinse cu agrafe.

- Am trecut toate documentele necesare pe la registratură.

Îi întinse hârtiile peste birou.

- Funcţionara m-a informat că am nevoie de semnătura dumneavoastră. De aceea v-am cerut să ne întâlnim cât mai repede cu putinţă. Chestiunea trebuie soluţionată fără amânare.

Holly recunoscuse numaidecât documentele. Din nefericire, în disputele de familie erau mult prea adesea necesare pentru a proteja o parte de cealaltă. Şi tocmai de aceea nu putea acum decât să-l privească perplexă pe Joe Gilroy, fără să-i vină să creadă.

Cerea un ordin temporar de restricţie împotriva lui Crawford Hunt.

Crawford se duse să-l caute pe Smitty şi îl găsi în al doilea club de striptease pe care îl verifică. Era ceva mai stilat decât celelalte. Între orele unsprezece şi trei în fiecare zi a săptămânii, se servea prânzul gratuit oricărui client care cumpăra minimum două băuturi.

Când Crawford întrebă bodyguardul dacă şeful era acolo, acesta vru să ştie ce treabă avea Crawford cu el. După ce-i servi insigna şi o privire tăioasă ca să-l motiveze, bodyguardul îi spuse că Smitty era în biroul lui, din spatele clădirii.

Crawford intră în club printr-o cortină de catifea maronie şi trecu pe lângă bufet, observând că aripile de pui păreau uscate şi feliile de pizza începuseră să se răsucească pe la margini. Totuşi, cei doi clienţi existenţi în club nu erau acolo pentru mâncare, ci mai degrabă ca să le privească pe cele două dansatoare, a căror reprezentaţie era de-a dreptul lamentabilă. Una dintre ele chiar căsca în timp ce se învârtea la bară.

Ajuns în capătul clubului, Crawford intră într-un hol slab luminat, îşi continuă drumul până în dreptul toaletelor şi intră pe o uşă pe care scria că accesul era permis exclusiv angajaţilor. Trecu pe lângă două camere

în care lăzile de băutură erau aranjate în stive până la nivelul brâului. Ușa unei cabine de artiști era deschisă, lăsând să se vadă o femeie într-un halat, așezată în fața unei oglinzi luminate, admirându-și imaginea în timp ce vorbea la telefonul mobil. În cele din urmă, Crawford ajunse la o ușă închisă pe care scria *Manager*.

De dincolo de ușă, îl auzi pe Smitty țipând:

– Uită-te la tine, zău așa! Cine dă bani să vadă un ochi vânăt?

Apoi, o voce de femeie:

– Când sunt pe scenă, crezi că se mai uită cineva la *ochii* mei?

– Cine a fost? Un client sau un iubit?

– Ce te interesează? Nu sunt proprietatea ta.

Crawford bătu o dată, apoi deschise ușa. Smitty stătea în spatele biroului, cu mâinile în șolduri. O tânără stătea tolănită în scaunul din fața lui, cu un aspect răvășit.

Smitty gemu în clipa în care Crawford intră în încăpere.

– Oh, perfect! Nemaipomenit! Exact ce-mi mai trebuia azi.

Se uită la fată cu o expresie de dezgust și-i făcu semn să plece.

– Ieși de-aici. Du-te și cumpără-ți niște machiaje ca să acoperi chestia aia. Dacă nu poți controla bărbații și ieșirile lor, n-ai ce căuta în branșa asta. Dacă se mai întâmplă, ai zburat de-aici.

– Oh, sunt sigură! zise fata, pe ton tărăgănat. Când o să-mi crească aripi.

Se îndreptă agale spre ușă, oprindu-se în dreptul lui Crawford. Obraznică, îi făcu cu ochiul învinețit.

– Tu cine ești, drăguțule?

– Un contrabandist.

– Pe bune?

– *Ieși!* urlă Smitty.

Ieși trântind ușa în urma ei. Smitty se prăbuși în scaun și-și trecu degetele prin părul soios.

– Afurisita știe că n-o s-o dau afară. Bărbații se dau în vânt după fundul ei.

Crawford se așeză pe scaunul pe care tânăra îl lăsase gol.

– Ce-am văzut eu prin blugii ăia arăta destul de bine.

– Are spectacol diseară la zece. Poți să-l vezi atunci în toată splendoarea lui. Bei ceva?

– Nu, mersi.

Smitty întinse mâna după sticla de gin de pe birou și își turnă o porție într-un pahar. Dădu băutura pe gât, apoi mârâi:

– Ei? Ce te-aduce? Nu-ți recomand aripioarele.

– Le-am văzut.

– Deci?

– Chuck Otterman.

Smitty înlemni în timp ce-și turna al doilea pahar. Apoi, cu grijă, așeză sticla la loc pe birou.

– Ah, văd că-l cunoști, spuse Crawford.

– N-am spus asta.

– Nici nu era nevoie.

După ce plecase de la tribunal, Crawford contactase biroul șerifului și solicitase toate informațiile existente despre Chuck Otterman. Un coleg îl sunase doar cinci minute mai târziu, cu datele de bază: data nașterii, CNP-ul, numărul permisului de conducere și așa mai departe. Otterman avea și permis de port-armă, dar nu la vedere. Adresa permanentă era în Houston, adresa temporară, o căsuță poștală din Prentiss.

– Trimite-mi totul prin e-mail.

– Ți-am trimis deja.

– Ce a făcut în ultimii treizeci de ani?

– A făcut doi ani de facultate, dar s-a retras fără să-și mai ia diploma. S-ar părea că în fiecare zi din viața adultă s-a ocupat numai de afaceri cu petrol și gaze. Probabil că nu are un birou prea sofisticat pentru că îi place munca pe teren. S-a tot mișcat, n-a rămas niciodată într-un loc mai mult de doi ani.

– Vreun indiciu care să ne explice de ce?

– Nimic la suprafață.

Era o curiozitate pe care Crawford își propusese să o verifice.

Totuşi, Otterman părea să nu fie implicat în nimic dubios. Fusese însurat o dată, pe la douăzeci şi ceva de ani, divorţase doi ani mai târziu, fără tam-tam, fără copii. Îşi plătea la timp pensia de întreţinere, era cu taxele la zi. Nu avea nici o datorie majoră. Nu fusese niciodată arestat.

Crawford îi mai puse câteva întrebări colegului de la birou. Deşi răspunsurile în sine nu trezeau suspiciuni, ceva lui tot nu-i mirosea a bine. Şi tocmai de aceea îl căutase pe Smitty, de la care putea primi informaţii pe care nu le găseai cu ajutorul computerului sau a motoarelor de căutare.

– Chuck Otterman. Ce ştii despre el, Smitty?

– Ştiu că ar trebui să-ţi faci o favoare. O *dată* în viaţă. Am văzut ştirile. Ieri, erai un erou. Azi?

Se strâmbă şi dădu din mână.

– N-aş prea zice. În afara judecătoarei. Ei, ea...

– Otterman.

– Crawford, de cât timp suntem noi prieteni?

– N-am fost niciodată prieteni. Din când în când, te plătesc pentru informaţii. Şi întotdeauna fac un duş lung după ce termin treaba cu tine.

Proprietarul clubului se lovi cu palma peste inimă.

– Asta doare. Chiar doare, să ştii.

Crawford îşi sprijini o gleznă pe genunchiul opus şi-şi puse degetele împreunate pe abdomen.

– Tânăra aia cu posteriorul atrăgător nu părea prea surprinsă că te vizitează un contrabandist în mijlocul zilei. În cinci minute te închid şi aduc nişte băieţi cu insigne să investigheze profitul pe care îl scoţi din vânzarea de băuturi alcoolice. Şi nu se mai întâmplă nimic diseară la zece.

Era o ameninţare validă. Afacerea lui Del Ray Smith nu era complet legală, nici măcar în cea mai mare parte legală. Crawford presupunea că ţinea cel puţin două rânduri de registre şi ştia cu siguranţă că Smitty făcea din plin afaceri la negru, cu alcool şi prostituate.

Începuse din adolescenţă cu tot felul de mărunţişuri şi ajunsese la infracţiuni majore înainte să termine

clasa a unsprezecea. După ce fusese eliberat din a doua ședere la Huntsville, hotărâse că trebuie să-și cizeleze numărul.

Strânsese suficienți bani cât să plătească prima rată pentru o bodegă din districtul Prentiss. De aici își crescuse afacerea, care includea acum cinci cluburi de noapte, cu dansatoare cărora le făcea mândru reclamă cu sloganul *Nud gol*. Se pare că nu înțelegea pleonasmul.

Amenințarea lui Crawford îl făcu pe Smitty să-și treacă din nou mâna prin păr.

- Nu am nimic de ascuns.

- Așa e. Ești transparent de corupt.

Cu cea mai nevinovată expresie, Smitty spuse:

- Corupt?

- Nu-ți plătești taxele, minți de-ngheață apele, ești total lipsit de morală. Știi și tu așa cum știu și eu că tot o să-mi spui, până la urmă. Așa că hai să nu mai lungim lucrurile, bine? Spune-mi ce știi despre Otterman.

- Am o idee mai bună. Dă-mi voie să-ți fac cinste cu un dans, apoi du-te acasă, du-te la pescuit, du-te la film, du-te să-ți vezi fata. Orice. Nu vrei să te pui cu Otterman.

- De ce nu?

- O să-ți dau mai mult decât un dans. Fătuca asta...

- Încep să-mi pierd răbdarea. Spune-mi, ce știi despre Otterman?

Smitty își ridică mâinile până la nivelul umerilor.

- Nimic.

- Smitty!

- Jur pe Dumnezeu! Sondorii lui sunt clienți buni. Clienți *foarte* buni. Nu vreau să-ți bagi nasul pe-aici și să-i sperii.

- Otterman e și el client?

- Nu.

Crawford se uită la el și nu spuse nimic.

- Bine, ocazional.

Crawford nu clipi.

- Frate! mârâi Smitty. Este un client *bun*, bine?

- Preferă un club sau altul?

– Tickled Pink.

– Cât de des vine acolo?

– De trei, patru ori pe săptămână.

– Vine să vadă o fată anume?

– Nu. Îți jur, adăugă el, văzând îndoiala din expresia lui Crawford. Foarte rar urmărește spectacolul. Stă într-un separeu și se întâlnește acolo cu diverse persoane.

– Ce persoane?

– Nu știu. Oameni.

Îi adresă lui Crawford o privire certăreață și se hotărî să-și toarne totuși al doilea pahar.

– Ce fel de oameni? Tineri, bătrâni, bărbați, femei? Sărăntoci? Bine îmbrăcați?

Smitty dădu ginul pe gât și trase un râgâit demn de o țeavă de eșapament.

– Bărbați. De tot felul.

– Și despre ce discută Otterman cu acești bărbați de tot felul?

– De unde dracu' să știu eu? Despre vreme!

Dar se făcu mic sub privirea pătrunzătoare a lui Crawford.

– Uite, nu mă amestec, ai înțeles? Și nu trag cu urechea. Otterman cumpără băutură de firmă și încă multă. Interesul meu în ceea ce-l privește se oprește aici.

– Bea mult?

– Nu. Cumpără pentru invitații lui. Nu l-am văzut niciodată altfel decât treaz și cu mintea brici.

– Bătăi?

Smitty ezită, apoi spuse că nu.

– Bătăi?

Proprietarul de club își dădu ochii peste cap, apoi, la o privire a lui Crawford, se dădu bătut.

– Nu l-am văzut niciodată direct implicat în vreuna, dar este... să zicem... respectat.

– Temut.

– N-am spus asta. Nu poți să mă citezi vreodată că aș fi spus asta.

– Dar nimeni nu se pune cu el.

– În nici un caz, nu mai mult de o dată. Trage singur concluziile.

Nu era o concluzie, dar se putea ghici că Otterman nu s-ar fi dat înapoi de la a izbi două țeste între ele sau de a pune pe cineva să facă asta pentru el.

– Are armă?

– Nu știu. Nu m-am uitat.

Probabil că Smitty mințea, dar Crawford îl lăsă în pace. Dacă Otterman avea permis, putea presupune că avea și armă.

– Altceva?

– Asta e tot. Lasă bacșiș douăzeci la sută, nu-mi face probleme și nu-i fac nici eu lui. Și așa vreau să rămână lucrurile. Așa că, dacă asta e tot...

În privi cu speranță pe Crawford.

– Cunoști vreun tip pe nume Jorge Rodriguez?

Smitty clătină din cap.

– Nu am prea mulți latino prin cluburile mele.

– De ce?

Smitty ridică un umăr.

– Poate că are vreo legătură cu Fecioara Maria.

– Fecioara Maria?

– Păi știi, hispanicii ăștia sunt foarte religioși.

Crawford nu încercă să urmărească linia asta.

– Vreau să știu cine sunt oamenii cu care se întâlnește Otterman.

Smitty scoase un sunet de indignare.

– Vrei să-mi spionez unul dintre cei mai buni clienți?

Teatrul lui ieftin nu-l impresionă câtuși de puțin pe Crawford. Îl văzuse și cu alte ocazii și știa că e doar de fațadă. Se ridică și se îndreptă spre ușă.

– La fel ca întotdeauna. Îmi trebuie informația ieri și te plătesc în funcție de cât e de bună.

– Nu sunt turnător.

– Smitty, pentru prețul corect ți-ai vinde și mama unei bande de vandali.

– Am vândut-o deja, strigă Smitty în urma lui Crawford. Dar mi-au adus-o înapoi.

capitolul 18

Era târziu după-amiaza când Crawford se întoarse la sediul poliției. Îl găsi pe Neal la birou. Când îl văzu, acesta spuse:

– Cam lung prânzul.

– Ce să-i faci, mănânc încet. Ai găsit ceva despre Otterman?

Neal îi relată informațiile de bază pe care Crawford le obținuse deja. Se așeză la biroul gol al lui Nugent și începu să se învârtă cu scaunul dintr-o parte în alta.

– Nu ți se pare ciudat că nu rămâne în nici un loc prea multă vreme?

– Nu în mod deosebit.

– Hmm. Ai verificat înregistrările video de pe camera de la intrare?

– A intrat în tribunal pe intrarea principală, un pic înainte de unu patruzeci. Avocata Alicia Owens a confirmat că aveau o întâlnire programată pentru unu patruzeci și cinci. El a ajuns cu cinci minute mai devreme. Ea a venit cu douăzeci de minute mai târziu. În timp ce discutau, au fost alertați în legătură cu evenimentele de la etajul patru și au fost evacuați odată cu toată lumea. Îi putem vedea cum au fost direcționați spre ieșirea din aripa de vest, de la parter.

– L-ai găsit pe polițistul care l-a lăsat să plece?

Neal îi spuse un nume, dar Crawford nu-l cunoștea.

– E băiat de treabă, dar e la început, zise Neal. Este de înțeles că Otterman l-a intimidat. Va fi sancționat de superiorii lui.

– Cât de dur?

– E în alt departament, nu e treaba mea.

Crawford ar fi vrut să-l ridice de cravată, să-l scuture bine și să-l întrebe care anume era treaba lui, dacă nu să-l găsească pe ucigașul lui Chet.

– Otterman a fost vreodată în vreo sală de judecată?

– Nu.

– Ca martor?

– Nici ca martor, nici ca jurat. Nici un fel de asociere, zise Neal. Am verificat. Am luat de două ori la mână

dosarele judecătorilor Waters și Spencer. Nu apare numele lui nici la firma unde a lucrat înainte judecătoarea Spencer. Nimic. Zero barat. Ți-am zis.

– Vrei să-l las în pace.

– Parcă mi-ai citit gândurile.

– Dacă vizita la morgă nu produce nici o reacție, o să-l las. Ai aflat ceva despre armă?

– Se pare că nu se mai trăsese cu ea. Doar că lipsește numărul de serie. Verificăm la magazinele locale achiziționările recente, dar ar fi putut fi cumpărată de oriunde.

– Salopeta de zugrav?

– Se vinde aproape în toate magazinele în care găsești un trafalet și o găleată de vopsea. Și se poate comanda și de pe mai multe site-uri online. Au fost livrate câteva mii în Texas în ultimele șase luni, și asta după ce am limitat căutarea în funcție de mărime, model și numărul lotului de producție. În același timp, putea să o cumpere în oricare din celelalte patruzeci și nouă de state și să o aducă aici.

– Mănușile?

– Aceeași poveste. Avem și noi o cutie întreagă în dulapul de acolo.

– La dispoziția oricărui polițist.

– Sau a oricărei asistente medicale, gospodine, a oricărui funcționar în industria alimentară sau cosmetică. Să vedem...

– Bine, am înțeles, zise Crawford, iritat. Masca?

– Nu la fel de larg distribuită ca și celelalte, dar ușor de găsit în magazinele care vând costume pentru petreceri și pe internet. Încă încercăm să le identificăm pe cele vândute în zona asta. Și, înainte să întrebi, în momentul ăsta sunt în desfășurare optzeci și ceva de interviuri cu persoane care erau în clădire în momentul atacului.

– Judecând după expresia de pe fața ta...

– Toți cei intervievați au o explicație logică și ușor de confirmat a motivului pentru care se aflau la tribunal și pot dovedi cu martori unde se aflau în momentul atacului.

– Mai sunt totuși mulți oameni care nu au fost interogați încă.

– Așa e, dar, până acum, nu a apărut nimic nici măcar puțin suspect. Nici o legătură cu judecătoarea Spencer, cu excepția unei femei. Judecătoarea Spencer i-a acordat divorțul acum șase luni. Nu avea copii. Soluția a fost mulțumitoare pentru ambele părți. Fostul soț s-a mutat în Seattle. Luni după-amiază era la serviciu, la o fabrică de pește. Femeia se afla în tribunal pentru că fusese citată ca jurat.

– Oamenii mai și mint, Neal.

– Dar mai spun și adevărul. Femeia avea încă citația.

– Nimic nou despre Rodriguez?

– Nimeni nu-i simte lipsa. Cel puțin nu a venit nimeni să revendice cadavrul.

– Doctorul Anderson a confirmat că nu există nici o vânătaie la genunchi?

– Nici o vânătaie.

– Ți-am zis.

– Dar nimeni nu poate confirma povestea ta că într-adevăr l-ai lovit pe atacator.

Se aplecă în față, sprijinindu-și mâinile pe birou.

– În continuare, *tu* rămâi singura persoană cu un motiv.

Pe cel mai liniar ton cu putință, Crawford zise:

– Nu mă potrivesc cu descrierea atacatorului. Și am un alibi.

Neal continua să îl privească adânc în ochi în momentul în care telefonul lui Crawford vibră la centură. Citi numele apelantului și răspunse.

– Bună, Grace.

– Nu ești singur, zise Holly.

– Eu și Neal Lester tocmai discutam despre caz.

– Ești în clădire?

– Da. Ce se petrece? Georgia e bine?

– Trebuie să te văd.

– Bine.

– În particular.

Simți cum i se strânge inima.

– Se rezolvă. Când și unde?

– Sunt la birou, dar așteaptă până pleacă toată lumea înainte să vii.

– S-a făcut. O să fiu acolo.

Închise telefonul și-i spuse lui Neal:

– Grace m-a invitat mâine la prânz.

– Una dintre polițiste s-a oferit să se ducă să ia ceva de mâncare și s-a întors cu aproximativ șapte kilograme de carne la grătar, plus tot atâtea porții de garnitură.

Numai la gândul muntelui de mâncare, Holly simțea că i se face rău.

– Începeți fără mine, îi spuse lui Marilyn, care o sunase deja în mai multe rânduri, ca s-o întrebe când ajunge acasă. Vin și eu imediat ce scap de la birou.

– Așa ai spus acum o oră.

– Am multe rămase din urmă. A fost o după-amiază plină.

– Nici Greg Sanders nu s-a plictisit în după-amiaza asta. A apărut la știrile de la ora șase.

– La fel și eu.

– Da, dar în cazul tău a fost doar o retransmisie a conferinței de presă. Nimic nou. Ne trebuie ceva proaspăt.

Într-un impuls de inspirație, spuse:

– Aduc mâncarea la birou. Discutăm în timp ce mâncăm.

– În nici un caz! zise Holly. Doamna Briggs m-a lăsat cu un maldăr de documente pe care trebuie să le semnez. În plus, câte pahare de vodcă ai băut?

– Cine le numără?

O bătaie înceată se auzi în ușa lui Holly.

– A venit ultima programare, Marilyn. Trebuie să închid. Să nu îndrăznești să te sui la volan!

Închise în clipa în care Crawford intra pe ușă, închizând-o în urma lui. Deși fusese proaspăt bărbierit când apăruse în sala ei de judecată, cu trei zile în urmă, acum avea o barbă țepoasă. Sacoul îi era mototolit, nodul de la cravată larg și strâmb, iar părul blond-închis îi era răvășit în toate direcțiile.

Arăta minunat. Îi venea să se repeadă la el şi să-l strângă în braţe.

– Bună.

– Bună.

Îi urmări privirea până la telefonul mobil pe care încă îl ţinea în mână.

– Marilyn.

– Care ocupă o poziţie fruntaşă pe lista mea.

– Pentru că a organizat conferinţa de presă? Nu aş fi fost niciodată de acord dacă nu aş fi considerat că este important să vorbesc în apărarea ta.

– Ai mai spus. Ţi-ai asumat un risc care nu era necesar.

– Ai mai spus. Nu trebuie să o luăm de la capăt.

Îşi trase nodul cravatei la locul lui şi-şi îndreptă spatele. După câteva momente de tăcere apăsătoare, spuse:

– Unde e Dennis?

– Acasă, îmi imaginez.

– Acasă la tine?

– Acasă la el.

– Ha. Scurtă vizită.

– A venit doar să vadă cu ochii lui că sunt bine.

Crawford scoase un mârâit dispreţuitor.

– Eşti la un pas să fii împuşcată şi el vine într-un suflet, mort de grijă, trei zile mai târziu.

Holly zâmbi.

– Ţi-ai exprimat destul de clar părerea despre el.

– Când anume?

– Când ai plecat ca din puşcă, fără să adresezi vreun cuvânt nimănui.

Crawford păru furios, apoi îndurerat, apoi din nou furios.

– A dat buzna şi s-a purtat ca şi cum ai fi fost proprietatea lui.

– M-a luat în braţe.

– Te-a îmbrăţişat.

– Care e diferenţa?

– Diferenţa o face locul în care şi-a pus mâinile.

– Noi doi am fost mult timp împreună. Suntem familiari.

– Este familiar, rezonabil şi rafinat. Iar eu am mentalitatea unui urangutan din epoca de piatră. Când şi-a pus mâinile pe tine, am vrut să-l strâng de gât. Nu vreau să te atingă alte mâini decât ale mele.

– Nu ai dreptul să-mi ceri asta.

Crawford miji privirea.

– Ba, într-un fel, am.

Începu să se îndrepte spre ea şi, cu fiecare pas pe care el îl făcea înainte, ea se dădea un pas înapoi, până când se lovi de birou.

– Povestea aia căţuşi de puţin rafinată de pe canapeaua ta îmi dă dreptul ăsta.

Vocea lui groasă şi adâncă şi cuvintele în sine îi făcură inima lui Holly să bată mai repede. Şi, deşi ştia că trebuia să oprească lucrurile aici, nu se simţea în stare să o facă.

Stătea acum cu mâinile sprijinite de birou, de-o parte şi de alta a ei, apăsând-o cu pieptul lui, emanând o forţă brută, aspră, masculină, care o dădea peste cap.

– Planul ăsta să „anulăm" totul, zise el, cum merge pentru tine?

– Nu prea bine.

Îşi puse podul palmelor pe oasele şoldurilor ei şi-i cuprinse posteriorul cu degetele.

– La fel şi în cazul meu.

Cu voce răguşită, Holly spuse:

– Îmi pare rău că s-au complicat lucrurile.

Ochii lui priviră într-ai ei.

– Îţi aminteşti aşa cum îmi amintesc eu?

– Tu cum îţi aminteşti?

– Ca să-ţi spun, ar trebui să intru în detalii precise.

– Detalii ruşinoase?

– Dintre cele mai ruşinoase.

Se aplecă şi îi şopti în ureche:

– Vrei să-ţi spun?

Holly închise o clipă ochii.

– Crawford.

– Scuze. Ştiu. Nu e locul, nu e momentul, nu este nimic.

Scoase un oftat de frustrare, își luă mâinile de pe ea și se dădu înapoi.

– Nici măcar nu putem discuta despre asta. Dar cel puțin te-am făcut să-mi spui pe numele mic.

Holly se dezlipi de birou ca să înlăture tentația de a-l trage înapoi spre ea.

– Aseară mi-ai spus la revedere.

– Și am vorbit serios. Aseară.

– Este decizia corectă, Crawford.

– Este singura decizie. Pentru amândoi. Doar că...

O privi în ochi, oftă și mormăi o înjurătură.

– Doar că, dacă aș fi știut că o să fie o singură dată, aș fi luat-o mai încet.

Lăsă capul în jos și simți că și el întorsese capul.

În cele din urmă, își drese vocea.

– Avem ceva de discutat. Numele Otterman îți este cunoscut?

– Chuck?

Crawford trase capul în spate, surprins.

– *Chuck?* Îl cunoști?

– Desigur.

– De ce „desigur"? Ai avut vreo problemă cu el?

– Câtuși de puțin. Ba chiar dimpotrivă. Mă susține. Este unul dintre contribuitorii la campania mea.

Crawford o privi uluit, apoi râse, apoi își trecu mâna peste față.

– Oh, minunat! O să-l facă fericit pe Neal.

– De ce?

– Nu contează. O glumă între noi.

Își lăsă mâinile să cadă pe lângă el, într-o atitudine de resemnare.

– De ce ai vrut să mă vezi?

– Stai jos.

Îi arătă scaunul din fața biroului ei.

O privi mijind ochii.

– Nu. Ceva-mi spune că vreau să stau în picioare.

– E de rău.

– N-am mai auzit nimic de bine în ultima vreme. Spune!

Lovitura nu putea fi atenuată. Nici măcar nu încercă.

– Joe Gilroy a cerut un ordin temporar de restricție împotriva ta.

Preț de câteva clipe, o privi ca și cum i-ar fi vorbit într-o limbă străină, apoi își lăsă capul într-o parte, ca și cum nu putea înțelege. În cele din urmă, când în sfârșit pricepu ce-i spusese, trăsăturile feței i se încordară de furie. Șuieră printre dinți;

– Nenorocitul dracului!

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

Holly, anticipându-i reacția, i-o luă înainte, așezându-se între el și ușă și apăsându-și mâinile pe pieptul lui.

– Crawford, gândește-te! Dacă pleci nervos de aici și te duci să-l confrunți, o să faci exact ce vrea el să faci. O să cheme poliția și incidentul va fi consemnat drept confruntare domestică.

– Încă o pagină în *dosarul* meu. În nenorocitul ăla de dosar!

– Exact! Ar însemna să-i faci jocul, să-i întinzi victoria pe tavă. Asta vrei?

– Nu. Vreau să-l omor.

Îi aruncă o privire care-l făcu să-și regrete cuvintele, apoi să înjure. Întorcându-se brusc cu spatele la ea, începu să se învârtă prin birou asemenea unui leu într-o cușcă. Ridică greutatea de cristal care-i ținea în loc hârtiile pe birou și o cântări în palmă. Preț de-o clipă, se temu că o s-o arunce pe fereastră.

– Frumos birou.

Își dădu capul pe spate ca să se uite la candelabrul din mijlocul tavanului.

– Aici decizi tu cine e bun și cine e rău? Aici hotărăști viitorul oamenilor?

– Nu face asta.

Plini de dispreț, ochii lui se întoarseră spre ea:

– De ce nu?

– Pentru că refuz să te las să-ți descarci furia pe mine când nu pe mine ești furios. În plus, nu voi lua nici

o hotărâre în ceea ce te privește. M-am autosuspendat de la judecarea cazului de custodie.

Ceva mai potolit, Crawford puse greutatea înapoi pe birou, fără prea mare grijă.

– De când?

– Am dictat cererea la prima oră azi-dimineață, înainte de conferința de presă. Doamna Briggs o bătuse la calculator și era gata de semnat înainte să plec să iau prânzul. I-a înmânat-o personal judecătorului Mason. El este judecătorul administrativ pentru districtul ăsta.

Crawford își relaxă umerii, dar începu din nou să se învârtă de colo-colo.

Holly continuă:

– I-am spus domnului Gilroy că solicitarea lui va trebui semnată de alt judecător, dar l-am întrebat de ce consideră că este necesar un ordin de restricție. Mi-a povestit despre vizita neanunțată pe care i-ai făcut-o aseară.

– Nu a trebuit niciodată să-mi anunț vizitele până acum. O făceam întotdeauna doar din politețe. Și uite la ce mi-au folosit bunele maniere.

– Susține că l-ai amenințat că „o să-i pară rău".

– Așa este, și chiar o să-i pară rău dacă o ține așa.

– Nu a existat nici un fel de contact fizic aseară?

– Dacă a spus că a existat, aseară sau în oricare altă ocazie, a mințit.

– Nu, a recunoscut că nu l-ai atins. Caz în care l-am sfătuit să se răzgândească cu privire la ordinul de restricție.

– Dar se pare că nu ți-a urmat sfatul.

– A...

Era partea de care se temuse cel mai mult.

– Susține că ești o amenințare pentru Georgia.

Crawford se opri în loc și se uită la ea, în mod evident rămas mut de uimire.

– Nu într-un sens abuziv, zise ea. Se teme să nu o iei.

– Să o răpesc?

– Da, acesta a fost cuvântul pe care l-a folosit.

Crawford pufni într-un râs amar.

– Dacă aş fi avut cea mai mică intenţie să fac aşa ceva, aş fi făcut-o deja demult.

– I-am spus şi eu. Dar a argumentat că evenimentele de luni ar putea avea un impact asupra ta, din punct de vedere profesional. Felul greşit în care ai abordat situaţia şi urmările acţiunilor tale te-ar putea costa cariera.

– Felul *greşit* în care am abordat situaţia?

– El a spus asta, Crawford, nu eu.

– În afară de Neal, nu mi-a spus-o nici o altă persoană oficială. Nici măcar nu am tras.

– Am observat asta. Totuşi, după părerea domnului Gilroy, este posibil ca acţiunile tale să fie subiectul unei anchete interne, şi de data asta, a spus el, agenţia ta – sau orice altă agenţie – n-o să se mai lase la fel de moale cum s-a întâmplat după Halcon. Dacă ai fi concediat sau silit să-ţi dai demisia, nu ai avea nimic de pierdut dacă ai lua-o pe Georgia şi ai dispărea cu ea.

– În afară de faptul că aş deveni un infractor căutat de lege. Mereu pe fugă. Chiar dacă aş alege aşa ceva pentru mine, Joe chiar crede că i-aş putea face asta Georgiei?

– Nu ştiu ce crede Joe, Crawford. Dar i-am spus că *eu* cred că se înşală amarnic. Din păcate, n-am reuşit să-l fac să se răzgândească, nici măcar să ezite. A plecat din biroul meu ca să caute alt judecător.

Crawford îşi frecă gura cu mâna.

– Ce fel de repercusiuni vor fi pentru tine?

– Pentru că m-am autosuspendat?

– Pentru că m-ai avertizat în legătură cu ordinul de restricţie.

– Dacă Joe Gilroy află că am făcut asta, poate înainta o plângere împotriva mea.

– Pentru Dumnezeu, Holly! Nu vreau să te mânjeşti şi tu cu noroiul meu.

– Iar eu nu vreau să fii provocat să intri într-o altercaţie cu socrul tău.

Crawford privi spre uşă.

– Dacă nu m-ai fi oprit, aş fi fost acum la el.

– Exact de asta m-am temut şi tocmai de-asta te-am prevenit. Ce-i drept, a fost o violare de etică, dar

nu am putut să te las să-ţi distrugi complet şansele de a-ţi lua fiica înapoi.

– Cât de profund te afectează pe tine? Ce motive ai dat pentru autosuspendare?

– Nu se cere un motiv. Un judecător are dreptul să spună pur şi simplu că nu poate prezida într-un anume caz. Atâta tot. Totuşi, am explicat în scrisoarea către judecătorul Mason şi către guvernator...

– Guvernator?

– Mi s-a părut că e important să ştie. L-am sunat la birou, dar este plecat în alt stat, la o conferinţă, aşa că i-am trimis un e-mail în care i-am explicat situaţia şi i-am ataşat o copie după scrisoarea către judecătorul Mason.

– Ai adresa de mail a guvernatorului?

Făcu un gest ca şi cum n-ar fi fost mare lucru.

– I-am explicat în scrisoare că îmi este imposibil să rămân obiectivă, ţinând cont de faptul că mi-ai salvat viaţa şi că acum, vrând nevrând, suntem implicaţi împreună în investigaţia în desfăşurare. Ceea ce este foarte adevărat.

– Deşi nu e tot adevărul, zise el încet.

– Deşi nu e tot adevărul, repetă ea, în şoaptă. Adevărul este că am încălcat regulile. Chiar dacă nu mai ştie nimeni altcineva, ştiu eu.

Se priviră în ochi preţ de câteva clipe, apoi Crawford se întoarse cu spatele la ea şi se duse lângă bibliotecă. Îşi puse ambele mâini pe raftul de sus şi se sprijini de acesta, lăsându-şi capul să-i cadă între umeri. Rămase aşa preţ de un minut întreg. Holly presupunea că încerca să înţeleagă pe deplin implicaţiile acestor schimbări de situaţie.

În cele din urmă, vorbind spre podea, spuse:

– Ordin temporar de restricţie. Cu alte cuvinte, sunt o ameninţare iminentă.

– Ar trebui să discuţi cu avocatul tău despre asta.

O privi peste umăr.

– Discut cu tine.

Cu o oarecare reţinere, Holly dădu din cap.

– Ordinul de restricţie intră în funcţiune din clipa în care îţi este servit.

– Apoi trebuie să mă duc în tribunal şi să mă apăr de acuzaţiile de rahat ale lui Joe.

Aşa era, altfel ordinul de restricţie intra în vigoare automat şi putea rămâne valid ani de zile. Firește, ştia şi el asta, aşa că nu-i mai spuse nimic.

– Cât mai este până la audierea pentru ordinul de restricţie? Cât durează de obicei? Două, trei săptămâni?

– Uneori mai puţin, alteori mai mult.

– Iar tribunalul din Prentiss este, momentan, privat de una din sălile de judecată, zise el încet. De acum şi până în momentul audierii, oricând va fi acesta, ordinul temporar de restricţie rămâne valid.

– Nu ştim sigur că un alt judecător i-l va acorda.

– Dar şansele sunt...?

– Nu în favoarea ta, mă tem. Deşi nu a existat vreun abuz fizic, socrul tău te acuză de hărţuire şi de ameninţări cu violenţa. Când este în joc siguranţa unui copil...

– Judecătorul o să-l semneze.

Întorcându-se spre ea, adăugă:

– Şi va avea grijă să-mi fie servit fără întârziere.

– Sincer, mă gândeam că poate deja l-ai primit şi că nu încalc prea mult etica profesională că îţi spun.

Făcu un pas spre el.

– Crawford, ştii că trebuie să respecţi ordinul. Te implor. Dacă îl încalci, consecinţele vor fi severe.

– Ştiu care sunt consecinţele. Aş putea ajunge la închisoare. La dracu', am băgat chiar eu oameni după gratii pentru încălcarea unui ordin de restricţie.

– În afară de asta, o hotărâre în favoarea soţilor Gilroy cu privire la custodia Georgiei ar fi aproape garantată în acest caz. Şi, fiindcă ai încălcat legea, ai putea fi ţinut departe de Georgia timp de ani de zile. Aşa că, te rog, promite-mi că o să respecţi condiţiile.

– Cât de rele sunt?

– Până la audiere, nu te poţi apropia la mai puţin de o sută de metri de Georgia, de soţii Gilroy sau de proprietatea lor. Nu trebuie să ai nici un fel de contact cu ei. Nici măcar telefonic. Orice încercare în acest sens va fi considerată o violare a ordinului.

– Iisuse!

– Îmi pare rău. Știu că ți-e greu să auzi asta, să fii privit ca un individ certat cu legea, dar...

– La dracu' cu toate astea! pufni el. Joe, tribunalul... n-au decât să-mi spună cum vor. Dar *Georgia?* Ea ce-o să creadă când o să dispar brusc din viața ei? O să creadă că tăticul ei a abandonat-o.

Pieptul îi sălta de emoție.

– Fie că mă crezi sau nu, fie că socrilor mei le place sau nu, fetița mea mă iubește. Ultimul lucru despre care am vorbit a fost surpriza care o așteaptă la mine acasă. Și acum? Dumnezeule!

Tăie furios aerul cu pumnul.

– N-o să i-o iert niciodată lui Joe.

Trecând pe lângă ea, se îndreptă spre ușă.

– Trebuie să plec.

– Unde te duci? Ce o să faci?

– Nu știu. Poate c-o să mă îmbăt.

Cuprinsă de panică, îl apucă de mâneca hainei și-l ținu, deși încerca să scape de ea.

– Nu te las să pleci în starea asta de spirit.

– Ar fi mai bine să-mi dai drumul, Holly. Când sunt așa, am tendința să răbufnesc.

– Dacă răbufnești, o s-o pierzi pe Georgia pentru totdeauna.

Se smulse din strânsoarea ei.

– E chiar amuzant, ținând cont că vine din partea ta, mârâi el. Aș fi avut-o pe Georgia în momentul ăsta, dacă mi-ai fi dat-o pur și simplu, în loc să pierzi vremea enumerându-mi greșelile din trecut. „Poftim, domnule Hunt, luați-vă fata. Vă urez o viață frumoasă!" Pa și pusi! Se termina totul. Dar nu! Tu trebuia să ții un discurs de judecătoare.

Holly se dădu înapoi. Știa că erau cuvinte spuse la furie, într-un moment de maximă frustrare, dar asta nu însemna că dureau mai puțin. Sau că nu erau adevărate. Rămaseră așa, cu vorbele grele plutind între ei, adâncind prăpastia pe care circumstanțele deja o creaseră.

Crawford se mișcă primul. Cu gesturi bruște, apăsă pe clanță, dădu ușa de perete și ieși din birou.

*

– Au fost împreună în seara asta. Singuri.

– Cine?

Pat Conner salută cu o înclinare a capului un alt ofițer de poliție care trecea pe lângă el, cu o sacoșă de la Whataburger. Când polițistul nu-l mai putea auzi, șopti în telefon:

– Judecătoarea și Crawford Hunt. Au stat în biroul ei, cu ușa închisă, timp de mai bine de jumătate de oră. Și tipul a ieșit de acolo de parcă ar fi vrut să i-o tragă cuiva – la propriu sau la figurat. Nu știu în ce ordine.

Lui Pat i se părea că este de-a dreptul spiritual, dar nu primi nici cea mai mică reacție din partea interlocutorului său.

– Când s-a întâmplat asta?

– Chiar acum. A coborât pe scări. Repede. Aproape în fugă. A ieșit din clădire. M-am luat după el și l-am văzut când a plecat cu mașina.

– Unde e judecătoarea?

– Încă în birou.

– E posibil să fi discutat despre investigație.

– Singuri? Neal Lester este aici. La fel și Nugent. De ce nu i-au chemat și pe ei? Și mai e ceva.

– Ei?

– Azi-dimineață, după conferința de presă, a tras-o după el și au vorbit ceva în șoaptă.

Pat povesti tot ce văzuse și tot ce auzise, lăsând la o parte faptul că aproape că făcuse pe el în momentul în care Crawford Hunt i se adresase lui personal.

– Mi-a spus să nu las pe nimeni să-i întrerupă. Dar Neal Lester a apărut cu iubitul judecătoarei și au trebuit să se oprească.

Trecură câteva secunde, apoi Pat fu întrebat:

– A observat că l-ai văzut?

– În seara asta? Da, în momentul în care a ieșit din biroul judecătoarei. Ni s-au intersectat privirile. A dat din cap, ca și cum m-ar fi salutat. Dar nu a spus nimic.

Pat așteptă și, când nu i se mai spuse nimic, întrebă:

– Ce vrei să mai fac acum?

– Ai grijă ca Neal Lester să afle de întrevederea lor. Menționează-i în treacăt. Ca și cum n-ar fi mare lucru. Dar ai grijă să-i spui că Hunt era nervos când a plecat.

– Nu știu ce să zic, se văicări Pat. Nu vreau să-mi întind prea mult gâtul în povestea asta.

Râsul bărbatului era de-a dreptul sinistru:

– E prea târziu ca să-ți faci griji pentru așa ceva.

capitolul 19

Crawford nu ținea băutură în casă. După moartea lui Beth, începuse să bea ca să mai uite de durere. Nu avusese efect, așa că băuse tot mai mult. Amenda pentru conducere sub influența alcoolului fusese un semnal de deșteptare. Își dăduse seama cât de aproape era să ajungă la fel ca și Conrad și nu avea de gând să permită asta. El nu era Conrad, din nici un punct de vedere. Acum, în rarele ocazii când se întâmpla să bea, se limita la un singur pahar și întotdeauna ieșea în oraș.

Stătea acum la barul unui local popular, sorbind încet din paharul de bourbon, ignorând zarva din jurul lui – șase televizoare pe care se urmărea același meci de baseball, țăcănitul bilelor de biliard, zumzetul conversațiilor, lamentarea tărăgănată a unui cântec country, transmis prin boxe.

Dacă nu ar fi avut telefonul setat pe vibrații, ar fi ratat apelul. Se uită să vadă cine-l sună și ezită, dar numai o jumătate de secundă, înainte să se hotărască să răspundă. Păstrând un ton liniar, zise:

– Hei, Neal. Ce este?

– Nenorocitule!

– Poftim?

– Tu ai fost, nu-i așa?

– S-a întâmplat ceva? Pari foarte nervos.

– Tu i-ai dat numele în presă, nu-i așa? *Nu-i așa?*

– Numele cui?

– L-au dat la știrile de la ora zece. Mă uitam la televizor. „Un personaj de notorietate suspect în cazul atacului de la tribunal. Chuck Otterman."

Crawford nu-şi putu abţine un zâmbet auzind agitaţia lui Neal. Îi făcu semn barmanului să dea un televizor pe unul din posturile din Tyler. Pe ecran apăru un reporter, live în faţa Tribunalului din Prentiss. Sonorul era oprit, dar Crawford putea să ghicească ce spunea, pentru că individul recita practic pe dinafară propriile lui cuvinte.

Apatia lui Neal şi temenelele pe care nu înceta să le facă în faţa lui Otterman îl convinseseră pe Crawford că era cazul să zgâlţâie puţin lucrurile. Un post din Houston ar fi avut o audienţă de zece ori mai mare, dar Tyler era pe aproape, iar audienţa în acest caz era mai locală. Aşadar interesul pentru ce se întâmpla în Prentiss era mai mare. Utilizând cartela preplătită pe care o ţinea întotdeauna la îndemână, în torpedoul SUV-ului, dăduse un telefon anonim la linia fierbinte a postului de ştiri şi ceruse să discute cu un reporter.

Fără să spună vreun neadevăr, Crawford îi relatase că Otterman se prezentase la sediul poliţiei şi recunoscuse că părăsise locul faptei şi că „echipa de investigaţii" îi solicitase apoi să vadă cadavrului bănuit în mod eronat că ar fi fost al atacatorului. Nu răspunsese la nici una dintre întrebările pe care i le pusese reporterul, care începuse deja să gâfâie de agitaţie. Fusese evaziv în mod intenţionat şi lăsase impresia falsă că era nervos în legătură cu faptul că divulga această informaţie. Sperase să aţâţe astfel apetitul reporterului şi să îl motiveze să sape mai adânc. În mod evident, tactica dăduse rezultate.

Neal îi dădea mai departe:

- Tu ai fost „sursa anonimă", nu-i aşa? Tu le-ai spus. Sunt convins!

- Nu ar difuza o informaţie anonimă fără să o fi verificat.

- Reporterul m-a sunat pentru confirmare cu două minute înainte să intre în emisie. *Două minute!*

- Atunci de ce urli la mine, dacă tu i-ai confirmat că Otterman e implicat?

- Tot ce am confirmat a fost că şi-a făcut...

- Datoria civică. Sigur, este un cetăţean model.

- Chiar este.

– Atunci, nu are pentru ce să-şi facă griji, nu?

– El nu, dar tu ai. O să mă asigur că plăteşti pentru asta. O să-ţi lipesc fundul de gardul meu din faţă!

– Ai întrebat-o pe doamna dacă e de acord?

– Cum o să-i explic asta domnului Otterman?

– Zău aşa, Neal, chiar nu ştiu. Dar ai, ăă, zece ore şi patruzeci şi opt, nu, patruzeci şi nouă de minute ca să găseşti ceva. Nu a spus că-l aranjează ora nouă, mâine-dimineaţă?

– Du-te dracului!

– Ne vedem la morgă.

Crawford închise, mulţumit că reuşise să-l enerveze pe Neal şi cu speranţa că tulburase cât de cât sângele rece al lui Otterman. Dar era o victorie minoră care nu-l bucura prea mult. Aproape sigur că Neal, în loc să fie impulsionat să abordeze investigaţia într-un mod mai agresiv, avea să se încăpăţâneze să fie cu atât mai conservator.

Şi probabil că Otterman era un cetăţean foarte onorabil, aşa cum îl considera Neal. Crawford nu putea spune cu exactitate de ce individul îl sâcâia, dar prima lui reacţie fusese una de antipatie şi neîncredere la adresa lui Otterman. Iar instinctul lui cu privire la oameni îl servise întotdeauna mult prea bine ca să înceapă să se îndoiască de el acum. Avea să rămână suspicios, până când primea dovada că se înşela în privinţa lui Otterman.

Înainte să concluzioneze că era cu desăvârşire nevinovat, aşa cum Neal îl considera deja, Crawford voia să-i vadă reacţia lui Otterman în clipa în care se uita la cadavrul lui Rodriguez şi să afle ce avea să-i spună Smitty despre întâlnirile lui dubioase, presupunând că afurisitul îi spunea ceva.

Lăsă paharul pe jumătate plin pe tejgheaua barului. În loc să-l înveselească, îl făcea să se simtă şi mai deprimat.

În comparaţie cu aerul condiţionat din bar, atmosfera de afară era sufocantă. Începuse deja să transpire când urcă la volanul SUV-ului. Dădea vina pe căldură pentru apatia care-l cuprinsese – nu pe expresia rănită

de pe chipul lui Holly în clipa în care o lăsase cu vorbele acuzatoare vibrând între ei.

Mai întâi îi vorbise ca un amorezat ca, peste doar câteva minute, să o atace cu acuzații usturătoare. Dacă nu-și dăduse seama de mai înainte, acum o știa - Crawford nu era un tip rafinat.

Simțindu-se epuizat și cu moralul la pământ, intră în casă pe ușa din spate, își puse sacoul pe spătarul unui scaun din bucătărie, își scoase cravata de la gât și, fără să se mai obosească să-și deschidă nasturii, trase cămașa peste cap în timp ce străbătea holul, îndreptându-se spre dormitor.

Când trecu însă pe lângă ușa deschisă a camerei Georgiei, se dădu doi pași în spate.

Apoi rămase înlemnit, cu mintea făcând eforturi să priceapă ceea ce vedeau ochii. Orbește, căută întrerupătorul de pe perete și aprinse lumina.

Dormitorul fusese devastat, dat peste cap, distrus. Oglinda rotativă fusese spartă în milioane de cioburi, cărțile cu poze fuseseră făcute bucăți, animalele de pluș zăceau dezmembrate și decapitate. Așternuturile de satin de pe pat fuseseră sfâșiate. Pereții roz erau împroșcați cu vopsea roșie, amintind în mod pervers de pete de sânge.

Imaginea îi creă o senzație de rău fizic. Se forță să înghită nodul din gât care-l sufoca.

Cercetă repede celelalte camere, dar nimic altceva nu fusese atins, iar asta îl deranja parcă și mai tare. Cel care făcuse asta îl cunoștea bine, știa ce prețuia cel mai mult, știuse să lovească acolo unde-l durea mai tare, știuse cum să bage groaza-n el.

„Orice încercare de a lua legătura cu ei va fi considerată o violare a ordinului de restricție", își aminti Crawford cuvintele lui Holly. Dar ordinul nu-i fusese încă înmânat așa că-și zise repede în minte un „Ducă-se dracului!" și sună acasă la familia Gilroy.

Răspunse Grace.

- Eu sunt, spuse el. Georgia e bine?

- Crawford. Ăă...

- *Este bine?*

– Da, sigur. Doarme de câteva ore.

– Du-te și uită-te la ea.

– Crawford...

– Du-te!

Înfrânându-și nerăbdarea, adăugă:

– Te rog, Grace.

Cincisprezece secunde mai târziu, femeia se întoarse.

– E în patul ei, doarme dusă.

În sfârșit, reuși să tragă adânc aer în piept.

– Alarma voastră e în funcțiune?

– Îl știi pe Joe.

– Țineți-o așa. Chiar și în timpul zilei.

– Despre ce e vorba? S-a întâmplat ceva?

O explicație n-ar fi făcut decât să confirme teoria lui cum că un copil ar fi fost în pericol lângă Crawford.

– O temere de tătic, zise el, forțându-se să râdă ușor. Un moment de panică. Știi cum e. Scuză-mă că te-am deranjat. Noapte bună.

Închise telefonul și, în acel moment, auzi un zgomot afară. Repede, dar fără zgomot, străbătu holul spre camera de zi. Scoțându-și pistolul din tocul de la spate, privi pe furiș pe fereastra din față și văzu o siluetă apropiindu-se de verandă.

Crawford aprinse lumina și, în aceeași clipă, deschise brusc ușa.

Bărbatul se opri și-și duse mâna la ochi, orbit de lumina ce se aprinsese brusc. Îl privi pe Crawford, clipind des.

– Hei, Crawford.

Era un agent de livrare a documentelor oficiale, pe care Crawford îl folosise chiar el, în repetate rânduri.

– Știu că e târziu, dar am venit și mai devreme și nu erai acasă.

Cu evidentă stânjeneală, scoase un plic din buzunarul de la piept al sacoului și i-l întinse lui Crawford. Când acesta îl luă, îi spuse:

– Îmi pare rău.

Crawford nu-i mulțumi, dar clătină din cap, în semn că nu avea pentru ce să-și ceară scuze. Își făcea doar datoria.

Bărbatul își atinse sprânceana în semn de salut, apoi se întoarse la mașina pe care o parcase pe alee.

Crawford închise ușa. Fiindcă era considerat o amenințare imediată la adresa Georgiei, i se servise un ordin de restricție. Privi în direcția dormitorului ei devastat.

Ironia nu era deloc subtilă.

În clipa în care spatele îi atinse canapeaua, îi dădu halatul la o parte, îi ridică tricoul și-și strecură degetele în betelia îngustă a chiloților ei. În doar câteva secunde, erau scoși și aruncați pe podea.

Îi trase cămașa din pantaloni și îi prinse catarama. Având mai multă experiență la treaba asta, el îi dădu la o parte mâinile neîndemânatice și-și desfăcu în grabă nasturii de la șliț. Împreună, îi coborâseră blugii și lenjeria până sub fund. Câteva clipe mai târziu, era înăuntrul ei. Complet și tare. Înfipt.

Timp de cinci secunde – zece? – nici unul dintre ei nu se mișcă, nici măcar ca să respire, poate pentru că nu le venea să creadă că ajunseseră în acest punct fără întoarcere fără să se sărute, fără o mângâiere de preludiu.

Apoi se poziționă deasupra ei, sprijinindu-și o mână pe o pernuță, iar cealaltă pe brațul canapelei din spatele capului ei și începu să se miște în față și-n spate. Unghiul fiecărei împunsături era perfect, senzația electrizantă. Totuși, flămândă de mai mult, Holly apăsă cu călcâiele în canapea și-și ridică șoldurile ca să vină în întâmpinarea mișcărilor lui.

Într-un timp șocant de scurt, îi strângea cămașa în pumni, apoi mâinile i se ridicară pe umerii lui unde rămaseră, cu degetele săpându-i adânc în mușchi. Își arcui spatele într-o implorare tăcută pentru încă o mângâiere, încă o atingere, încă una... Și gata.

În clipa în care o simți încordându-se, se lăsă și el pradă propriului orgasm. Fu atât de intens încât simți că brațele nu-l mai susținură. Se lăsă greu peste ea, pulsând înăuntrul ei, cu respirația fierbinte și umedă pe gâtul ei în timp ce gemea: „Dumnezeule!"

*

Ecoul vocii răguşite a lui Crawford o smulse pe Holly din visul ei, care repetase cu o acurateţe izbitoare întreaga întâmplare, iar trupul ei reacţionase în concordanţă. Inima îi bătea nebuneşte. Respiraţia îi era întretăiată. Simţea că arde.

„Îţi aminteşti cum îmi amintesc eu?"

Aruncând la o parte cearşaful, se dădu jos din pat şi se duse în baie. Porni robinetul şi se stropi cu apă rece pe faţă. Dar nu reuşi să înlăture amintirea lui Crawford întins peste ea, cu pieptul săltându-i la fiecare respiraţie adâncă. Totuşi, fuseseră câteva momente foarte scurte. Apoi îşi ridicase brusc capul şi privise fix în ochii ei, de la o distanţă de doar câţiva centimetri.

Cu mâinile tremurându-i acum, Holly închise robinetul şi-şi şterse faţa. Când coborî prosopul şi-şi văzu imaginea în oglinda de deasupra chiuvetei, îşi dădu seama că probabil aşa o văzuse şi el în acel moment: cu părul căzut peste faţă, cu ochii sticloşi şi dilataţi, cu obrajii încinşi, cu buzele întredeschise de uimire în faţa a ceea ce tocmai se petrecuse.

Atunci ca şi acum, sfârcurile îi fuseseră atât de tari pe sub tricou, atât de sensibile încât simpla atingere a materialului moale fusese îndeajuns cât să o umple de fiori. Dacă i-ar fi atins în acel moment, dacă şi-ar fi trecut limba peste ei, dacă i-ar fi mângâiat măcar cu răsuflarea, probabil că inima i-ar fi explodat de plăcere.

Dar nu o făcuse. Întrerupsese acel moment de uluire comună dându-se la o parte de pe ea şi ridicându-se de pe canapea. Acela fusese momentul în care enormitatea a ceea ce făcuseră o izbise din plin, în care înţelesese natura catastrofală a ceea ce se petrecuse între ei. Cu gesturi frenetice, îşi trăsese tricoul pe ea adunându-şi tivul între coapse. Se rostogolise într-o parte şi-şi strânsese genunchii la piept. Dar pudicitatea ei nu mai avea rost, pentru că el era deja cu un picior pe uşă, lovindu-l parchetul cu ghetele lui grele.

Dintre toţi factorii implicaţi în acel eveniment, ceea ce o surprinsese cel mai mult fusese propria ei spontaneitate. Nu se oprise nici măcar atât cât să se întrebe: „Să fac sau să nu fac asta?" Pur şi simplu acţionase sub impulsul

celei mai primitive dorințe, fără să se gândească măcar o clipă dacă era rău sau bine.

Ceea ce nu-i stătea deloc în fire. După ce tatăl ei le abandonase, mama lui Holly lăsase în seama ei toate deciziile importante. Cu o asemenea responsabilitate pe umeri, cântărise întotdeauna cu grijă fiecare decizie. Nu-și putea permite să greșească pentru că viitorul ei, la fel ca și al mamei ei, depinsese întotdeauna de corectitudinea alegerii făcute.

În viața ei nu fusese niciodată loc de capricii.

Privindu-se acum în oglindă, își dădu seama că, în ciuda urmărilor pe care acest act necugetat ar fi putut să le aibă, nu îl regreta atât de mult pe cât ar fi trebuit. Dacă ar fi fost atentă și precaută ca de obicei, ar fi pierdut acele mii de senzații incredibile. Ar fi pierdut acele momente pline de încărcătură erotică, măsurate de cadența respirațiilor lor întretăiate. Ar fi pierdut sălbăticia și primitivismul întregului moment. L-ar fi pierdut... pe el.

Mai bine să-și amintească acum, cu o umbră de regret, decât să regrete pentru totdeauna că își refuzase această experiență.

Dar Crawford avea să rămână întotdeauna bărbatul pentru care își compromisese moralitatea. Iar pentru el, Holly avea să reprezinte mereu sistemul care stătea între el și copilul lui. Cuvintele pe care i le spusese cu o seară în urmă, la plecare, fuseseră dure, dar însumaseră caracterul deznădăjduit al situației lor.

După ce-și făcu un duș și se îmbrăcă, se duse în bucătărie, unde o găsi și Marilyn așezată la masa pe care o transformase în biroul ei temporar. Își spuseră bună dimineața și, când Holly o întrebă pe Marilyn cum dormise, aceasta pufni:

– Halal bodyguard mai sunt! Am adormit buștean de cum am atins perna. La cât ai ajuns acasă?

– Pe la zece și jumătate. Am avut o escortă până la ușa din spate, apoi mașina poliției a rămas parcată pe alee.

– Încă e aici. Ai văzut cumva știrile aseară?

– Nu.

– Au un nou suspect. Numele lui este Chuck Otterman.

Holly se opri în timp ce-și turna o cană de cafea.

– Ești sigură?

– Am auzit din nou azi-dimineață. Mi s-a părut cunoscut numele și ghici ce.

Bătu cu degetul într-o foaie de hârtie pe care era o listă de nume.

– A contribuit la campania ta.

– Da, știu. L-am cunoscut.

Își dădu seama acum de ce Crawford îi pusese întrebări în legătură cu Chuck Otterman, aparent fără nici un motiv.

– Ce spun despre el?

Marilyn îi povesti ce auzise la știri și termină spunând:

– Sincer, eu nu cred că-i cine știe ce. Doar s-a dus singur la poliție. O persoană vinovată n-ar vrea să atragă atenția asupra sa. Și ce ar putea să aibă Otterman împotriva ta?

– Nimic, din câte știu eu.

– Cred că presa a aflat că a plecat de la locul faptei și a făcut din țânțar armăsar.

Marilyn arătă spre un scaun din fața ei.

– Stai jos. Să vorbim.

Holly se așeză.

Marilyn își împreună mâinile pe masă.

– Mi-ai respins din start ideea de a-l folosi pe rangerul texan ca să...

– Și-mi menținem hotărârea, Marilyn. Are și așa destule pe cap.

– Holly, e un băiat de afiș.

– Adică?

– Adică e om al legii, înalt și zvelt... Când mi-ai spus că arată ca un polițist, ai uitat să menționezi bărbia proeminentă, pometii ascuțiți și faptul că este incredibil de sexy.

– Zău, Marilyn, tu câți ani ai?

– Nu ești niciodată prea bătrână ca să te uiți. L-am căutat aseară pe Google. Îi știi povestea?

Înainte ca Holly să poată răspunde, Marilyn începu să-i înşire „bravurile" lui Crawford, inclusiv povestea din Halcon.

– Şi nu se pricepe doar să împuşte băieţi răi. A distrus practic de unul singur o reţea de pornografie infantilă, condusă de un preot şi de nevastă-sa, care se întindea de aici până în Podunk. Dar aveau clienţi în toată lumea. Până şi federalii l-au lăudat atunci.

Se aplecă peste masă.

– E deştept. E dur. A fost cât se poate de mitocan cu mine, dar o să-l iert pentru că are o sensibilitate remarcabilă pentru fetiţa lui. Copilul lui *orfan*. Era în sala ta de judecată, lupta pentru custodia fetiţei, *când...*

Făcu o pauză, pentru efect dramatic.

– Când s-a trezit pus în situaţia de a salva viaţa judecătoarei care ar fi putut foarte bine să se pronunţe în defavoarea lui.

Deschizând larg braţele, Marilyn exclamă:

– E de Hollywood! Cavalerism şi onoare. Oamenii o să-l mănânce pe pâine. Dar mai întâi, noi trebuie să-l servim.

– M-am autosuspendat din cazul lui.

Vestea o lăsă pe Marilyn cu gura căscată.

– Ce? Când? Ce-ai făcut? Poţi să-mi spui de ce?

– Nu.

Răspunsul succint, dar ferm al lui Holly o lăsă pe Marilyn fără argumente. Abandonând cu tact discuţia, aceasta luă un pix şi începu să bată un ritm rapid în masă.

Trecu un minut întreg, apoi Marilyn aruncă pixul pe masă şi-şi lovi palmele între ele.

– De fapt, asta e chiar mai bine. Da! Când judecai cazul, aveai anumite limite cu privire la ceea ce puteai să spui. Acum că nu mai ai treabă cu audierea lui, poţi fi subiectivă. Eşti liberă să vorbeşti despre el în orice fel de termeni vrei.

Holly oftă.

– Marilyn...

– Știu că nu vrei să o expui pe fata lui presei. Înțeleg. În plus, mă îndoiesc că bunicul ar permite așa ceva. Nici măcar nu a vrut să mă asculte. Dar dacă am...

– Stai. Dă înapoi. Ai încercat să-i vinzi ideea asta lui Joe Gilroy?

– Acum aproximativ o jumătate de oră.

Holly se uită la mobilul lui Marilyn, aflat la jumătatea mesei, între ele.

Marilyn spuse:

– L-am căutat și pe el pe Google. Și i-am găsit numai decât numărul de telefon de acasă. Nu că mi-ar fi folosit la ceva. În clipa în care m-am prezentat și i-am spus cine sunt, mi-a închis. Dar ne putem noi descurca și fără să folosim copilul. Putem...

– Scuză-mă o clipă.

Holly dădu scaunul în spate și se ridică în picioare.

– Unde te duci?

– Mă întorc imediat.

Holly o lăsă pe Marilyn dictând în telefonul mobil. Când se întoarse, câteva minute mai târziu, nu terminase încă. Își termină fraza, apoi închise telefonul.

– Tocmai mi-au venit niște idei absolut nemaipomenite. Nu trebuie să le putem pe toate în practică, dar... Ce-i asta?

Holly așeză geamantanul gata făcut al lui Marilyn lângă ușa din spate.

– Nu-l recunoști?

– Îmi ceri să plec?

– Nu, te concediez.

Gura lui Marilyn se căscă.

– Apreciez tot ce ai făcut, Marilyn. Ai meritat fiecare bănuț pe care ți l-am plătit până în acest moment. Dar mie personal îmi repugnă compromisurile pe care ești capabilă să le faci doar pentru a câștiga alegerile.

Când văzu că Marilyn se pregătea să spună ceva, ridică mâna.

– Nu are rost să discutăm. Colaborarea noastră încetează acum. Te rog să strângi pe masă înainte să pleci. Îți urez drum bun înapoi în Dallas.

*

Neal aștepta pe coridor, în fața cabinetului medicului legist, când Crawford sosi, cu câteva minute înainte de ora nouă. Nici unul nu spuse nimic. Crawford se sprijini cu spatele de perete și rămase așa, privindu-l pe detectiv.

În cele din urmă, Neal supse:

- Era mare forfotă la sediul poliției azi-dimineață.

Crawford întoarse capul să privească în lungul coridorului momentan pustiu. Neal nu pricepu aluzia.

- Este adevărat că ți-a fost servit un ordin de restricție?

- Da.

- L-ai amenințat pe socru-tău?

- Nu.

- Ești capabil de violență. Știu asta din experiență proprie.

Crawford întoarse capul și-l surprinse pe Neal trecându-și limba peste buza de jos.

- Dar nu avertizez înainte să lovesc, zise Crawford. Care ar mai fi scopul?

- Ești distructiv, zise Neal, animat de patosul furiei. Măgăria aia pe care ai făcut-o aseară cu canalul de televiziune ne-a dat înapoi investigația...

- *Care investigație,* Neal? Tu te porți cu mănuși cu singurul suspect pe care îl avem.

- Otterman? Șeful..

- Aaaa... Ai dat fuguța și l-ai sunat pe șeful poliției?

- M-a făcut cu ou și cu oțet.

- Pentru că ai lăsat cazul să adune praf pe biroul tău?

- Pentru niște presupuneri nefondate...

- Nu am făcut nici un fel de presupunere! Adevărat sau fals? Otterman a venit la noi și a recunoscut că a convins un polițist să-l lase să părăsească locul faptei. Ha! Adevărat! Adevărat sau fals? I-am cerut să se uite la Rodriguez și a acceptat. Și asta-i tot adevărat. Unde e presupunerea?

Neal nu spuse nimic, dar se vedea că e iritat.

Crawford trase aer în piept și continuă pe un ton ceva mai conciliant.

– Ascultă, dacă vrei să vorbesc cu şeful şi să-mi asum deplina responsabilitate pentru implicarea lui Otterman în investigaţie, o fac cu plăcere.

– Pe toţi dracii, nu. Nu vreau să vorbeşti cu nimeni. Tu ai ceva ce scoate instantaneu omul din sărite.

– Iar eu care speram să câştig un premiu de popularitate la balul de anul ăsta.

– Cine ţi-a distrus casa?

Frivolitatea cu care Neal îi adresase întrebarea atinse acea parte din el care rămăsese nevindecată şi expusă după actul de vandalism. Dar răspunse cu forţată nonşalanţă:

– Şi zici că era agitaţie la sediu azi-dimineaţă? În cazul ăsta, uită de seminarele despre siguranţa domestică. Ar trebui să ţii seminare despre bârfa eficientă.

– N-a fost bârfă. E o chestiune înregistrată. Ai sunat la poliţie de la tine de-acasă. Persoana care ţi-a răspuns a completat un raport.

Crawford ştia că şansele de a prinde intrusul erau aproape inexistente. Oricine putea comite un gest atât de specific, atât de bine ţintit, ştia ce face. Era greu de crezut că ar fi lăsat în urmă vreo dovadă incriminatorie. Chiar şi aşa, o echipă căuta amprente în încăpere în această dimineaţă.

Vandalul intrase pe fereastra din camera Georgiei, dar Crawford nu descoperise prea multe cu o seară în urmă, când cercetase zona de afară la lumina lanternei. Unul dintre ofiţeri înaintase teoria cum că intrusul căutase să fure ceva ce ar fi putut vinde cu uşurinţă, ca să cumpere droguri.

– Când a găsit păpuşi în loc de produse electronice, s-a enervat şi a luat-o razna.

Crawford nu era de acord cu această teorie, dar nu comentase. Sunase la poliţie numai pentru ca infracţiunea să fie înregistrată, dacă vreodată ar fi avut nevoie de asta – de exemplu pentru a-şi ridica banii din asigurare.

– Ai idee cine a fost? întrebă acum Neal.

Crawford oricum nu i-ar fi răspuns, dar nu mai fu nevoie.

– Uite-l pe Otterman.

Bărbatul ieși din lift și se apropie de ei cu pași apăsați, la fel de robust și de arogant ca și cu o zi în urmă. Singura diferență era că acum purta haine de lucru. Pantalonii kaki îi erau îndesați în cizme pline de noroi. Se opri la câțiva pași de cei doi și i se adresă lui Neal, fixându-l cu o privire de oțel.

– Aveți o nevoie chiar atât de disperată de publicitate încât a trebuit să scoateți la înaintare numele meu?

Neal chițăi:

– Nimeni din departamentul nostru nu a spus vreo clipă că ați fi suspect, domnule Otterman. Asta a fost o înfloritură a reporterului. I s-a atras atenția și a promis să facă rectificările de rigoare.

– N-are decât să zică și că sunt Jack Spintecătorul, puțin îmi pasă. Nu schimbă adevărul, pe care vi l-am spus ieri. Singura chestie care mă sâcâie e că reporterii mă tot sună acum cu întrebări și ca să-mi ceară comentarii, când eu am un program încărcat, mi s-a stricat o mașină și o echipă întreagă stă degeaba în timp ce eu pierd vremea cu voi.

Se uită la ceasul pe care îl purta la mână.

– Putem termina aici, ca să mă întorc la muncă?

Crawford stătea lângă butonul mare și roșu de lângă ușile duble. Îl apăsă și ușile se deschiseră cu un bâzâit. Se dădu la o parte și îi lăsă pe ceilalți doi să intre înaintea lui. Otterman privea drept în față, continuând să se comporte ca și cum Crawford nu ar fi existat.

Neal anunțase personalul că veneau și ceruse ca totul să fie pregătit. Dr. Anderson era ocupat în altă parte, dar unul dintre asistenții lui era lângă masa pe care se afla cadavrul. Odată ce vizitatorii își ocupară pozițiile, dădu respectuos cearșaful la o parte.

Crawford stătea cu privirea fixată asupra lui Otterman care, deși negase în repetate rânduri că l-ar fi cunoscut pe Jorge Rodriguez, se dădu numaidecât de gol. Crawford văzu cum i se încordează stomacul și cum trage puternic aer în piept. Clipi de câteva ori, apoi se grăbi să întoarcă privirea.

– Domnule Otterman?

Își reveni atât de rapid și atât de bine încât, dacă nu s-ar fi uitat anume după semne care să-l trădeze, Crawford le-ar fi ratat. Când Otterman răspunse la imboldul discret al lui Neal, parcă o mască de sudor i-ar fi căzut peste față. Atât de bruscă fu transformarea. Expresia era închisă, opacă, fără să dezvăluie nimic.

Spuse:

– Nu îl cunosc.

capitolul 20

Crawford se duse de la morgă direct la tribunal. Neal sosise cu câteva momente înaintea lui. Când intră în biroul detectivului, îl găsi lărgindu-și nodul cravatei în timp ce se așeza pe scaunul din spatele biroului. Calmul lui îl scotea din sărite pe Crawford.

Se apropie de el.

– A mințit!

– Puteam să pun pariu că asta o să spui.

– *Am văzut*, Neal.

– Ai văzut ce ai vrut să vezi.

– Semnele au fost evidente. Clare ca lumina zilei. Pe toți dracii, l-a recunoscut imediat pe Rodriguez. Nici măcar tu nu puteai să-i ratezi reacția.

Neal îi aruncă o privire fulgerătoare, dar Crawford simți că nu era chiar atât de indiferent față de Otterman pe cât pretindea.

– Ai observat-o, nu-i așa?

– O fracțiune de secundă, recunoscu Neal. Nimic din care să te ambalezi în halul ăsta. Poate că Otterman și Rodriguez au fost la pisoar o dată unul lângă celălalt.

– Sau poate că Rodriguez a făcut parte dintr-un complot.

– Un complot? Nu am stabilit că ar exista vreun complot. Brusc, totul a devenit o conspirație și Chuck Otterman e omul care trage sforile din spate?

Râse scurt, apoi se uită la Crawford mijind privirea.

– De ce ești așa de pornit pe el?

– De ce nu ești și tu?

– Pentru că nu există nici o dovadă care să-l incrimineze, zise Neal, ridicând vocea. Nu are nici un motiv. Știi, mai există și astfel de amănunte, destul de importante în sistemul nostru de justiție. Dacă nu înseamnă prea mult pentru tine, procurorul este de altă părere.

Avea dreptate și Crawford nu avea nimic cu care să contraargumenteze, dar nici nu arunca încă prosopul.

– Eu tot zic că ne joacă pe degete. A dat o lovitură în avans în momentul în care a venit aici și a pozat în ipostaza de cetățean onest cu toată scena aia de *mea culpa*. Deșteaptă mișcare. Ne-a spus personal că a fost acolo, înainte să descoperim singuri, și în felul ăsta a devenit mai puțin suspect.

– Eu zic că nu-i *deloc* suspect. Am făcut săpături și nu am găsit nici o legătură cu judecătoarea Spencer, în afară de o donație pentru campania ei.

– Poate că nu ați săpat unde trebuia.

– Din punctul ăsta de vedere, sunt întru totul de acord cu tine. Într-adevăr, săpăm unde nu trebuie.

Telefonul lui Neal țârâi.

– Scuză-mă.

Răspunse și ascultă preț de câteva clipe, apoi zise:

– Așteaptă.

Puse mâna peste receptor.

– Nevastă-mea. Copilul nostru mai mic vomită.

Își roti scaunul în așa fel încât să fie cu fața spre fereastră și cu spatele la Crawford.

Crawford se duse lângă barul de cafea improvizat, pe care se aflau un filtru de pe vremea lui Nixon și cele necesare pentru prepararea băuturii. Își turnă lichidul insipid într-un pahar de carton, apoi îl sună pe Smitty de pe telefonul cu cartelă preplătită.

Proprietarul de club răspunse cu un mârâit:

– Cine e?

– Verificam doar să fiu sigur că nu ți s-a stricat telefonul.

Recunoscându-i vocea, Smitty înjură.

– Ai zis să te sun dacă am ceva. Și te-am sunat? Nu.

– Cunosc un băiat care face verificări la fisc...

– Îți jur!

– ... și care are o pasiune pentru audituri.

– Îți jur pe tot ce-i sfânt, persoana care te interesează nu a mai trecut pe la club...

– Tickled Pink?

– Pe la nici un club. Nu de când ai fost aici. Ceea ce nu face decât să dovedească ce-am spus de la bun început: aduci ghinion!

– Ai vorbit cu cineva despre el?

– Crezi că-s nebun?

– Cred că ești un gunoi. Zi, ai vorbit?

– Am aruncat niște momeală, da? Nu s-a prins nimic.

Chiar atunci, Matt Nugent intră în încăpere, aducând mai multe dosare cu el. Părea entuziasmat. Crawford îi aruncă o privire lui Neal, care stătea încă cu spatele la încăpere.

– Încearcă să te descurci mai bine, Smitty, altfel voi fi nevoit să alertez echipa de la Moravuri în legătură cu fata aia minoră care dansează la clubul tău.

– Pe dracu', de unde știi de ea?

– Nu știam.

Crawford închise telefonul, aruncă paharul de cafea în gunoi și îi tăie calea lui Nugent.

– Salutare, Matt! Neal vorbește la telefon. Ce-au acolo?

– Nimic.

Dar Crawford își dădea seama numai uitându-se la mărul lui Adam care sălta în sus și-n jos pe gâtul lui Nugent că era ceva. Fără să-i lase tânărului detectiv timp să protesteze, îl forță să se răsucească o sută optzeci de grade pe călcâie și îl împinse pe coridor. Se duse cu el undeva unde să nu poată fi auziți de personalul din secția de poliție și, înainte ca Nugent să-l poată opri, luă un dosar din vraf.

– Nu ai v-v-voie să vezi asta, se bâlbâi el, în timp ce Crawford deschidea dosarul.

Nu, Crawford era sigur că Neal nu voise ca el să vadă asta. Fotografiile erau pixelate, neclare, aparent făcute cu un telefon cu zoom unui subiect în mișcare: Crawford. Îi documentaseră plecările și venirile din ultimele

douăzeci și patru de ore. Pe jos. Cu mașina. Când ajunsese la tribunal. Când plecase. Când stătuse la bar și trăsese de paharul de bourbon. Când i se servise ordinul de restricție în lumina de pe veranda casei lui.

Nu-i venea să creadă că nu-l văzuse pe cel care îl urmărise, pe de altă parte nu se așteptase să fie urmărit, nu fusese în alertă. Sigur, unu zero pentru Neal.

În timp ce se uita a doua oară peste copiile A4, întrebă:

– Fotograful nu l-a surprins, din întâmplare, și pe nenorocitul care a distrus camera fetiței mele, nu?

Tonul ironic al lui Crawford fu prea subtil pentru Nugent, care răspunse serios:

– Neal a întrebat deja. Nu.

Deși vedea totul printr-o ceață roșie de furie, Crawford știa că reacția lui va fi adusă la cunoștința lui Neal. Făcând un efort să se controleze, alinie foile și le puse la loc în dosarul pe care i-l dădu lui Nugent.

– Nu știu cine e tipul, dar face treabă bună.

– Neal o să mă mănânce de viu, spuse Nugent, pe un ton lamentabil.

– Nu-ți face griji. Dacă se ajunge la asta, o să-i spun că te-am intimidat și te-am forțat să-mi arăți dosarul. O să te creadă.

– Mersi.

Ezită, apoi spuse:

– Oricum, nu înțeleg de ce a pus să fii urmărit.

– Nici eu nu înțeleg, Matt.

Intrară împreună înapoi în birou. Neal vorbea încă la telefon, așa că nu observă că Nugent era agitat în clipa în care se așeză la birou și porni calculatorul.

Crawford încerca să înțeleagă ce însemna faptul că era urmărit și să găsească un mod eficient de a-l confrunta pe Neal în legătură cu acest aspect, când sună telefonul fix de pe biroul lui Neal. Crawford răspunse automat:

– Crawford Hunt.

O voce subțire, feminină, spuse:

– Oh, bună. Sunt Carrie Lester.

Privirea lui Crawford se îndreptă asupra lui Neal.

– Îmi cer scuze, cine?

– Sunt soția lui Neal. Nu ne-am cunoscut dar, desigur, știu cine ești.

Crawford rămase privindu-i ceafa lui Neal pe care soția îl dăduse, fără să vrea, de gol.

– Îmi pare rău să vă deranjez, spuse femeia, dar încerc de câteva minute să dau de Neal și telefonul mobil intră direct pe mesaje. Este cumva acolo?

Când Crawford intră în încăpere, asistenta lui Holly ridică privirea din spatele biroului și pe chipul ei apăru o expresie de surpriză.

– Domnule Hunt?

– Doamna judecător e aici?

– A venit acum vreo zece minute.

– Ești amabilă să-i spui că sunt aici? A apărut ceva nou în caz și trebuie să discut cu dumneaei.

Asistenta folosi telefonul de pe birou ca să vorbească cu Holly și, câteva secunde mai târziu, aceasta deschise ușa cabinetului privat, privindu-l cu sprâncenele ridicate.

– Bună dimineața.

– Bună. Îmi cer scuze că nu am sunat în avans.

– Dorești să vorbești cu mine?

– Numaidecât.

Se dădu la o parte și îi făcu semn să intre.

– Doamnă Briggs, nu răspund la nici un telefon.

Închise ușa și se întoarse spre el.

Astăzi, costumul ei era compus din pantaloni negri și un sacou în carouri negre și crem. Bluza de dedesubt se asorta cu dungile deschise la culoare și se închidea cu un șir de nasturi micuți, perlați. Oricât de ispititoare ar fi fost imaginea, Crawford se forță să privească deasupra decolteului.

– Îmi pare rău pentru ce am spus aseară, că aș fi avut-o pe Georgia dacă n-ai fi fost tu.

– Din păcate, este adevărat.

– Poate. Dacă despici firu-n patru. Dar eram furios din alt motiv și nu ar fi trebuit să-mi descarc nervii pe tine. În orice caz...

Lăsă lucrurile așa și nici ea nu insistă.

– Ți s-a înmânat ordinul? întrebă Holly.

– La câteva minute după ce am ajuns acasă. Am avut o seară plină de evenimente.

Și știa că asta se citea acum pe fața lui. Începuse deja să se facă dimineață când echipa de investigații terminase de cercetat camera vandalizată și perimetrul casei. După ce oamenii legii plecaseră, Crawford stătuse întins, treaz, gândindu-se la camera distrusă, întrebându-se cine făcuse asta și, lucru care îl îngrijora și mai tare, de ce.

După ce nu dormise decât vreo două ore, știa că avea cearcăne întunecate sub ochi. Nu se obosise să se bărbierească și își uscase părul doar cu prosopul. Cămașa și blugii îi erau curați, dar avea același sacou mototolit pe care îl purtase cu o zi în urmă și pe care îl luase de pe spătarul scaunului din bucătărie în timp ce ieșea.

– S-a mai întâmplat și altceva aseară? întrebă ea.

– Ajung și la asta. În primul rând, trebuie să-ți stric ziua.

– A apărut ceva nou în cazul nostru? Nu a fost doar un pretext pe care i l-ai servit doamnei Briggs ca să poți să intri și să-ți ceri scuze?

– Din nefericire, nu. Am venit să te avertizez.

Își puse mâinile în șolduri și coborî privirea în podea, dorindu-și să găsească acolo scrise niște cuvinte pe care să le poată recita. Dar nu le găsi. Trebuia să-i spună și hotărî că cel mai bine era să o facă într-un mod cât mai direct.

– Neal a pus să fiu urmărit.

Holly deschise gura să vorbească, dar Crawford spuse:

– Așteaptă, ascultă-mă până la capăt. Asta nu-i partea cea mai rea. Are fotografii. Nu știu de cât timp durează supravegherea, nici cât de amănunțită a fost, dar voiam să te previn că s-ar putea să apari în prim-plan în câteva imagini.

Înclină capul spre cele trei ferestre mari din spatele biroului ei.

– Nu știu sigur pentru că am văzut doar o mostră. I-am folosit și eu pe băieții ăștia și știu că sunt plini de resurse. Dacă m-a văzut cineva venind aici aseară, dacă a făcut poze pe ferestrele alea, atunci am încurcat-o. Și tu, și eu.

Împreună pe marginea biroului ei, cu el aproape aplecat peste ea. Până și lentila aparatului foto s-ar fi aburit.

– Cel puțin nu ne-am sărutat, zise el. Nu ne-a prins în postura asta, dar nu cred că cineva ar putea interpreta greșit... ei bine... înțelegi.

Se priviră în ochi, apoi privirea ei coborî spre gura lui, apoi mai jos, spre centrul pieptului.

– De ce a cerut Neal să fii urmărit?

Crawford se așteptase la un șuvoi de reproșuri acuzatoare. Luat prin surprindere de întrebarea ei, dădu din mână.

– I-a intrat în cap că eu am aranjat atentatul din sala ta de judecată.

– *Cum?*

– O nebunie, știu. Dar e hotărât să mă distrugă și nu se dă în lături de la nimic ca să-și atingă țelul. Între timp...

Îi povesti despre reacția lui Otterman în clipa în care văzuse cadavrul.

– Neal nu a vrut să recunoască, dar a observat și el.

– Nu îi iau apărarea lui Chuck Otterman, zise ea. Nu îl cunosc chiar atât de bine. Dar asta e și ideea. În afară de o contribuție modestă la campania mea, nu există nici o legătură între noi. Ți-aș spune dacă ar exista.

– Te cred. Dar ar putea fi ceva ce nu-ți amintești sau ceva ce nici măcar nu știi. Poate are vreo legătură cu firma din Dallas?

– Am sunat să-mi cer scuze pentru tot deranjul pe care povestea asta l-a adus pe capul lor. Cei de acolo m-au asigurat că securitatea mea este prioritară. Dar, în orice caz, Chuck Otterman nu a avut niciodată de a face cu nici unul dintre avocații de acolo, nici acum, nici în trecut.

– Poate că sunt informații privilegiate și nu vor să le divulge.

– M-am gândit și eu. Am întrebat.

Clătină din cap.

– Cred că mi-ar spune. La urma urmei, este vorba de o crimă.

– Bine. Dar mai gândește-te.

Așteptă o clipă, apoi întrebă:

– Ce ai de gând să faci în legătură cu treaba cealaltă?

– Te referi la fotografii?

– Nu știu dacă sunt și cu tine. Dar, dacă sunt, categoric sunt compromițătoare.

– Nu mai sunt implicată în cazul tău.

– Nu, dar zona rămâne cețoasă. Jegosul ăla de Sanders ar putea preface chestia asta într-un scandal despre care să se vorbească zece ani de aici înainte.

Privi în altă direcție.

– La naiba, ar fi trebuit să stau departe de tine. Dacă pierzi alegerile din cauza mea, n-o să mi-o pot ierta.

– O să-ți poți ierta că mi-ai salvat viața?

Privirea lui Crawford se întoarse asupra ei.

– Poftim?

– Crawford, am fost compromisă din clipa în care ai sărit peste balustradă și m-ai acoperit cu trupul tău de gloanțele atacatorului. Indiferent ce s-a întâmplat din acel moment, nu aș mai fi putut lua o decizie obiectivă în legătură cu bărbatul care și-a riscat viața ca să o salveze pe a mea.

Suna puțin cam prea bine, ca un răspuns sincer, dar bine aranjat, pe care îl pregătise în cazul în care i s-ar fi pus o întrebare delicată în legătură cu el.

– Asta ai scos-o tu sau aia, cum o cheamă...?

– Am concediat-o pe aia-cum-o-cheamă azi-dimineață.

Vestea îl luă prin surprindere.

– Cum așa? Din cauza tunsorii?

Holly râse.

– Ar fi fost un motiv suficient de bun. Dar am avut divergențe de opinie în legătură cu modul în care ar trebui să continue campania mea.

Telefonul lui Crawford scoase un bâzâit, semnalându-i că avea un mesaj.

– Păstrează-ți ideea.

Deschise și privi uluit imaginea cu Georgia care apăruse pe ecran. Apăsă pe săgeată ca să pornească înregistrarea video.

Chicotele ei umplură camera. Recunoscu parcul, locul de joacă familiar, leagănele. Cârlionții blonzi ai Georgiei sclipeau în soare ori de câte ori leagănul ajungea sus. Mânuțele mici erau bine strânse pe funiile groase, picioarele îi erau întinse în față ca să ajungă cât putea mai sus. Râdea fericită.

Filmul dura treizeci și două de secunde. Fu cea mai lungă jumătate de minut din viața lui Crawford. Exista și un text care însoțea filmul: „E mult prea ușor".

Țâșni spre ușă și aproape că o smulse din balamale în clipa în care o deschise. Holly strigă în spatele lui:

– Crawford? Ce e?

– Sună la 911! strigă el trecând în goană pe lângă asistentă. Trimite poliția acolo!

– Unde?

– La locul de joacă din parc.

Pe scara parcă interminabilă pe care coborî cele patru etaje, le strigă oamenilor să se dea la o parte și îi împinse pe cei care nu reușeau să se ferească la timp din calea lui. Sărea de la jumătatea șirului de trepte. Când ajunse în holul de la parter, le strigă celor două ajutoare de șerif care-i ieșiră-n drum:

– În parcul central! Acum!

Nu așteptă să vadă dacă veneau după el. Ieși ca o ghiulea din clădirea tribunalului și traversă în goană parcarea, cu cheile tremurându-i în mână în timp ce încerca să deschidă SUV-ul. Urcă la volan, porni motorul și apăsă cu putere pe claxon, ca să le semnalizeze celorlalți șoferi din parcare că venea pe partea dreaptă.

Pe străzile orașului, făcu slalom cu scârțâit de roți printre celelalte mașini din trafic. Ținând volanul cu mâna dreaptă, o scoase pe cea stângă pe fereastra de lângă el și atașă sirena portabilă pe acoperișul mașinii. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și văzu că cele

două ajutoare de șerif veneau în urma lui. Porni stația cu care era dotată mașina și transmise dispecerului informațiile de bază.

Trecu în viteză printre cele două coloane de piatră de la intrarea în parc și străbătu aleea curbată în linie dreaptă, cu pedala acceleratiei lipită de podea. Când parcarea adiacentă locului de joacă apăru în câmpul lui vizual, apăsă frâna cu toată forța de care era în stare, făcând SUV-ul să patineze aproximativ douăzeci de metri. Opri motorul și sări din mașină înainte ca aceasta să se oprească de tot.

O auzi pe Georgia înainte să o vadă. Râdea tare și ușor, chicotelile ei vesele răsunau în aer. Scoase capul pe lângă trunchiul unuia dintre stejarii seculari și o văzu. Stătea într-un carusel, ținându-se de bara căluțului, râzând în timp ce Grace o învârtea.

Crawford se lipi de trunchiul copacului și se aplecă de la mijloc, punându-și mâinile pe genunchi, gâfâind, cu lacrimi de ușurare amestecându-se cu sudoarea usturătoare care-i intra în ochi.

Când se îndreptă, îl văzu pe Joe Gilroy. Stătea sprijinit de mașina parcată pe alee, cu telefonul în mână. Îl urmărea pe Crawford. Zâmbi. „Mulțumesc. Acum pot să te trimit după gratii."

Întreg câmpul vizual al lui Crawford se micșoră, devenind de mărimea unei gămălii de ac, concentrându-se asupra socrului său. Începu să înainteze cu pas măsurat, dar hotărât, care probabil că îi transmise lui Joe furia care îi transformase sângele în lavă. Bărbatul mai în vârstă își îndreptă spatele și adoptă o poziție defensivă.

Crawford străbătu în fugă distanța care mai rămăsese între ei, îl apucă de cămașă, îl smulse de lângă mașină și îl împinse cu atâta putere încât Joe făcu doi pași în spate, împleticindu-se, apoi căzu cu putere pe pietriș.

– Ai făcut-o acum, mârâi acesta. O să-nfunzi pușcăria.

– Ce fel de joc e ăsta, Joe?

– Joc? Ce tot spui acolo?

– Filmul ăla. Comentariul spiritual.

– Eşti nebun. Am spus-o întotdeauna. Şi tocmai ai dovedit-o. Nu ştiu nimic despre nici un film.

Crawford se întinse spre el, dar unul dintre ofiţerii care veniseră în urma lui îi rosti numele pe un ton de avertizare.

– Nu face asta, zise bărbatul, sau ne forţezi să te arestăm.

Crawford îl ascultă, dar nu-şi dezlipi privirea de la socru-său.

– Dă-mi telefonul tău.

– Du-te dracului!

Joe se ridică şi-şi scutură pantalonii de praf.

– Mă duc să le iau pe Georgia şi pe Grace şi plecăm de aici, cât mai departe de tine.

Privind în spatele lui Crawford, văzu cele două ajutoare de şerif.

– Ce mai aşteptaţi? Am ordin de restricţie. Arestaţi-l!

– Îmi pare foarte rău, Crawford, spuse unul din ei. Să mergem.

Crawford nu se clinti. Cu privirea încă fixată asupra lui Joe, repetă:

– Dă-mi telefonul!

Joe îl privi cu dispreţ şi îi întoarse spatele. Mâna lui Crawford prinse braţul lui Joe. Urmă o luptă pentru posesia telefonului mobil. Cei doi ofiţeri se amestecară şi, împreună, reuşiră să-l îndepărteze pe Crawford.

Maşina lui Neal se opri la doar câţiva metri de locul în care Crawford se zbătea să se smulgă din strânsoarea celor doi ofiţeri. Neal şi Nugent veniră de-o parte şi de cealaltă. O a doua maşină opri în spatele maşinii lui Neal. Holly coborî din ea. Cu coada ochiului, Crawford văzu semnale luminoase care anunţau sosirea mai multor echipaje de poliţie, echipaje pe care chiar el le chemase în drum spre parc.

– Ce mama dracului se petrece? întrebă Neal.

– M-a atacat, spuse Joe. Arestaţi-l!

Crawford, cu respiraţia întretăiată, spuse:

– Mi-a trimis un film cu Georgia fiindcă ştia că o să vin. Uită-te singur şi zi-mi tu ce-ai fi făcut?

La semnul lui Neal, ajutoarele de șerif îi dădură drumul. Crawford îi întinse telefonul lui Neal și îi spuse parola.

– Nu știu despre ce dracu' vorbește, zise Joe.

Neal găsi mesajul cu înregistrarea video și rulă filmul.

– Nu spune cine l-a trimis. Pot să vă văd telefonul, domnule Gilroy?

Joe își umflă pieptul.

– Dacă cuvântul meu nu este destul de bun pentru voi...

– Domnule Gilroy?

Holly se strecură printre Neal și Nugent și se opri în fața lui Joe. Vocea îi era blândă, controlată, ca a unui mediator.

– Dacă nu este decât o neînțelegere, ce-ar fi să lămurim lucrurile înainte ca nepoata dumneavoastră să observe echipajele de poliție și să se sperie?

– Dacă se sperie, o să fie din vina lui, nu a mea.

– Atunci, fiți dumneavoastră mai înțelept.

Joe o privi cu ochi mijiți.

– Nu mai ai nici o legătură cu povestea asta. Încep să mă întreb din ce motiv te-ai suspendat din caz. Te-a câștigat de partea lui?

– Eu sunt de partea Georgiei.

Făcu o pauză, apoi spuse:

– Vă rog.

Ochii lui Joe sticleau de ostilitate și mândrie, dar, când Neal întinse mâna, îi trânti telefonul în palmă.

– Parola dumneavoastră, domnule Gilroy?

Neal accesă telefonul apoi căută în biblioteca de înregistrări.

– Nu-i aici.

Holly, care se uitase și ea la ecranul aparatului, ridică privirea spre Crawford și clătină din cap.

Între timp, alți polițiști se alăturară grupului. Neal îi spuse lui Nugent:

– Spune-le că a fost o alarmă falsă. Zi-le să plece.

– *Nu a fost* o alarmă falsă, spuse Crawford. Ai văzut filmul.

Uitându-se la Joe, adăugă:

– Avea telefonul în mână când am ajuns. Poate că a șters înregistrarea.

Joe îl ignoră și se adresă lui Neal:

– Nu am făcut nici un film.

– Dar cineva a făcut.

Înnebunit, Crawford își trecu degetele ambelor mâini prin păr și le lăsă acolo.

– Mi-a fost trimis în semn de avertisment. Dacă n-ai fost tu...

Amintindu-și unghiul din care fusese făcută filmarea, cercetă cu privirea copacii din jur.

– Ar fi trebuit să stea acolo.

O luă din loc, dar unul din ajutoarele de șerif îl trase înapoi.

– Ne ocupăm noi, Crawford. Tu vezi de asta.

Plecă în grabă, însoțit de partenerul lui.

Neal îl întrebă pe Joe:

– De cât timp sunteți aici?

– Cam de-o oră. Am fost tot timpul singuri în locul de joacă. Până a venit el.

Înclină brusc capul în direcția lui Crawford.

– Conducea ca un maniac și s-a purtat ca un nebun. M-a atacat. Fă-ți treaba, sergent Lester, și arestează-l.

– *Tati!*

Strigătul bucuros al Georgiei îi ului pe toți. Se întoarseră și o văzură alergând spre el, cu brațele întinse. Instinctiv, Crawford o porni spre ea, dar Neal păși în fața lui și-i puse o mână în piept.

– Oprește-te aici.

– Du-te dracului!

– Dacă te apropii de ea, va trebui să te arestez.

Crawford dădu la o parte mâna lui Neal.

– Nu, va trebui să mă împușți.

capitolul 21

Crawford îl împinse pe Neal la o parte și alergă în întâmpinarea Georgiei. Fetița îl cuprinse pe după

genunchi. O ridică în brațe, strângând-o cu putere la piept.

Avea pielea fierbinte și lipicioasă de la cât de mult se agitase la locul de joacă. Îi simțea inima bătându-i pe pieptul lui. Își îngropă fața în părul ei și îi inhală cu putere mirosul.

– Tati, mă strivești!

– Îmi pare rău.

O lăsă să se dea mai pe spate, dar îi sărută obrăjorii îmbujorați de mai multe ori, iar sărutările îi fură înapoiate cu entuziasm. Îi mângâie fruntea umedă, dând la o parte câțiva cârlionți.

– Te-ai distrat?

Grace trecu în grabă pe lângă ei, ținându-se la distanță de Crawford, îndreptându-se spre ceilalți. Lui Crawford nu-i păsa ce se întâmpla în spatele lui. Georgia era în viață, neatinsă, nu era speriată – iar asta era tot ce conta pentru el.

O duse înapoi la învârtitoare, se așeză pe discul de metal cu ea pe genunchi și începu să se învârtă împingând cu călcâiele în pământul bătătorit din jur.

În timp ce vorbeau, îi trecu în revistă toate părțile corpului, ca să se asigure că erau intacte și nevătămate. Îi mulțumi în gând lui Dumnezeu, a cărui existență o punea la îndoială, dar căruia încerca să-i facă pe plac, cerând în schimb siguranță, sănătate și o viață lungă pentru Georgia.

– Mă asculți, tati?

– Ascult fiecare cuvânt.

– Cine e doamna aia?

Se întoarse și o văzu pe Holly îndreptându-se spre ei.

– Este doamna judecător Spencer.

– Ca judecătoarea Judy? (film serial din SUA)

– Nu seamănă deloc cu judecătoarea Judy.

Crawford opri învârtitoarea ca Holly să poată să li se alăture. Când se așeză lângă ei, îi spuse în șoaptă:

– Ți-am câștigat cinci minute.

Apoi:

– Tu trebuie să fii Georgia. Eu sunt Holly.

Îi întinse mâna. Georgia i-o strânse timidă.

Crawford îi şopti în ureche:

– Cum spui?

– Îmi pare bine.

– Şi mie-mi pare bine. Am auzit multe despre tine.

– Da?

– Este adevărat că-ţi place culoarea roz?

Timiditatea iniţială a Georgiei se evaporă. Fiindcă avea un partener nou de conversaţie, se avântă în discuţie fără nici o reţinere:

– Îţi plac mai mult toboganele sau leagănele? o întrebă pe Holly.

– Oh, leagănele, fără doar şi poate.

– Şi mie. Îmi place să ajung sus. Tati mă împinge sus, dar trebuie să mă ţin foarte bine şi să nu cad, cum i s-a întâmplat lui când era mic şi şi-a rupt un dinte, care nici măcar nu se mişca încă. Arată-i, tati!

Crawford o ascultă, arătându-i lui Holly unul din dinţii de jos, din faţă. De dragul Georgiei, Holly îl inspectă cu o expresie solemnă.

– Cred că l-a durut.

– Era un dinte de lapte, o informă Georgia. Aşa că i-a crescut altul în loc. Dar tot trebuie să te ţii bine de sfori.

– Voi avea grijă să mă ţin.

O lăsară pe Georgia să conducă discuţia, care zbură fără noimă de la un subiect la altul. Holly îi atinse subtil cotul în clipa în care timpul expiră. Cele cinci minute trecuseră prea repede.

Şi pentru Georgia la fel. Nu-i plăcu când îi spuse că trebuia să plece.

– Putem să mergem la îngheţată?

– Nu azi, scumpo.

– Te rog. Poate să vină şi Holly. Vrei să vii, Holly?

– Mi-ar face mare plăcere, dar nu pot azi. Poate altădată.

Georgia era atât de dezamăgită încât Crawford se temea să nu se pună pe plâns. După tot ce se întâmplase azi, dacă ar fi văzut o singură lacrimă n-ar mai fi putut să o lase să plece.

O ridică de pe genunchi şi o puse pe umeri.

– Hai, te duc în spate!

Întotdeauna îi făcea mare plăcere să călărească pe umerii lui. Îşi înfipse mâinile în părul lui în timp ce Crawford se întorcea în parcare, clătinându-se exagerat. Râdea în hohote în momentul în care o dădu jos. Se lăsă în genunchi în faţa ei şi îşi trecu mâinile peste braţele ei, ca şi cum ar fi avut nevoie să se convingă încă o dată că era teafără şi nevătămată.

– Să fii cuminte.

– O să fiu.

Nu-i putea spune când o s-o sune, nici când o s-o mai vadă, pentru că nu ştia nici el când avea să se întâmple asta. Nu-i făcea niciodată promisiuni pe care să nu le poată ţine.

– Dă-mi un pupic.

Îl atinse cu gurita apoi Crawford o strânse la piept cât îndrăzni de mult, înainte să-i dea drumul.

– Hai, du-te acum. Te aşteaptă bunicul şi bunica.

– Eşti tăcută în seara asta. Ce s-a întâmplat?

Grace îşi privi soţul aşezat de cealaltă parte a mesei, apoi se ridică şi-şi duse la chiuvetă farfuria cu mâncare abia atinsă.

– Mă gândeam.

– La ce s-a întâmplat în parc? Mi-am dat seama că te-a deranjat.

– Georgia era foarte nefericită când am plecat.

– Era bine mersi înainte să-l vadă. E specialitatea lui să facă oamenii nefericiţi.

Grace se întoarse şi începu să pună vasele în maşina de spălat.

– Nu cred că judecătoarea Spencer ar fi intervenit în numele lui dacă ar fi crezut că Georgia ar fi avut de suferit din asta.

– Eu cred că se petrece ceva între ăştia doi.

Grace se opri din treabă şi îl privi peste umăr:

– Ceva?

– A apărut la televizor şi a vorbit despre el ca despre un erou. Câteva ore mai târziu, s-a suspendat din caz.

Cred că obiectivitatea ei a fost compromisă, categoric, dar nu doar pentru că i-a salvat viața.

– Crezi că există o atracție?

– Sper că o judecătoare are mai multă minte.

– Fiica noastră n-a avut.

Joe se încruntă.

– Beth nu a putut vedea dincolo de aparențe. Dar golanul ăla și-a dat astăzi arama pe față. Până ați ajuns voi să-l vedeți, se calmase. Dar când a venit în parc, era ca turbat. Pierduse orice urmă de control.

– Nu ai fi reacționat la fel, în locul lui? întrebă Grace. Dacă ai fi primit o fotografie sau un film cu Beth cu un astfel de mesaj, nu ai fi fost turbat de grijă până când te convingeai că e bine?

– Nu e același lucru.

– Cu ce e diferit?

– Eu nu aș fi atacat prima persoană pe care aș fi văzut-o.

Vorbind abia auzit, Grace spuse:

– Asta-i altceva.

– Pardon?

Aruncă în chiuvetă cârpa de vase și se întoarse spre el:

– În toți anii ăștia de când îl cunoaștem pe Crawford, antipatia dintre voi doi a fost evidentă de la bun început. V-ați certat și certurile astea au ținut uneori luni întregi. Dar niciodată, zise ea, ridicând degetul arătător, nici o ceartă nu a degenerat într-o bătaie.

Joe se ridică de la masă și veni lângă ea, la chiuvetă.

– Ce vrei să spui?

– Mi se pare o coincidență mult prea mare faptul că prima oară când Crawford a ridicat mâna asupra ta s-a întâmplat să fie la doar câteva ore după ce i-ai înaintat un ordin de restricție.

– Care s-a dovedit întemeiat în momentul în care a sărit la mine.

– Dar nu a făcut-o niciodată până acum. Nu ai avut nici un motiv să soliciți ordinul ăsta, Joe.

– Ba eu zic că am avut. Ai uitat că a venit aici acum două seri...

– Şi aţi schimbat câteva cuvinte. Cuvinte dure, ce-i drept, dar ai ţipat şi tu la fel de tare ca şi el. Nu te-a ameninţat că o să-ţi facă vreun rău fizic.

– Am cerut ordinul de restricţie pentru protecţia Georgiei, nu a mea.

– Asta-i un rahat.

– De când vorbeşti tu aşa?

– Crawford nu ar face vreodată rău copilului. Ştii asta. Ştiu că ştii asta.

Neobişnuit să-şi vadă soţia într-o izbucnire de furie, Joe se trase în spate pe călcâie.

– Vrei să i-o dea pe Georgia, să o ia de lângă noi?

Grace oftă.

– Mi s-ar frânge inima dacă aş pierde-o.

– Atunci nu-i mai lua apărarea. Suntem în război şi o să câştigăm.

Îşi turnă o cană de cafea şi o luă cu el afară din cameră, spunând în timp ce ieşea:

– Lasă totul în seama mea. Ştiu ce fac.

În loc să o liniştească, aceste cuvinte o îngrijorară şi mai mult.

Dorindu-şi să fie singur după ce plecă din parc, Crawford ieşi din oraş şi se duse într-unul din locurile lui favorite. Lacul natural se afla adânc în inima pădurii şi nu puteai ajunge la el decât pe o potecă îngustă, care trebuia străbătută pe jos.

Locul ăsta izolat fusese refugiul lui timp de douăzeci de ani. Îl descoperise la scurt timp după ce se întorsese din California, unde locuise împreună cu mama lui şi noul ei soţ până când împlinise şaisprezece ani. Atunci insistase să se întoarcă în Texas, ca să poată termina liceul în Prentiss, împreună cu prietenii lui din copilărie.

Mama şi tatăl lui vitreg se opuseseră mult prea puţin ideii. Crawford ajunsese la concluzia că se bucurau la fel de mult ca şi el să-l vadă plecat – ce-i drept, nu se purtase tocmai frumos cu ei.

Sora mamei lui îl primise la ea – pentru că, între timp, Conrad devenise beţivul oraşului, incapabil să aibă grijă de sine însuşi, darămite şi de un fiu

adolescent. Încercând să compenseze neglijența surorii ei, mătușa lui Crawford, nemăritată și fără copii, îl copleșise cu dragoste și atenție până în ziua în care murise. Până atunci, Crawford devenise adult și reușise să-i aprecieze bunătatea. Dar, cât timp locuise la ea, nu trecuse zi în care să nu-i pună la încercare răbdarea femeii, arătându-se cât se poate de ursuz. Pe lângă moșturile tipice adolescenților, Crawford era în permanență țâfnos. (Lucru pe care Holly îl readusese recent la cunoștință.)

Din cauza acestei atitudini, îi luase ceva timp să refacă legăturile de prietenie cu colegii de clasă, să formeze noi alianțe, să se readapteze vieții într-un oraș mic. Chiar și după ce fusese acceptat în gașca puștilor populari, rămăsese defensiv, rebel și furios.

În zilele în care se simțea deosebit de abătut, se retrăgea în locul ăsta, unde petrecea ore întregi aruncând cu pietre în apă, vărsându-și frustrările nedefinite pe suprafața lacului. Într-o zi, aruncase pietre până când îi amorțise brațul de oboseală. Se așezase pe malul noroios, își pusese capul între genunchi și plânsese.

Când terminase de plâns, înțelesese că nu era furios pe casa claustrofobică a mătușii sau pe afecțiunea ei sufocantă. Nici colegii, antrenorii sau temele de la școală nu-i cauzau starea permanentă de enervare.

Era furios pe părinții lui.

Amândoi îl tăiaseră de pe lista lor și folosiseră un marker permanent. Maică-sa avea viața ei, în care Crawford nu avea prea mult loc. Taică-său nu mai avea nici un fel de viață dincolo de sticla de tărie. Crawford nu putea nici să schimbe, nici să îndrepte lucrurile. Era bun făcut. Astea erau cărțile, acum trebuia să-și joace mâna.

Nu își îngropase furia în mâlul gros în acea zi, nu o lăsase acolo, nu o dăduse uitării. La urma urmei, viața reală nu era o poveste. Furia rămăsese cu el, la fel de mult o parte din el ca și liniile din palmă. Dar alesese în acea zi să nu se lase distrus de ea.

Singura dată când încălcase această hotărâre fusese după moartea lui Beth, când era încă afectat de pierderea suferită. Nu avea să permită ca acest lucru să se repete.

Se întoarse în oraș și se duse direct la tribunal, mai hotărât ca niciodată să facă dreptate pentru Chet, chiar și pentru Jorge Rodriguez, care era și el o victimă a tragicului lanț de evenimente dictat de cineva din umbră.

Crawford îl voia pe acest cineva. Îl voia cu tot dinadinsul.

Neal stătea la biroul lui. Ridică privirea, îl văzu pe Crawford și spuse:

- Presupun că ai primit mesajul pe care ți l-am lăsat.

- Nu.

Se așeză de cealaltă parte a biroului detectivului.

- Ce spuneai în mesaj?

- Ți-am cerut să vii cât mai repede cu putință.

- Scuze, nu m-am mai uitat de ceva timp la telefon. Ați aflat ceva din interviuri?

- Nimic.

- Câte mai sunt?

- Nici unul. Am terminat în după-amiaza asta.

- Nimic suspect?

- Nu. Toți sunt oameni cinstiți și curați ca lumina zilei.

- Cu excepția celui care l-a împușcat pe Chet.

Neal părea amărât, dar nu spuse nimic.

Crawford așteptă, apoi întrebă nonșalant:

- Ce-ți face puștiul?

Neal îl privi perplex, apoi:

- Oh, e bine. Un virus de-ăsta trecător. Nimic grav.

- Hmm.

- Ai plecat repede din parc, spuse Neal.

După ce o trimisese pe Georgia la bunicii ei, se dusese la mașină, urcase la volan și, fără nici o explicație, fără să spună nimănui vreun cuvânt, plecase.

Ridică un umăr într-un gest nepăsător.

- Nu m-ai împușcat. Nimeni nu mi-a pus cătușe, așa că am plecat. Filmul ăla cu Georgia m-a speriat de moarte. A trebuit să mă calmez.

- Unde te-ai dus?

– E secretul meu. Ați găsit ceva printre copacii din jurul parcului?

– Nu.

Crawford nici nu se așteptase.

– Mulți copaci și multe tufișuri după care să te ascunzi. Persoana care a făcut filmul putea să vină și să plece fără ca Grace și Joe să o observe.

– Ai idee cine ar putea fi?

– Dacă aș ști cine e, s-ar afla acum la spital. Sau într-un sicriu.

– Liniștitoare idee.

– Dar adevărată. Și asta mă aduce la ceva ce voiam să-ți spun.

Crawford se aplecă în față și-și puse coatele pe coapse, lovindu-și bărbia cu pumnul în timp ce încerca să și transpună gândurile în cuvinte. În așa fel încât Neal să nu-l contrazică doar de amorul artei.

– Cineva ne face să batem apa-n piuă, Neal. Mi-a rămas în minte ceva ce ai spus azi-dimineață: nu săpăm unde trebuie. M-am tot gândit. De la atacul de lună, atâtea lucruri...

– Nu mai lucrezi la caz.

Crawford rămase perfect nemișcat în timp ce-l privea pe bărbatul din fața lui în ochii implacabili.

– De-asta ți-am cerut să vii, zise Neal. Trebuia să ți spun. Intră în vigoare din acest moment.

Cu mișcări încete, Crawford se ridică.

– Când s-a hotărât asta?

Neal clătină din cap, ca și cum momentul hotărârii n-ar fi fost important.

– Nu ar fi trebuit să fii implicat într-o investigație în care ești martor. Șeful și-a dat în sfârșit seama. O să vorbească cu superiorii tăi și o să le explice că a fost doar din politețe față de doamna Barker...

– Care este în continuare văduvă, fără să știe cum și de ce a tras în soțul ei. Atunci, de ce nu mă vrei implicat?

– Tocmai ți-am spus.

– Retoric. Ce se petrece de fapt aici, Neal?

– Nu trebuie să-mi justific hotărârile în fața ta.

- Hm, altfel spus nu ai curaj să mi-o spui în față. Preferi să te ascunzi, să trimiți pe cineva după mine să-mi facă poze.

Neal mormăi o înjurătură.

- Nugent!

- Nu da vina pe copil! Nu a avut de ales. Apropo, al cui nepot este?

- Al unuia dintre comisari, mormăi Neal.

Crawford râse fără poftă.

- Întrebam doar în glumă. Nugent ar trebui să iasă acum. Nu-i făcut pentru meseria asta.

Făcu o pauză de o clipă.

- De ce ai pus să fiu urmărit?

Neal nu-i răspunse.

- Regret că te-am dezamăgit, spuse Crawford. Nu ai nici o poză incriminatoare cu mine, nu-i așa?

- Nu am nici o poză nici cu vandalul care ți-a spart ieri casa.

Crawford îl privi preț de câteva clipe, apoi izbucni în râs.

- Crezi că eu am distrus dormitorul Georgiei, după ce am cheltuit jumătate din salariul pe-o lună ca să îl pregătesc pentru ea? De ce aș fi făcut asta?

- Nu ai nevoie de un motiv. Ai fitilul scurt. Reacționezi fără să gândești. Nu-ți poți controla impulsurile, nici tendințele violente. După cum s-a văzut foarte clar astăzi, în parc.

Crawford nu i-ar fi dat nici mort satisfacția de a-și justifica o reacție perfect normală, ținând cont de împrejurări. În schimb, intră în ofensivă.

- Știi, Neal, dacă tot minți, ar trebui să înveți și cum să nu fii prins cu minciuna.

- Ce tot spui acolo?

- Telefonul ăla de ieri nu era de la nevastă-ta și nici nu era vorba despre copilul tău. Cine te-a ținut ieri atât de mult și atât de prins în conversație?

Neal se făcu roșu la față, dar, în loc să răspundă, întrebă:

- Ce i-ai spus cu adevărat lui Rodriguez acolo, pe acoperiș?

– Încă nu ți-a ieșit asta din cap?

– Este ceva extrem de important.

– Nenorocitul de socru-meu, fiindcă e răzbunător din fire, ți-a băgat o idee în cap și ai făcut o obsesie din asta.

– Răspunde-mi la întrebare.

– E cazul să-l sun pe Bill Moore?

– Nu știu, este?

– Noi doi nu ne simpatizăm. Nu am făcut-o niciodată și nici n-o s-o facem. Lasă asta de-o parte câteva clipe. Tu chiar crezi că am avut vreo legătură cu atacul din sala de judecată?

– Ce făceai aseară în cabinetul judecătoarei Spencer? Un ofițer mi-a raportat azi-dimineață că ai ieșit ca vijelia de acolo.

Crawford nu spuse nimic.

– Ea a plecat la câteva minute după tine și ofițerul a spus că arăta „zdruncinată".

Neal nu spuse că ar fi avut fotografii cu ei doi împreună, ceea ce era o ușurare.

– Altceva? întrebă Crawford calm.

– Ai făcut mare tevatură în legătură cu un genunchi lovit. Cine în afară de tine mai spune că atacatorul a fost lovit în genunchi?

– Altceva?

– Mai sunt încă multe. Rămâi în continuare singura persoană care susține că nu Rodriguez a fost atacatorul.

– Dacă eu aș fi în spatele poveștii ăsteia, nu aș vrea ca lumea să creadă că Rodriguez *a fost* atacatorul? Având în vedere că tipul e mort și nu m-ar putea contrazice?

– Ba da, dacă nu cumva...

Crawford înclină capul într-o parte, ca și cum ar fi vrut să audă mai bine partea pe care Neal o lăsase să plutească în aer.

– Dacă nu cumva...?

– Dacă nu cumva se poate stabili o legătură între tine și Rodriguez.

– Nu există nici o astfel de legătură.

Un colț al gurii lui Neal se ridică într-o jumătate de zâmbet.

– Te-am mințit în legătură cu telefonul pentru că mă sunase Chuck Otterman. Mi-a sugerat că, dacă erai acolo, să mă prefac că vorbesc cu altcineva. Mi-a spus că este sigur că am observat reacția lui surprinsă în clipa în care a văzut cadavrul lui Rodriguez. Am recunoscut că, într-adevăr, o remarcasem. M-a sunat să-mi explice de ce a reacționat așa.

– Și tensiunea crește.

Neal ignoră remarca lui Crawford.

– Deși Otterman nu-l cunoștea pe Rodriguez după nume, l-a recunoscut pe loc.

Crawford pocni din degete.

– Au fost la pisoare alăturate!

Neal continuă, netulburat.

– Luni după-amiază, în jurul orei unu patruzeci, Otterman a sosit pentru întâlnirea cu avocatul. În timp ce intra în tribunal, l-a văzut pe Rodriguez în parcare.

Se opri și trase aer în piept.

– Discutând cu tine.

capitolul 22

Holly se întoarse acasă de la tribunal, urmată de doi ofițeri într-o mașină de poliție. Parcă în spatele casei și coborî din mașină. Unul din cei doi polițiști o conduse până la intrare și se asigură că totul era în regulă, apoi se întoarse la mașina lăsată în față.

În clipa în care încuie ușa casei, Holly își dezbrăcă atitudinea și rezervarea profesională odată cu costumul și pantofii cu toc înalt. Întreaga zi păstrase aparențele. Acum cedă sub presiunea oboselii și deznădejdii.

Avertismentul lui Greg Sanders că „o s-o dea în bară" părea deranjant de aproape de a deveni realitate.

Înainte să plece de la birou, primise un e-mail de răspuns de la guvernatorul Hutchins. Și fusese un mesaj neutru, în cel mai bun caz. Guvernatorul nici nu o lăuda, nici nu o critica pentru că se suspendase din cazul custodiei lui Crawford. Spunea doar că, deși era plecat, fusese ținut la curent în legătură cu desfășurarea

investigației atacului din sala ei de judecată și că, după ce se întorcea de la conferință, dorea să discute cu ea anumite aspecte.

Tonul ambiguu al e-mailului o îngrijora. Dacă începea să aibă îndoieli că făcuse o alegere bună când o numise în post, dacă își retrăgea susținerea, ar fi fost un dezastru profesional pentru Holly și o lovitură chiar și mai devastatoare din punct de vedere personal. Ar fi însemnat că nu reușise să se ridice la așteptările judecătorului Waters. Că nu se ridicase la înălțimea propriilor așteptări.

E-mailul sosise imediat după incidentul din parc, unde luptase din răsputeri ca să-i câștige celor cinci minute lui Crawford.

– Nu încape îndoială că este o încălcare a ordinului de restricție, domnule Gilroy. A greșit foarte mult când v-a atacat. Dar uitați-vă la ei!

Arătase înspre învârtitoare, unde Crawford și fiica lui păreau să discute despre desenul de pe bluza ei.

– Gândiți-vă cât de traumatizant ar fi pentru ea să își vadă tatăl arestat și luat cu forța.

Ca să-l convingă, se oferise să le monitorizeze conversația și să impună o limită de timp.

Ceruse apoi ca, la terminarea celor cinci minute, Crawford să fie lăsat să plece, fără a fi arestat. Atât domnul Gilroy cât și Neal Lester protestaseră. Dar îi rugase să analizeze circumstanțele.

– Filmul ăla l-a îngrozit. Deși știa că riscă să fie amendat, ba chiar arestat, a venit în goană aici, fără să se gândească la nimic altceva în afară de siguranța Georgiei.

Joe Gilroy nu era un om ușor de convins.

– Cine v-ar auzi pe dumneavoastră l-ar crede în stare să se lupte cu un balaur ca s-o salveze.

– Cred că a demonstrat acest lucru.

– Iar eu trebuie să uit că m-a atacat și să-l iert?

Îi amintise că avea să aibă ocazia de a relata întreg incidentul în momentul audierii oficiale cu privire la ordinul de restricție.

– Hm, nu este suficient, spusese Gilroy.

Îi pusese apoi condiția lui pentru a-i trece cu vederea lui Crawford cele întâmplate.

- Numai așa scapă basma curată de data asta.

Holly trebuia fie să accepte condiția lui Joe Gilroy, fie să privească cum Crawford era arestat și trimis după gratii.

Acum, în timp ce se îndrepta spre dormitor târându-și picioarele, avea senzația că are o nicovală înfășurată de gât. Când va afla despre înțelegerea pe care o făcuse cu socrul lui, Crawford avea s-o urască.

Avea să fie încă o lovitură pentru el, mai puternică decât celelalte. Acum că se gândea, își dădea seama că urmările atacului din sala de judecată fuseseră mai dramatice pentru el decât pentru ea. Începând de luni, încasase lovitură după lovitură și acum, din cauza ei, risca să-și piardă copilul pentru totdeauna.

Poate că ea fusese persoana vizată de atacatorul înarmat, dar Crawford era cel...

Brusc, rămase locului, cu sacoul și pantofii bălăngănindu-se în mâna inertă. Recapitulă totul în minte, realiză gândul care abia acum îi venise, apoi aruncă sacoul și pantofii pe podea și se întoarse în bucătărie, unde-și lăsase geanta.

După ce scoase telefonul dinăuntru, tastă frenetic numărul lui Crawford, având senzația că nu-și putea mișca degetele suficient de repede.

Sună o dată, apoi intră mesageria vocală.

- La naiba!

Din nou cu degetele tremurându-i, formă numărul lui Neal Lester și inițiie apelul.

Probabil că-i văzu numele pe ecran, pentru că răspunse brusc:

- Doamnă judecător? E totul bine?

- Perfect. Dar trebuie să discutăm despre Crawford Hunt.

- Ce coincidență. Tocmai mă pregăteam să vă sun ca să vă sfătuiesc să-l evitați. L-am scos din investigație, nu mai lucrează la caz.

Forțându-se să-și păstreze calmul, Holly spuse:

- Este o reacție exagerată la cele petrecute în parc. A...

– Nu are nici o legătură cu asta. Nu în mod direct.

– Atunci, de ce l-ați scos din investigație?

– Am un martor care spune că l-a văzut împreună cu Rodriguez înainte de incident.

Holly simți că i se înmoaie genunchii. Se sprijini de perete și-l ascultă, din ce în ce mai uluită, pe sergentul Lester relatându-i cele petrecute la morgă în acea zi.

– Otterman l-a văzut pe Rodriguez discutând cu Crawford în fața tribunalului.

Când reuși să vorbească din nou, Holly spuse:

– Nu poate fi adevărat.

– Este foarte sigur. Și-a dat seama pe loc, dar s-a ținut mut de reacția lui Crawford, așa că nu a spus nimic pe moment. A sunat mai târziu, ca să-mi spună în secret.

Ezită, apoi spuse:

– Voiam să vă întreb ceva, dar am ezitat, pentru că mi s-a părut o chestiune delicată. Acum însă, consider că este relevant. Doamnă judecător, intenționați să îi aprobați sau să-i refuzați custodia lui Crawford Hunt?

– Este o întrebare nepotrivită. Nu pot discuta despre acest lucru.

– Ei bine, după părerea mea Crawford credea că o să i-o refuzați. Așa că a găsit un individ pe care nu-l cunoștea nimeni, cu acte false și prea puțini bani. Un om disperat sau ușor de prostit. Sau ambele. A înscenat toată încercarea de a vă salva viața. Dar planul a fost, de la bun început, să intre în acțiune și să elimine atacatorul. Fie că mureați sau trăiați, ar fi devenit un erou.

Holly îl contrazise, cu prima neconcordanță care îi veni în minte:

– Cum avea de gând să elimine atacatorul, când nici măcar nu-și luase arma de serviciu cu el?

– Știa că Chet avea să fie acolo și că putea folosi arma lui.

– Asta e chiar și mai exagerat. Nu voi crede niciodată că a ordonat asasinarea lui Chet Barker. Îl stima în mod deosebit.

– Așa este. Dar își iubește fiica mai mult. A făcut toate astea pentru ea, ca să o poată avea. După ce a

de eroism din sala de judecată și toată parada care a urmat, cine i-ar mai fi refuzat custodia?

Continua să-i dea înainte cu ipotezele lui nefondate. În loc să se lase dusă de val, Holly făcu un efort să rămână raţională şi cu mintea limpede.

– De ce să pună la cale tot planul ăsta complicat, apoi să mă apere cu propriul său trup?

– Ca să dea bine. Dar Rodriguez a intrat în panică și a șters-o înainte să termine treaba și înainte ca Crawford să termine cu el. Crawford nu putea permite să fie prins. S-a luat după el și l-a prins pe acoperiș. L-a confruntat față în față, chiar dacă ceilalți ofițeri l-au sfătuit să nu o facă.

– Mie mi se pare mai degrabă curaj, nu conspirație.

– Nu. Voia să termine cu Rodriguez într-un fel sau altul. Pe înregistrarea video se vede că Rodriguez intră în panică în momentul în care Crawford apare pe acoperiș.

Nu văzuse înregistrarea, nu putea comenta.

Neal continuă:

– Și nu uitați, doamnă judecător, că nimeni nu poate confirma povestea cu gaura din ureche sau faptul că Crawford l-a lovit pe atacator în genunchi. Nu există absolut nimic care să-i susțină bănuielile vizavi de Otterman, care, întâmplător, a apărut la doar câteva minute după ce mi-am exprimat suspiciunile în legătură cu *Crawford*. A văzut o șansă de a crea o diversiune folosindu-se de Otterman. Dar s-a întors împotriva lui. Și a fost de la bun început neobișnuit de preocupat de dumneavoastră. V-a spus mai întâi dumneavoastră despre gaura din ureche, probabil pentru a vă testa reacția în momentul în care v-a spus că atacatorul nu avea urechea găurită. Și nu uitați că el este cel care a insistat să stați sub pază. Inițial, m-am înșelat și am considerat că obsesia lui este de natură sexuală. Dar ceea ce a urmat, felul în care a reacționat vizavi de domnul Otterman, a pus lucrurile într-o altă lumină. Există un motiv pentru care vă ține sub observație. Am dreptate când spun că inventează pretexte pentru a fi singur cu dumneavoastră?

După câteva clipe, Holly spuse încet:

– Dacă are o atitudine protectivă în ceea ce mă privește, cred că este din cauză că e interesat de starea mea. E o reacție comună pentru cineva care-ți salvează viața.

– Sincer, chiar asta credeți? întrebă încet Neal. Sau doar ziceți așa?

– Nu aș spune ceva ce n-aș crede.

– Ba da, dacă ați fi suficient de speriată.

Lăsă cuvintele să plutească în aer, apoi spuse:

– Doamnă judecător, ați făcut tot ce vă stătea în putință ca să-l exonerați pe Crawford de orice vină sau nesăbuință cu privire la cele petrecute. Ați negociat în numele lui astăzi, în parc. Mă întreb, a fost totul de fațadă? Îi luați partea doar ca să-l potoliți? Înainte să-mi răspundeți, trebuie să vă spun că știu că a fost în cabinetul dumneavoastră aseară, după orele de program. A fost văzut plecând furios și mi s-a spus că dumneavoastră păreați extrem de supărată când ați ieșit în urma lui, câteva minute mai târziu. Fiți sinceră cu mine, fiindcă nu vă pot proteja altfel. Crawford Hunt v-a amenințat?

Partea din spate a casei era cufundată în întuneric. Holly sări gardul, apoi așteptă câteva clipe să-și recapete răsuflarea, deși inima continua să-i bată atât de tare, încât era aproape dureros. Cu mare grijă, se apropie de ușa din spate. Îi putea auzi vocea de partea cealaltă. Când auzi bătaia ușoară, se opri numaidecât din vorbit.

Câteva clipe mai târziu, deschise ușa. Dacă era șocat să o vadă, nu o arătă. Silueta lui părea mare și neîmblânzită în lumina slabă care-venea dinspre frigider. Din câte putea vedea Holly, era singura lumină din întreaga casă.

Își duse telefonul mobil la ureche:

– Te sun eu.

Închise și-și lăsă mâna pe lângă corp. În afară de asta, nu făcu nici o mișcare. Avea ochii mult prea adânciți în umbră ca Holly să-i poată cântări reacția în momentul în care o văzuse la ușa lui.

Îi spuse:

– Probabil că te miră să mă vezi aici.

– S-ar putea spune. Cum ai ajuns aici?

– Am fugit.

– Ai fugit?

– Jogging. Sunt doar câteva mile.

Mijii ochii, apoi o întrebă:

– Bodyguarzii vin din urmă?

– Ei mă cred încă în casă. M-am furişat pe uşa din spate, m-am strecurat prin gardul viu, am trecut pe lângă casa principală şi am ieşit în stradă.

Şi înăbuşi un sunet care ar fi putut fi de amuzament, dar vocea îi era încărcată de furie în clipa în care spuse:

– Tipul lui Neal ar putea fi pe undeva pe aproape cu aparatul de fotografiat îndreptat spre casa mea.

– Sunt conştientă de asta.

– Nu cred că ne-a prins aseară, aşa că de ce-ţi forţezi norocul? De ce rişti să ajungi mâine pe prima pagină a ziarelor?

– Sergentul Lester mi-a spus că nu mai lucrezi la caz.

– Ţi-a spus şi de ce?

– Da.

– Şi?

– Chuck Otterman minte.

Crawford nu spuse nimic preţ de câteva clipe, apoi:

– Ai ieşit pe furiş din casă şi ai alergat până aici doar ca să-mi dai votul tău de încredere? Puteai să-mi spui şi la telefon.

– Nu am încredere în telefoane, ca să nu mai vorbim de înregistrările telefonice, spuse ea, repetându-i propriile cuvinte. Avem multe de discutat şi voiam să vorbim faţă-n faţă.

– Te ascult.

– Cred că ştiu de ce nu a apărut nici un indiciu în legătură cu identitatea atacatorului, de ce detectivii, tu, toată lumea s-a lovit doar de piste moarte.

– Ascult în continuare.

– Nu a avut legătură cu mine. Nu eu eram ţinta. Tu erai.

Crawford nu se mişcă preţ de câteva clipe. Apoi o luă de mână şi o trase peste prag.

– Intră.

*

– Crawford a fost scos din joc.

– Fii mai clar.

Pat Connor privi precaut în jur, dar nu-l putea auzi nimeni cu excepția bodyguarzilor veșnic prezenți, care nu înregistrau niciodată nimic. Chiar și așa, continua să vorbească încet:

– M-am folosit de un pretext ca să trec pe la departament și să văd dacă e ceva nou. Oh, și era. Neal l-a înlăturat pe Crawford din investigație. Și ascultă aici: Acum a devenit suspect.

– În atacul din sala de judecată?

– Exact.

Se auzi un hohot de râs, ca un bubuit de tunet.

– Băiatul ăsta are o zi foarte grea.

– Am auzit că-și ieșise din minți când s-a dus în parc.

În mod oficial, era ziua lui liberă, dar Pat nu-și amintea ultima oară când fusese atât de ocupat.

– Să știi că nu mi-a fost ușor să fac filmul ăla. Am și acum urme unde m-au pișcat urzicile.

– Mai ai telefonul pe care l-ai folosit?

– Nu. L-am aruncat imediat după ce i-am trimis mesajul lui Crawford. Zace pe fundul râului Sabine.

De fapt, asta era o minciună. Telefonul era ascuns sub scaunul din față al mașinii lui. Îl păstrase, pentru orice eventualitate. Se putea spune că era polița lui de asigurare. În unii oameni pur și simplu nu puteai avea încredere. În special în bărbatul cu care discuta acum.

– E după gratii?

– Crawford? Nu. Din câte se spune, Neal a jucat cu la carte și i-a sugerat să-și sune avocatul. Crawford i-a spus să se ducă dracului. Dar mulți ar vrea să-i spună asta lui Neal.

– E un nenorocit.

– Nu te contrazic. Dar este suficient de deștept cât să-și dea seama că Crawford ar câștiga detașat un concurs de popularitate între ei doi. Nimeni nu l-ar privi cu ochi buni pe Neal dacă l-ar închide pe Crawford în timp ce încearcă să construiască un caz împotriva lui – chestie pe care oricum majoritatea o consideră o mare porcărie.

Neal l-a lăsat să plece și, din punct de vedere politic, a fost o mișcare inteligentă.

Ușor stânjenit, adăugă:

- Totuși, probabil că nu e ce vă doreați să auziți.

- De fapt, este exact ce-mi doream să aud.

- Serios? Cum așa?

- O să-ți împărtășesc motivul în momentul în care voi considera că este necesar. Mulțumesc pentru informații.

Pat își dădu seama că era trimis la plimbare. Se ridică și se îndepărtă. Se simți cuprins de o sete cumplită pentru că, fi-ar ea să fie de treabă, Crawford Hunt se purtase întotdeauna frumos cu el. Avea remușcări că îl spiona și că îl lucra pe la spate. Să folosească filmul ăla cu fetița lui? Fusese o lovitură sub centură. Pat nu s-ar fi crezut vreodată în stare să facă așa ceva, indiferent cine îl ordona.

Dar avea o datorie de achitat și dacă nu plătea...

Nici nu se putea gândi la asta.

Crawford putea vedea suficient de bine în bucătăria slab luminată cât să scoată un pahar din bufet, să-l umple cu apă de la robinet și să i-l întindă lui Holly.

- Ți-aș oferi altceva, dar nu vreau să aprind lumina și să-i ofer un avantaj băiatului care stă la pândă cu aparatul foto.

Alergase de la casa ei până la a lui îmbrăcată într-o pereche de blugi vechi, cu găuri în genunchi. Un tricou alb i se lipea de pielea umedă, scoțând în evidență conturul sutienului, captivându-i atenția lui Crawford.

- Crawford, ai auzit ce-am zis?

Ridică privirea spre ea.

- Nu tu ai fost țința, ci eu. Nu e chiar așa de uluitor precum crezi. Am ajuns și eu la aceeași concluzie acum câteva ore.

Îi povesti cum plecase din parc și se dusese la lacul din pădure.

- În primul rând trebuia să mă liniștesc. Apoi am luat-o de la început și m-am gândit la tot ce s-a întâmplat de luni încoace. Și totul se învârtea în jurul meu,

nu al tău. Tocmai mă pregăteam să-i împărtășesc această teorie lui Neal și să-i sugerez să abordăm investigația din această perspectivă, când mi-a aruncat bomba.

– Pot să stau jos?

– Scuze.

Arătă spre masa din mijlocul bucătăriei. Se așezară pe scaun, unul lângă celălalt și, când genunchi li se atinseră, rămaseră așa.

– Arăți grozav, apropo.

– Sunt transpirată.

– Ești foarte sexy. Cum ai ajuns la concluzia că atacatorul voia să mă împuște pe mine?

– Cam în același mod ca și tine. M-am gândit la toate ghinioanele pe care le-ai avut începând cu incidentul de luni, la felul în care repercusiunile te-au afectat pe tine mai mult decât pe mine. Te-am sunat mai întâi, dar, când n-ai răspuns, l-am sunat pe Neal. N-am reușit să spun decât doar câteva cuvinte înainte să-mi servească teoria lui, cum că tu ai fi în spatele întregii povești.

Îi relată concluziile aberante ale lui Neal.

– Să știi totuși, am senzația că el chiar crede ce spune, zise Crawford.

– Da, mă tem și eu că așa este. A sfârșit întrebându-mă dacă m-ai amenințat vreodată.

– Iar tu ai răspuns...?

– Că nu. Cel puțin nu în felul la care se referea el.

Îi studie chipul pe jumătate ascuns în întuneric, gura, ochii, șuvițele care evadaseră din coada de la spate, și-și spuse: „La naiba!" Apoi, cu glas tare:

– Suntem singuri într-o casă întunecată. Am un pat mare și mult timp de pierdut.

– Până când?

– Până când mă sună de la biroul din Houston, ca să mă întorc. Sau până când vine Neal să mă aresteze. Hai să mergem în dormitor și să ne scoatem hainele.

– Crawford, situația e foarte serioasă.

– Știu, zise el, apoi oftă. Încerc să mă gândesc la altceva, ca să nu dau buzna peste Neal și să-l strâng de gât pentru cât e de prost. Îmi vine să-l pocnesc pe Otterman

până-l las lat pentru minciuna pe care i-a servit-o. Ai ocazia să salvezi două vieți culcându-te cu mine.

- Ești sigur că Otterman e în spatele poveștii ăsteia?

- Nu. E posibil să-i fi spus lui Neal că m-a văzut discutând cu Rodriguez doar ca să mi-o plătească pentru că l-am dat numele în presă.

- Tu ai făcut asta?

- Ne trebuia o scânteie ca să pornim motorul. A funcționat.

- Dar ți l-ai făcut dușman pe Otterman.

- Cred că deja eram dușmani. Nu și-a pus el salopeta albă, dar aș paria bani buni că el a comandat atacul din sala ta de judecată.

- Dar de ce?

- Să mă ia dracu' dacă știu. Am pus niște oameni să facă cercetări.

Se ridică de pe scaun.

- Mai vrei apă?

- Nu, mulțumesc.

Umplu totuși paharul la loc și îl aduse înapoi pe masă. Dar rămase în picioare.

- M-am tot gândit. Jur pe tot ce am mai sfânt că nu l-am mai văzut niciodată până ieri, când a intrat în biroul lui Neal. Dar parcă m-aș fi uitat la o cobră. Am simțit pe loc o repulsie puternică. Teamă. Nu mi se întâmplă asta prea des.

- Trebuie să existe un motiv.

- Da, și eu cred că există. Trebuie doar să-l găsesc. Când ai ajuns aici, vorbeam cu prietenul meu din Houston...

- Cu Harry sau cu Sessions?

- Știi cum îi cheamă?

- Am făcut cunoștință.

- La conferința de presă?

- La micul dejun.

- Micul dejun?

- Își petrecuseră întreaga noapte în mașină, în fața casei mele. Puteam măcar să le pregătesc micul dejun.

Imaginându-și scena intimă din jurul mesei din bucătărie, Crawford își puse mâinile în șolduri.

– Nimeni nu mi-a spus nimic despre asta.

– M-au sfătuit şi pe mine să nu-ţi spun.

– Ţi-au spus şi din ce motiv?

Holly îl privi, fără să răspundă.

Apăsând cuvintele, Crawford întrebă din nou:

– Ţi-au spus din ce motiv?

– Au spus că eşti sensibil când vine vorba de femeile tale.

Reacţia de gelozie era în sine o dovadă în acest sens. Apoi îşi dădu seama ce ar fi putut înţelege Holly din remarca lor.

– Holly, nu le-am spus niciodată că noi...

– Nici n-am crezut că le-ai spus. Dar păreau să ştie.

– Probabil că şi-au dat seama după felul în care mă purtam.

– Cum te purtai?

– Chiar trebuie să-ţi spun?

Holly coborî privirea şi rămase aşa preţ de câteva momente. Când o ridică înapoi, continuă de unde rămăseseră şi îl întrebă pe Crawford ce mai aflase de la ceilalţi rangeri.

– I-am rugat să caute orice fel de legătură între mine şi Otterman. Sau între Otterman şi Beth, sau soţii Gilroy. Deocamdată nimic.

– Halcon?

– Primul lucru pe care l-am verificat, pentru că ar fi avut cea mai multă logică. Dar în anul în care ne-am desfăşurat investigaţia, Otterman a lucrat în Panhandle. Nu şi-a luat o zi liberă luni întregi şi nu a plecat niciodată prea departe. Nu există vreo dovadă că ar fi fost în Halcon. M-am gândit că poate vrea răzbunare pentru una din victimele colaterale, dar nu există nici o rudă de-a lui printre victime, nici vreo persoană cu care să fi avut vreo legătură. Sessions face o treabă excelentă, dar nu a găsit nimic. Tocmai îl rugam să caute mai adânc, când ai apărut tu la uşă.

– Dar celelalte cazuri la care ai lucrat?

– Am verificat cazuri vechi de ani de zile. Dar am încredere în memoria mea mai mult decât în orice computer. Dacă Otterman ar fi apărut vreodată pe radarul

meu, mi-aș fi amintit numele. Și dacă nu numele, mi-aș fi amintit omul. Sunt foarte sigur de asta.

– Atunci poate că nu este el, zise Holly. Poate că i-a spus lui Neal că te-a văzut cu Rodriguez doar ca să te enerveze. Cu siguranță l-ai pus într-o situație jenantă când ai făcut public faptul că a părăsit locul faptei, după atacul armat.

Crawford scutură cu putere din cap.

– Nu e genul lui. A fost enervat, e drept, dar câtuși de puțin jenat.

Nici unul din ei nu mai spuse nimic o vreme, apoi Holly zise încet:

– Nici nu vreau să sugerez asta. Este atât de cumplit încât ezit să...

– Te gândești la Joe.

Umerii i se lăsară ușor, dându-i de înțeles că ghicise corect.

– Nu ar face una ca asta, nu?

– Vino aici. Vreau să-ți arăt ceva.

O luă de mână și o conduse prin casa întunecată până la ușa camerei Georgiei. Lumină încăperea cu ecranul telefonului.

– Cred că poți vedea suficient de bine fără să fie nevoie să mai aprind altă lumină.

Holly scoase un strigăt scurt de uimire.

– Ce s-a întâmplat?

– Neal nu ți-a spus despre asta?

– Nu. Dumnezeule, Crawford!

– Am găsit camera așa când m-am întors aseară. Totul era nou. Trebuia să fie o surpriză pentru Georgia.

– Ai făcut plângere la poliție?

– În toată regula. Au venit și au căutat amprente azi-dimineață, așa că arată acum chiar mai rău decât înainte. Nu am avut când să mă apuc de curățenie.

Holly intră în cameră și se învârti încet, scoțând mici sunete de remușcare pe măsură ce descoperea dezastrul. Ridică balerinii strălucitori, care fuseseră tăiați în două.

– Cine ar face așa ceva?

– Aceeași persoană care mi-a trimis filmul cu Georgia dându-se în leagăn, atât de angelică, de inocentă, de vulnerabilă. Încă nu mi-am revenit complet.

De câte ori se gândea la înregistrarea aia, sângele începea să-i fiarbă în vene într-o combinație de furie și teroare.

– Un nenorocit bolnav s-a folosit de copilul meu ca să ajungă la mine. Vreau să-l omor.

– Cum poate Neal Lester să explice asta?

– A sugerat că am făcut-o chiar eu.

– Și ți-ai trimis singur filmul cu Georgia din parc?

– Probabil.

Holly așeză balerinii pe ce mai rămăsese din măsuța de toaletă, apoi se întoarse în hol, lângă el.

– Nu cred că socrul tău ar putea face așa ceva.

– Mi-a spus că o să facă orice e necesar ca s-o păstreze pe Georgia. Sau, mai precis, ca să mă împiedice pe mine să i-o iau. Dar, sincer, adăugă el rotindu-și privirea prin cameră, asta nu se potrivește cu stilul lui Joe.

Închise telefonul și-l puse în tocul de la curea.

– Ce ai de gând să faci?

– O să-i aștept pe Harry și pe Sessions. Să vedem ce o să găsească.

– Și dacă Neal te arestează între timp?

– Modul lui de operare, mereu precaut, lucrează momentan în favoarea mea. N-o să mă aresteze până nu are o dovadă concludentă.

– Așadar, aștepți.

– Și fac ce mi-am dorit să fac din clipa în care ai ajuns aici.

Își strecură degetele prin părul ei până când îi cuprinse capul cu mâinile, apoi își atinse buzele de ale ei.

– Trebuie să te avertizez, doamnă judecător. Să nu mai apari la ușa mea arătând atât de sexy fără să te aștepți să o pățești.

După ce o sărută adânc, își coborî buzele pe gâtul ei.

– Crawford...

Protestul era atât de slab, încât Crawford nu se opri, continuând să-i sărute osul claviculei.

Holly suflă cu putere aerul din piept.

- M-am trezit azi-dimineață visând la asta.

Crawford îi cuprinse sânii în palme.

- Era un vis frumos?

- Păcătos de frumos.

- Holly Spencer, nu ești o fată cuminte.

- Cred că ai dreptate. Visul a fost exact așa cum s-a întâmplat. Eu eram foarte dornică și tu foarte... hotărât.

Zâmbetul pe care îl simți în inimă nu apucă să-i ajungă pe buze, fiindcă acestea erau prea ocupate cu ale ei.

- Nu m-am putut stăpâni. Trebuia să te am.

O sărută așa cum nu săruți o fată cuminte, cu pasiune arzătoare. Își strecură mâna în blugii ei și o lipi de el.

- Să știi că ar fi mult mai bine dacă n-am avea hainele pe noi.

Spre dezamăgirea lui, Holly îl împinse cu mâinile în piept, depărtându-se de el, apoi își întoarse capul într-o parte.

- Nu vrei să mă săruți, Crawford.

- Ce tot spui acolo? Ba vreau să te sărut.

Ori de câte ori întorcea capul, gura lui o urma pe a ei.

- Vreau să-ți sărut tot corpul.

Continua să o mângâie și să o sărute.

Holly gemu, dar îi dădu mâinile la o parte.

Frustrat și confuz, Crawford făcu un pas înapoi. Pe toți dracii, era evident că îl dorea.

- Ce este, Holly? Nu mai ești implicată în cazul meu.

- Nu e vorba de asta. Eu...

Trase aer în piept, își dădu la o parte câteva șuvițe de păr de pe față, apoi își îndreptă spatele. Își făcu curaj.

- Ca să nu te aresteze astăzi, am făcut o înțelegere.

- O înțelegere?

- Socrul tău a insistat. Nu am vrut să ajungi după uratii, spuse ea, aproape suspinând.

- Ce înțelegere?

– Am fost de acord să apar ca martor al acuzării în audierea pentru ordinul de restricție. Va trebui să spun că am văzut cum l-ai agresat astăzi pe Joe Gilroy.

Crawford se simți parcă lovit de o tonă de cărămizi. Rămase nemișcat, privind-o perplex.

Cu o expresie îndurerată, Holly se dădu câțiva pași înapoi, apoi se răsuci pe călcâie și străbătu în grabă coridorul, doar ca să înțepenească în loc în clipa în care sună telefonul lui Crawford.

Se opri, se întoarse și îl privi smulgându-și telefonul de la curea. În mod evident, își spuse ea, era unul din rangeri, cu informațiile cerute.

Dar numele care apăruse pe ecran nu era unul cunoscut.

– Ce dracu' faci de mă suni pe numărul ăsta? mârâi Crawford.

– Stau de vorbă cu superstarul Crawford Hunt, vestitul legiuitor al vestului!

– Termină cu prostiile, Smitty. Ce ai pentru mine?

– Ce am? Am un bețiv nenorocit care-mi este dator cu distracția din această după-amiază.

– Nu-i problema mea.

– Așa crezi, grozavule? Zice că-i taică-tău.

capitolul 23

Imediat ce Smitty îi spuse unde erau, Crawford întrerupse convorbirea. Holly veni în urma lui pe coridor, apoi în dormitor, unde își puse un fâș ca să acopere tocul pistolului. Luând dintr-o mișcare cheile de pe noptieră, trecu pe lângă ea și ieși din cameră.

– Știi cum să ajungi acasă.

– Vin cu tine.

– Vii pe dracu'!

– Am auzit ce-a spus bărbatul de la telefon.

– Încununarea perfectă a unei zile de rahat, nu crezi?

– Știu povestea cu tatăl tău, Crawford.

– Nu e un tată, e un beţiv. Sunt convins că scrie în dosarul meu.

Ajunseseră acum la uşa din spate.

– Omul lui Neal probabil că este în faţă. Dacă te întorci pe unde ai venit, ar trebui să fie în regulă. Ai grijă când sari iar gardul ăla.

– Vin cu tine.

Se aplecă şi-şi apropie faţa de a ei.

– Nu intră în discuţie!

– Bine. Tickled Pink? Îl găsesc şi singură.

Deschise uşa şi ieşi prin spatele casei.

Crawford ştia că ar fi fost demult plecat din club până se întorcea Holly acasă, îşi lua maşina şi ajungea acolo. Dar să o ştie intrând singură în spelunca lui Smitty...

– La dracu'!

Se duse după ea şi o ajunse din urmă, o prinse de cot şi o îndreptă înspre SUV-ul lui.

– Să vezi ce bine o să dea povestea asta când o să depui mărturie împotriva mea la audierea pentru ordinul de restricţie.

O urcă în scaunul de lângă şofer, apoi îi puse mâna pe cap şi, deloc blând, o împinse sub nivelul ferestrei.

– Dacă nu vrei să-i faci ziua frumoasă lui Neal, ţine capul jos până ieşim din zonă.

O parte din el voise doar să o provoace, dar se dovedi că nu era o măsură de precauţie inutilă. De îndată ce ieşi de pe aleea din faţa casei, zări o maşină în celălalt capăt al străzii, punându-se în mişcare. Veni în urma lui la o distanţă discretă preţ de câteva străzi, în timp ce Crawford naviga prin cartier, fără să depăşească limita de viteză.

Apoi:

– Ţine-te bine! o avertiză el pe Holly, în timp ce făcea un viraj de nouăzeci de grade cu acceleraţia la maximum.

Nu micşoră viteza până când nu fu sigur că scăpase de urmăritor.

– Poţi să te ridici acum.

Trecu pe lângă stadionul de fotbal al liceului, care marca marginea oraşului, apoi vră pe un drum adiacent,

cu două benzi, care şerpuia prin pădure. Pinii de pe margine erau atât de deşi şi de apropiaţi, încât păreau să formeze un zid. Era o noapte întunecată. Luna firavă era ascunsă de o pătură de nori.

Cu coada ochiului, Crawford o putea vedea pe Holly doar la lumina becurilor din bord. Se ţinu bine în clipa în care luă un viraj fără să încetinească.

– Rişti să primeşti o amendă pentru viteză.

– Hm, amendă în trafic pe lângă conspiraţie la crimă. Chiar că ar fi îngrozitor.

Întoarse brusc capul spre el şi explodă:

– Nu-ţi uşurezi cu nimic situaţia, Crawford.

– Hei, nu-ţi place cum conduc? Nasol. Nu te-am invitat să vii cu mine.

– Nu e vorba de felul în care conduci. Am venit ca să încerc să te opresc să faci ceva ce o să regreţi mai târziu.

– Cum am făcut azi, când l-am trântit pe Joe la pământ.

– Exact.

– Am crezut că el îmi trimisese filmul. Orice părinte care-şi iubeşte copilul ar fi avut aceeaşi reacţie.

– Sunt de acord. Şi voi spune asta la audiere.

Crawford râse aspru.

– Nu te mai obosi, doamnă judecător. Indiferent ce-o să spui în boxa martorilor, n-o s-o mai primesc niciodată pe Georgia.

Întoarse capul spre ea.

– Nu-i aşa?

Holly privi fix în faţă, prin parbriz, şi vorbi atât de încet încât abia putu să o audă peste zgomotul motorului.

– În cele din urmă, poate că ai primi-o.

– Dar nu înainte de şi mai multe petiţii, şi mai multe audieri, şi mai mult timp petrecut fără ea.

– Şi, cel mai probabil, nu fără să o implici pe Georgia.

Întoarse capul spre el şi se priviră în ochi preţ de câteva clipe. Apoi, îndreptându-şi din nou privirea în faţă, Crawford strânse cu putere mâinile pe volan. Ar fi făcut

multe, foarte multe, ca să recâștige custodia Georgiei – dar nu și să o pună să aleagă între el și bunicii ei. Asta era limita lui. Nu o s-o oblige niciodată să facă asta.

Crawford și Holly făcură restul drumului în tăcere și, curând, o reclamă de prost gust, din neon, îi înștiință că ajunseseră la destinație. Viră brusc stânga în parcarea cu pietriș a clubului de noapte și merse până în spatele clădirii.

Știind câte se întâmplau în parcările de acest gen, înăuntrul și în afara vehiculelor, Crawford consideră că era mai sigur ca Holly să intre împreună cu el. Opri motorul și deschise portiera.

– Nu pot să te las aici, dar te previn: ce-o să vezi s-ar putea să te șocheze și să-ți deschidă ochii.

Ca pentru a-i sfida avertismentul, Holly își deschise singură portiera și sări din mașină, înainte ca el să poată ajunge să o ajute. Se apropiară împreună de ușa de metal. Crawford bătu.

Smitty deschise chiar el.

– Era și timpul! Am...

Se opri în clipa în care văzu că șeriful nu era singur și, evident recunoscând-o pe Holly, își dezgoli dinții de rozătoare într-un rânjet hidos, în timp ce o măsura cu privirea din cap până-n picioare.

– Hei, dar ăsta e un cu totul alt look, păpușă. Zău, ar trebui să renunți definitiv la robă.

Rânjetul lui Smitty îl făcu pe Crawford să se întrebe dacă era totuși o idee bună să o ia cu el înăuntru.

– Las-o în pace!

– Nu-l lua în seamă, păpușă, zise Smitty, dându-se la o parte ca să le facă loc să intre.

Aruncându-i lui Crawford o privire cu subînțeles peste umăr, adăugă:

– Se pricepe să strice cheful omului.

Îi conduse în biroul lui, care era la fel de dezorganizat ca toate celelalte în care Crawford se întâlnise cu Smitty de-a lungul anilor. Cu un farmec libidinos, îi trase un scaun lui Holly și îi oferi ceva de băut.

Crawford își așeză o mână pe umărul bărbatului și îl forță să se întoarcă spre el.

– Unde e bătrânul? Credeam c-o să-l găsesc aici, în biroul tău.

– Am încercat. Dar nu vrea să se mişte. Ar fi trebuit să-mi pun băieţii să-l ia cu forţa – şi, având în vedere vârsta lui, n-ar fi dat bine în faţa clienţilor. Aşa că l-am lăsat unde era. E aici de pe la trei şi jumătate. A făcut consumaţie de şaizeci şi şapte de dolari. A zis că te ocupi tu.

Crawford ignoră mâna pe care Smitty i-o întinsese, cu palma în sus.

– Să mergem!

Îi făcu semn din cap lui Smitty să o ia înainte.

– Încuie-te aici, îi spuse lui Holly în clipa în care ieşi pe uşă, apoi aşteptă până când auzi cheia întorcându-se în broască.

Îl urmă pe Smitty prin labirintul de coridoare întunecate până când ajunseră la clubul propriu-zis, unde volumul muzicii era înnebunitor de ridicat. Pe scenă, o fată se învârtea la bară. Clienţii o încurajau entuziasmaţi, cu exclamaţii, fluierături şi aplauze.

Smitty strigă ca să acopere zgomotul:

– Acolo!

Arătă spre o masă în cel mai întunecat colţ al încăperii, unde un bodyguard ţinea sub supraveghere o siluetă chircită şi nemişcată.

Obrazul lui Conrad era lipit de masa murdară. O dâră de salivă i se scurgea peste buza de jos. De-abia mai era conştient, dar, când Crawford îl apucă de braţ ca să-l ridice de pe scaun, începu să se legene. Upercutul necoordonat rată bărbia lui Crawford la un metru. Reculul l-ar fi trimis pe Conrad învârtindu-se, dacă Crawford nu l-ar fi prins.

Lui nu-i păsa câtuşi de puţin cum dădea în faţa clienţilor faptul că se bătea cu un bătrân. În câteva clipe, ambele mâini ale lui Conrad erau trase la spate şi Crawford îi strângea încheieturile ca într-o menghină. Îşi puse cealaltă mână pe ceafa lui Conrad şi îl ridică în picioare.

– Cum a ajuns aici? îl întrebă pe Smitty.

Patronul zdrăngăni nişte chei sub nasul lui Crawford

– Le-a găsit băiatul în buzunarul de la pantaloni.

Băiatul era un individ musculos, ras în cap și cu ceafa tatuată.

– Adu-i mașina la ușa din spate, îi spuse Crawford. N-o să-ți fie greu s-o găsești. Cauciucuri proaste, vopsea albastră ruginită. Și mulțumesc.

Îl împinse pe Conrad prin club, înspre coridorul pe care veniseră. Conrad se împiedica și se bălăngănea, dar Crawford reuși să-l aducă până acolo fără să cadă.

Smitty venea imediat în urma lor, dându-i înainte cu nota neachitată.

– Mai daci odată! zise Crawford. O să-ți primești banii.

Când ajunseră la ușa biroului, o strigă pe Holly, care deschise și-i lăsă să intre. Umilit, o privi în clipa în care îl văzu pentru prima oară pe nenorocitul de bețiv care-i dăduse viață. Nu avu o reacție de repulsie, așa cum se așteptase Crawford, ci mai degrabă de îngrijorare atunci când capul lui Conrad căzu în față, în clipa în care Crawford nu-i mai ținu gâtul.

Căută în buzunar și scoase un portofel pe care i-l întinse.

– Plătește-i, te rog.

Holly scoase o bancnotă de cincizeci și una de douăzeci.

– Și zece pentru băiat, spuse Crawford.

– O să-i dau eu, zise Smitty, întinzând mâna după cei zece dolari.

Holly nu-l lăsă să o ia.

– Am eu grijă, mulțumesc.

Nu părea să observe, cu atât mai puțin să fie intimidată de pozele deocheate de pe pereți. În schimb, în clipa în care îi întinse lui Smitty banii pentru consumația lui Conrad, ai fi zis că e în sala de judecată unde pronunță o condamnare la muncă silnică.

– În mod evident, clientul dumneavoastră este într-un stadiu avansat de ebrietate. Cu toate acestea, ați continuat să-i serviți băuturi alcoolice timp de mai multe ore, în valoare de șaizeci și șapte de dolari. Dacă ar fi pățit ceva din cauza stării de ebrietate în care se găsește,

aţi fi putut fi considerat responsabil şi pus sub acuza ţie. Uşile acestui local dubios ar fi fost închise. Aţi avut mare noroc de data aceasta. Domnul Hunt ar putea fi dispus să treacă cu vederea neglijenţa posibil criminală pe care aţi manifestat-o vizavi de tatăl său... dacă-l asigu raţi în schimb de discreţia dumneavoastră.

Sprâncenele lui Smitty erau împreunate, dar reuşi în cele din urmă să traducă limbajul judecătoarei. Îşi umezi nervos buzele şi spuse:

– Sigur, doamnă judecător. N-o să scot un cuvânt Crawford mi-e prieten. Ne ştim demult.

Crawford răspunse afirmaţiei cu un mârâit.

– Ţine uşa ca să putem ieşi de aici.

După ce Holly ieşi înaintea lui, mai rămase doar atât cât să-i spună lui Smitty:

– Nu mă interesează de cât timp ne cunoaştem, dacă aminteşti numai şi-n treacăt că a trecut ea pe-aici, o să rămâi fără bijuterii!

Smitty zâmbi cu jumătate de gură, ca şi cum ar fi luat avertismentul în serios.

Crawford reuşi să-l ducă pe Conrad la maşina lui şi să-l întindă pe bancheta din spate. Bătrânul se răsuci, ajungând să-şi sprijine capul pe scaunul de maşină al Georgiei. Crawford hotărî să-l spele cu dezinfectant înainte să o lase pe Georgia să-l mai folosească. Dacă avea să-l mai folosească vreodată.

Bodyguardul adusese maşina lui Conrad şi Holly îi dăduse bacşişul.

– Te superi dacă vii tu cu asta? întrebă Crawford, arătând spre cutia ruginită.

– Câtuşi de puţin.

Se duse la portiera din stânga şi urcă la volan.

Ruşinat şi furios, Crawford urcă în SUV-ul lui. Odată ieşiţi în şoseaua principală, păstră o viteză constantă, în aşa fel încât Holly să-l poată urma fără probleme. În plus, nu se grăbea câtuşi de puţin să-i arate starea deplorabilă a casei lui Conrad.

Când ajunseră, veni şi-i dădu cheile maşinii lui Conrad şi portofelul.

– Să nu uiţi asta.

– Mersi. Dacă l-ai atins pe Smitty, s-ar putea să vrei să-ți freci hainele cu dezinfectant.

– Dar a fost o gazdă atât de amabilă!

Îi flutură în față o bucată de hârtie.

– Mi-a strecurat asta în timp ce nu te uitai.

– Ce este?

– Un cupon de consumație gratuită pentru vizita viitoare.

– Nenorocitul! Ar trebui să mă întorc și...

Se opri în clipa în care Conrad deschise portiera din spate și coborî din mașină.

– Nu recomand localurile lui Smitty. Dansatoarele nu sunt cine știe ce și toaletele put mai ceva ca niște cocini.

Nu-i mai curgea salivă din gură, privirea îi era rezonabil de clară și stătea perfect drept. Și rostise fiecare cuvânt cât se poate de clar. Zâmbi. *Surpriză!*

Conrad îi întinse mâna lui Holly.

– Doamnă judecător Spencer, speram să am ocazia să vă cunosc. Eu sunt Conrad Hunt.

Holly îi luă mâna.

– Domnule Hunt.

– Vă mulțumesc că mi-ați adus mașina acasă.

– Cu plăcere.

– Am considerat că e mai bine să continui șarada până ieșeam de acolo. Am fost convingător?

– Foarte, zise ea, râzând ușor.

Cu un zâmbet radios, Conrad spuse:

– Intrați, intrați!

Îi atinse ușor cotul și o îndreptă spre casă.

– Aveți grijă unde călcați. Aș fi făcut cărare, dar nu știam că o să am vizitatori în seara asta.

Crawford, revenindu-și din șoc, se postă în fața celor doi:

– Ce dracu' îți închipui că faci, Conrad?

– Încerc să fiu manierat. Ceea ce nu se poate spune despre tine.

– Ce-a fost teatrul ăsta? Ce încerci să faci?

Crawford își flutură mâna în față, ca să alunge țânțarii.

– Vampirii ăştia! Doamna va fi mâncată de vie dacă nu intrăm în casă.

Îl împinse pe Crawford la o parte din drum şi continuă în acelaşi fel, avertizând-o din nou pe Holly să aibă grijă pe unde calcă. Venind în urma lor, Crawford mărâi că Conrad avusese ani de zile la dispoziţie ca să curețe poteca spre uşa lui. Curtea era în continuare plină de gunoaie, dar Crawford constată cu şoc şi uşurare că interiorul casei, cel puţin partea imediat vizibilă odată ce intrai pe uşa din faţă, fusese curăţată de la vizita lui de marţi.

La un moment dat pe parcursul drumului de la club până acasă, Conrad îşi băgase cămaşa în pantaloni şi îşi aranjase părul, care îi stătea în toate direcţiile în clipa în care ieşiseră din club. Adevărul era că bătrânul arăta aproape prezentabil.

– Îmi cer scuze că miros ca o distilerie, îi spunea el lui Holly. Whisky-ul pe care nu l-am aruncat sub masă l-am dat pe mine ca pe after-shave. Vă rog, luaţi loc.

Arătă înspre canapea, peste care aruncase o pătură veche şi peticită, dar curată, ca să acopere tapiseria pătată. Continuându-şi rolul de gazdă, spuse:

– Doriţi ceva de băut?

– Nu, nu doreşte.

Conrad se uită la Crawford şi se încruntă în faţa lipsei de politeţe a fiului său.

– Nu vorbeam cu tine. Şi nu m-am referit la ceva alcoolic. Mă gândeam la o cafea sau poate la un suc.

Holly vorbi ea de data asta:

– Vă mulţumesc, dar nu-mi trebuie nimic, domnule Hunt.

– Spuneţi-mi Conrad şi anunţaţi-mă dacă totuşi vă răzgândiţi.

Se aşeză în fotoliul lui, ridică suportul pentru picioare, apoi se foi ca să-şi găsească o poziţie confortabilă, zâmbindu-i în tot acest timp lui Holly.

Apoi îl observă pe Crawford, care rămăsese în picioare, abia un pas dincolo de pragul uşii.

– Ai de gând să rămâi acolo, ca un stâlp în uşă? Ce-ar fi să iei loc şi să încerci să fii sociabil?

– Nu am timp de socializare. Trebuie s-o duc pe Holly acasă înainte ca polițiștii care o păzesc să observe că lipsește.

Conrad o privi cu o nouă expresie de interes.

– Te-ai furișat afară din casă?

– Ceva ce n-am mai făcut de pe vremea când eram adolescentă.

Râzând, Conrad lovi cu palmele în brațele fotoliului.

– Mă bucur să aud că ai mai făcut și pozne. Începusem să cred că ești cam prea perfectă.

– Oh, nu. Am trecut printr-o scurtă perioadă de răzvrătire imediat după ce ne-a părăsit tata, înainte să-mi accept noul rol de cap al familiei.

– Și de ce ai fugit în seara asta?

Înainte să poată răspunde, Crawford spuse:

– A venit la mine. Nu putem fi văzuți împreună, așa că...

– De ce nu puteți fi văzuți împreună? Doar investighezi atacul din sala de judecată.

– Nu mai e de actualitate.

Crawford îi povesti pe scurt evenimentele acelei zile.

Când termină, Conrad clătină din cap cu o expresie de dezgust, dar primele cuvinte pe care le spuse fură în legătură cu Georgia.

– Fetița ta e bine?

– Da, slavă cerului! Nu și-a dat seama ce se petrece. Nu m-a văzut când l-am pocnit pe bunicul.

– Dacă vrei să știi părerea mea, Joe Gilroy și-a meritat-o doar pentru că este Joe Gilroy.

Crawford îi aruncă o privire lui Holly, apoi spuse:

– O să plătesc pentru asta. S-ar putea să treacă ceva vreme până s-o pot vedea din nou pe Georgia.

Conrad înjură în barbă.

– Nu pot să cred că ți-a servit un ordin de restricție.

– Așteptăm să se stabilească o dată pentru audiere. O să mă opun. Dar, chiar dacă o să câștig lupta asta, rămâne cealaltă.

– Neal Lester este un dobitoc îngâmfat care vrea să demonstreze că e grozav, spuse Conrad. Iar asta îl transformă într-un dobitoc îngâmfat *periculos*.

– Ideea asta care i-a intrat în cap despre Crawford e de-a dreptul ridicolă, spuse Holly.

– O idee încurajată de minciuna lui Chuck Otterman, adăugă Crawford.

Conrad își mângâie bărbia.

– De ce-ar vrea Otterman să te incrimineze?

– Nu am nici cea mai vagă idee. Tocmai despre asta discutam cu Holly când a sunat Smitty ca să-mi spună că erai beat și făceai scandal. Ce-a mai fost și asta? Ai fost beat pe bune atâția ani de zile, de ce-a trebuit să te prefaci acum?

– Pentru că nu voiam să fie ghicit motivul adevărat pentru care mă aflam acolo.

– Bine, mușc, zise Crawford. Care este motivul adevărat pentru care te aflai acolo?

– Îl spionam pe Chuck Otterman.

Crawford se simți ca lovit peste genunchi. Conrad să fi fost legătura cu Otterman pe care o căuta? Se duse la canapea și se așeză pe mâner, aproape de Holly.

– Îl spionai pe Otterman? De ce? Ai avut vreun caz împotriva lui?

– Nu. Cel puțin nu cred.

– Atunci ce știi despre el?

– Doar ce-am citit.

Așteptă o clipă.

– Plus ce am dedus din experiența mea personală cu el.

– Și surprizele nu se mai opresc. Nu știam că îl cunoști personal pe Otterman.

– Ei bine, ce să spun? Nu știi multe.

– Așa se pare. Spune-mi ceva ce nu știu, Conrad.

– Am solicitat un job la el la sonde.

– Când?

– Anul trecut. Era iarnă. Nu-mi amintesc exact în ce lună, dar era frig.

– Nu știi nimic despre industria asta.

– Mă gândeam că aş putea goli tomberoanele. Au o echipă de salubrizare.

– Iar tu ai diplomă în drept! pufni Crawford. Cel puţin aveai.

Crawford se strâmbă şi o privi pe Holly cu o expresie jenată.

– Iarna trecută ajunsesem jos de tot, şi spun eu asta. Nu mai avusesem de lucru de câteva luni. Îmi tăiaseră curentul electric. Aveam nevoie de bani ca să repornesc căldura.

Crawford simţi că roşeşte de ruşine. Detesta faptul că Holly auzea toate astea, dar cel puţin de acum încolo n-avea să se mai gândească cu groază că va afla într-o zi cât de degenerată era gena lui.

– Ai obţinut slujba? întrebă Holly.

– N-am mai vrut-o. În timp ce completam un formular în birou, a apărut o camionetă în trombă, cu un bărbat rănit înăuntru. Şi era rănit *grav*. Braţul îi fusese sfârtecat de o maşinărie. Îi atârna de un fir, şi nu vorbesc la figurat. Era în stare de şoc. Parcă a durat o veşnicie până când a ajuns ambulanţa. Între timp, Otterman a făcut o criză şi-a început să ţipe la toată lumea. A dat ordin unor băieţi să cureţe camioneta. Podeaua era îmbibată de sânge, şi nu exagerez. Le-a spus altor doi băieţi să se ducă înapoi şi să repare maşinăria, înainte să vină echipa de investigaţie de la protecţia muncii. Le-a mai spus şi să împartă nişte bonusuri grase colegilor care fuseseră martori la accidentul bărbatului.

– I-a mituit să facă pe surdo-muţii în momentul în care venea inspecţia, zise Crawford.

– Exact. În tot timpul cât a durat această agitaţie nu a arătat nici cea mai mică umbră de îngrijorare faţă de bărbatul care risca să moară din cauza pierderii de sânge. Dar povestea s-a schimbat în momentul în care a sosit echipajul de ambulanţă. Parcă cineva îi apăsase un buton. Ce spectacol a dat! Sfântul Chuck! Plin de îngrijorare şi amabilitate. Mai că nu s-a pus în genunchi lângă omul căruia nu-i acordase nici cea mai mică atenţie până atunci.

Conrad se strâmbă.

– Mi s-a făcut silă. Oricât aș fi fost de falit, oricâta nevoie aveam de slujba aia, am rupt formularul în două și am plecat fără să privesc înapoi. Mai bine bețiv de profesie decât să lucrez pentru un astfel de om. Cu două fețe. Dacă aș mai fi fost procuror, m-aș fi ținut ca scaiul de capul lui.

– Căutând ce anume?

– Nu știu, îi răspunse Conrad lui Crawford. Dar cred că domul Chuck Otterman mai desfășoară încă o afacere, la lumina lunii.

– Ce te face să crezi asta?

– Când e în cluburile astea...

– Ce cluburi?

– Ca astea ale lui Smitty.

– L-ai mai văzut și altă dată?

– De multe ori.

Conrad se uită la Holly și îi zâmbi trist.

– Trebuie să recunosc că am frecventat unele dintre cele mai dubioase localuri din zonă. Dar am întors pagina, fila e acum albă.

Holly îi zâmbi.

– De cât timp n-ai mai băut?

– De șaizeci și patru de zile.

– Excelent început. Felicitări.

– Am totodată o slujbă.

– Unde?

– La fabrica de cherestea.

În timp ce ei doi discutau, Crawford se ridicase de pe brațul canapelei și încercuise sufrageria. Era mai curată decât o văzuse vreodată. Privi prin ușa deschisă în bucătărie.

Nu erau vase murdare în chiuvetă, nici tot felul de lichide coagulate pe bufete, podeaua era măturată. La prima vedere, părea că bătrânul încearcă cu toată sinceritatea să se lase de băutură.

Dar experiențele din trecut nu prevesteau prea mult succes. Crawford fusese dezamăgit de prea multe ori ca să mai creadă că această nouă filă avea să fie altfel decât celelalte multe altele. Așa că își înăbuși scânteia de optimism și se întoarse cu gândul la Otterman.

Gândind cu voce tare, spuse:

- Susține politicieni și judecători locali, dar își petrece toate serile în cluburi rău famate.

- Unde bea doar moderat, atunci când bea, zise Conrad. Nu le acordă nici o atenție fetelor care dansează. Dar nu stă niciodată degeaba. Conduce întâlniri asemenea celei de azi.

Crawford auzise deja asta de la Smitty.

- Cu cine s-a întâlnit azi?

- A fost o adevărată paradă, spuse Conrad. Și, ca la orice paradă, am făcut poze.

Scoase un telefon mobil din buzunarul pantalonilor, lucru care-l surprinse pe Crawford, fiindcă nu știa că bătrânul avea așa ceva.

- De unde ai luat asta?

- De la Winn-Dixie.

- Când?

- Ieri.

- De ce?

Conrad îl privi cu o expresie enervată.

- Vrei să vezi pozele sau nu?

Crawford îi luă telefonul din mână și accesă galeria foto.

- De ce ai tras atâta de timp ca să-mi spui că ai fotografii cu Otterman?

- Încercam să fiu calculat. În plus, m-ai tot întrerupt.

În timp ce Crawford privea pe rând fotografiile, Conrad continuă să vorbească.

- Îi vedeți pe ăia doi care stau la masa cea mai apropiată de separeul lui? Bodyguarzi. Le-am zis Pic și Poc. Ăla mai scund e Pic. Dar nu-s băieți cu care să te pui. Înarmați. Am văzut umflăturile. Au venit împreună cu Otterman, au plecat odată cu el, au fost tot timpul extrem de atenți, nu au băut, nici măcar nu s-au uitat la spectacol.

- De ce-ar avea nevoie de bodyguarzi? întrebă Holly.

- Bună întrebare, zise Crawford.

O întrebare și mai bună era de ce nu-i spusese Smitty că Otterman se afla în seara aceea în club, știind foarte bine că ar fi primit bani de la Crawford pentru

această informație. Avea să discute mai târziu despre asta cu afurisitul ăla libidinos. Deocamdată, Conrad îi captase atenția.

– Oamenii veneau și plecau, spunea acesta. Otterman discuta cu fiecare în parte, iar conversațiile erau unele mai lungi, altele mai scurte.

– S-a făcut vreun schimb? întrebă Crawford.

– Nu din câte am văzut eu și chiar mă uitam după plicuri cu bani. Poate că folosește cluburile doar pentru a negocia condițiile, iar transferurile au loc în altă parte.

Conrad ar fi putut avea dreptate. Iar Crawford își sese suficientă vreme polițist într-o eră digitală cât să știe că un cont bancar cu parolă era la fel de bun ca un instrument de plată legal, dacă nu chiar mai bun.

– Bun, continuă.

– Cam asta e tot, zise Conrad. A plecat cu Pic și Poe. Iar eu m-am dat în spectacol.

– De ce n-ai plecat pur și simplu?

– Se presupunea că sunt mort de beat, ai uitat? M-am temut să nu cheme poliția dacă mă vedeau urcând la volan. Și atunci fie aș fi fost aruncat după gratii, fără să-mi mai facă analize, caz în care aș fi rămas blocat acolo, cu telefonul confiscat, fie mi-ar fi luat sânge și s-ar fi dovedit că mă prefăcusem, și atunci? Și-atunci, ce ți-ai fi făcut?

Rânji, apoi adăugă:

– Ți-am spus că sunt bun spion. Poți să-mi mulțumești mai târziu.

Fotografiile făcute cu camera telefonului mobil erau neclare, din cauza luminii difuze din interiorul clubului. Conrad se jucase din când în când cu zoom-ul, așa încât unele fotografii erau nefocalizate și existau mai multe prim-planuri în care degetul lui mare era vedetă. Dar Crawford trebuia să recunoască în sinea lui că băiatul se dovedise ingenios.

În câteva dintre fotografii îl surprinsese pe Otterman învârtind moneda pe degete. Își aminti cum îl descrisese Conrad: cu două fețe.

Nu-şi dăduse seama că gândise cu voce tare, până când nu-l auzi pe Conrad:

– Ce-ai spus?

– Chestia aia pe care o face cu moneda...

– L-am văzut şi eu făcând aşa, când l-am cunoscut, spuse Holly, imitând mişcarea.

– Are două feţe. Îşi poate schimba personalitatea instantaneu. Două feţe ale monedei. Este o paralelă, o glumă privată, felul lui de-a-i lua în râs pe toţi ceilalţi?

Crawford ridică din umeri, apoi, uitându-se din nou la Conrad, întrebă:

– Nu a observat nimeni că l-ai fotografiat?

– Cu toate fufele...

Se opri şi se uită la Holly.

– Cu toate *fetele* alea care dansau pe-acolo? Nimeni nu-i acorda atenţie unui beţiv obosit care devenea tot mai ameţit cu fiecare pahar.

Îşi puse o mână pe inimă şi i se adresă lui Holly.

– Şi, spre regretul meu, am o reputaţie în această privinţă.

Felul în care Conrad reuşea să o farmece pe Holly îl scotea din sărite pe Crawford, aşa că se concentră asupra activităţii pe care o începuse. Trecu la următoarea fotografie şi se opri instantaneu. Bărbatul care stătea în faţa lui Otterman, de cealaltă parte a mesei, purta o pălărie de cowboy. Borul pălăriei îi umbrea faţa, aşa că nu se putea vedea mare lucru, cu excepţia părului. Felul în care era lipit de...

Cu gesturi grăbite, îşi puse degetele pe ecran ca să mărească imaginea şi să poată vedea mai bine trăsăturile bărbatului, apoi îl recunoscu pe loc.

– Pe toţi dracii!

Analiză fiecare detaliu, asigurându-se că nu se înşală, înainte să-i arate lui Holly imaginea de pe ecran.

– Îţi pare cunoscut?

Fără ezitare, Holly şopti:

– E bărbatul care a tras în sala mea de judecată.

– Eşti sigură?

– Sută la sută. Nu i-aş putea recunoaşte faţa, fiindcă purta mască, dar părul este exact la fel.

– Asta am remarcat și eu prima dată. Dar trebuie să fim siguri.

– Sunt sigură.

– E polițist.

Îi aruncă o privire lui Crawford, apoi se uită din nou la ecranul telefonului.

– Da! L-am văzut și eu în clădirea tribunalului. Totuși, nu purta niciodată pălărie. Nu știu cum îl cheamă.

– Știu eu.

capitolul 24

Crawford se îndreptă spre ușă.

Holly sări în picioare și veni după el.

– Unde te duci?

– Să dau niște telefoane. Rămâi aici. Mă întorc.

Îl privi prin ușa deschisă cum cobora dintr-o săritură treptele verandei și ateriza în curte, cu telefonul deja în mână.

– Întotdeauna a fost așa, spuse Conrad din scaunul lui. Agil și iute ca argintul-viu. Încă de bebeluș. Seamănă cu maică-sa în privința asta. A fost dansatoare, știai?

– Dansatoare?

Holly îl privi peste umăr.

– Nu, n-am știut asta.

– Avea un studio la mall, dădea lecții de balet și de step. De jazz. De orice fel. În fiecare primăvară organiza un recital la centrul civic. Venea tot orașul. Un spectacol pe cinste. Doamnele aveau nevoie de câteva luni bune ca să facă toate costumele și decorurile.

Holly își aminti balerinii din dormitorul Georgiei și se întrebă dacă legătura pe care Crawford o făcuse între fiica și mama lui era conștientă sau nu.

Conrad avea privirea pierdută și chipul îi era apăsat de o nespusă tristețe.

– Era frumoasă și talentată și presupun că asta a făcut-o să considere că merită mai mult. Îmi spunea adeseori că nu se simte împlinită.

Apoi tresări, își reveni și arătă spre curtea prin care Crawford se învârtea cu telefonul la ureche.

– Și eu, și mama lui am fost niște părinți deplorabili. Cu toate astea, a ieșit un om mai bun decât s-ar fi putut aștepta cineva.

– Mai bun decât se consideră, zise Holly, vorbind mai mult pentru sine decât ca să-i răspundă lui Conrad.

– Ai ajuns să-l cunoști bine după numai trei zile.

– Par mai multe.

– Când te-ai culcat cu el?

Holly se răsuci pe călcâie și îl privi uluită.

Conrad chicoti în fața reacției ei vinovate.

– Mă gândeam eu.

– Domnule Hunt, Conrad...

Ridică o mână ca să o oprească.

– Nu trebuie să-mi dai explicații. Dar îmi imaginez că momentul a fost... problematic.

Când îi văzu expresia chinuită, spuse:

– Nu spune nimic, doamnă judecător. N-am nevoie să știu. Și *nu vreau* să știu. Sper doar să iasă bine pentru că a avut parte numai de ghinioane în ceea ce privește femeile. Maică-sa a fugit cu alt bărbat. Nevasta i-a murit.

Făcu o pauză și miji ochii o idee.

– O iubește enorm pe fetița aia a lui. Ar fi mare păcat să o piardă și pe ea.

– Nu va fi hotărârea mea. M-am suspendat de la judecarea cazului.

– Ținând cont de circumstanțe, era singura alegere etică. Dar, iartă-mă că ți-o spun, nu pari prea fericită că ai făcut această alegere.

– Simt că am o obligație față de oamenii care și-au pus încrederea în mine și în cariera mea. Nu vreau să-i dezamăgesc.

O privi lung, apoi se încruntă, cu o expresie gânditoare:

– Povestea asta dintre tine și Crawford... Te-a făcut oare să te facă un judecător mai puțin competent? Ai lua hotărâri mai puțin corecte din cauza asta?

– Nu. Ba chiar cred că aș fi o judecătoare mai bună. M-a făcut să-mi dau seama și să accept faptul că viața

are și nuanțe de gri. Până acum, vedeam totul în alb și negru.

– Acceptă asta, Holly, și nu te mai chinui. Se întâmplă să fiu un adevărat expert când vine vorba de a descoperi amăgi oameni și pot să te asigur din proprie experiență că, cu cât îți faci mai multe griji, cu atât ajungi să-i descoperi amăgești mai tare. Teama de a nu te ridica la așteptările cuiva ajunge să te macine de viu.

– O să țin cont de sfatul tău.

Își zâmbiră.

Apoi Conrad se uită înspre Crawford.

– Mi-ar plăcea să-l văd fericit.

– L-am văzut azi pentru prima oară cu Georgia. Cât timp a fost cu ea, a fost fericit. Parcă luminat din interior. Și cum să nu fie? E absolut adorabilă.

– Este?

În ochii lui înroșiți, o scânteie de bucurie fu numai decât înlocuită de tristețe.

– Nu mă lasă s-o văd.

Era evident pentru Holly cât de adânc îl afecta această respingere.

– Poate că o să se răzgândească.

– Nu, nu. Nu pot să-l învinovățesc. Nici eu nu vreau ca nepoata mea să mă cunoască așa.

Schiță cu mâna un cerc care-l includea pe el și micul diul în care trăia.

– Un alcoolic bătrân care luptă cu fiecare respirație să nu cadă iar în patima băuturii? Nu. Nu vreau ca Georgia să aibă imaginea asta despre mine în aceeași măsură în care Crawford nu vrea să îi arate așa ceva. Nu, dacă va veni o zi în care o să-și dorească să i-l prezinte pe bunicul Conrad, aș vrea să-i arate o fotografie cu mine de acum treizeci de ani, când se temeau de mine unii dintre cei mai răi interlopi din statul ăsta. Când eram spaima celor mai buni avocați ai apărării și eram respectat de toți judecătorii, adăugă el, făcându-i cu ochiul. Aș vrea să-i povestească cum am fost înainte... Ei bine, înainte.

Zâmbi nostalgic.

– Aș fi mândru dacă nepoata mea m-ar cunoaște în această lumină.

*

Crawford privi prin ușa rămasă deschisă și se întrebă despre ce oare discutau Holly și bătrânul, atât de absorbiți. Nervos fiindcă sunase la același număr de trei ori fără succes, se învârtea în cerc în timp ce forma din nou.

- Haide, haide, afurisitule! Știu că ești acolo!

De data aceasta, o voce timidă răspunse:

- Alo?

- Nugent?

- Nu mă mai suna. Nu pot să vorbesc cu tine.

- Unde e Neal? L-am sunat de mai multe ori.

- A plecat. A zis că iese în oraș cu familia.

- Nu mă interesează cum faci, dar găsește-l! Spune-i că trebuie să facă rost de un mandat de arestare pe numele lui Pat Connor. Joseph Patrick Connor. Este pe lista ofițerilor de poliție care erau în orele de serviciu și prezenți în clădirea tribunalului în momentul atacului armat.

- Știu. I s-a luat declarația, apoi i s-a dat drumul.

- A fost o greșeală. Trimite-mi prin SMS adresa lui Connor. Și mai spune-i lui Neal să ia mandat de percheziție pentru casă, mașină... tot. Ții minte toate astea? Notează-ți dacă ai nevoie. Spune-i lui Neal că ne întâlnim acasă la Connor și să aducă mandatele. Mă duc eu înainte, mă asigur că e acolo și îl țin sub supraveghere până ajunge Neal. Și - asta e foarte important - anunță biroul șerifului că cineva trebuie să se ducă la tabăra de sondori și să îl aducă pe Chuck Otterman pentru un interogatoriu.

- Glumești, nu?

Crawford urlă în telefon:

- Ți se pare că aș glumi?

- Neal deja mai are puțin și mă dă afară. Dacă îi spun că toate astea vin din partea ta...

- N-o să te dea afară. Ești nepotul unui comisar. Nu uita să-mi trimiți adresa. Am nevoie de ea acum. Și, dac-o dai în bară, n-o să trebuiască să-ți mai faci griji în legătură cu Neal, fiindcă o să te strâng de gât cu mâinile

mele. Hai, treci la treabă. E timpul să te porți ca un bărbat, Nugent.

Crawford apăsă butonul și întrerupse convorbirea, deschise telefonul lui Conrad și își trimise în grabă fotografia în care Patt Connor stătea de vorbă cu Chuck Otterman. Se duse spre verandă, urcă treptele câte două, dădu la o parte plasa de țânțari și îi aruncă lui Conrad telefonul.

– Presupun că-ți datorez mulțumiri.

– Presupun că da.

– A fost o nebunie ce-ai făcut. Riscant. Dar mi-a dat portița de care aveam nevoie în cazul ăsta. Mulțumesc.

– Mă bucur că am putut face ceva pentru tine.

Tatăl și fiul se priviră în ochi preț de câteva clipe, apoi Crawford o apucă de mână pe Holly.

– Să mergem!

Trăgând-o după el, se îndreptă în grabă spre SUV. În timp ce ieșea de pe alee în drumul principal, îi spuse că a pus lucrurile în mișcare.

– Connor o să fie la secție în mai puțin de o oră. Sunt aproape sigur că o să-l dea în gât pe Otterman, ca să scape cu condamnare pe viață, fiindcă riscă pedeapsa cu moartea pentru că l-a omorât pe Chet.

– Tot mai crezi că Otterman e în spatele întregii povești?

– Cineva trebuie să fie. Pat Connor nu are nici imaginația, nici inițiativa necesare pentru a organiza un atac de felul celui de luni.

– Prepunând că e Otterman, cum l-a convins pe Connor să o facă?

– Cu siguranță, Otterman îl are pe Pat la mână cu ceva serios. Știe unde e îngropat vreun cadavru. O datorie la jocurile de noroc. Ceva. Trebuie să aflăm ce anume, ca să punem intra și noi în joc.

Continuând pe aceeași linie de gândire, își scoase telefonul și îl sună pe Harry Longbow. Îi spuse că îl identificase pe atacatorul din sala de judecată și îi dădu numele complet al lui Connor.

– Ofițer la secția de poliție din Prentiss. Mulți ani, dar grad mic. Nici măcar nu mai face muncă de teren.

face de pază la tribunal. La naiba! Tocmai mi-am amintit. A fost unul dintre polițiștii care au păzit-o pe Holly la conferința de presă de ieri. Neal mi-a spus că toți fuseseră verificați.

- Mult prea încrezător, ca întotdeauna, mârâi Harry. Da' ce are Connor ăsta cu tine?

- Nu cred că are nimic cu mine. Sau cu judecătoarea Spencer. Altcineva îi trage sforile.

- Otterman?

- El e în capul listei. Au purtat o discuție intimă în după-amiaza asta, la un local de striptease.

Crawford îi descrise întâlnirea.

- Am fotografia care dovedește că se cunosc. Și sunt sigur că e ceva putred la mijloc.

- Vrei să văd ce pot să aflu?

- Iartă-mă că te încarc cu treaba asta, Harry.

- Tu ai altele pe cap. Și Sessions e foarte ocupat. N-a mai ridicat privirea din calculator de câteva ore.

- Mulțumesc. Începe cu depozite bancare recente, pe numele lui Pat Connor, care să nu poată fi făcute din salariul de polițist. Cel mai grozav ar fi dacă ai putea să legi niște fonduri de origine necunoscută de numele lui Otterman.

- Oh, deja-mi ard degetele.

- Calmează-te. M-aș mira să fie chiar atât de ușor.

- Și eu, dar știi vorba aia: putem spera. Altceva?

- Da. Cum a fost micul dejun?

Lui Harry îi trebuiră câteva clipe ca să înțeleagă unde bate, apoi oftă.

- Ți-a spus?

- Sună-mă imediat ce găsești ceva.

Crawford închise și se uită la Holly.

- Despre ce ai vorbit cu Conrad?

- Despre cât de mult ține la tine.

Crawford pufni disprețuitor.

- Sigur, n-am nici o îndoială.

- Nu a spus-o chiar cu aceste cuvinte, dar mesajul era evident.

- Ciudat, eu nu am primit niciodată mesajul ăsta.

- Poate că n-ai ascultat.

Îi aruncă o privire furioasă.

– Sau poate că a găsit o persoană naivă care să-i înghită poveștile lacrimogene. Ți-a spus că nu a fost invitat la nunta mea?

– Nu.

– Ha. E una din preferatele lui. Beth a insistat să îl chem. Am refuzat. I-am spus că, dacă cineva îi trimitea lui Conrad o invitație, nu se mai prezenta mirele.

Văzând reproșul din expresia lui Holly, spuse pe un ton acru:

– Înainte să începi să verși lacrimi pentru bietul Conrad, ar trebui să știi motivul pentru care m-am împotrivit cu atâta înverșunare prezenței lui la nunta mea. Vezi tu, în ciuda protestelor mele, mătușa mea l-a invitat să vină cu ea la ceremonia de absolvire a liceului. A venit, dar nu m-a văzut când am urcat pe scenă ca să-mi iau diploma. Înainte să se ajungă la litera H, și-a vărsat mațele pe aleea principală a amfiteatrului. A fost dat afară în timp ce înjura cât îl ținea gura și lovea cu pumnii în dreapta și-n stânga. A creat cel mai mare spectacol din istoria liceului și recordul este încă valid.

– Îmi pare rău, Crawford.

– Nu are importanță.

Tonul lui afectat nu făcea decât să arate că *avea* importanță. Și încă multă. Probabil că și Holly sesizase asta. Bătând în defensivă, spuse:

– Îți spun asta dintr-un singur motiv: să nu te lași păcălită de farmecul lui Conrad. Crede-mă, nu durează niciodată prea mult.

De când plecaseră de la casa lui Conrad, pusese sirena pe acoperișul mașinii cu semnalele luminoase pornite. Dar, odată ce ieșiră de pe șoseaua principală și se apropiară de cartierul lui Holly, le opri.

– Nimeni nu trebuie să știe unde ai fost în seara asta. Poți să te furișezi înăuntru?

– Doar m-am furișat afară. Lasă-mă pe strada din partea de sud a casei principale.

Făcând ultimul viraj cu luminile stinse, Crawford opri mașina pe marginea aleii înguste. Printre copaci, abia putea distinge acoperișul căsuței ei. Nu-i plăcea

întunericul, nu-i plăceau nici toate ascunzătorile excelente din tufișuri.

- Ar trebui să te conduc, să mă asigur că nu e nimeni la tine în casă.

- Nu e nevoie. Nici nu a fost vreodată. Nu eu eram în pericol.

- E posibil să ne înșelăm.

- Nu cred.

- Nici eu, dar n-o să răsuflu ușurat până când nu-i văd pe Pat Connor și pe Otterman după gratii.

Îi puse o mână pe brat și strânse ușor.

- Să ai grijă.

- Am întotdeauna.

- Nu ai *niciodată*.

O spusese pe un ton de glumă, dar Crawford nu zâmbi și își trase brațul de sub mâna ei.

- Păstrează comentariile pentru audiere. Atunci o să fii sub jurământ.

- Crawford...

- Trebuie să plec.

- Preferai să fii arestat în fața Georgiei?

- Nu e acum momentul să discutăm despre asta.

- Atunci de ce ai făcut remarca asta usturătoare?

- De ce-ai făcut tu înțelegerea cu Joe?

- Pentru că mi-a dat doar două opțiuni, dintre care nici una bună. A trebuit să iau o decizie și să acționez. Tu, mai mult decât oricine, spuse ea, împungând aerul dintre ei cu degetul arătător, ar trebui să înțelegi asta.

Fără să-i lase timp să răspundă, deschise portiera, sări jos din mașină apoi o trânti la loc. Alergă înspre gardul viu de azalee și dispăru în el.

Pe toți dracii, voia să se ducă după ea, să termine cearta, să-i scoată hainele de pe ea și să o vadă fierbând din cu totul alte motive.

Înjurând, băgă SUV-ul în marșarier și ieși cu spatele de pe alee.

Telefonul lui Holly sună chiar în momentul în care intra neobservată pe ușa din spate. Aproape că se aștepta să fie Crawford care suna ca să-și ceară scuze sau

ca să continue cearta. Dar numărul de pe ecran nu era al lui.

- Alo?

- Doamnă judecător Spencer, aici Greg Sanders.

Doar sunetul vocii lui și era îndeajuns ca s-o facă să tremure.

- De unde ai luat numărul?

- Am sursele mele.

- Da, printre clienți.

Ignorându-i remarca, Sanders spuse:

- S-au întâmplat multe de la discuția pe care am avut-o la lift zilele trecute. Ai avut o săptămână cumplită. Ai primit trandafirii?

- O să primești prin poștă un bilet de mulțumire.

- Așadar ți-au plăcut?

- Aveau spini.

Sanders râse înfundat.

Ar fi vrut să-i închidă, dar era curioasă să afle care era motivul acestui telefon fără precedent.

- Am epuizat subiectul trandafirilor.

- Vrei să știi de ce te-am sunat.

Nu-i răspunse. Sanders continuă:

- Am fost chemat la detenție în seara asta, ca să discut cu un client. Locul era tare aglomerat. Ghicești care este zvonul cel mai fierbinte în seara asta?

- Sunt sigură c-o să mă luminezi tu.

- Rangerul Crawford Hunt, pe care l-ai ridicat în sală vi acum două zile la televizor, a fost dat afară din investigația lui Neal Lester. Mai mult, se pare că cineva l-a turnat pe Lester sugerând că, la următoarea discuție dintre ei, probabil că Hunt va dori să-și cheme avocatul.

- Sper că nu m-ai sunat ca să mă rogi să te recomand.

Sanders râse și Holly își aminti dinții mari și gălbui imagină așa cum îi sugerase doamna Briggs, în postura unui catâr.

- Nu, ar fi considerat un conflict de interese să-l reprezint pe domnul Hunt, având în vedere că tu ești atât de evident de partea lui, iar noi doi suntem adversari.

- Tot nu reușesc să înțeleg motivul acestui telefon.

– Am vrut doar să-ți spun că e mare păcat că i-ai luat apărarea individului care e acum suspectat că ar fi pus la cale întregul atac armat. Ține mine, te-am avertizat că e doar o chestiune de timp până o s-o dai în bară. Și ai dat-o, nu glumă.

– Cu siguranță, nu m-ai sunat ca să jubilezi pe baza unui incident care a cauzat moartea a două persoane? Nici măcar tu nu poți fi atât de josnic.

– Nu. Ce s-a întâmplat cu Chet și cu celălalt individ a fost o tragedie. Dar, având în vedere evoluția evenimentelor, laudele pe care i le-ai adus domnului Hunt nu par să fie dovada unui bun discernământ, nu crezi?

Holly trebui să-și muște limba ca să nu se dea de gol cu ceea ce aflase despre Pat Connor și Chuck Otterman.

– Nu pot face nici un comentariu cu privire la o anchetă în desfășurare.

Sanders pufni.

– Cât timp o să te mai ascunzi în spatele acestei scuze? Realitatea rămâne că ți-ai pus toate ouăle în coșul greșit.

– Noapte bună.

– Așteaptă. Această turnură de evenimente te-a adus într-o situație jenantă. Dar există o cale de scăpare.

– Nu vreau să scap din nimic.

– Frumoasă încercare, dar amândoi știm că nu-i așa. Ce-ar fi să te topești frumușel în peisaj și să mă lași să candidez singur? Vezi? Câștigăm amândoi. Eu primesc ceea ce mi se cuvenea de la bun început, iar tu salvezi aparențele.

– Să nu mă mai suni.

– Îți fac oferta asta o singură dată. Ar trebui să accepți.

– Sau ce?

– Sau o să te fac bucăți. O să aflu ce anume făcea rangerul nostru sexy aseară în cabinetul tău. Da, doamnă judecător, și despre asta se vorbește mult. Când o să termin cu tine, o să-ți dorești să nu fi auzit niciodată de judecătorul Waters. Vei rămâne doar o amintire în registrele acestui tribunal.

Se opri, trase aer în piept, apoi, pe un ton încărcat de superioritate, spuse:

– Aș prefera să nu se ajungă la asta și sunt sigur că ești de aceeași părere. Așadar, ce spui?

Holly nu spuse nimic. Scoțând la propriu limba spre el, închise telefonul.

Mâine, după ce Pat Connor avea să fie arestat și numele lui Crawford eliberat de orice bănuială, o să se simtă răzbunată.

Dar asta abia mâine. Mai întâi trebuia să îndure o noapte pe care o anticipa foarte lungă.

În timp ce se îndrepta spre adresa pe care, spre surprinderea lui, Nugent i-o trimisese prin SMS, Crawford lăsase luminile sirenei stinse, ca să nu se dea de gol când se apropia. Cu siguranță Pat Connor stătea ca pe jar, temându-se că va fi descoperit. Era suficient doar să vadă un polițist la ușa lui ca să-și piardă cumpătul și poate chiar să scoată arma. De data asta, Crawford avea să aștepte întăriri.

Dar prudența lui se dovedi a nu fi necesară. Când intră pe strada lui Connor, văzu agitație mare și luminile strălucitoare a cel puțin șase mașini de intervenție.

Vecinii, cei mai mulți îmbrăcați în pijamale, ieșiseră în curți, vorbeau între ei și priveau curioși cum ofițeri în uniformă delimitau cu bandă galbenă perimetrul unei curți neîngrijite.

– La dracu'!

capitolul 25

Pasul întins al lui Crawford acoperi repede distanța până la ușa deschisă a unei case modeste, unde un polițist de patrulă fusese postat ca să oprească intrarea celor care nu aveau ce căuta acolo. Îl privi cu precauție pe Crawford și i se adresă pe nume.

– Connor? întrebă Crawford.

– Găsit mort, pe podeaua din bucătărie.

Crawford suflă cu zgomot aerul din piept și înjură cu patos, dar, în clipa în care vru să intre în casă, polițistul făcu un pas lateral și îi blocă drumul.

- Lester mi-a ordonat să nu las pe nimeni.
- Eu lucrez cu Lester.
- Crawford, umblă vorba cum că ai fi fost implicat.
- Vorba s-a schimbat.
- De când?
- De când atacatorul din sala de judecată a fost găsit mort pe podeaua din bucătăria casei lui.
- Pat Connor a fost atacatorul din sala de judecată?

Drept răspuns, Crawford nu făcu decât să ridice sprâncenele.

Polițistul de patrulă privi în jur ca să vadă dacă cineva se uita la ei, apoi îi șopti:

- Nu te-am văzut.
- Mersi.

Crawford trecu pragul și intră direct în sufrageria de care nimeni nu părea să se îngrijească vreodată. Observă o centură de armă lăsată pe masa de cafea, cu pistolul de serviciu încă în toc. Observă perdelele lăsate, fotoliul demodat poziționat direct în fața televizorului cu ecran plat montat pe perete, o măsuță acoperită cu resturile unei vieți singuratice.

Lipseau în mod frapant fotografiile de familie, cărțile, plantele sau orice urmă de animal de companie. Connor era mort, dar, din ceea ce se vedea în jur, nu avusese cine știe ce viață.

Fără Georgia, ar fi putut prea bine să fie o oglindă spre viitorul lui Crawford.

Tulburat de acest gând, trecu din camera de zi în bucătărie, unde îl găsi pe Neal aplecat peste un cadavru și discutând cu dr. Anderson care, în ciuda obezității, reușise să se lase pe vine. Nugent stătea în ușa deschisă a unei cămări, cu un aer vizibil stânjenit. Când Crawford intră în încăpere, tresări și spuse:

- Ăăă, Neal?

În clipa în care îl văzu pe Crawford, Neal se ridică încet.

- Cum ai intrat aici?

– Pe ușă.

Neal ignoră răspunsul persiflant.

– Am primit mesajele de la tine. Se pare însă că nu vom avea nevoie de mandatele pe care le-ai solicitat pentru Connor.

– Tu l-ai găsit?

– Așa cum îl vezi.

Se dădu la o parte.

Cadavrul lui Connor era chircit, cu fața în jos. Fusese împușcat în ceafă.

– Două gloanțe, spuse Neal. De aproape. Cineva îl voia nu doar mort, ci foarte mort.

Crawford privi restul scenei. O cutie de Cola deschisă era lăsată pe blatul de bucătărie, cu un pahar pe jumătate plin alături. O sticlă de whisky era pe jos, lângă cadavru, răsturnată. Băutura și sângele scurs formau o imagine deosebit de respingătoare pe linoleumul murdar.

– Se pare că-și turna un pahar și nu și-a dat seama că are musafiri, zise Neal. Fie asta, fie avea suficientă încredere în ucigaș încât să-i întoarcă spatele.

Crawford i se adresă medicului legist:

– De cât timp e mort?

– Aș zice că de vreo două ore.

Întinse mâna spre Crawford. Acesta îl ajută să se ridice. Îi mulțumi, pufăind.

– O să vă anunț imediat ce o să vă pot da o oră mai precisă.

– Ăla e telefonul lui?

Crawford arătă spre telefonul pe care Neal îl ținea în mâna acoperită de mănușă.

– Unul dintre ele.

– Avea mai multe?

– Cel cu numărul oficial era pe masă, în sufragerie. Deja a fost luat ca probă. Pe ăsta i l-am găsit în buzunarul de la pantaloni.

Activă telefonul, accesă o pagină și îl ridică în așa fel încât Crawford să poată vedea ecranul.

– Filmul cu Georgia.

– Trimis prin MMS pe telefonul tău la...

- Știu la ce oră l-a trimis, Neal, zise Crawford, încordat. Eram acolo.

Simțind tensiunea dintre cei doi, Anderson spuse:

- Pe mine mă scuzați. Mă duc până la ambulanță. Să mă anunțați când pot să-l iau.

După ce mediul legist plecă, cei trei bărbați rămaseră într-o tăcere apăsătoare, aproape ostilă. Crawford vorbi primul:

- Ați percheziționat casa?

- Am pus oamenii să facă asta, răspunse Neal. Nugent a trecut prin toate camerele când am ajuns aici.

- Nu am găsit nimic ieșit din comun, răspunse Nugent.

- Nici nu mă așteptam, zise Crawford. A lăsat probele care să-l lege de atacul din sala de judecată. O să putem confirma că ADN-ul lui se potrivește cu cel găsit pe salopetă și pe mască.

- Ce te face să crezi că el a tras în sala de judecată? întrebă Neal. Nu ai dat detalii când l-ai sunat pe Nugent și l-ai amenințat să treacă la treabă, că altfel o pățește.

Crawford își scoase telefonul, deschise e-mailul pe care și-l trimisese de pe telefonul ui Conrad și îi arătă lui Neal poza cu Pat Connor împreună cu Otterman.

- A fost făcută azi, ceva mai devreme. Mi-am dat seama numaidecât că Pat era cel care a tras în sala de judecată.

- A fost unul dintre ofițerii care au păzit-o pe judecătoare în timpul conferinței de presă.

- Cu puțin timp în urmă, mi-am amintit și asta.

- Nu ai avut nici o revelație atunci.

- Atunci nu purta pălărie.

- Și pălăria te-a făcut să-ți dai seama?

- Mă iei peste picior, dar chiar așa fost.

Și în cazul lui Holly la fel, dar nu-i putea spune asta lui Neal.

- Pat Connor a fost cel care mi-a spus despre întâlnirea ta de aseară cu judecătoarea Spencer, în cabinetul ei, zise Neal. Te-a văzut plecând, furios nevoie mare.

Crawford își aminti că văzuse un polițist ascun zându-se pe coridorul întunecat în momentul în care plecase din biroul lui Holly.

– Cumva tot el era cel pe care l-ai pus să mă urmărească?

– Nu.

– Atunci ce căuta acolo, la ora aia?

– Pe mine mă interesează mai mult ce căutai tu.

Nu-i răspunse.

– Ar trebui să-ți spună ceva faptul că, de luni încoa ce, Pat Connor s-a tot intersectat ba cu mine, ba cu ju decătoarea Spencer, când nu-mi amintesc să-l fi văzut de mai mult de zece ori în ultimii cinci ani. Ne urmă rea. Verifică-i genunchiul stâng. Probabil că mai are încă vânătaia.

– I-am spus deja lui Anderson să se uite. Dar, chiar dacă Pat Connor a fost cel care a tras, de ce a făcut-o?

– Pentru că l-a pus cineva.

– De acord. Cine?

– Vrei să ghicim?

Crawford atinse ecranul telefonului și fotografia apăru din nou.

– S-a întâlnit cu Otterman. În seara asta. Într-un club numit Tickled Pink.

– Cum ai făcut rost de fotografia asta?

– Asta te interesează pe tine? Stai la jumătate de metru de un polițist mort, fotografiat *astăzi* discutând cu un bărbat care, după cum singur a recunoscut, a părăsit scena crimei și pe tine *asta te interesează?*

Neal rămase neperturbat.

– După cum îți e obiceiul, transformi o coincidență într-o criză, doar ca să poți sări în mijlocul acțiunii și să ne dai pe toți pe spate.

– Bine. Nu vrei să-ți pătezi mâinile cu o poveste po tențial murdară, cum ar fi un polițist corupt care-i la cea jocurile unui baron mare și tare. Dă-mi mie cazul Pentru că pe mine puțin mă interesează pe cine supăr Vreau să aflu cine e nenorocitul din cauza căruia a mu rit Chet și cred că este același nenorocit care a mințit în legătură cu mine și Rodriguez. Imediat ce ajung

Otterman la secție, pune-mă într-o cameră de interogatoriu cu el. O să-l strâng de gâtul ăla gros până când...

- E plecat din oraș.

- Ce?

- S-a dus la pescuit în weekend. Secretara nu știe unde. Crede că pe undeva prin Louisiana. Se întoarce luni. I-am spus să mă sune dacă o contactează în vreun fel, dar nu crede că o s-o facă.

Nevenindu-i să-și creadă urechilor, Crawford se uită la Nugent, care ridică rușinat din umeri. Crawford se întoarse apoi la Neal și îl privi cu cea mai sinceră uluire.

- Și tu ai de gând să aștepți liniștit până luni?

- Oh, câtuși de puțin. O să fiu foarte ocupat să te iau pe tine la puricat. Am obținut, într-adevăr, un mandat de percheziție, dar este pentru casa *ta*. Consideră că ți-a fost înmânat.

Scoase hârtia din buzunar și o îndesă într-a lui Crawford.

Privind spre cadavru, continuă:

- Connor ți-a trimis un film cu fata ta. Să fi fost oare un semnal de alarmă? O amenințare subtilă? Nu știu, dar știu cât de mult îți iubești copilul și, cu siguranță, este un motiv. Poți explica unde ai fost în seara asta?

Putea. Dar nu fără să-i implice pe Conrad și pe Holly. Încercă în schimb să-i explice lui Neal într-un mod pe care acesta să-l înțeleagă.

- Te avertizez că faci o alegere care o să-ți distrugă cariera, Neal. Gândește-te foarte bine înainte să hotărăști ce faci mai departe.

- M-am hotărât deja.

- Mă arestezi?

- Nu încă. Îți cer să vii la secție, pentru interogatoriu.

- De data asta, o să am un avocat cu mine.

- Bună idee. Întoarce-te.

Înțelegându-i intenția, Crawford se întoarse și ridică mâinile. Neal îi scoase pistolul din tocul de la spate.

- E suficient doar să-l miroși ca să-ți dai seama că nu s-a tras recent cu el.

- N-ai fi chiar atât de prost. Știu că nu este arma crimei.

– Eşti doar precaut.

– Exact.

– Pot să vin cu maşina mea la tribunal?

– Sigur, zise Neal.

Apoi către Nugent:

– Du-te cu el. Vin şi eu imediat ce mă eliberez aici.

Crawford privi încă o dată imaginea cutremurătoare de pe podeaua bucătăriei, apoi ieşi prin camera de zi, cu Nugent după el. Ofiţerul de la uşă întrebă:

– E totul în regulă?

Crawford nu se obosi să-i răspundă.

Odată urcat la volanul SUV-ului, cu Nugent lângă el, Crawford îl sună pe William Moore.

– Te-am trezit?

– E-n regulă, răspunse avocatul în stilul caracteristic. O să te taxez cu tariful pentru orele de după program.

– Poţi veni la secţia de poliţie în cincisprezece minute?

– Ce s-a întâmplat?

– Un poliţist din Prentiss a fost împuşcat cu două gloanţe în spatele capului. Este tot ce-ţi pot spune deocamdată. Nu sunt singur.

– Eşti arestat?

– Nu tocmai. Poţi să ajungi?

– Nu sunt avocat de penal, Crawford, şi ţie asta îţi trebuie. Ţi-l recomand pe Ben Knotts.

– Pe ăla? În nici un caz. L-am văzut în acţiune. Am avut odată un caz pe rol şi Knotts l-a apărat pe nenorocitul care-şi împuşcase iubita pentru că aflase despre afacerea lui cu lupte de câini.

– Şi nenorocitul a fost achitat?

Crawford oftă şi mârâi:

– Spune-i lui Ben Knotts să mă sune de urgenţă.

Închise. Nugent, care nu vorbise până atunci, zise:

– Probabil că n-ar trebui să-ţi spun... Adică, probabil c-ar trebui s-o auzi de la Neal.

– Ce?

– Cineva l-a identificat pe Rodriguez azi după-amiază

Sub privirea ascuțită a lui Crawford, se grăbi să continue:

– Un tip care deține o companie de amenajări exterioare în Lufkin a trebuit să-l concedieze acum câteva săptămâni, după ce a luat o amendă în trafic. Băieții care l-au verificat au descoperit că documentele lui Rodriguez erau false. Proprietarul companiei îl plăcea, nu voia să-l dea afară pentru că lucra de mai mulți ani la el, era un om serios și tot așa. Dar politica firmei este să nu angajeze oameni fără acte în regulă și...

– De ce a venit abia acum?

– A fost în vacanță în Colorado. S-a întors aseară. A văzut știrile azi-dimineață. Ne-a trimis prin e-mail o copie după cartea-verde falsă. Numele de acolo este Jorge Rodriguez. Tot nu suntem siguri că era numele lui adevărat. Fotografia însă... el e.

– Avea familie?

– Trăia cu o femeie. Doi copii. Tipul de la companie nu știe dacă erau căsătoriți, dar probabil că nu. O să plătească el înmormântarea. A spus că e mare păcat.

Era într-adevăr mare păcat și Crawford se simți copleșit de o incredibilă tristețe.

– Apreciez că mi-ai spus, Matt. Mulțumesc.

Nugent rupse o cuticulă cu dinții.

– De ce ai fi sunat să ne spui despre Connor, de ce ți-ai fi cerut lui Neal să vă întâlniți la el acasă, dacă ai fi știut ce-o să găsească când o să ajungă acolo?

– Nu are logică, nu?

– Dacă nu cumva e adevărat ce se spune.

– Cine spune?

– Toată lumea.

– Și ce spune toată lumea?

– Că Neal nu gândește limpede.

Crawford nu comentă și opri mașina într-un loc din parcarea tribunalului. Îi sună telefonul.

– Trebuie să fie avocatul.

Răspunse și îi spuse persoanei să aștepte, apoi i se adresă lui Nugent:

– Poți să mă lași un minut?

– Te aştept acolo. Şi, ăăă, cred c-ar trebui să-ţi iau cheia.

Crawford scoase cheia din contact şi i-o întinse lui Nugent, care coborî din maşină şi se duse să-l aştepte sub un copac de lângă intrarea laterală a clădirii. Începu se să picure.

Crawford răspunse la telefon.

– Crawford Hunt.

– Cum te simţi?

– Poftim?

– Întreaga lume ţi s-a spulberat în jur, nu-i aşa?

Vocea şuierată era încărcată de ameninţare şi Crawford o recunoscu pe loc.

– Nenorocitul dracului!

Râsul diabolic care-i răsună în ureche era plin de încântare.

– Ţi se întâmplă atâtea lucruri rele. Şi ghici ce? Te mai aşteaptă şi altele, mai rele.

Convorbirea se opri.

Crawford verifică repede istoricul, dar, aşa cum se aştepta, acolo unde ar fi trebuit să fie un nume şi un număr de telefon scria doar *apelant necunoscut.*

Rămase acolo, oscilând între furie şi teamă. Începând cu ziua audierii pentru custodie, începuse să se desfăşoare un plan întreg pentru a-i distruge viaţa. Faptul că era acum suspectat pentru uciderea lui Pat Connor nu era decât cea mai recentă catastrofă dintr-un şir distructiv, orchestrat cu mare atenţie.

„Te mai aşteaptă şi altele, mai rele."

Crawford ştia până în măduva oaselor că nu era o ameninţare în vânt.

Privi clădirea tribunalului prin parbrizul presărat cu stropi de ploaie. Etajele superioare erau întunecate, dar toate ferestrele erau luminate la parter, unde se afla sediul poliţiei.

Se uită la Nugent, care stătea cu umerii plecaţi în ploaia din ce în ce mai deasă, cu mâinile în buzunare, zdrăngănind monedele ca unul care aşteaptă autobuzul.

Telefonul lui Crawford sună. Se uită și văzu numele lui Ben Knotts, avocatul de drept penal care îi fusese recomandat. Lăsă să intre mesageria vocală.

După încă vreo câteva clipe de gândire, dându-și seama ce trebuia să facă, izbi cu putere cu pumnul în capota SUV-ului.

Neal trase mașina într-un loc de parcare gol, coborî, se apropie cu pas grăbit de intrarea laterală rezervată personalului de poliție și fu surprins să-l găsească pe Nugent pierzând vremea pe-afară.

- Ce faci aici? Unde-i Crawford?

Nugent arătă spre SUV-ul familiar, parcat în al doilea rând de mașini.

- Vorbește cu un avocat. A dat un telefon pe drum.

- Asta a fost acum cincisprezece minute.

Nugent se uită la ceas.

- Cam vreo douăzeci.

Neal se uită la SUV, dar nu putea vedea nimic pe ferestrele întunecate, în afară de reflexia clădirii tribunalului.

- Pe toți dracii! înjură el, începând să alerge spre mașină.

- Nu putea să plece, strigă Nugent. I-am luat cheile.

Neal dădu la o parte portiera de lângă scaunul șoferului. Pe scaun era un telefon mobil. În afară de asta, mașina era goală.

capitolul 26

Holly era în pat, dar nu dormea. Răspunse la primul apel al telefonului.

- Ai demonstrat că te pricepi să te furișezi nevăzută, spuse Crawford, cu respirația întretăiată. Crezi c-o mai poți face o dată? De data asta, cu mașina?

- Ce număr e ăsta?

- O cartelă preplătită.

- Ce se petrece? L-ai arestat pe Pat Connor?

– Nu a mers aşa cum credeam. Am nevoie să mă iei cu maşina.

– Unde eşti? Maşina ta unde e?

– În parcarea tribunalului, goală, şi când Neal o să descopere că nu sunt în ea, o să facă o criză. Apoi o să mă dea în urmărire şi, dacă sunt prins, ajung după gratii. Şi nu-mi permit. Nu încă. Nu în seara asta. Mă ajuţi?

Încercă să proceseze totul în ritmul rapid în care îi fusese relatat.

– De ce să te dea Neal în urmărire?

– Connor e mort.

În cât mai puţine cuvinte, îi descrise scena crimei. Printre murmurele ei de uimire, continuă în acelaşi stil rapid:

– M-am dus acolo să-l arestez şi am ajuns în schimb în custodia lui Nugent. M-am dus de bunăvoie şi eram dispus să trec prin prima etapă a interogatoriului. Apoi însă am primit un telefon.

– De la cine?

– Îţi explic când ajungi aici.

Holly ezită şi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Crawford spuse:

– Nu ţi-aş cere să ajuţi un fugitiv, Holly. Momentul este totul şi acum, în clipa asta, nu am fost încă acuzat de nimic, aşa că nu-ţi cer să încalci legea. Dar am nevoie de un martor cinstit şi imparţial la ceva ce am de gând să fac, de cineva cu o integritate impecabilă care să poată mai târziu să depună mărturie în legătură cu motivul pentru care am făcut ce-o să fac.

– Ce ai de gând să faci?

Nu spuse nimic preţ de câteva clipe, apoi:

– Crezi că l-am omorât eu pe Connor?

– Ştiu sigur că nu l-ai omorât tu.

– Crezi că eu am pus la cale atacul din sala de judecată?

– Nu.

– Sunt sub podul de pe Jackson Street, pe partea de est. Zece minute. Dacă nu eşti aici în timpul ăsta, o să ştiu că nu vii.

*

În clipa în care se strecură pe locul de lângă șofer, lângă ea, spuse:

– Ți-au trebuit douăsprezece minute. Începusem să mă îngrijorez.

Privi în oglinda retrovizoare. Străzile ude erau întunecate și nu se vedea nici un alt vehicul. Și tocmai de aceea un bărbat pe jos, mergând prin ploaie, ar fi atras atenția unei patrule de poliție.

În plus, i-ar fi luat prea mult să ajungă acolo unde trebuia să ajungă. Nu avea timp de pierdut.

Holly ieși înapoi în șosea.

– Nu știu unde mergem.

– Întoarce unde poți. Trebuie să ajungem în cealaltă parte a orașului, dar ține-o pe străzi lăturalnice. Cum ai reușit să pleci fără să fii urmărită?

– Am luat-o prin curtea din spate, până la aleea de la casa principală. Am ieșit pe acolo.

– Chiar că te pricepi. Fă prima la stânga și o să ieși pe Fair Avenue. Ia-o spre sud. Îți spun eu unde să întorci.

– Acum o oră, le-am spus polițiștilor care mă păzesc că mă duc la culcare. Dar, dacă observă că mașina nu mai e în spate, probabil că Neal o s-o pună și pe-asta sub urmărire.

– Așa e, dar n-o să-i folosească la nimic. Ți-am schimbat plăcuțele de înmatriculare.

Îl privi, nevenindu-i să creadă.

– Serios? Când?

– Marți seara. De fapt, Sessions le-a schimbat, dar eu l-am rugat.

– De ce?

– Nu luai în serios faptul că trebuia să fii sub escortă. În caz că scăpai de polițiști, te puteam găsi după numărul cel nou. Atacatorul pe de altă parte, chiar dacă era polițist, nu l-ar fi știut.

– Nu am fost niciodată în pericol.

– Nu știam asta atunci. Abia aflasem că nu Rodriguez trăsese în sala de judecată. Apropo, a fost identificat.

Îi povesti tot ce aflase de la Nugent.

– Probabil că se afla la tribunal ca să încerce să obțină documente legale, dar i s-a făcut frică să nu fie deportat și s-a dus pe acoperiș să fumeze o țigară și să se gândească mai bine.

– Nu a fost implicat în nici un fel.

– Nu, până în momentul în care a luat pistolul.

Crawford avea să regrete întotdeauna ce se întâmplase cu bietul om, dar, momentan, trebuia să ignore tristețea. Avea altceva de făcut și nu suferea amânare.

– La al doilea indicator, fă stânga. Ține drumul pre de doi kilometri.

– Cum ai scăpat de Nugent?

– Am demontat luminile de interior și am ieșit pe ușa din spate. Îmi pare rău că l-am păcălit. E băiat de treabă, doar că n-are stofă de polițist.

– De ce se încăpățânează Neal să te considere suspect?

– Poți să-l întrebi, la interogatoriu.

– Crezi că o să mă interogheze?

– Sunt convins. Sau cel puțin ar trebui să o facă. Peste trei străzi, fă dreapta și ieși în Pecan. Ce-o să-i spui lui Neal?

– Depinde ce-o să mă întrebe. Dar va trebui să-i spun adevărul.

– Nu ai făcut nimic ilegal.

– Nu. Poate doar nesăbuit, spuse ea, întorcând capul spre el și zâmbindu-i.

– L-am avertizat pe Smitty. I-am zis că-l omor dacă spune cuiva că te-a văzut la club. Conrad n-o să vorbească. Cu puțin noroc, o să te întorci acasă înainte să observe cineva că mașina lipsește. Dacă ești prinsă, poți să spui – cu deplină sinceritate – că un prieten te-a sunat și te-a rugat să-l ajuți și că nu poți încălca încrederea respectivului prieten. Totul este perfect adevărat.

– Cum spui tu, pare foarte ușor. Așa cum ți-am spus și atunci când ne-am cunoscut, ai mai multă experiență decât mine când vine vorba de situațiile de criză. Eu sunt amatoare. Greg Sanders m-a sfătuit să mă dau la fund, înainte să mă desființeze el.

În timp ce-i relata punctele-cheie ale ultimei conversații purtate cu adversarul ei politic, Crawford trase niște înjurături zdravene.

– Joacă la cacealma. Te provoacă, vrea să vadă cum reacționezi.

– Poate. Dar se pare că are oameni în departamentul de poliție care îl țin la curent. Știa că ai devenit suspect în atacul din sala de judecată. Probabil că a aflat deja și despre Connor. Sunt sigură că jubilează.

– Dumnezeule, Holly, îmi pare atât de rău! Nu te-aș fi târât și mai adânc în povestea asta, dar nu am avut timp să găsesc un plan B.

– Încă nu mi-ai spus ce e cu telefonul care a declanșat această urgență.

– Îți spun când ajungem acolo.

– Unde mergem?

– Acasă la socrul meu.

Holly călcă frâna și mașina se opri în mijlocul străzii, apoi se întoarse spre el cu o expresie de uluire amestecată cu furie.

– Nu mă mir că-mi spui abia acum.

– Vreau doar să vorbesc cu el.

Ca și cum i-ar fi spus că avea de gând să-l bată pe Joe Gilroy până să-l lase lat, Holly rămase cu piciorul apăsat pe frână și scuturând din cap.

– Nu știu care-i planul tău, dar nu pot să iau parte la așa ceva.

– Nici măcar nu sunt înarmat. Neal mi-a luat pistolul.

Făcu un semn în față.

– Mergi mai departe.

– Nici nu mă gândesc.

– Bine. Mersi că m-ai adus până aici.

Într-o fracțiune de secundă, coborâse din mașină și alerga cât putea de repede în cizmele de cowboy, pentru a străbate cât mai repede cele câteva străzi care mai rămâneseră. Soții Gilroy locuiau într-un cartier select de case vechi, construite pe loturi mari, cu peluze frumos întreținute și alei mărginite de copaci maturi. Holly veni după el în mașină, dar era forțată să meargă

pe străzi, în timp ce Crawford tăia drumul în diagonală, prin curți și alei.

Când ajunse la casa soților Gilroy, trecu în fugă pe lângă ea și se duse în spate. Auzi scârțâitul frânelor lui Holly, auzi sunetul portierei, îi auzi pașii lovind în fugă cimentul ud.

Ajunse la ușa din spate cu doar câteva secunde înaintea ei. Ridică mâna ca să bată, dar Holly veni repede în spatele lui și îi prinse brațul, ținându-l cu putere.

Cu respirația întretăiată, spuse:

– Crawford, orice ai vrea să faci, mai gândește-te. Te implor. De dragul Georgiei.

Ușa se deschise dintr-odată.

– Ce mama dracului?

Joe Gilroy îi privea din spatele plasei de insecte. I se adresă lui Holly:

– Am încercat să-ți spun. Chem poliția.

– *Eu* sunt poliția, spuse Crawford.

– *Tu* ești un pericol. De data asta, ajungi după gratii.

Joe se răsuci pe călcâie.

Crawford o simți vag pe Holly pierzându-și echilibrul în clipa în care se scutură ca să scape de sub strânsoarea ei, dar, prin plasa de insecte, îl putea vedea pe Joe îndreptându-se spre telefon și trebuia să-l oprească.

Trase de mânerul ușii. Descoperind că era încuiat, îl smuci violent în repetate rânduri, până când balamaua veche cedă și Crawford năvăli înăuntru.

Traversă bucătăria din două salturi, smulse telefonul fără fir din mâna lui Joe și îl aruncă pe podea.

Grace apăru cu mâna la gât și scoase un strigăt de alarmă în momentul în care cei doi bărbați se repeziră unul la celălalt. Joe arunca pumni care ar fi trântit la pământ orice alt bărbat mai slab și cu reacții mai încete. Crawford însă evită loviturile și reuși totodată să-i servească adversarului câțiva pumni bine țintiți.

Holly strigă:

– Crawford, oprește-te! Încetează!

Crawford observă că Joe începe să rămână fără aer și folosi acest lucru în avantajul său. Îl izbi cu umărul

pe bărbatul mai în vârstă și îl împinse în spate până când îl lipi de blatul de bucătărie. Apoi își înfipse mâna în pieptul lui Joe și-și poziționă genunchiul între coapsele lui.

Joe era roșu la față de furie. Avea dinții încleștați.

– O să te omor.

– Poate, zise Crawford, respirând greu. Mai târziu. Acum însă, o s-o trezești pe Georgia...

– Vezi să nu!

Se zbătu, încercând să scape de sub mâna lui Crawford, însă acesta apăsă genunchiul.

– O s-o trezești pe Georgia, o s-o îmbraci... și-o să plecați. Du-o departe de aici, Joe. Te rog, spuse el, și vocea începu să-i tremure. Du-o departe de mine.

Ori de câte ori l-ar fi văzut repetând acest gest, Smitty tot simțea cum i se ridică părul pe șira spinării de fiecare dată când îl vedea pe Chuck Otterman învârtind moneda între degete. Parcă ar fi încercat să te hipnotizeze, sau ceva de genul ăsta, dar avea un efect opus asupra lui Smitty. În loc să-l adoarmă, îl făcea să se simtă mai agitat ca o târfă în biserică.

Ori de câte ori venea aici era cuprins de groază și se considera norocos că putea să plece pe propriile picioare, cu mașina lui, cu toate membrele încă atașate de corp, cu inima încă bătându-i în piept, chiar dacă într-un ritm neregulat.

Și nu risca să vină aici decât pentru că afacerile cu Otterman erau atât de profitabile. Dar pentru a efectua tranzacțiile, Smitty trebuia să conducă kilometri întregi printr-o mlaștină sinistră, unde nu se mai vedea nici o lumină după apusul soarelui, până la o cabană de pescuit care fusese probabil construită de un psihopat, din pioneze și lipici.

Îl întrebase odată pe Otterman în ce stat era, în Texas sau în Louisiana.

– Te pasionează geografia?

– Nu prea.

– Atunci, care-i diferența?

Diferența era o listă lungă de delicte federale atrase de cuvintele „trafic interstatal", dar Smitty își păstrase îngrijorarea pentru sine și continuase să facă excursii periodice la această veche cabană de pescuit, aflată undeva în mijlocul pustietății.

Prin acoperișul de tablă curgea apă. Cineva pusese o găleată pe jos ca să prindă picăturile ce cădeau constant în timpul ploii torențiale, iar sunetul ritmic sporea cu atât mai mult atmosfera sinistră. Pleoscăitul picăturilor care aterizau în găleată îi distrăgea atenția lui Smitty, dar Otterman nu părea să fie deranjat. Lăsă moneda deoparte și începu să numere bancnotele de o sută de dolari pe masa dintre ei, formând vrafuri de câte cinci zeci. Când formă zece grămezi, i le întinse una câte una lui Smitty, care le băgă într-o borsetă.

Smitty trase fermoarul borsetei și îi rânji lui Otterman.

– Băieții garantează marfa. Dacă ai vreo problemă cu armele, să-mi spui.

– Poți fi sigur c-o să-ți spun.

Otterman nu vorbise pe tonul prietenos la care se așteptase Smitty. Părea mai degrabă o amenințare și Smitty simți nevoia să meargă la baie. Cu falsă bravadă, spuse:

– Când o să ai nevoie de altele, știi unde să suni.

Și-i făcu cu ochiul.

– Întotdeauna este o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, domnule Otterman.

Se ridică.

– Stai jos.

Smitty se prăbuși înapoi pe scaun. Timp de câteva momente ce părură nesfârșite, singurele sunete din încăpere fură cele ale afurisitelor de picături, al ploii care izbea cu zgomot tabla acoperișului, bubuitul îndepărtat al tunetului.

În cele din urmă, Otterman spuse:

– Pat Connor. Cunoști numele?

– Nu cred.

– E polițist în Prentiss.

– Oh, nici nu e de mirare atunci.

Smitty râse peste umăr, spre cei doi bărbați care stăteau în picioare în spatele lui.

– Nu am prea mulți prieteni printre polițiști.

– În seara asta, ceva mai devreme, m-am întâlnit cu Connor într-unul din cluburile tale jegoase.

– Și ce-i cu asta?

– Două ore mai târziu, era mort în bucătăria lui.

– I-a cedat inima?

– A fost împușcat în timp ce-și turna un pahar.

Acum Smitty chiar trebuia să meargă la baie.

– Nu mai spune? Ha. N-am auzit. Cluburile se închid abia la două dimineața, așa că nu prea mi se întâmplă să prind știrile de seară.

– A fost găsit prea târziu ca să mai ajungă la știrile de seară.

Otterman privi spre bărbatul care stătea în spatele umărului stâng al lui Smitty.

– Dar o sursă de încredere m-a informat că două gloanțe au fost trase pe la spate în țeasta lui Connor.

Smitty fluieră, sau cel puțin încercă. Buzele îi erau prea uscate ca să le poată țuguia.

– Da, cu siguranță asta trebuie să-l fi rezolvat.

– După felul în care a fost executat, Connor a dezamăgit pe cineva care se baza pe el. Bani. Marfă. Informații. Cu siguranță, era vorba de ceva de valoare.

Smitty se cutremură vizibil în clipa în care Otterman se ridică brusc și se aplecă spre el, peste masă.

– Îl cunoști pe Crawford Hunt?

Își încreți fața, ca și cum ar fi încercat să se gândească.

– Crawford Hunt, Crawford Hunt... Numele îmi pare cunoscut, dar nu știu de unde să-l iau.

Otterman spuse blând:

– Nu te grăbi, gândește-te bine.

După câteva clipe, Smitty se prefăcu că-și amintește brusc.

– Oh, da! Nu era tipul...

– Rangerul texan.

– Da, da, zise el, pocnind din degete. Nu era în sala de judecată în care a intrat tipul cu arma, acum câteva zile? La el vă referiți?

Otterman aruncă moneda în aer, o prinse și o strânse în pumn. Apoi se aplecă și mai mult spre Smitty.

– Ești pește, escroc și mare secătură. Singurul motiv pentru care tolerez compania ta este pentru a nu fi nevoit să intru personal în contact cu scursurile locale care livrează arme surprinzător de bune. Dar, dacă mă mai minți vreodată, nu numai că încetează imediat orice colaborare între noi, dar voi avea grijă să-ți fac scrum toate cluburile alea de doi bani, să-ți vâr în fund o țeavă de pușcă și să apăs trăgaciul.

Smitty înghiți și dădu repede din cap, în semn că înțelesese perfect.

Otterman se lăsă pe spate și reîncepu calm să învârtă moneda între încheieturile degetelor.

– Hai să încercăm să purtăm o discuție cinstită. Încep eu. Aseară, după ce am plecat de la clubul tău, Crawford Hunt a fost văzut acolo. În compania ta, Smitty. Era și o femeie cu el. Au dus pe cineva afară.

– Pe taică-său. Care-i un bețiv notoriu. Dacă ai fi de pe-aici, ai ști toată povestea. În orice caz, în seara asta a fost mai rău ca de obicei. A trebuit să-l sun pe Crawford să vină să-l ia și să-i plătească consumația.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot.

– Nu ai nici o altă legătură cu Crawford Hunt?

– La dracu', nu! Îl urăsc de moarte. Acum câțiva ani, m-a arestat pentru indecență publică. Adică, nu poate omul să-și mai facă de cap în propria mașină?

– Cine era femeia?

– Nu-mi amintesc numele, dar era profesionistă.

– Femeia care a venit azi cu Hunt, idiotule!

– Oh. Judecătoarea.

– Holly Spencer?

– Nu seamănă cu nici o judecătoare pe care am văzut-o eu. E o piesă a-ntâia.

Otterman nu reacționă preț de câteva secunde, apoi zâmbi într-un fel care îi ridică fiori pe șira spinării lui Smitty.

– Tu ești expertul în domeniul ăsta.

Smitty se forță să râdă.

– Păi, mă gândesc că oricine trebuie să fie bun la ceva.

Zâmbetul lui Otterman se relaxă, până când dispăru.

– Băieții o să te conducă afară.

Fără nici un alt îndemn, *băieții* îl ridicară în picioare cu atâta forță că-i făcură dinții să-i zgâlțâie în gură. Ținându-l unul de sub un braț, altul de celălalt, îl târâră spre ușă.

Într-un moment de claritate izvorâtă dintr-o groază orbitoare, Smitty își dădu seama că uitase borseta cu bani și că, de data asta, nu mai părăsea cabana de pescuit pe propriile picioare.

Rugămintea pe care Crawford i-o adresase socrului său îi lăsase pe toți înmărmuriți de uimire. Crawford se mișcă primul. Întoarse capul și se uită la Holly. Cu vocea răgușită, o întrebă:

– Te-ai lovit?

Uluită de schimbarea bruscă de subiect, Holly îl privi buimacă.

– Lovit?

– Ți-ai pierdut echilibrul pe trepte.

– Oh. Nu, sunt... sunt bine.

Continuând să o privească în ochi, spuse:

– Înțelegi acum de ce am vrut să fii aici, să vezi, să auzi.

– Cred că da.

– Îmi doresc în continuare custodia Georgiei. Asta nu s-a schimbat.

Întorcându-se spre socrul lui, spuse:

– O să ne continuăm lupta, Joe. După ce se termină povestea asta, o să reluăm de la ultimul pumn, dacă asta vrei. Dar în seara asta trebuie să o iei pe Georgia de aici. Chiar acum.

Își coborî genunchiul și-și luă mâna de pe pieptul lui Joe.

După ce văzuse cu ochii ei cu câtă ferocitate îl ura Joe Gilroy pe Crawford, Holly aproape că se aștepta să-l vadă lansându-se într-un nou atac fizic. Nu o făcu, dar

trăsăturile feței îi rămaseră ca sculptate în granit, cu privirea pătrunzătoare.

Spuse:

– Nu plec nicăieri până când nu-mi spui despre ce e vorba. Ce s-a întâmplat?

Ploaia îi lipise părul de frunte lui Crawford, dar el nu părea să observe acest lucru, după cum nu părea să ia în seamă nici hainele ude de pe el.

– Știu cine a tras în sala de judecată. Știe și Holly.

Privirea lui Joe se îndreptă ca o săgeată spre ea.

– E adevărat, spuse Holly. Am identificat un ofițer de poliție din Prentiss ca fiind atacatorul.

– Cum v-ați dat seama?

– Nu avem timp să intrăm în detalii, zise Crawford. Dar, la o oră sau mai puțin după această descoperire, a fost găsit mort. Ucis în propria casă. Și nu a fost frumos.

Grace scoase un geamăt.

– Haideți să stăm jos. Fac o cafea.

– Nu avem timp de cafea, Grace, spuse Crawford. Mai bine ai începe să strângi doar ceea ce trebuie neapărat să iei cu tine.

– Pentru cât timp?

– Nu știu. Câteva zile, poate.

– Așteaptă, Grace! spuse Joe, când părea că soția lui se pregătește să facă ce o rugase Crawford. Nu am auzit nimic care să mă convingă să-mi fac bagajele și să-mi iau pe sus familia, ca să ne furișăm afară din oraș în toiul nopții, ca o șatră de țigani.

– Pe toți dracii, nu poți să faci măcar o dată ceva fără să fii tu comandantul?

Holly îl prinse pe Crawford de cămașă și-l trase înapoi, după care se așeză între el și socrul lui.

– Domnule Gilroy, doamnă Gilroy, spuse ea, întorcând capul ca s-o includă și pe Grace, am ajuns la concluzia că nu eu eram ținta vizată în sala de judecată. Crawford era.

Joe privi în spatele ei, spre Crawford.

– Nu mă surprinde. Dar de ce, mai exact?

– Cunoști un bărbat pe nume Chuck Otterman? îl întrebă Crawford.

- Am auzit de el, firește. Conduce parcul de sonde. Ce legătură are el cu toată povestea asta?

În cât mai puține cuvinte cu putință, Holly le explică situația.

- Crawford i-a rugat pe rangerii din biroul din Houston să încerce să determine care este legătura și de ce ar încerca Otterman să-l ucidă.

Crawford continuă:

- Între timp, m-a sunat el pe mine.

Asta o făcu pe Holly să dea înapoi.

- Telefonul de care mi-ai vorbit. Era de la Chuck Otterman?

- I-am recunoscut vocea.

Repetă scurta conversație.

- A spus că mă așteaptă lucruri și mai rele și iau amenințarea asta foarte în serios. Tot ce a făcut până acum a fost un avertisment bolnav. Când a filmat-o pe Georgia în parc, când i-a distrus camera, când...

- I-a distrus camera?

- Joe, nu-ți pot explica totul acum, spuse el, pierzându-și răbdarea. Ideea de bază e că Neal Lester, din motive numai de el știute și, în parte, mulțumită ție, încearcă să-mi pună mie în cârcă toate astea.

- Eu n-am făcut decât să-l întreb...

- Știu ce ai întrebat și a fost o măgărie. Dar Neal a luat-o de bună. Am fugit în seara asta, dar, dacă mă găsește, poate să mă rețină patruzeci și opt de ore înainte să mă pună sub acuzație, și nu o pot proteja pe Georgia dacă sunt închis, și o iau razna când mă gândesc că Otterman ar putea să se apropie de ea. Să o atingă.

- Amenințarea pe care spui că ți-a făcut-o...

- Nu spun, chiar a făcut-o.

- Bine, dar nu a spus nimic de Georgia.

- Ce dracu', Joe, chiar ești dispus să-i pui viața în joc doar ca să câștigi o ceartă cu mine?

- Nu încerca să dai vina pe mine! i-o întoarse răstit bărbatul mai în vârstă. Tu personal ai creat toată haraburaba asta.

Crawford închise ochii o clipă și, când îi deschise din nou, erau strălucitori și încărcați de sentimente.

– Sunt sigur că știi cât de greu îmi este să vin aici să-ți cer chiar și cea mai mică favoare. Dar trebuie să lași la o parte cearta dintre noi și să o iei pe Georgia de-aici.

Joe deschise gura, pregătindu-se să spună ceva, dar Crawford nu îl lăsă.

– Și trebuie să o faci acum.

Holly se uită pe rând la cei doi bărbați, încă față în față, fiecare la fel de neclintit ca și celălalt. Luând problema în propriile mâini, se îndreptă spre Grace.

– Dacă îmi arăți unde sunt lucrurile, te ajut să împachetezi.

În timp ce Grace, Joe și Holly strângeau în grabă lucrurile esențiale, Crawford trecu dintr-o cameră în alta, verificând strada din față precum și curtea din spate a proprietății, uitându-se să vadă dacă se apropie vreun echipaj de poliție sau vreo mașină de patrulă, presupunând că Neal se va gândi în cele din urmă să îl caute aici.

La fel și Otterman și oamenii lui.

La un moment dat, Grace îi aduse un prosop. Se uscă cât putu de bine, rămânând în alertă.

– Tati?

Când Georgia îl strigă, se întoarse de la fereastra dintre stradă și în clipa în care o văzu simți un junghi de durere în inimă. Holly scosese în liniște mai multe obiecte de îmbrăcăminte din dulap, pe care i le băgase în geamantan, dar așteptaseră până în ultima clipă ca să o trezească și să o îmbrace.

Acum îl privea somnoroasă și derutată. Îl strângea la piept pe Domnul Iepurilă.

– Bunica a spus că mergem într-o excursie. Dar eu nu vreau.

– Sigur că vrei.

Crawford o ridică și o strânse în brațe. Mânuțele ei i se strânseră în jurul gâtului și îi cuprinse mijlocul cu picioarele.

– Pot să vin la tine acasă?

– Nu de data asta.

Își puse capul pe umărul lui și-și îngropă fața în gâtul lui. Crawford simțea cum i se frânge inima, dar trebuia să fie adult, să fie curajos. Îi vorbi pe un ton entuziasmat:

– Să vezi ce-o să te distrezi!

– Așa a zis și Holly.

– Are dreptate. Bunicul și bunica ți-au pregătit multe surprize. Dar va trebui să fii cuminte și să faci tot ce-ți spun ei. Bine?

– Tu de ce nu poți să vii?

– Pentru că am de lucru. Dar o să mă gândesc la tine tot timpul și-o să-mi doresc să fiu cu tine.

Îi simți pieptul ridicându-se sub micile sughițuri care prevesteau plânsul. Crawford își spuse că era doar adormită, că plângea din cauză că fusese trezită brusc și confruntată cu o situație neobișnuită, pe care nu o putea înțelege. Dar, oricare ar fi fost motivul, nu-l lăsa inima să se despartă de ea când plângea.

Făcându-i cercuri cu mâna pe spate, îi murmură în păr:

– Haide acum! O să fie bine. Hai să mergem în mașină.

– Mă duci tu?

Strânse cu putere ochii ca să nu dea voie lacrimilor să iasă.

– Fii convinsă!

Strângând-o cu putere la pieptul lui, o duse în brațe prin casa acum întunecată, apoi în garajul lipit de casă, unde Joe așeza geamantanul ei, ultimul care mai rămânese, în portbagaj. Ar fi vrut să treacă pe lângă Crawford fără nici un cuvânt, dar Crawford îl strigă.

Socrul lui se opri și se uită la el.

– Ești singura persoană în care am încredere în privința asta, Joe. Știu că o s-o aperi la fel de neînduplecat ca mine.

Joe îi susținu privirea, dădu scurt din cap, apoi urcă la volan.

Fără alte amânări, o duse pe Georgia la portiera banchetei din spate, pe care Holly le-o ținea deschisă. O așeză pe Georgia în scaunul special. Când fetița întinse mâinile după centuri, îi spuse:

– Lasă-mă pe mine de data asta.

– Și pe Domnul Iepurilă.

– Desigur.

Închise centurile și se asigură că erau bine strânse, apoi îi cuprinse fața în mâini și își lipi fruntea de a ei.

– Să fii drăguță pentru tati.

– Bine.

– Te iubesc.

– Mai mult decât orice? întrebă ea, repetând cuvintele pe care i le spunea atât de des.

– Mai mult decât orice.

Îi sărută fruntea, părul, obrajii și în cele din urmă buzele.

Dar, când încercă să se retragă, întinse mânuțele după el.

– Tati? Vii și tu mâine acolo unde ne ducem noi?

– Probabil că nu mâine.

– Dar când?

– Cât o să pot de repede.

Apoi, înainte ca tristețea de pe chipul ei să-l facă să se răzgândească în privința necesității acestei despărțiri, o sărută din nou, făcu repede un pas în spate și închise portiera. Georgia își lipi o mânuță de geam. Crawford îi sărută palma pe partea cealaltă, apoi își puse mâna lui mare peste a ei și rămaseră așa până când Joe scoase mașina din garaj.

capitolul 27

– Unde o să se ducă? întrebă Holly, în timp ce Crawford o împingea în mașină.

Strada era pustie. Casele din jur erau cufundate în întuneric. Nu se părea că cineva ar fi observat scurta lor vizită la familia Gilroy. Chiar și așa, Crawford cercetă împrejurimile, alert la mișcarea oricărei frunze, la pleoscăitul fiecărei picături de ploaie.

– Sora lui Grace s-a recăsătorit recent, după ce a fost văduvă ani de zile. Locuiește împreună cu soțul ei într-o comunitate de pensionari, chiar lângă Austin.

– Au drum lung de făcut.

– Cinci ore, mai mult sau mai puțin. Ploaia s-ar putea să-i încetinească. Sper că Georgia o să doarmă aproape tot drumul.

– Nu știu cum ai reușit să-ți iei la revedere de la ea fără să cedezi.

– Nici eu nu știu.

Privi în gol preț de câteva clipe, apoi își drese vocea și arătă spre cheile din contact.

– Pornește. Trebuie să fiu departe de locul ăsta înainte ca Neal Lester să vină să mă caute.

– M-a sunat.

Ținând volanul cu mâna stângă, își scoase cu dreapta telefonul din buzunarul blugilor și i-l întinse lui Crawford.

– Era dat pe vibrații, dar l-am ignorat. Am verificat apelurile în timp ce Grace o îmbrăca pe Georgia, dar nu am ascultat mesajele.

– Ți-a lăsat două, zise Crawford. Și ai și un SMS, dar e de la Marilyn.

– De ce mi-ar trimite un mesaj?

– Vrei să ți-l citesc?

– Te rog.

Crawford deschise mesajul.

– Scrie: „Ce dracu' se întâmplă?" După vocabularul pe care-l folosește, nu s-ar părea că vrea să îndrepte lucrurile.

– Sun-o, te rog.

Crawford inițiе apelul, dar Bluetooth-ul mașinii prelua convorbirea.

Imediat ce răspunse, Marilyn răbufni:

– Holly, slavă cerului că ai sunat! Eram moartă de grijă.

– De ce?

– M-a sunat detectivul ăla... Ăla țâfnosul. Lester? În orice caz, e la tine acasă și...

– La mine acasă? Când se întâmpla asta?

– Acum o vodcă și trei țigări. M-a întrebat dacă știu ceva de tine și i-am spus că nu, că nu mai ești clienta mea. Apoi mi-a spus că nu erai acasă și că se temea

să nu ți se fi întâmplat ceva rău. A spus ceva despre un polițist care a fost ucis. Credeam c-o s-o iau razna. Unde ești? Ești bine?

– Da, sunt bine.

– Nu ești obligată să spui asta cu arma la tâmplă, nu?

– Nu. Totuși, nu pot să vorbesc cu tine. Este o... ăă... situație de care trebuie neapărat să mă ocup. Îmi cer scuze că te-am speriat și apreciez îngrijorarea. Sincer.

Se pregătea să întrerupă convorbirea folosind butonul de pe volan, când Marilyn spuse:

– Această, *ăă*, *situație*, are legătură cu el, nu-i așa? Și să nu îndrăznești să mă insulți prefăcându-te că nu știi la cine mă refer. Atacul din sala de judecată a fost doar primul șoc pe care l-a primit sistemul tău, nu-i așa? Al doilea a fost băiatul ăla rău, blond și înalt.

În timpul discuției cu Marilyn, Holly își ținuse privirea ațintită la drum. Acum îi aruncă o privire lui Crawford, care stătea lângă ea, nemișcat ca o piatră, cu ochii ațintiți asupra ei, înregistrând fiecare cuvânt.

– Tăcerea ta este mai mult decât grăitoare, Holly, continuă Marilyn. Și ce aud eu din ea este un conflict de interese, prudență contra poftă trupească, o dilemă morală și etică. Și toate astea sunt pe gustul meu, spuse ea râzând. De-abia aștept să mă joc cu ele.

– Te-am concediat, ai uitat?

– Da, dar acum înțeleg de ce. Îl aperai pe el.

– De *tine*.

– Da, dar pot să renunț la asta.

– Ascultă-mă, Marilyn...

– Nu, tu să m-asculți. Ești o judecătoare excelentă, Holly. Dedicată și idealistă. Tu chiar crezi în ceea ce faci. Și nu zic asta doar ca să te lingușesc și să mă iei înapoi, întâmplător chiar cred ce spun. Tu ar trebui să ocupi postul ăsta.

– După tot ce s-a petrecut în această săptămână, mă tem că guvernatorul Hutchins o să-și retragă susținerea. Greg Sanders mi-a sugerat să mă retrag cu grație și să salvez aparențele.

– Nici într-o mie de ani! Ce-i drept, ne prinde bine la necuvântarea guvernatorului, dar putem câștiga și fără

eu. La naiba, aș putea chiar să fac ceva de-a dreptul revoluționar în politică și să-i uimesc pe alegători cu adevărul. Uneori se întâmplă să fie chiar cea mai bună abordare. O să mă gândesc la strategia noastră. Între timp, ocupă-te de *situația* ta cu rangerul texan. O fi el mitocan, dar trebuie să recunosc că știe să se facă plăcut. Când o să ai nevoie de mine, voi fi pregătită.

După ce convorbirea se întrerupse, nu putu evita râsul lui Crawford.

- Băiatul rău, blond și înalt?

- Nu eu am spus asta, ci Marilyn.

- O s-o iei înapoi?

- Nu știu. Mai important e dacă ai auzit când a spus că Neal e acasă la mine.

- Da.

Zâmbetul îi dispăru și oftă.

- N-ar fi trebuit să te amestec, dar nu puteam fi sigur că Grace o să mă susțină. Joe ar fi putut s-o convingă să spună că le-am încredințat-o pe Georgia fără să precizez că este o situație temporară. Am avut nevoie de tine, dar nu vreau să te implic și mai mult în ceea ce Joe a numit în mod corect un dezastru creat de mine. Deși să mă ia naiba dacă știu ce-am făcut de l-am enervat pe Otterman, un om pe care nici nu l-am văzut vreodată înainte să intre în secția de poliție.

Își dădu capul pe spate și închise ochii. Privindu-i profilul, Holly fu șocată să vadă cât de epuizat părea. Avea cearcăne adânci sub ochi. Găurile de sub pomeții obrajilor erau mai pronunțate decât de obicei.

- Când ai dormit ultima oară? îl întrebă.

- Nu-mi amintesc.

- Ești extenuat.

- Joe nu e omul care se lasă ușor și m-am împuns de două ori cu el azi. Și apoi a fost episodul cu taică-meu. Niciodată nu-mi e ușor când mă întâlnesc cu el. Dar ce m-a consumat cel mai mult a fost să-mi iau la revedere de la Georgia.

- Alt lucru pe care l-ai făcut de două ori azi.

- Și în ambele cazuri a fost cumplit. Totuși, în seara asta a fost diferit. A simțit că ceva nu e-n regulă.

Nu suport să știu că e îngrijorată. Nu i-am putut spune când o s-o mai văd și adevărul e că...

– Adevărul e că?

– Dacă iese așa cum vrea Otterman, n-o s-o mai văd niciodată.

Brusc, își îndreptă spatele și deschise ochii. Cearcănele adânci îi făceau să pară extraordinar de strălucitori și trădau o hotărâre de neclintit. Lovindu-se cu pumnul în coapsă în timp ce vorbea, spuse:

– Nu pot lăsa să se întâmple asta. Poate că n-o să mai câștig custodia Georgiei, dar o să mă-nghită iadul înainte să renunț la ea.

– Ce ai de gând să faci?

– Să rămân în viață. Să mă dau la fund și să stau acolo atât timp cât va fi nevoie ca să ajung la Otterman înainte să ajungă el la mine.

– Și cum intenționezi să faci asta?

– Asta e partea mai complicată. Încă mă mai gândesc.

– Ai putea să te predai și să-i ceri ajutorul lui Neal.

– Nici gând. El face temenele în fața lui Otterman.

– Poate că s-a răzgândit.

– Nu pot să risc. Ar însemna să-mi leg singur mâinile.

– Nu pot să-ți spun nimic ca să te fac să te răzgândești.

– Îmi pare rău, Holly, nu.

Trase mașina pe marginea drumului și se întoarse spre el.

– În cazul ăsta, trebuie să cobori.

Crawford privi farurile din spate ale mașinii lui Holly dispărând în depărtare, apoi începu să meargă cu pas grăbit, sperând să se poată ascunde în întuneric și să nu fie văzut. Mai întâi de orice, trebuia să se adăpostească de ploaie. Trecu de câteva străzi, apoi ajunse în dreptul unei case în a cărei curte era un panou pe care scria *De vânzare*.

Ghemuindu-se lângă peretele din spate al șoproanului deschis, îl sună pe Harry Longbow și îl trezi.

– Îmi pare rău, prietene, spuse celălalt ranger, dar când. N-am găsit nimic încă. Absolut nimic care să-l lege

pe Otterman de tine sau de vreun apropiat de-al tău. Dar a trebuit să mă culc. Te-am sunat să-ți spun că fac o pauză, dar mi-a intrat mesageria vocală.

- A trebuit să-mi las telefonul.

- La dracu'. Asta nu sună bine.

- L-au găsit pe Pat Connor mort și Otterman m-a amenințat.

- S-a dus somnul meu, mârâi Harry.

Crawford îi povesti ce se petrecuse.

- Am scos-o pe Georgia din oraș. Era primul lucru pe care trebuia să-l fac.

- Unde sunteți acum tu și judecătoarea?

- Ea e în drum spre casă.

- Și tu?

- Dacă nu știi, nu poți spune. O să-i treacă prin cap lui Neal să te întrebe dacă am luat legătura cu tine. Mă mir că nu te-a sunat deja. Când o să te sune, o să-i poți spune cu toată sinceritatea că nu știi nici unde sunt, nici ce am de gând să fac.

- O să-l pun la curent pe Sessions, ca să nu fie luat prin surprindere.

- Mersi.

- Poate că ar trebui să-l lași pe afurisitul ăla să te aresteze. Cel puțin închisoarea e un loc sigur.

- Da, dar nu te mai lasă să pleci când vrei tu.

- Asta așa e.

- Ce spune maiorul de faptul că sunt implicat într-o crimă?

- Zice că e cea mai mare porcărie pe care i-a fost dat s-o audă vreodată. Îl face pe Neal Lester cum îi vine la gură și nici măcar nu l-a întâlnit încă.

Cu orice altă ocazie, Crawford ar fi râs. Dar situația prezentă nu era amuzantă.

- Sunt convins că Otterman e responsabil pentru moartea lui Chet, a lui Rodriguez și acum a lui Connor. Trei cadavre într-o singură săptămână. Vreau să-l prind pe nenorocitul ăsta, Harry.

- Mă întorc la treabă.

– Nu, termină-ți somnul. Probabil că și Otterman își reface forțele în seara asta. A avut o zi grea. Filmul din parc. Întâlnirea din barul de striptease.

– Execuția.

– Nu el a făcut filmul și nu el l-a împușcat pe Connor. Nu-și face singur treburile murdare. Îi are pe Pic și Poc.

– Cine-s ăștia?

– Doi bodyguarzi. Și mai sunt și cei de teapa lui Pat Connor.

– Prea tâmpiți ca să-i spună nu?

– Prea speriați, poate. Știi a ce-mi seamănă mie? A crimă organizată.

– Nenorocitul ăsta mi-e din ce în ce mai puțin simpatic, zise Harry.

– Și mie.

– Ține capul jos.

Crawford îi dădu numărul cartelei preplătite, apoi închise și dădu alt telefon, numărând nervos apelurile până când auzi vocea nazală a lui Smitty, îndemnându-l să lase un mesaj.

Crawford spuse doar:

– Știi cine e. Sună-mă sau ia-ți adio de la prunele alea uscate.

Închise telefonul, se uită la ceas, apoi își ridică gulerul fâșului și ieși în ploaie.

capitolul 28

– Când i-ați spus să coboare din mașină, nu s-a împotrivit?

– La început, recunoscu Holly, ca răspuns la întrebarea lui Neal. Dar i-am spus că refuz să-l duc mai departe. A coborât. Eu m-am dus acasă.

Când ajunsese, îi găsise pe Neal Lester și pe Matt Nugent așteptând într-un sedan fără însemne oficiale, în capătul aleii casei ei. Se dusese în spate și intrase în casă pe ușa de la bucătărie, apoi le deschisese ușa din față.

În timp ce-i invita înăuntru, spusese:

Am vorbit cu Marilyn. Mi-a spus să vă aştept.

Se oferise să le facă o cafea, dar cei doi refuzaseră. Se aşezaseră în fotoliile din camera de zi şi, în ultimele douăzeci de minute, Holly le povestise tot ce se întâmplase din momentul în care primise telefonul de la Crawford.

- Nu v-a spus ce avea de gând să facă?

- Să rămână în viaţă. Acestea sunt cuvintele pe care le-a folosit. De dragul fiicei lui, îşi doreşte foarte mult să trăiască. După ce s-a asigurat că a plecat şi că e în siguranţă, a devenit dintr-odată mult mai calm. Când m-a sunat şi m-a rugat să-l ajut, părea disperat.

- Chiar era, spuse Neal. Tocmai fugise din custodia poliţiei.

- Mi-a spus că s-a dus singur la tribunal şi că voia să coopereze. Nu i se puseseră cătuşe. Nu fusese arestat şi nu i se citiseră drepturile.

Făcu o pauză şi se uită intens la cei doi detectivi.

- Dacă nu cumva m-a minţit.

- Nu v-a minţit. Nu am făcut nimic din toate astea, spuse Nugent şi, când Neal îi aruncă o privire nimicitoare, adăugă:

- Şi tocmai din acest motiv m-am gândit că puteam să-l las singur ca să discute cu avocatul.

- Dacă tot ce-şi dorea era să se asigure că fiica lui nu este în pericol, spuse Neal, de ce l-a păcălit pe Nugent şi a abandonat maşina în parcare? De ce nu mi-a spus mie despre telefonul care l-a determinat să ia măsuri atât de drastice?

- Se temea că n-o să-l credeţi. Şi, personal, cred că avea dreptate.

Făcu o pauză, pentru a da mai mult efect cuvintelor.

- Se temea că fiecare minut petrecut în a da explicaţii însemna un minut în plus în care fiica lui era în pericol.

- Nu mai e nimeni care să fi auzit acest presupus telefon, nu-i aşa? zise Neal, ca să se apere.

- Eram cu el când i-a sunat telefonul, zise Nugent.

- Dar ţi-a spus că era avocatul.

– Ați vorbit cu avocatul? întrebă Holly.

Cu răspunsul gata pregătit, Nugent spuse:

– Crawford a cerut o recomandare. Ben Knotts l-a sunat și i-a intrat mesageria vocală. Apelul a fost primit la câteva minute după cel de la numărul necunoscut.

Holly se uită la Neal.

– A cerut un avocat. Nu este o indicație a faptului că avea toate intențiile de a trece prin procesul de interogare și că ar fi făcut acest lucru dacă nu ar fi primit telefonul de la Chuck Otterman?

– Nimeni nu a confirmat că a fost Otterman, o contrazise Neal. Apelul de la numărul necunoscut ar fi putut fi de la oricine. S-a folosit de el ca să-l păcălească pe Nugent.

– Dacă telefonul a fost o păcăleală, spuse Holly, de ce și-ar fi implorat socrii să plece imediat din oraș și să o ia pe fiica lui cu el? Vă pot confirma și ei că așa s-a întâmplat.

– Domnul Gilroy a făcut-o deja.

Afirmația lui Nugent îl forță pe Neal să dezvolte subiectul, deși evident nu își dorea să o facă.

– După ce am trimis un echipaj la ei și am primit confirmarea că nu era nimeni acasă, l-am sunat pe Joe Gilroy pe numărul de mobil. Îl aveam de la declarația de după atacul din sala de judecată.

– A confirmat ce v-am spus eu?

– Cuvânt cu cuvânt. În continuare nu-l înghite pe Crawford, dar ginere-său a reușit să-l convingă că fetița trebuia mutată fără amânare.

– M-a convins și pe mine de același lucru, spuse Holly. Și, spre deosebire de dumneavoastră, eu cred că domnul Otterman este vinovat.

– Filmul este dovada, o aprobă Nugent.

– Ține-ți gura, Matt! pufni Neal. Nu este nici o dovadă.

Holly nu le dezvălui faptul că știa originea și conținutul filmului la care se referise Nugent, dar se uită la Neal și ridică sprâncenele cu o expresie întrebătoare. Strângând buzele într-un gest de resemnare, detectivul spuse:

- Crawford are o înregistrare video în care Pat Connor discută cu Chuck Otterman. Susține că a fost filmată în această seară, într-un bar local.

- De-asta și-a lăsat Crawford telefonul, spuse Nugent. Ca să ne rămână nouă înregistrarea.

- Și-a lăsat mobilul ca să nu-i putem da de urmă, spuse Neal pe un ton sever.

- Domnul Otterman are o explicație pentru această conversație cu victima unei crime? întrebă Holly.

- Nu e în oraș. Încercăm să-l localizăm.

Holly își roti privirea prin sufrageria casei ei.

- Mă scuzați, dar mie îmi pare că vă preocupă mai mult să-l localizați pe Crawford Hunt.

- Pentru că a fugit în mijlocul investigației unei crime. Și, chiar dacă se dovedește că nu a fost în nici un fel implicat, tot este periculos și iresponsabil. N-ar trebui să fie cazul să vă amintesc dumneavoastră acest lucru. L-ați văzut în acțiune.

- Da, l-am văzut în acțiune. Salvând vieți și protejându-i pe alții. Sunteți sigur că dezaprobarea pe care o nutriți vizavi de metodele lui precum și antipatia personală pe care i-o purtați nu v-au afectat judecata?

- Dumneavoastră sunteți sigură că hormonii n-au afectat-o pe a dumneavoastră?

Nugent se înecă.

Privirea lui Neal rămase fixată asupra ei.

- Cred că îi luați în mod continuu apărarea pentru că vă simți puțin atrasă de el, doamnă judecător Spencer.

- Ei bine, vă înșelați, domnule sergent Lester. Îi au apărarea pentru că sunt convinsă că are dreptate. Și nu sunt doar puțin atrasă de el, sunt *foarte* atrasă de el. Ceea ce reprezintă un inconvenient. Până când m-am suspendat de la judecarea cazului de custodie, reprezenta și o problemă de etică. Are potențialul de a mă pune în situații jenante și s-ar putea să mă coste chiar postul de judecător. Cu siguranță, Crawford Hunt reprezintă o complicație neașteptată în viața mea. Dar asta nu îl face un criminal. Dovedește totuși că dumneavoastră sunteți

un neghiob care insistă să se țină după el, în loc să ia urma adevăratului vinovat.

Se ridică.

– Mai e ceva?

Neal încă mai spumega în timp ce Holly îi conduse la ușă. Holly îi privi pe cei doi urcând în mașină și îndepărtându-se. Abia atunci închise ușa și făcu un ocol camerei, stingând luminile. După ce se asigură că totul era în regulă, se duse în dormitorul ei și, după ce o închise, se sprijini de ușă și își lipi fruntea de lemnul rece.

Din spate, un braț puternic îi cuprinse talia și un bărbat o trase, lipind-o de el. Îi strânse părul în pumnul lui și o sărută fierbinte în spatele urechii, șoptind:

– Ei, doamnă judecător, le-ai zis-o!

capitolul 29

Crawford își strecură mâinile pe sub bluza ei și îi desfăcu sutienul. Întinzând mâinile în față, pe sub cupe, îi prinse sânii în palme. Vârfurile degetelor se jucară cu sfârcurile ei. Scâncetul de plăcere al lui Holly se amestecă cu un geamăt care cerea mai mult.

O întoarse cu fața spre el, o lăsă fără bluză și fără sutien, trăgându-i-le pe amândouă peste cap și, înainte ca părul să i se așeze înapoi pe umeri, buzele i se lipiră de sânii ei. Holly îi prinse capul în palme în timp ce o săruta cu atâta patimă încât senzațiile pe care i le provoca erau ca niște scântei electrice.

Nu voia să se oprească, dar hainele lui ude îi deranjau în aceeași măsură pe amândoi. Îi dădu drumul și își scoase geaca. Își desfăcu primii nasturi de la cămașă apoi, pentru că dura prea mult timp, și-o trase peste cap.

Holly nu îndrăznea să aprindă lumina și să riște ca polițiștii lăsați de pază să-l vadă, dar voia să-l cunoască. Punându-și palmele pe pieptul lui și simțindu-i părul mătăsos, se apropie cu fața de el. Sfârcurile îi erau întărite. Își trecu limba peste unul din ele și-l auzi

pe Crawford şuierând o înjurătură, în timp ce-şi deschidea şliţul.

Îşi băgă mâna în pantalonii lui şi-şi lăsă degetele să treacă peste părul des şi aspru, apoi să se strângă în jurul lui. Capul lui căzu greu pe umărul ei.

O cuprinse cu braţele de coapse, o ridică şi o duse la pat. După ce o întinse pe spate, îi trase blugii şi chiloţii peste picioare. După ce scăpă de acest detaliu inconvenient, urcă lângă ea în pat, se aşeză în genunchi între picioarele ei, pe care i le îndoi de la genunchi şi i le împinse la piept.

Apoi nici unul din ei nu mai făcu nici o mişcare. Preţ de câteva momente, respiraţia lor neregulată fu singurul sunet din încăpere, din lume. Îi intui mişcarea înainte să-i simtă mâinile pe gambe. Le strânse, familiarizându-se cu forma lor. O mângâie urcând până în spatele genunchilor, unde îi încercui rotula cu degetele mari. Respiraţia i se opri când mâinile lui se mişcară din nou, de data asta urcându-i pe interiorul coapselor, deschizându-le încet, dar hotărât, pregătindu-le pentru gura lui.

Căldura buzelor lui o învălui. Preţ de câteva momente, nu făcu nimic altceva. Doar atât. Doar acolo. O atingere blândă care o ţinu nemişcată, într-un incredibil moment de intimitate. Până când, treptat, începu să facă dragoste.

Fiecare atingere a buzelor sau a limbii lui îi trimitea o senzaţie electrică prin întreg trupul. Ori de câte ori gura lui se retrăgea ca să o muşte uşor de interiorul coapsei sau ca să o sărute pe abdomen, spatele i se arcuia, şoldurile i se ridicau într-o dorinţă disperată şi neputincioasă de a-l face să găsească acel loc în jurul căruia o sărutase, dar pe care nu îl atinsese încă.

Abia după ce îi rosti numele într-un geamăt îi făcu pe plac, dar necăjind-o, atingând-o cu gura, atât de încet, atât de desăvârşit, încât respiraţia i se transformă în geamăt şi întreg trupul i se încordă. Atunci mângâierile lui se concentrară, se transformară în nişte spirale fără sfârşit, până când senzaţia care creştea în ea izbucni

într-o explozie de plăcere atât de intensă încât nu o putea controla.

Crawford se ridică și, cu o mișcare puternică, fu înăuntrul ei, iar senzația de plăcere atinse culmile. Îi prinse gemetele într-un sărut, apoi o lăsă să se potolească și să se odihnească, în timp ce-i săruta lobii urechilor, pleoapele, buzele.

Gura ei se deschise sub a lui și sărutul dulce se transformă într-unul pasional. Șoldurile începură să i se miște într-un ritm erotic. Fiecare mișcare o aducea mai aproape de un al doilea orgasm și, când fu din nou la limită, o cuprinse cu mâna pe la spate și o ținu în loc, în timp ce se împinse în ea rapid și cu putere de câteva ori, făcând-o să-și piardă orice urmă de control. Apoi se îngropă adânc în ea.

Senzația fu cutremurătoare, lungă, intensă.

În cele din urmă, își reveniră amândoi, dar, când Crawford vru să se ridice, Holly scoase un murmur de protest și el se așeză la loc.

Cu gura îngropată în gâtul ei, o întrebă:

– Unde ai învățat asta? La facultatea de drept?

– Nu, aici. În seara asta.

Îi simți zâmbetul pe gâtul ei. Ridicându-se, o privi în ochi.

– În seara aia, după atacul din sala de judecată, când vorbeam în sediul poliției...?

Holly dădu din cap.

– Numai la asta m-am gândit tot timpul, spuse el.

– Nu-i adevărat!

Ridică din umeri cu un gest pur masculin, care spunea că nu avea nici cea mai mică urmă de regret.

– Erai acoperită până în gât, cu costumul ăla închis la culoare și bluza albastră. Atât de închisă. Tot timpul cât am încercat să vorbesc cu tine, mă gândeam: „Cum o fi oare?" Și crede-mă că gândul ăsta mă înnebunea.

– Mă urai!

– Așa e. Dar asta nu m-a împiedicat să te doresc.

Își frecă buzele de ale ei, care se depărtaseră într-o expresie șocată.

– Credeam în acelaşi timp că aşa ceva n-o să se întâmple niciodată. Nici într-un milion de ani.

– Un milion de ani sau câteva ore. A fost uşor.

Se ridică de deasupra ei şi, prăbuşindu-se pe spate, spuse:

– În nici un caz nu s-ar putea spune că a fost uşor, Holly.

Ridicându-şi capul, îi privi corpul.

– Nici măcar nu apuc să mă dezbrac mai întâi.

Remedie acest lucru scoţându-şi ghetele şi şosetele, apoi trăgându-şi blugii jos de pe el. Înainte de a-i arunca pe podea, îşi scoase pistolul din tocul de la curea.

– Mi-ai spus că nu eşti înarmat.

– Nu eram, când ţi-am spus. Am împrumutat ăsta de la Joe.

Aşează pistolul pe noptieră.

– L-ai „împrumutat"?

– Dacă o să-i simtă lipsa, o să-i cer iertare.

Se întinse şi o trase spre el. Acum că pielea lui se atingea pentru prima oară de a ei, scoase un geamăt de satisfacţie.

– Mai bine.

– Mult mai bine.

Trase de câteva fire din părul lui de pe piept.

– Nu ştiam că ăsta-i aici.

– Te deranjează?

Drept răspuns, îşi frecă obrazul de pieptul lui, apoi sărută pielea caldă de dedesubt.

– De cât timp erai în casă?

– Înainte să plece Neal şi Nugent? Cam zece minute.

– Zece minute!

Îi pipăi sânii, întrebând gânditor:

– O să-i văd vreodată la lumină? Sunt grozavi la atingere. Cum arată?

– Planul era să aştepţi până pleacă, înainte să intri.

– Mă udasem până la piele. În plus, am vrut să aud ce le spuneai.

Fusese surprins când oprise brusc maşina şi îi ceruse să coboare. Apoi îi explicase planul ei şi, aşa cum le spusese detectivilor, Crawford se opusese iniţial ideii

de a sta la ea peste noapte. Dar reușise să-l convingă în cele din urmă. Oricare alt loc în care s-ar fi putut duce ar fi fost supravegheat. Și nu putea să umble bezmetic pe străzi prin ploaie, trebuia să se adăpostească undeva. Și să mănânce.

Ajunseseră la o înțelegere cam la doi kilometri distanță de casa ei. Crawford străbătuse această distanță pe jos, în timp ce Holly se întorsese acasă și-i confruntase pe cei doi detectivi.

– M-am oprit pe drum să dau câteva telefoane, îi spuse el acum. Dar am ajuns aici și am intrat în casă...

– Amintește-mi să închid la loc fereastra aia.

– Am ajuns la timp ca să aud că ești *foarte* atrasă de mine.

– Ți-am spus că nu o să mint în fața poliției.

– Atunci, este adevărat?

– Este.

Rânjetul satisfăcut de pe fața lui îi dădea de înțeles că îi plăcea asta.

– Marilyn mi-a băgat în cap ideea de a mă ascunde la vedere.

– Te rog, gemu el, nu-mi vorbi de ea. Nu vreau să se strice atmosfera.

Îi prinse mâna, îi luă degetul mare în gură, i-l udă bine, apoi îl trase în jos și îl așeză pe vârful penisului.

– Mai fă o dată magia aia.

Închise ochii și suflă aerul cu putere în timp ce Holly începu să-l maseze încet, în cercuri.

În șoaptă, îl întrebă:

– Pe cine ai sunat?

– Hmm?

Mâna i se așeză pe sânul ei, dar într-un gest care căuta confort.

– Ai spus că te-ai oprit ca să dai niște telefoane.

– Pe Harry, mormăi el în pernă.

– Și ce-a spus?

– Ce bine e... Nu te opri.

Holly zâmbi.

– Nu prea cred că Harry a spus asta. Pe cine ai sunat apoi?

– Pe Smitty. Trebuie să-l găsesc și să-l omor mâine.

– Nu-l omorî. O să ajungi la închisoare. N-o să te lase cu cizmele de cowboy la închisoare. Și-mi plac cizmele tale. Sunt purtate, nu noi și lucioase. Și probabil că te-ar pune să te tunzi scurt la închisoare. Ar fi mare păcat de claia asta rebelă.

Își trecu degetele prin șuvițele lui dese.

– Adevărul este – și știi cât de mult țin eu la adevăr – că nu este nimic care să nu-mi placă la tine.

Crawford răspunse cu un sforăit ușor.

Chuck Otterman stătea foarte rar peste noapte în cabana de pescuit. Era chiar mai puțin confortabilă decât rulota lui din parcul sondorilor, deși avea un pat dublu în spatele unui perete de furnir, unde mai trăgea din când în când câte un pui de somn. Oricum, nu dormea mai mult de patru, cinci ore pe noapte.

După ce terminase cu proprietarul clubului de noapte, ațipise, dar se trezise înainte de zori. În timp ce-și făcea cafeaua, primise un SMS care îl anunța că Neal Lester sunase la biroul din parcul sondorilor și îi lăsase impresia supervizorului lăsat la conducere că trebuia să vorbească urgent cu el.

Privind pe geam ploaia torențială în timp ce sorbea din cafea, se gândi că poate n-ar fi stricat să-i mai domolească anxietatea detectivului. Folosi un număr ce nu putea fi reperat și îl sună.

– Alo?

– Domnule sergent Lester? Sunt Chuck Otterman. Vă sun prea devreme? Am înțeles că ați încercat să dați de mine.

– Unde sunteți, domnule Otterman?

– Să mă ia naiba dacă știu.

Își coborî vocea, ca și cum n-ar fi vrut să fie auzit.

– Niște colegi din Louisiana m-au invitat la un weekend de pescuit. Ne-am întâlnit la Lake Charles, apoi am mers cu mașina câteva ore bune. Din tot ce văd în jur, suntem în mijlocul pustietății. Nici nu s-a crăpat de ziuă și ei sunt deja în barcă. Vă mulțumesc că mi-ați oferit un pretext ca să mă fofilez.

– La ce oră v-aţi întâlnit cu ei ieri, la Lake Charles?

– Mă scuzaţi?

Lester repetă întrebarea.

– Târziu. După lăsarea serii. De ce?

– Un ofiţer de poliţie din Prentiss pe nume Pat Connor a fost ucis aseară.

Nu spuse nimic preţ de câteva clipe, ca şi cum ar fi asimilat informaţia. Apoi oftă lung.

– Înţeleg acum de ce aţi încercat să mă contactaţi. M-am întâlnit cu el înainte să plec din oraş.

– La un club de noapte numit Tickled Pink.

– Oh, aşadar ştiaţi deja. Probabil că aţi discutat cu proprietarul. Smitty parcă-l cheamă? E o jigodie. Se tot învârtea pe lângă mine cât timp am fost acolo, întrebându-mă dacă e totul în ordine.

– Vrem să discutăm cu el, dar nu am reuşit să-l găsim deocamdată.

Otterman râse înfundat.

– Asta ar putea fi o problemă.

– De ce spuneţi asta?

– Pentru că, din câte am înţeles, încearcă să nu apară pe radarul poliţiei. Probabil că afacerea aia a lui e plină de ilegalităţi.

– Ce făceaţi în clubul lui împreună cu Pat Connor?

– Mă întâlnesc adeseori cu oameni acolo.

Lester îşi drese vocea.

– Nu pare genul dumneavoastră de loc de întâlnire, domnule Otterman.

– Industria petrolului şi gazului îşi are adversarii ei, de la politicieni puternici până la tot felul de ciudaţi. Un număr mare de afacerişti locali şi oficiali guvernamentali ne susţin în întreprinderea noastră, dar nu vor să facă public acest lucru. Refuză să se vadă cu mine în biroul din tabără, în mod categoric nu mă invită în birourile lor, aşa că ne întâlnim în clubul ăla rău famat.

– Tot nu sunt sigur că înţeleg.

– Este un loc unde discreţia e garantată. Nimeni din cei de acolo nu poate povesti pe cine a văzut fără să se dea singur de gol. Înţelegeţi?

Detectivul păru că se gândește la această explicație. Dură ceva timp până când spuse:

- Pat Connor era polițist, nu om de afaceri.

- Auzise - bârfa de birou, îmi imaginez - că l-am văzut pe Crawford discutând cu acel om, Rodriguez.

- Ce legătură avea asta cu Pat Connor?

- Nu știu. A cerut să discute cu mine în particular. Nu am acceptat să mă întâlnesc cu el decât pentru că mi-a spus că fusese de serviciu la tribunal luni. M-am gândit că poate știe ceva sau poate vrea să-mi pună vreo întrebare. Dar, când am ajuns la club, nu mai era în stare să discute despre nimic. Era deja beat. Vorbea în dodii. Transpira.

- Transpira?

- Nu era în uniformă. Avea o pălărie de cowboy pe care și-o tot scotea ca să-și șteargă fruntea. Era agitat. Paranoic, mai bine zis. După vreo zece minute, m-am săturat. Îmi pierdeam vremea cu el. I-am cerut să-mi zică ce-are de zis sau să se care. S-a cărat.

- A plecat?

- Mi s-a părut că era prea beat ca să conducă și m-am oferit să-l trimit pe unul din asistenții mei să-l ducă acasă. M-a refuzat. Acum îmi pare rău că n-am insistat. Nu ar fi trebuit să se urce la volan. A mai fost cineva rănit?

- Nu a fost un accident de mașină, domnule Otterman. A fost ucis în casa lui.

- Dumnezeule! Când mi-ați spus că a fost omorât, am presupus că... Dumnezeule!

- În timp ce se agita și vorbea în dodii, a menționat cum că ar fi avut vreun dușman?

- Nu. Dar se pare că avea cel puțin unul.

Lăsă cuvintele să-și facă efectul înainte de a continua:

- Avea familie?

- Era necăsătorit. Trăia singur.

Otterman nu comentă. Nu întrebă dacă existase vreun martor sau dacă se găsise ceva la locul faptei, pentru că nu-și făcea griji că cineva ar fi putut stabili vreo legătură între el și moartea lui Connor. Oamenii pe care îi folosea pentru astfel de treburi nu făceau greșeli.

Și, dacă făceau, era ultima lor greșeală. Pat Connor era o dovadă în acest sens.

După încă vreo câteva minute de tăcere, Lester spuse:

– Am înțeles că vă întoarceți luni.

– Pe la amiază.

– Din câte știm noi, ați fost printre ultimele persoane care au discutat cu Connor. Puteți veni până la secție ca să vă luăm o declarație oficială?

– Desigur.

Apoi:

– Iertați-mă, domnule sergent Lester, dar, înainte să închid, trebuie să vă întreb ceva.

Răsuci moneda pe încheieturile degetelor.

– Aveți vreun motiv să credeți că acest ofițer a fost o altă victimă a incidentului din sala de judecată? Vreau să spun, e posibil să fi fost redus la tăcere din cauza a ceva ce știa sau văzuse?

Lester răspunse sec:

– Nu pot discuta despre o investigație în curs de desfășurare.

– Da. Desigur.

– Ne vedem luni, domnule Otterman. Până atunci, la ce număr vă pot suna dacă trebuie să vă contactez?

– Folosiți numărul din tabără. Întotdeauna e cineva acolo care știe unde să mă găsească.

Închise înainte ca detectivul să mai poată spune ceva. Prinse moneda în pumn și o izbi de masă.

– Ultimul cui, spuse el, zâmbind.

Era doar o chestiune de timp.

Crawford se trezi cu Holly ghemuită lângă el, cu fața spre el, cu nasul lângă al lui pe pernă, cu piciorul prins sub al lui. Erau încă întinși peste cuvertură, dar, la un moment dat după ce adormise, Holly aruncase un pled peste ei. Când făcuse asta, Crawford se trezise, îi ridicase coapsa peste șoldul lui și intrase în ea. Când se simțise strâns înăuntrul ei, erecția adormită se trezise pe dată. Holly se mișcase, parcă în semn de invitație, și îl făcuse să intre mai adânc. Se mișcaseră doar atât cât

să creeze un flux erotic, până când atinseseră amândoi orgasmul. În loc de artificii, acesta fusese reconfortant cu o baie caldă.

Nici măcar nu deschisese ochii. Nici unul din ei nu rostise nici un cuvânt. Dar totul fusese de o intimitate intensă și, dincolo de satisfacția sexuală, Crawford simțise o mulțumire interioară care îi lipsise în anii în care dormise într-un pat gol și se trezise singur.

Acum, privindu-i chipul lui Holly, incredibil de împăcat și de încrezător în somn, se simți cuprins de un val de tandrețe ce aduse după el un sentiment primitiv de posesie. O voia pe femeia asta. Voia să fie a lui. Voia să o păstreze. Nu putea.

Dar era aici, acum.

Trase pledul de pe ea. Lumina care pătrundea prin jaluzelele de la fereastră era proaspătă și firavă, dar putea să vadă destul de bine, și toate părțile corpului ei pe care și le imaginase sau le pipăise în întuneric erau mai frumoase decât își închipuise.

Coborându-și capul peste sânul ei, îi prinse delicat vârful roz între buze. În timp ce-i analiza textura cu limba, Holly se foi, îi spuse numele într-un oftat și-și așeză mâna pe capul lui.

– În sfârșit te văd goală la lumina zilei.

– Și?

– Îmi pare rău că nu ți-am ars toate hainele în timp ce dormeai.

Holly râse încet.

– Nici tu nu arăți chiar rău.

Se aplecă peste el și-i sărută pieptul. Coborând, își trecu mâinile peste coapsele lui și, când găsi cele două cicatrice care marcau locurile prin care intrase și ieșise glonțul, le sărută și spuse în șoaptă cât de mult se bucura că nu fusese mai rău.

– Dacă ai fi murit atunci? întrebă ea, ridicând spre el ochii verzi, lichizi. Nu te-aș mai fi întâlnit.

Tremurul din vocea ei îl atinse profund.

– Vino aici.

O prinse de subsuori și o trase spre el, până când își putu lipi gura de a ei într-un sărut devorator. Treptat,

cu gurile încă împreunate, o rostogoli pe spate și îi întinse brațele deasupra capului. Îi mângâie sânii, apoi își coborî mâinile spre abdomen. Îi simți respirația întretăiată sub buzele lui în clipa în care îi mângâie cu degetele adâncitura dintre oasele șoldurilor, apoi le coborî în părul ei pubian. Era blond și moale. Și, dedesubt, ea era mătăsoasă și umedă.

Își îngropă degetele în căldura fluidă și își apăsă gura pe sânii ei.

Observând o pată roșiatică, o întrebă:

– Te-am zgâriat cu barba? Trebuia să-mi spui.

– Nu m-a deranjat.

– Și acum?

– Tot nu mă deranjează.

– Voi fi blând.

Simpla atingere a limbii lui îi provocă o reacție.

– E bine?

– Da, șopti ea.

– Din nou?

– Da.

Degetele lui o făcură curând să se zbată cu mișcări sexy și își dădu seama că era aproape. Se întinse peste ea, în așa fel încât să se privească ochi în ochi.

– Vreau să te privesc când îți pierzi controlul.

Continuă să apese cu degetul mare, provocându-i plăcerea maximă, așteptând până când o auzi scoțând un geamăt lung. Apoi își strecură și celelalte degete înăuntrul ei, creând o apăsare blândă între cele două puncte de presiune.

Își prinse buza de jos între dinți. Spatele i se arcui și își ridică șoldurile, împingându-se cu putere în el. Îi șopti în ureche un șuvoi de cuvinte de dragoste, cuvinte sexy, cuvinte murdare. În cele din urmă, se potoli și deschise ochii leneși.

O sărută încet și tandru pe buze.

– Frumos.

– Ca tine.

Întinse mâinile și-și strecură degetele în părul lui.

– Și ești mult mai dulce decât lași să se vadă.

– Eu? Dulce?

– Hmm. Cu fata ta. Cu mine.

Îi trasă conturul buzelor cu vârful degetului.

– Nu eşti chiar atât de dur.

– Dacă mai spui chestii de-astea, o să-mi distrugi reputaţia.

– Promit că nu te dau de gol dacă mă mai săruţi o dată.

– Credeam că n-o să mi-o mai ceri.

Îi făcu pe plac, savurând gustul pe care ajunsese să-l cunoască, de care ajunsese să aibă nevoie.

Când se depărtară, se frecă de mădularul lui.

– Chestia asta o să-mi lase o vânătaie.

– Nu putem permite aşa ceva. Ai vreo sugestie?

Îi făcu semn cu degetul să coboare capul, apoi îi şopti în ureche la ce se gândea. O privi cu o expresie şocată.

– M-ai spionat cumva în vis?

Se concentră pe gura ei, pe buza ei de jos, atât de plină şi, când îşi aşeză degetul mare în dreptul ei, Holly i-l mângâie cu limba.

Cu vocea răguşită de excitaţie, spuse:

– Trebuie să fac un duş mai întâi.

Făcură duş împreună şi atingerile de săpun fură lungi şi tihnite şi se terminară cu el sprijinit de peretele cabinei de duş, cu o mână pe faianţă şi cu cealaltă pe uşa de sticlă, făcând mari eforturi să nu se prăbuşească, rugându-se să supravieţuiască atacului gurii ei.

Holly ieşi prima din duş, se uscă şi se înfăşură în halatul pe care ajunsese să-l cunoască.

– Mă duc să fac micul dejun, spuse ea, apoi coborî în bucătărie.

Crawford se şterse cu prosopul, apoi îşi adună hainele de prin dormitor şi le trase pe el. Erau neplăcut de umede, dar nu avea ce face. Tocmai punea pistolul lui Joe în toc, când Holly se întoarse, cu o cană de cafea.

– Asta o să te...

Se opri când văzu că era complet îmbrăcat, cu excepţia fâşului.

– Ce faci?

– Trebuie să plec de-aici până nu se face prea târziu.

– Și unde să te duci?

– Nu știu încă.

– Nu ai mașină.

– Asta e o problemă pe care trebuie să o remediez.

– Crawford! exclamă ea.

Își trase fâșul pe el.

– Ce e?

– Nu poți să pleci pur și simplu pe jos.

– Așa am venit.

– Ce o să faci?

– Ți-am spus aseară. O să rămân în viață. Dacă pot.

– O să încerci să ajungi la Otterman înainte să ajungă el la tine.

– Sau la Georgia.

Detesta chiar și să formuleze în cuvinte această posibilitate, se temea să nu o transforme în realitate.

– Pentru că, dacă Otterman chiar vrea să mă distrugă, o să se ducă până la urmă după ea. Și cel mai sigur mod de a o proteja este să-l elimin pe el de pe fața pământului.

– Ai fi în stare să-l omori?

Se uită lung la ea, apoi întoarse capul și spuse:

– Nu pot să fac nimic până nu-l găsesc.

– Și atunci?

– Va trebui să aștept și să văd.

Cu o bufnitură, Holly puse cana de cafea pe noptieră.

– Ce ai de gând să faci? repetă ea, apăsând fiecare cuvânt.

– Nu mă mai întreba, Holly, i-o întoarse el, pe un ton la fel de tăios. N-o să-ți spun.

– Este ceva legal?

– În mare.

Fruntea îi era încrețită de îngrijorare și de o furie din ce în ce mai puternică.

– Nu ai încredere în mine?

– Am totală încredere în tine. Am încredere că vei spune întotdeauna adevărul. Și de aceea e mai bine să nu știi chiar totul. Despre nimic. Dacă ai o problemă cu asta...

– Am o problemă cu faptul că te duci singur după Otterman.

– Asta e stilul meu.

– Culmea aroganței și a îngâmfării.

– Mda, n-ai decât să crezi ce vrei despre orgoliul meu. Știu de ce fac asta și trebuie să trec la treabă.

Se îndreptă spre fereastră, dar Holly îi tăie calea.

– Dacă încalci legea, îți distrugi orice șansă de a o mai obține pe Georgia.

– Înțelegerea pe care ai făcut-o tu cu Joe deja mi-a distrus orice șansă.

– De-asta ești așa țâfnos în dimineața asta? Ești supărat pe mine?

– Nu, nu sunt supărat.

Dar țipa și părea, într-adevăr, supărat. Făcu un efort să coboare vocea și să continue pe un ton ceva mai controlat.

– Puteam să te mai iubesc cum te-am iubit dacă aș fi fost supărat?

– Aseară ai spus că mă urai și tot voiai s-o faci.

– Dar n-aș fi vrut să mă trezesc lângă tine. Da, sexul a fost grozav. Dar tot atât de mult mi-a plăcut și să mă trezesc lângă tine. În alte circumstanțe...

– Ce circumstanțe, Crawford?

– Multe circumstanțe.

– Fii mai specific. Otterman?

– Asta este cea mai urgentă dintre ele.

– De acord. Așa că de ce nu-l suni pe Neal Lester? O să recunosc că te-am primit peste noapte. Vorbește cu el ca de la polițist la polițist. Fă-l să înțeleagă. Și duceți-vă împreună după Otterman, ca la carte.

– Bine, să spunem că avem noroc și reușim să-l aducem după gratii până diseară. Să zicem că recunoaște toate faptele. Și ce? Problema *noastră* încă rămâne.

– Revenim la circumstanțele nespecificate.

– Bine, o să-ți spun una. Ai încălcat niște limite cu mine.

Arătă înspre pat.

– Meseria ta, cariera ta, tot ce e mai important pe lume pentru tine, nu ar mai fi în pericol dacă n-aș fi fost eu.

– Nimeni nu știe despre noi.

– Încă. Dar secretele de genul ăsta se află întotdeauna, Holly. Doar nu ești atât de naivă încât să crezi că putem ține totul ascuns?

Judecând după tăcerea ei, își dădu seama că era de acord.

– Să spunem că nu află nimeni că ne-am culcat împreună și totuși pierzi alegerile. O să te întrebi întotdeauna dacă nu a fost din cauză că m-ai întâlnit. Nu aș putea trăi cu gândul că ai pierdut postul de judecător din cauza mea. *Tu* ai putea?

Clătină din cap și continuă:

– Există unele lucruri pe care noi doi nu le putem depăși.

– Cel mai mare fiind acela că stau în calea obținerii custodiei Georgiei.

Își desfăcu brațele într-un gest ce spunea limpede: „Vezi?"

– Suntem fiecare cel mai mare dușman al celuilalt.

– Aseară nu păreai preocupat de nimic din toate astea.

– Eram. Dar te doream prea mult ca să las ceva să mă oprească.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, adăugă încet:

– Nici pe tine nu te-au oprit aceste motive.

Tot patosul păru să o părăsească.

– Așa este. Pentru că începusem să cred, să sper, că putem depăși obstacolele astea.

– O parte, poate. Dar nu pe toate.

Privi adânc în ochii lui și spuse încet:

– Beth?

Asta îl lovi pe neașteptate și inima i se opri în loc, apoi începu să bată neregulat.

– Ce-i cu ea?

– Tu să-mi spui.

Cu o expresie rănită, privi spre patul răvășit.

– A fost și ea acolo, cu noi?

– Nu. *Nu!*

Își trecu degetele prin păr și trase cu zgomot aer în piept.

– Dumnezeule, să nu crezi asta! Nu e deloc așa.

– Ăsta e adevărul?

– Da. Îți jur.

Cu o intuiție alarmantă, spuse, abia șoptit:

– Doar că nu tot adevărul.

Nu. Nu tot adevărul. Dacă-i spunea totul, ar fi fost pierdut.

Se apropie încet de ea și-și puse mâinile pe umerii ei. O întoarse și o împinse ușor, în așa fel încât ateriză pe pat, cu fața în jos.

– Crawford?

– Șșt. Ascultă.

Aplecându-se peste ea, își trecu mâinile pe spatele coapselor ei, de-a lungul spatelui ei, urmărindu-i coloana cu degetul mare. Apoi, acoperindu-i mâinile cu ale lui, își împleti degetele cu ale ei și-și îngropă fața în părul ei, care mirosea frumos și era încă umed după duș.

– Holly, dacă aș putea, m-aș îndrăgosti nebunește de tine. Te-aș aduce în viața mea, în casa mea, în patul meu. În inima mea.

Când se mișcă, dând să se întoarcă, o apăsă mai tare.

– *Dacă* aș putea. Dar nu pot.

Treptat, îi eliberă mâinile, se retrase și se ridică din pat.

– Spune-le că am intrat pe fereastra dormitorului, am folosit forța și ți-am luat mașina. Este adevărat.

capitolul 30

Îi luase lui Holly cheile de la mașină din buzunarul blugilor, care încă zăceau aruncați pe jos, lângă pat. Își aminti cum îi povestise cum venise cu mașina prin curtea din spate, pe lângă casa principală și ieșise în stradă fără ca polițiștii care făceau de pază în față să o vadă.

Înainte ca Holly să apuce, eventual, să dea alarma, Crawford ieșise deja de pe aleea doamnei în vârstă și își croia drum prin oraș, evitând arterele principale. Mai devreme sau mai târziu, avea să fie prins.

Dar prefera ca acest lucru să se întâmple mai târziu.

În timp ce conducea, formă numărul de mobil al lui Joe Gilroy. Îi răspunse Grace.

– Unde e Joe? întrebă Crawford.

– La duș. Mi-a spus să fiu atentă la telefon.

– E totul în regulă?

– Nici unul dintre noi nu a dormit prea mult, dar suntem bine.

– Ce face Georgia?

– Încă mai doarme. S-a necăjit aseară, ne-a întrebat ce căutăm aici. Întreba întruna dacă o să știi unde să ne găsești.

Crawford trebui să facă un efort să vorbească în ciuda nodului care i se ridicase în gât.

– Dacă te mai întreabă, spune-i că întotdeauna o să pot s-o găsesc.

– Vrei s-o trezesc ca să poți să-i spui chiar tu?

Era tentant, dar ar fi fost un gest egoist din partea lui. S-ar fi simțit mai bine dacă i-ar fi auzit vocea, dar pentru Georgia ar fi avut un efect opus – i-ar fi sporit dorul de casă și neliniștea pe care i-o provoca faptul că se afla într-o situație neobișnuită.

– Îți mulțumesc că te-ai oferit, îi spuse lui Grace, cu sinceritate. Sunt sigur că o s-o liniștești tu.

Când Grace își exprimă îngrijorarea față de el, evită subiectul și spuse doar că era bine.

– Sper ca totul să se termine curând și să puteți veni acasă. Nu vă pot mulțumi îndeajuns pentru ce faceți.

– Ai grijă te tine, Crawford.

– Și voi.

Închise înainte ca soacra lui să-i pună întrebări la care nu avea răspunsuri.

Nu avea el, dar poate că avea Smitty.

Nu răspunsese la mesajul pe care i-l lăsase Crawford cu o seară în urmă, iar asta îl dădea de gol că știa ceva

ce nu voia să spună. Dar, înainte să poată scoate informația de la el, Crawford trebuia să-l găsească.

Cluburile de striptis arătau dezolant la primele ore ale dimineții, mai ales într-o dimineață mohorâtă și ploioasă ca aceasta. Începu cu localul cel mai apropiat de oraș, dar găsi locul întunecat și neprimitor fără obișnuita reclamă de neon. Parcarea era goală. La fel și la Tickled Pink. Și următorul club la care se dusese era pustiu.

La al patrulea nu fusese niciodată până acum. Arăta chiar mai rău decât celelalte cluburi ale lui Smitty. Era un local pentru cei aflați la pământ, rămași fără nici o lețcaie. Ferestrele opace, plafonul jos și parcarea murdară, decorată acum cu bălțoace de apă noroioasă, nu erau prea ademenitoare pentru căutătorii de distracție.

Crawford se duse până în spatele clădirii, care se afla exact la marginea pădurii. Copacii și tufișurile păreau să înainteze spre clădirea pitică, cu intenția de a o înghiți în cele din urmă. Poate pentru a-i curma suferința.

Lângă ușa din spate era o mașină urâtă și gri. Crawford opri mașina lui Holly, coborî și privi în interiorul celuilalt vehicul. Multă mizerie, tapiserie pătată, dar nimic altceva.

Scoase din toc pistolul lui Joe. Verificase deja cilindrul, știa că era un glonț de .38 mm în fiecare dintre cele cinci camere. Se apropie fără zgomot de ușa de metal. Yala nu se ținea prea bine și avea o încuietoare standard. Crawford nu trebui să facă un efort prea mare ca să o deschidă cu cartea de credit.

Ușa se deschise în exterior. O trase spre el, creând o deschizătură doar atât de mare cât să aibă loc să se strecoare, apoi o închise repede, dându-și seama că silueta lui era o țintă mare chiar și în lumina sumbră a dimineții ploioase.

Înăuntru, aerul era rece și umed, ca într-un vestiar, și mirosea a băutură și a fum vechi de țigară. Întunericul era absolut, forțându-l să se oprească și să-și lase timp ochilor să se adapteze. Rămase complet nemișcat, ascultând. Auzea ploaia lovind streșinile de afară. În afară de asta, nimic.

– Smitty?

Vocea îi fu absorbită de întuneric, ca şi cum clădirea i-ar fi înghiţit-o. Strigă încă o dată numele, mai tare, fără să primească răspuns. Era riscant să-şi pornească telefonul mobil, dar era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Fără lumină, nu putea merge mai departe în interiorul clădirii.

Ecranul îi oferea lumină doar atât cât să poată deslu-şi ce era imediat lângă el. Chiar în faţă, lăzi de băutură erau stivuite lângă un perete de beton. O găleată cu un mop ocupa colţul din stânga. Mopul era uscat şi acoperit de pânze de păianjen. În dreapta lui se deschidea un coridor îngust. O luă pe acolo.

Prima uşă peste care dădu era întredeschisă. Chiar când ajunse în dreptul ei, ecranul telefonului se stinse. Cu inima bătându-i cu putere, aşteptă în bezna ca de mormânt şi, când nu se întâmplă nimic, deschise din nou telefonul şi împinse uşa cu patul revolverului.

Imaginea lui era singura care se reflecta în oglinda de deasupra mesei de toaletă care se întindea pe toată lăţimea camerei. Se retrase cu spatele şi continuă să înainteze pe coridor. Dădu de o a doua uşă care aparţinea unei toalete de mărimea unei cabine de telefon, cu un vas de veceu absolut dezgustător şi cu o chiuvetă pătată.

Cea de a treia uşă aparţinea unui birou care semăna cu celelalte în care îl încolţise pe Smitty de-a lungul istoriei lor. Încăperea înghesuită avea un birou acoperit cu maldăre de hârtii, nişte dulapuri ca vai de lume, coşuri de gunoi care dădeau pe din afară şi pereţi tapetaţi cu imagini pornografice.

Şi Smitty era acolo. Pe podea.

– Nenorocitul dracului! şuieră Crawford.

Era o scenă familiară – se afla în sufrageria ei, unde era luată la întrebări de Neal Lester şi Matt Nugent. La doar câteva ore după ce îi condusese afară şi i se alăturase lui Crawford în dormitor, detectivii se întorseseră, iar Crawford era încă o dată subiectul discuţiei dintre ei.

– Şi nu aveţi idee unde s-a dus? întrebă Neal.

– M-ați întrebat deja de două ori acest lucru, răspunse ea. Dacă aș fi știut unde s-a dus, v-aș fi spus de când v-am sunat.

Îl alertase pe detectiv în clipa în care ajunsese la ușa din spate și constatase că-i dispăruse mașina.

– Am zărit în treacăt farurile din spate în momentul în care a făcut stânga, când a ieșit de pe aleea casei principale. Asta e tot ce știu.

– Nu știați că avea de gând să vă ia mașina?

– Am știut doar cu câteva clipe înainte să plece. Probabil că a luat cheile mai devreme, din buzunarul blugilor mei.

– Și cum a reușit să facă asta fără să vă dați seama?

Se uită la Nugent.

– Nu îi aveam pe mine.

– Oh.

Simțea că îl trădează pe Crawford, informând poliția despre el – în special pe Neal. Dar trebuia să-l găsească, să-l oprească înainte să...

Nu-și îngădui să gândească mai departe, să-și imagineze ce s-ar fi putut întâmpla cu el sau ce i-ar fi putut face lui Otterman. Oscila între a fi furioasă pe Crawford și speriată pentru viața lui. Avea s-o disprețuiască fiindcă pusese poliția pe urmele lui, dar prefera să-l știe în viață, chiar dacă ar fi urât-o pentru tot restul zilelor.

Cei doi detectivi o priveau ca și cum s-ar fi așteptat să producă ceva mai substanțial.

– De ce nu vă duceți să-l căutați?

Frustrată de lipsa lor de acțiune, se ridică de pe scaun, ca și cum le-ar fi transmis un semnal să se pună în mișcare.

– Are mașina mea. Chiar dacă nu știți numărul de înmatriculare cu care l-a înlocuit pe al meu, știți marca și modelul.

– Am transmis un ordin de urmărire, spuse Neal. Dar nu ne-am afla în această situație dacă ne-ați fi spus aseară că Crawford era aici.

– Nu m-ați întrebat dacă era aici. Am răspuns sincer la toate întrebările pe care mi le-ați pus.

– O daţi la scăldat, doamnă judecător. Ascunderea adevărului este o minciună. Ne-aţi păcălit în mod intenţionat.

– Pentru că voiaţi să-l reţineţi când ar fi trebuit să urmăriţi alte piste. Cum ar fi de pildă înregistrarea video de pe telefonul lui Crawford. V-a lăsat-o practic ca pe un semnalizator care indică faptul că Chuck Otterman e cel care l-a omorât pe poliţist.

– Încercăm să aflăm ce e cu filmul ăla. Căutăm un individ pe nume Del Ray Smith.

Smitty, îi spusese Crawford, dar nu lăsă să se vadă că ştia acest amănunt.

Neal îi ceda cuvântul lui Nugent, care părea nerăbdător să-i sară în ajutor:

– Este patronul clubului în care s-au întâlnit Connor şi Otterman. Am fost acolo aseară şi un angajat mi-a spus că Smith plecase în jurul orei zece. Nimeni nu ştia unde s-a dus, dar nu s-a mai întors înainte de ora de închidere. Încercăm să dăm de el.

– Fără succes, zise Neal.

– Aţi mers la club în dimineaţa asta? întrebă ea.

– Totul e închis. Nu e în apartamentul lui. Nu e nici maşina. Am lăsat un ajutor de şerif să supravegheze locul.

Se părea că Smitty plecase de la club la scurt timp după Holly şi Crawford. Dar, în loc să piardă vremea cu el, Holly voia să sublinieze importanţa lui Otterman.

– De ce să se fi întâlnit Pat Connor cu Chuck Otterman?

– Mi-a explicat domnul Otterman.

Uluită de ce auzise, Holly îl privi pe Neal cu gura căscată:

– Aţi discutat cu el?

– Azi-dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui. Luase legătură cu tabăra sondorilor şi fusese informat că îi cerc să dau de el. Aşa că m-a sunat.

– În continuare nu se află în oraş?

– E la pescuit pe undeva prin Louisiana. Nu mi-a putut da mai multe detalii. L-au dus nişte prieteni. Mi-a spus că nu ştie exact unde se află.

– Nu știe? exclamă Holly. Un om cu personalitatea lui managerială nu știe unde se află? Și dumneavoastră l-ați crezut, domnule sergent Lester?

Atins de tonul ei zeflemitor, Neal bătu în defensivă:

– A recunoscut că s-a întâlnit cu Connor chiar înainte să apuc să-i spun eu ceva. Mi-a spus că s-au întâlnit la solicitarea lui Connor. Otterman a crezut că ar putea avea legătură cu atentatul din sala de judecată. Dar a spus că, atunci când s-au întâlnit, Connor era incoerent. Paranoic și agitat.

Pe un ton gânditor, adăugă:

– Moartea – execuția – lui Connor i-a afectat pe toți cei care poartă o insignă. Mai întâi Chet. La câteva zile, Pat Connor. Chiar dacă dovezile o să ateste că el a fost cel care a tras în sala de judecată, tot pare că o molimă se împrăștie prin departamentele de implementare a legii.

– Nu Crawford este molima, spuse Holly.

Neal privi în lungul coridorului care ducea spre dormitor, dar, înainte să apuce să rostească cu glas tare ce sugera expresia lui, telefonul lui Holly sună.

Răspunse imediat.

– Alo?

– Doamnă judecător Spencer? Sunt Harry Longbow.

Simți că se topește de ușurare. Mimă din buze numele pentru Lester și Nugent.

– Ai aflat ceva de la Crawford?

– Nimic de aseară. De aceea v-am sunat. Mă gândeam că poate... Nu e cu dumneavoastră?

Simțind cum o cuprinde din nou disperarea, îi explică situația.

După ce fu pus la curent, Harry oftă din greu.

– Lester și Nugent știu ce se-ntâmplă?

– Sunt încă aici, cu mine, dar au emis un ordin de urmărire.

– Și Crawford a plecat de la dumneavoastră în zori?

– La puțin timp după răsăritul soarelui.

– Hotărât să-l găsească pe Otterman.

– Da, spuse ea cu disperare. Era hotărât să se ducă singur. Mă tem pentru el.

– Poate să-şi poarte de grijă. Dar m-aş simţi mult mai bine dacă aş şti că are pe cineva de încredere care să-i păzească spatele. Spuneţi că Lester a emis deja un ordin de urmărire pentru Otterman?

– Pentru Crawford.

– Pentru *Crawford?*

Mormăi ceva neinteligibil pe un ton încărcat de dispreţ.

– După Otterman ar trebui să se ducă.

– Sunt întru totul de acord. Dar domnul sergent Lester a discutat azi-dimineaţă cu Otterman, care i-a oferit o explicaţie pentru întâlnirea din clubul de noapte.

Îi relată explicaţia lui Otterman, dar veteranul poliţist texan nu păru mai convins de nevinovăţia mogulului decât fusese Holly.

– Învârte bine cuvintele, dar n-o să-i ţină, spuse Harry. Nu avem încă o dovadă concretă, dar piesele încep să se adune şi să conducă spre aceeaşi idee.

– Care?

– Halcon. Crawford trebuie să ştie. Urgent. Am sunat la numărul nou pe care mi l-a dat, dar nu răspunde.

Holly se aşeză pe marginea fotoliului de pe care tocmai se ridicase, frecându-şi fruntea.

– De ce n-ar răspunde?

– Există mai multe motive

Nu se lăsă păcălită de încercarea poliţistului de a o linişti. Ştia că era la fel de îngrijorat ca şi ea.

– Dar ascultaţi-mă, spuse Harry, dacă vorbiţi cu el înaintea mea, spuneţi-i să ia numaidecât legătura cu mine sau cu Sessions.

– Da, sigur. O să-i spun.

– Şi, pentru orice eventualitate... Nu vreau să vă alarmez, doamnă judecător, dar, dacă Otterman crede că e ceva între dumneavoastră şi Crawford, aţi putea fi şi dumneavoastră în pericol.

– O să am grijă.

– Vă rog.

Când închise, Neal o întrebă:

– Ei? Ce-a spus?

Îl privi cu o expresie încărcată de reproş:

– Că s-ar simți mult mai bine dacă Crawford ar avea pe cineva care să-i păzească spatele.

– *Mă nenorocești!*

– Lasă jos arma, Smitty.

– Vreau să te omor.

– Și eu vreau să te omor pe tine.

Crawford întinse mâna în spatele lui, pipăi până găsi întrerupătorul și aprinse lumina. Smitty era chircit sub birou, cu un pistol îndreptat înspre mijlocul lui Crawford.

Calm, Crawford trase în spate piedica revolverului lui Joe.

– Dacă te omor, nu fac decât să scap lumea de un gunoi. Și nu uita că eu sunt om al legii. Probabil că cineva o să-mi ridice o statuie în piața mare. Dacă mă omori tu, primești pedeapsa cu moartea pentru uciderea unui ofițer. Asta presupunând că apuci finalul procesului, continuă el, nonșalant. Dar mă îndoiesc. Rangerii texani o iau foarte personal atunci când cineva ucide pe unul de-al lor, iar peștii și contrabandiștii îi enervează cel mai tare. Știu câțiva băieți care n-ar sta pe gânduri să te intercepteze undeva pe drum și să te strivească cum strivești un gândac în timp ce încerci să „evadezi", doar ca să facă economie la siringă.

Smitty pufni în plâns.

– Pentru ultima oară, lasă arma jos!

Oricum mâna în care ținea pistolul nu era nici prea fermă, nici prea sigură. Când îi dădu drumul, revolverul se lovi cu zgomot de podea. Crawford se duse lângă el și îl lovi cu piciorul, trimițându-l câțiva metri mai încolo, ca Smitty să nu mai poată ajunge la el. Apoi se aplecă și-l prinse pe Smitty de cămașă. Îl ridică din spatele biroului apoi îl împinse pe un scaun.

– Nu s-ar putea spune că ai cine știe ce viață, Smitty. În ce sens te nenorocesc?

– Toarnă-mi un gin.

– Nu prea cred.

– Te rog. Tremur tot.

Era adevărat. Tremura ca o frunză în vânt. Arăta rău, chiar şi pentru Smitty. Părul îi era pieptănat în direcţia greşită, hainele îi erau răvăşite. Crawford nu ştia ce se petrecuse, dar părea să fi fost o noapte lungă şi chinuitoare.

Crawford se înduplecă, nu pentru că i-ar fi fost milă de el, ci pentru că nu avea timp de pierdut, iar Smitty putea să se vaite, să bată pasul pe loc şi s-o ţină aşa la nesfârşit.

Un pahar de carton de pe birou conţinea nişte urme de cafea. Crawford aruncă lichidul maroniu pe jos, apoi umplu paharul cu ginul ieftin dintr-o sticlă pe care o văzu pe un dulap şi i-l întinse lui Smitty. Acesta luă o înghiţitură zdravănă. Înainte să apuce să ia alta, Crawford îi trase paharul.

– Te rog, îl imploră Smitty. Îmi trebuie.

– Şi mie îmi trebuie răspunsuri. De ce nu mi-ai sunat?

– Am fost ocupat.

– Nu mai primeşti de băut până când nu-mi spui ceva. De ce te ascundeai aici, pe întuneric, cu un pistol încărcat, ca un iepure speriat?

Nimic.

– Te ascundeai de mine?

– Nu.

– Atunci de cine?

– Nu-ţi sună telefonul?

– Răspund mai târziu. Trebuia să-mi dai informaţii despre Otterman.

– Am uitat.

– Ai uitat?

– Am avut altele pe cap. Nu las totul baltă pentru tine, să ştii. Oh, stai! făcu el, pocnind din degete. Ba da. Chiar aseară am lăsat totul baltă ca să-ţi spun că taică-tău...

– Filma o scenă.

– Ha? Filma? Regulamentul clubului interzice asta.

– A filmat o întâlnire între Chuck Otterman şi un poliţist – un poliţist care acum e mort.

Observă că Smitty nu păru surprins.

- Ha. Văd că știai deja.
- Și?

Se foi în scaun, își dădu părul pe partea corectă a capului și privi tânjind spre paharul cu gin.

- A crăpat un polițist. Nu mai știu unde am auzit. Iar îți sună telefonul. Cred c-ar trebui să răspunzi. Ar putea fi important.

Crawford îl lăsă să sune.

- Aseară, când am venit să-l iau pe Conrad, nu mi-ai spus că Otterman fusese toată după-amiaza la Tickled Pink, unde se întâlnise cu diverse persoane - printre care și un ofițer de poliție acum mort.

Smitty se chirci în scaun.

- Ai cinci secunde, Smitty.
- Ca să ce? întrebă el, cu voce șuierată.
- Ca să-mi spui ce știi despre Chuck Otterman.
- Nu știu nimic.
- Cinci.
- Jur! Îl... Îl văd discutând cu tot felul de persoane. Ți-am spus asta deja.
- Patru.
- O să mă omoare! se văicări Smitty.
- De-asta te ascundeai sub birou? Ești pe lista neagră a lui Otterman?
- Nu! N-am... n-am spus asta.
- De ce ți-e frică de Otterman?
- Am glumit când am spus c-o să mă omoare.
- Trei.
- Îmi mai trebuie o gură.

Crawford îi întinse paharul. Înghiți gură după gură, până când Crawford trase paharul înapoi.

- De ce te ascundeai de Otterman?

Smitty începu din nou să plângă.

- M-a întrebat de tine.

Crawford păstră o expresie neutră.

- De mine?
- Ce, m-am bâlbâit?
- Când te-a întrebat de mine?
- Aseară.
- Unde?

Smitty, ud de sudoare, clătină din cap.

Crawford lăsă asta deoparte, pentru moment.

– Ce i-ai spus despre mine?

– Am încercat s-o dau cotită.

– Ai mințit.

Smitty oftă, dându-se bătut.

– M-a întrebat dacă te cunosc. Am zis că nu, dar apoi...

– Ai dat totul pe gură pentru că ești un mare laș. Știm amândoi asta, așa că spune-mi ce i-ai zis.

– Nimic important. Îți jur. M-a întrebat dacă am, știi tu, vreo înțelegere cu tine. I-am spus că nu. I-am spus că te urăsc. Iar asta e cât se poate de adevărat, adăugă el, privindu-l chiorâș.

– Ce altceva a mai vrut să știe?

– Doar atât.

– Smitty.

– Crawford, renunță, îl imploră el. Nu vrei să te pui cu tipul ăsta.

– Iar tu nu vrei să te pui cu mine. Ce altceva i-ai mai spus?

– Pot să mai beau?

– Depinde.

Smitty ezită, apoi spuse:

– A vrut să știe ce căutai aseară la club. Cine era fe meia. Chestii de-astea.

– I-ai spus că era Holly Spencer?

– Mi-era frică să nu mă arunce ăia la aligatori. Bucată cu bucată.

Crawford se gândi câteva clipe. .

– Se presupune că Otterman e plecat la pescuit. Este în Louisiana? Acolo te-ai întâlnit cu el?

– Nu mă asculți? Dacă te ajut, mă omoară! chițăi Smitty. Cinci, patru, trei, doi. Poți să numeri și de la o mie, nu-mi pasă. Nu-ți mai spun nimic altceva.

Crawford o lăsă mai moale, ridică din umeri.

– Bine. Nu-mi mai spune nimic. Te arestez pentru comportament indecent față de un minor, obligarea la prostituție a minorului, sex cu un minor. Dacă a durat

mai mult de treizeci de zile, trece la abuz sexual repetat asupra minorului. Să vedem, am omis ceva? Oh.

Arătă spre peretele cu fotografii deocheate.

– Dacă i-ai făcut și poze, atunci...

– Avea șaisprezece ani!

– Minoră. Ai pus-o să danseze goală, să ofere numere private? Nț-nț-nț. Nu-i a bună, Smitty. Nici măcar tu n-ai mai coborât până acum atât de jos.

– A mințit la interviu. Imediat ce i-am aflat vârsta reală, am dat-o afară.

– De câte ori i-ai tras-o?

– Niciodată!

Crawford îl privi fix.

Apoi, cu o atitudine dintr-odată sfidătoare, Smitty mormăi:

– Nici măcar nu știi sigur c-a existat vreo fată. Ai ghicit.

– M-am bazat pe intuiție și pe ce știu eu despre tine.

– Ai vreo dovadă?

– O să-ți închid toate cluburile în timp ce caut una, zise Crawford. Dar sunt ocupat zilele astea. S-ar putea să dureze ceva până strâng dovezile, până găsesc copilul...

– Sigur, *copilul!*

– O s-o găsesc până la urmă și în tot acest timp tu vei sta în închisoarea din districtul Prentiss, mișcându-te încetișor să nu superi pe nimeni și încercând să te pui bine cu toți malacii de-acolo. Și nu uita că cei mai mulți au surioare acasă.

Smitty scutură cu încăpățânare din cap.

– N-ai decât să mă amenințI cât vrei. Nu-ți mai spun nimic despre Otterman, în nici un caz unde este.

Telefonul lui Crawford sună din nou. De data asta, răspunse.

– Unde-ai fost?

Era Harry.

– Ai ceva despre Otterman?

– O chestie care nu-mi place.

– Ce?

– A lăsat o afacere profitabilă în Panhandle ca să se ocupe de proiectul la care lucrează acum. Pentru un salariu considerabil mai mic.

– Când a făcut mișcarea asta?

– S-a tot dus dintr-o parte în alta preț de câteva luni. A semnat transferul permanent cam în aceeași perioadă în care a avut loc operațiunea Halcon. Iar mie și lui Sessions nu ne place deloc chestia asta.

Nici lui Crawford nu-i plăcea. Simțea că i se întoarce stomacul pe dos.

– Compania are sediul în Houston, nu-i așa?

– Da. Sessions încearcă să găsească ceva, zise Harry. Dar știi ce ne sperie? Dacă face toate astea ca să se răzbune pe tine pentru povestea din Halcon, atunci nu se grăbește. Iar asta-mi spune, A, că e un om care plănuiește dinainte. B, că are răbdare. Și C...

– Că se apropie de final.

– Ținând cont de tot ce s-a petrecut săptămâna asta? Așa s-ar părea. Ai aflat unde este?

– Strâng acum cu ușa o nevăstuică. Te sun eu mai încolo.

– Așteaptă, spuse Harry. Mai e ceva.

– La dracu'.

– Da, nici măcar n-am ajuns încă la partea bună. După ce i-ai furat mașina, judecătoarea l-a anunțat pe Neal Lester.

Făcu o pauză și, când Crawford nu răspunse, zise:

– Știu pentru că am sunat-o, încercând să dau de tine. Lester și trepădușul ăla de se ține după el erau la ea acasă.

– Ea era bine?

– Afectată. Te-a turnat doar pentru că se teme să nu fii rănit, omorât sau să nu faci vreo prostie. Și partea cea mai rea e că Lester e în continuare hotărât să pună toate astea în cârca ta.

– Nu poate să fie atât de prost. Filmul ăla în care Connor stă de vorbă cu Otterman ar fi trebuit să-l facă să-și schimbe părerea.

– Ăă, apropo de asta. Otterman ți-a luat-o înainte.

Harry îi relată conversația pe care Otterman o purtase cu Neal.

– A recunoscut că s-a întâlnit cu Connor, s-a făcut că nu știa că e mort.

Crawford înjură.

– Otterman îl joacă pe degete pe Neal.

– Și-i ține. A emis un mandat de urmărire pentru tine și pentru mașina judecătoarei.

– Mai ai și alte vești bune, Harry?

– Cam atât, deocamdată.

– Ei bine, cel puțin fixația lui Neal în legătură cu mine folosește la ceva. Ține poliția în jurul lui Holly.

– Da, și pe mine mă liniștește asta. Oh, Sessions tocmai a dat buzna înăuntru. Pare entuziasmat și nu cred că din motiv că a găsit un tapet nou pentru desktop. Continuă cu nevăstuica ta. Te sun mai târziu. Dar atunci, răspunde dracului la telefon!

Apoi Harry închise.

În timp ce Crawford punea telefonul la loc, Smitty întrebă:

– Cine-a fost?

– Un alt ranger texan. M-a sfătuit să nu mai stau la povești, să te omor pur și simplu pentru că te-ai năpustit asupra mea cu pistolul ăla de jucărie. Să scap lumea de-o jigodie, așa mi-a zis.

– Nu m-am năpustit...

– Nu vreau să te omor, Smitty. Aș prefera să te trimit după gratii pentru toate rahaturile pe care le-ai făcut.

Crawford se aplecă spre el.

– Dar, pentru că sunt băiat de treabă, poate reușesc să-l conving pe procuror s-o lase mai moale, având în vedere că fata a venit ea să te caute și a mințit în legătură cu vârsta. Dar te ajut numai dacă-mi spui unde anume e locul ăla din Louisiana.

– Nu am spus că ar fi vreun loc în Louisiana.

Smitty întinse mâna după paharul cu gin.

Crawford îl trânti pe jos. Aplecându-se și mai mult spre Smitty, spuse:

– Chiar vrei să te mai joci cu mine când pot să te trimit la întâlniri romantice cu toți perverșii din Hunstville pentru următorii nouăzeci și nouă de ani?

Smitty scânci.

– Ascultă, Crawford, îți jur pe Dumnezeu că n-am făcut nimic altceva decât să iau niște bani și să-i duc dintr-o parte în alta.

Crawford nici măcar nu-l întrebase pe Smitty dacă avea vreo afacere cu Otterman. Dar informația ca re-i scăpase acum merita pusă bine și folosită într-o ocazie viitoare.

– Unde este?

– În primul rând, vreau ceva în scris în legătură cu... cu povestea cu fata minoră.

– În primul rând, o să primești cizma mea în dos. Unde e Otterman? Spune-mi orașul!

– Nu e un oraș.

– *Cel mai apropiat* oraș.

– Arăta de douăzeci și doi de ani. Ba chiar de douăzeci și cinci. E de-ajuns doar să se uite la ea și nici un jurat n-o să mă condamne.

– Smitty!

– Îmi trebuie o garanție.

– Ai cuvântul meu.

– Nu ajunge.

– Îți dau cuvântul meu că atunci când o să-l găsesc pe Otterman, și o să-l găsesc până la urmă, o să mă asigur că știe că tu ai fost cel care mi-a spus unde este.

Smitty gemu și-și puse mâna între picioare, ca și cum ar fi avut nevoie la toaletă.

– Prentiss.

– Poftim?

– Prentiss. Ăsta e cel mai apropiat oraș.

– Nu e în Louisiana?

Cu un aer chinuit, Smitty clătină din cap.

– Este în statul ăsta. La limită.

– Dar e în Texas?

Smitty își șterse nasul de mâneca hainei în timp ce dădea din cap.

Crawford rânji.
– Perfect.

capitolul 31

Crawford voia să vorbească cu Holly, dar îl sună în schimb pe Neal, care-i răspunse în caracteristicul stil nepoliticos:

– Cine e?

– Trebuie să faci rost de un mandat de arestare pe numele lui Chuck Otterman şi nu mă interesează pe cine trebuie să pupi în dos ca să-l obţii.

– Pentru ce?

– Începi cu conspiraţie la crimă şi vezi tu ce mai adaugi. Cu Pat Connor ai putea să termini cel mai repede. Am pe cineva care o să depună mărturie împotriva lui Otterman, dacă ştim cum să-l luăm.

– Del Ray Smith? întrebă Neal, batjocoritor. Ţi-am luat-o deja înainte, Crawford.

„La dracu'!"

– Ajutoarele de şerif l-au găsit legat cu bandă adezivă de scaun, în biroul unuia dintre cluburile lui. Te-a acuzat de brutalitate şi spune că i-ai furat maşina, ceea ce pare să fie adevărat, având în vedere că maşina judecătoarei Spencer a fost găsită abandonată în parcare, iar a lui lipseşte. Băieţii stau de ceva vreme pe capul lui, dar refuză să spună de ce l-ai agresat sau unde te-ai dus când ai plecat.

Smitty avea să cedeze. Întotdeauna ceda. Crawford avea şi mai puţin timp acum să-l găsească pe Otterman, înainte să vină cavaleria.

– Nu-ţi mai pierde timpul cu Smitty, zise el. Ai înregistrarea video cu Otterman şi Connor.

– Care nu dovedeşte nimic altceva în afară de faptul că au purtat o conversaţie şi nici un procuror, oricât de ambiţios, n-o să-l pună sub acuzare pe Otterman pentru asta.

– E un început. E îndeajuns ca să-l aduci la secție, să-l iei la bani mărunți, să-l faci să explice ce-a fost cu întâlnirea aia.

– Mi-a explicat deja. Am discutat cu el azi-dimineață.

– Oh, am aflat despre discuția voastră. Chuck, băiatul bun cum e, s-a grăbit să spună totul, înainte să apuci tu să-l întrebi. Nu-ți miroase a manipulare, Neal?

– Telefonul ăsta îmi miroase a manipulare.

Înjurând în sinea lui, Crawford încercă să găsească un mod de a-l trezi pe Neal la realitate. Apoi își aminti că Smitty recunoscuse că transporta bani pentru Otterman.

– Otterman e murdar. Are și alte afaceri, nu doar forajele pentru gaze și petrol.

– Cum ar fi?

– Nu știu încă.

Neal scoase un mârâit sceptic.

– Mai încearcă, Crawford.

– Ce vrei să spui?

– Doamna judecător Spencer spune că prietenii tăi din Houston sunt pe cale să găsească o legătură între Otterman și Halcon. Poate că nu Otterman e murdar. Poate că tu ești.

– Otterman s-ar putea să creadă asta.

– De ce-ar crede-o?

– Nici asta nu știu încă.

– Sau nu vrei să-mi spui.

Crawford răspunse furios:

– Uite ce-o să-ți spun: începând de la atacul din sala de judecată, toată povestea asta a avut legătură cu mine. Cu mine și cu Otterman. Dar a început cu el, pentru că eu unul nu l-am văzut niciodată până în ziua în care a intrat ca un prinț în biroul tău. El m-a căutat pe mine, nu invers. Și chiar dacă tu refuzi să crezi asta, eu sunt convins că se ascund multe în spatele teatrului ieftin pe care îl joacă în permanență. Și dacă nu ai fi pierdut atâta vreme încăpățânându-te să crezi că eu sunt capul de afiș în toată povestea asta, am ști ce pune la cale, am ști cu ce-l avea la mână pe Pat Connor, pentru ce a murit, și l-am avea pe nenorocitul ăsta după gratii. Greșelile

din trecut sunt date uitării, Neal, dar *în viitor*, dacă fetița mea sau judecătoarea Spencer pățesc ceva din cauza ta, o să-ți distrug definitiv cariera spunând tuturor în ce hal ai dat-o în bară din cauza unei ranchiune copilărești pe care mi-o porți. După care o să-ți rup capul de pe umeri. Și, dacă eu sunt mort, mă pot baza pe „prietenii mei din Houston" să facă asta pentru mine.

Neal nu spuse nimic, dar Crawford îl simțea fumegând.

Continuă:

– Georgia e undeva unde Otterman să n-o poată găsi, dar ține oamenii pe lângă Holly. Undeva unde *să o vadă* în permanență. Și ca totul să fie în regulă în momentul în care dau de Otterman, fă rost de mandatul ăla nenorocit.

– Și tu ce-o să faci în timpul ăsta?

– Mă duc la pescuit.

Închise și aruncă telefonul pe scaunul de lângă șofer al mașinii lui Smitty, pe care se găsea și revolverul acestuia. Crawford era bucuros de arma în plus, dar pistolul lui Smitty și revolverul lui Joe era tot ce avea. În funcție de ce avea să găsească în momentul în care ajungea la destinație, era posibil să nu fie îndeajuns. Otterman avea cel puțin două gorile cu el. „Mi-a fost frică să nu m-arunce ăia la aligatori", spusese Smitty. *Ăia.* Probabil Pic și Poc.

Îmbărbătat cu încă două pahare de gin și sub amenințarea că o să fie legat de scaun, Smitty îi desenase lui Crawford schița unei hărți.

– După patru sau cinci kilometri pe șosea, o să dai de un indicator care face reclamă la animale împăiate. Are desenat un tatu cu nasul lung pe el. Acolo faci stânga. Dacă ratezi indicatorul, ești pierdut, pentru că n-o să mai vezi drumul. Dincolo de asta, dacă drumurile mai au nume sau numere, eu nu le știu.

După ce luase harta, Crawford îl legase oricum pe Smitty de scaun, știind că mai devreme sau mai târziu cineva avea să vină să-l ia la întrebări pentru faptul că Pat Connor fusese văzut în clubul lui cu doar câteva ore înainte de a fi găsit mort.

Crawford avusese noroc că reuşise să plece înainte să ajungă poliţia şi îi părea rău că oamenilor legii nu le luase mai mult să-l găsească pe Smitty. Tot ce putea spera acum era ca Smitty să le facă faţă cât mai mult ajutoarelor de şerif care-l interogau. De data asta, văicărelile şi negocierile lui îi puteau câştiga lui Crawford un timp preţios.

Smitty îl avertizase că îl trimite în mijlocul pustietăţii şi cel puţin în legătură cu asta nu minţise. Crawford făcuse şase kilometri pe şosea înainte să vadă indicatorul de animale împăiate care marca intrarea pe drumul secundar. Acesta nu părea să ducă nicăieri.

O sălbăticie mlăştinoasă se întindea de-o parte şi de alta a drumului îngust. Terenul era acoperit de apă, plin de tot felul de buruieni, cu copaci ce luptau să nu se lase sufocaţi de muşchiul spaniol care le atârna de ramuri în bucăţi mari. Chiparoşii îşi prinseseră în mlaştină rădăcinile noduroase, ce apăreau ici-colo la suprafaţa vâscoasă.

Drumul şerpuitor abia dacă se putea numi drum şi se intersecta cu o sumedenie de altele, ce păreau la fel de greu accesibile. Fără hartă, Crawford ar fi putut conduce zile în şir, mergând în cerc, fiind mereu nevoit să se întoarcă. Fie Smitty merita laude pentru memoria lui, fie merita să moară pentru că-l trimisese pe Crawford după cai verzi pe pereţi.

Avea să afle curând care din două.

Calculând că se afla la aproximativ doi kilometri de locul marcat cu un punct mare pe harta lui Smitty, Crawford trase maşina pe marginea drumului, băgând-o adânc în tufişuri, ca să nu poată fi văzută, dar nu atât de adânc încât să se blocheze în terenul noroios. Era posibil să fie nevoit să plece în grabă.

Puse pistolul lui Smitty în tocul de la spate, dar păstră revolverul lui Joe în mână şi începu să străbată restul drumului pe jos.

Smitty spusese că locul era în circumferinţa statului Texas. Crawford nu văzuse nimic care să indice faptul că intrase în statul alăturat. Dacă povestea se termina

cu schimb de focuri, ar fi fost mai convenabil dacă insigna lui transforma totul într-o poveste oficială.

Dar, în momentul ăsta, nici măcar un detaliu important precum jurisdicția nu l-ar fi putut opri. Era hotărât să ajungă la dușmanul său autoproclamat înaintea celorlalți, pentru că era o luptă personală, instigată de Otterman. Crawford se temea să afle ce anume declanșase ura bărbatului față de el, dar trebuia să fie primul care să afle.

Chiar dacă îl omora, trebuia să știe.

Drumul era o mlaștină de culoarea mustarului. Crawford merse pe lângă el, ca să nu se expună și să evite să lase urme de cizme pe mijlocul drumului. Dar să se târască prin mocirlă și tufișuri era un exercițiu fizic care cerea mare efort, și curând hainele îi erau ude de sudoare. Ploaia se oprise, dar plafonul jos de nori cenușii amenința să elibereze o cădere masivă de apă în aerul deja saturat de umezeală. Dincolo de un pleoscăit ocazional, de un foșnet de frunze sau de strigătul sporadic al vreunei păsări, mlaștina era învăluită într-o tăcere apăsătoare. Totuși, colcăia de viețuitoare nevăzute și periculoase.

Aproape că ajunsese la concluzia că trebuia totuși să se întoarcă și să-l omoare pe Smitty, când un acoperiș ruginit apăru în fața lui. Se ghemui și așteptă, temându-se ca înaintarea lui să nu fi fost observată și monitorizată, dar, după cinci minute, continuă, apropiindu-se ca să poată vedea mai bine.

Smitty descrisese locul folosind cuvintele: „o coșmelie gata să cadă la pământ". Într-adevăr, structura mâncată de vreme părea să fie pe punctul de a se prăbuși în pârâul care trecea prin spatele ei.

Și, dacă ar fi căzut, l-ar fi târât pe Chuck Otterman după ea.

Acesta stătea pe verandă, într-un scaun de lemn cu spătar. Balustrada pe care își sprijinea picioarele era aplecată și doar jumătate din scânduri mai stăteau în poziție verticală, dar Otterman arăta la fel de arogant ca un rege pe un tron aurit, lăsat pe spate, scoțând inele

de fum care-şi păstrau forma perfectă până când erau absorbite de aerul dens.

Crawford era destul de aproape cât să poată simţi mirosul trabucului.

Cei doi bărbaţi pe care îi recunoscu din înregistrarea lui Conrad ocupau poziţii opuse în cele două colţuri ale locuinţei. Unul ţinea sub supraveghere pârâul în timp ce-şi curăţa unghiile cu vârful unui cuţit. Cel de-al doilea nu făcea nimic, stătea doar sprijinit de zidul exterior, trăgându-se într-o doară de perciuni în timp ce privea drumul. Aproape de el era o puşcă, sprijinită de zid.

Otterman îşi termină trabucul, apoi îşi dădu picioarele jos de pe balustradă şi se ridică. Se întinse şi-i spuse ceva bărbatului care supraveghea pârâul, dar Crawford era prea departe ca să audă ce anume. Auzi însă scârţâitul balamalelor în clipa în care Otterman deschise uşa şi dispăru în baracă. Uşa se închise cu zgomot în urma lui. Cele două santinele rămaseră pe poziţie.

Crawford se retrase cu spatele, atent să nu facă mai mult zgomot decât era absolut necesar.

Nu respiră lejer decât după ce acoperi cel puţin o sută de metri. Când ajunse în sfârşit înapoi la maşina lui Smitty, era leoarcă de sudoare.

Dar, în loc să se simtă epuizat, era plin de energie. Adrenalina îi pompa în vene. Problema cea mare era că trebuia să ţină toată această energie sub control, până la lăsarea întunericului. Lumea spunea despre el că era impulsiv şi nesăbuit. Poate că aşa era, într-o măsură. Dar nu era sinucigaş.

Se gândi să-i cheme pe Harry şi pe Sessions. Ştia că ar fi venit numaidecât, dar nu voia să-i tragă într-un spectacol cu jurisdicţie incertă. Şi mai voia să ştie dacă bănuiala lui Sessions se materializase în ceva concret, dar, dacă-l suna să-l întrebe, ar fi insistat să-i spună unde se afla şi ce avea de gând.

Pe de altă parte, se şi temea să afle ce anume descoperise Sessions.

Se gândi să-l sune pe Neal şi să-l întrebe ce se întâmplase cu mandatul de arestare, dar avea de gând să acţioneze cu sau fără acesta. Mai târziu, dacă ar fi trebuit

să se justifice, putea spune cu sinceritate că acționase presupunând cu bună-credință că mandatul fusese emis, în baza ultimei conversații avute cu șeful investigației.

Se gândi să o sune totuși pe Georgia. Voia atât de mult să-i audă vocea. I-ar fi spus că-l iubește iar Crawford ar fi știut că este adevărul absolut. Dragostea ei venea fără filtre sau condiții. I-ar fi plăcut s-o audă din nou rostind aceste cuvinte. Dar, dacă o suna, poate că l-ar fi rugat să-i promită ceva. Și nu voia să-i facă promisiuni pe care poate că n-ar fi reușit să le țină.

Își dori să poată da timpul înapoi și să trăiască din nou acele câteva minute când se trezise simțindu-i respirația lui Holly pe chip, trupul cald și moale lipit de al lui. Ce n-ar fi dat să poată retrăi acele scurte clipe de mulțumire. Se întrebă dacă și ea se gândea la el.

Cu siguranță, n-ar fi trebuit. Erau atât de multe lucruri pentru care trebuia să-și ceară scuze, încât Crawford n-ar fi știut de unde să înceapă. Dacă n-ar fi fost el, Holly n-ar fi fost implicată în atacul din sala de judecată. Viața nu i-ar fi fost pusă nici o clipă în pericol, cariera ei ar fi fost în continuare solidă. Oare cele câteva clipe de bucurie absolută pe care le trăiseră împreună meritaseră prețul devastator pe care trebuia să-l plătească? Doar Holly putea răspunde, iar Crawford n-ar fi învinovățit-o dacă răspunsul ar fi fost *nu*.

Hotărându-se să nu dea până la urmă nici un telefon, scoase bateria din aparatul mobil și rămase să aștepte întunericul.

După ce detectivii părăsiră casa lui Holly, aceasta se învârti bezmetică dintr-o cameră în alta, ca și cum ar fi încercat să găsească ceva care să-i spună ce să facă. Mașina îi fu găsită și returnată, dar neliniștea și teama din sufletul ei creșteau cu fiecare clipă în care nu primea nici o veste despre Crawford.

La prânz, porni televizorul, întrebându-se ce se mai transmitea la știri.

Povestea principală era moartea lui Pat Connor. Filmări făcute în fața casei polițistului înfățișau persoane

oficiale ieșind cu tot felul de posibile dovezi, sigilate în pungi.

– Este cel de-al doilea ofițer de poliție ucis săptă mâna aceasta în Prentiss, spunea reporterul, cu un aer solemn. Deși cele două cazuri nu au nici o legătură, tris tețea din...

– Nu au legătură?

Strigătul ei furios răsună cu ecou între pereții căsuței.

Se îmbrăcă repede cu haine de birou și se duse la tribunal, cu escorta urmând-o îndeaproape în mașina de poliție.

Doamna Briggs fu speriată de intrarea ei bruscă și chiar și mai uimită de cererea pe care i-o adresă:

– Sună postul de televiziune din Tyler. Cere să vorbești cu reporterul care a făcut referirea la Chuck Otterman și, când îl găsești, spune-i că, dacă vrea un interviu în exclusivitate cu mine, să fie aici într-o oră.

Făcu o pauză, apoi spuse:

– Și vezi dacă poți face cumva să vorbesc cu guver natorul.

– Când?

– Acum.

Intră în cabinetul ei privat și începu să se-nvârtă de colo-n-coace până când bâzâi telefonul de pe birou.

– Guvernatorul Hutchins este pe fir, îi spuse doam na Briggs.

Holly trase adânc aer în piept și apăsă butonul aprins.

– Domnule guvernator, știu că abia v-ați întors de la conferință. Vă mulțumesc că ați acceptat să vorbiți cu mine.

Îi transmise părerile lui de rău în legătură cu teri bilul eveniment ce avusese loc în sala ei de judecată și o întrebă cum se simte. După ce îl asigură că totul era în regulă, guvernatorul menționă cu evidentă părere de rău „urmările neplăcute".

– Acesta este motivul pentru care vă sun, domnule guvernator. Sunt pe cale să dau un interviu pentru te leviziune, care va avea fără îndoială efecte ce ar putea

ajunge până la biroul dumneavoastră. Voiam doar să vă anunț dinainte.

Vorbi preț de cinci minute fără întrerupere. Când termină, guvernatorul spuse:

– În esență, spui că investigatorii urmăresc o pistă greșită.

– Da, domnule. Când acest interviu va fi transmis, mulți îmi vor pune la îndoială judecata. Am fost deja acuzată că am o relație prea personală cu Crawford Hunt.

– Și așa este?

– Există o puternică încărcătură emoțională, da.

Îi lăsă timp să-i analizeze răspunsul și să-l interpreteze după cum voia.

– Dar acest lucru nu m-a afectat, domnule. În schimb a devenit evident faptul că o prejudecată la fel de puternică *împotriva* rangerului Hunt împiedică buna desfășurare a investigației. Mă tem că din cauza acestui conflict personal nu se va face dreptate în cazul morții lui Chet Barker și acum a ofițerului Connor. Indiferent de repercusiunile asupra mea sau a carierei mele, sunt hotărâtă să vorbesc despre asta.

În timpul momentelor de tăcere care urmară, Holly își ținu răsuflarea. În cele din urmă, guvernatorul spuse:

– Ai grijă cum formulezi.

Echipa de televiziune sosi la doar patruzeci și cinci de minute după telefonul doamnei Briggs și, douăzeci de minute mai târziu, reporterul primi interviul în exclusivitate. La zece minute după ce echipa își strânse aparatura și părăsi biroul lui Holly, Neal Lester dădu buzna în cabinetul ei, părând gata să explodeze.

– Îmi pare rău, doamnă judecător, a...

– E-n regulă, doamnă Briggs.

Asistenta ieși din cabinet, dar lăsă ușa deschisă.

– Ați fi putut să mă avertizați, spuse Neal. O echipă de televiziune a apărut la parter, ca să-mi pună întrebări referitoare la interviul dumneavoastră.

– Mi se pare cinstit. De ce sunteți supărat?

– Pentru ce motiv le-ați oferit un interviu?

– Pentru că Greg Sanders mi-a sugerat că „având în vedere șirul de tragice evenimente legate de persoana mea" ar trebui să fac o favoare publicului și să-mi retrag numele din cursa electorală, lăsându-i lui cale liberă să obțină postul de judecător. Am vrut ca lumea să știe că nu am nici cea mai mică intenție de a face asta.

– Puțin îmi pasă mie de alegeri! Ce ați spus în legătură cu Chuck Otterman?

– Reporterul m-a întrebat dacă eu cred că a avut vreo legătură cu atentatul din sala de judecată și cu moartea lui Chet Barker. I-am spus că nu pot comenta, având în vedere că este vorba de o anchetă în desfășurare, apoi l-am trimis la dumneavoastră pentru declarații în legătură cu tragedia de luni și uciderea lui Pat Connor, de seara trecută.

– Creând astfel o legătură între cele două incidente și legându-le pe amândouă de Otterman.

Strigă atât de tare încât făcu candelabrul să se clatine.

Holly nu comentă.

– Reporterul v-a întrebat și de ce *iubitul* dumneavoastră a fugit înainte să fie interogat în legătură cu moartea lui Connor?

Cu greu, Holly reuși să se stăpânească.

– M-a întrebat dacă Crawford Hunt este suspect în crima ofițerului Connor. Am spus că nu am auzit să i se fi pus în mod oficial acest stigmat. Și chiar așa este.

– Deocamdată. Dar este o realitate faptul că s-a sustras autorităților cu ajutorul dumneavoastră. Nimeni nu crede că v-a bruscat și v-a luat cu forța cheile de la mașină.

– Așa s-a întâmplat.

– Spuneți-mi unde este.

– Nu știu.

– Nu-mi insultați inteligența.

– Încep să pun la îndoială inteligența dumneavoastră, domnule detectiv.

– Unde este?

– Nu știu!

Dintr-odată, în spatele lui apărură chipurile familiare ale celor doi rangeri texani. Harry Longbow se scuză politicos față de doamna Briggs.

– Trebuie să discutăm ceva cu doamna judecător.

Harry și Sessions intrară pe lângă Neal în cabinetul lui Holly. Harry îl împinse apoi pe detectiv prin cadrul ușii și i-o trânti în față.

Holly își dădu seama după expresia gravă de pe chipurile lor că ceva era groaznic de rău. Cu voce slabă, întrebă:

– Crawford?

– Este adevărat ce-ați spus? Nu știți unde este?

– Jur că nu știu.

– Nu ați vorbit cu el toată ziua?

– Nu de azi-dimineață. Și vreau cu disperare să vorbesc cu el.

– Da, și noi vrem.

– Mi-ați spus că v-a dat un număr nou de telefon.

– Sunăm la el de ore întregi. Dar degeaba. Am încercat și să-l localizăm. Fie nu este suficient de aproape de un releu GSM și nu are semnal, fie a scos bateria, fie și una, și cealaltă. În orice caz, ne-am hotărât să venim aici, gândindu-ne că poate e în pericol și are nevoie de ajutorul nostru.

– Doamnă judecător, spuse Sessions vorbind pentru prima oară. Știți, noi ne-am gândit că e ceva între dumneavoastră și el și, din punctul nostru de vedere, asta-i bine. Dar nu-i faceți nici o favoare lui Crawford dacă nu vorbiți. Așa că, dacă știți unde s-a dus azi-dimineață, trebuie să ne spuneți.

– Știu doar unde mi-a lăsat mașina.

– Unde anume?

Le spuse despre Smitty.

– Trebuie să fie nevăstuica lui Crawford.

Harry înclină capul spre biroul exterior.

– Presupun că trebuie să-l includem și pe el.

Sessions deschise ușa și-i făcu semn lui Neal să li se alăture. În clipa în care trecu pragul ușii, Harry i se adresă:

– Povestește-ne despre acest Smitty.

Neal le dădu detaliile de bază. Cu evident resentiment, adăugă:

– A fost interogat timp de câteva ore, dar refuză să ne spună ceva. Zice că o să-l omoare Crawford, dacă nu-l omoară Otterman mai întâi.

– Ei bine, s-ar putea să aibă dreptate, spuse Harry. Cel puțin în legătură cu Otterman.

– Lasă-l puțin pe mâna noastră, spuse Sessions.

– Degeaba, spuse Neal. Nu scoateți nimic de la el.

– Ei bine, trebuie să-ncercăm, spuse Harry.

Tonul lui sumbru îi făcu inima lui Holly să se strângă.

– Am descoperit ce are Otterman cu Crawford, spuse rangerul texan. Băiatul nu știe în ce se bagă.

capitolul 32

Crawford hotărâse să aștepte până când era complet întuneric ca să acționeze. Însă hotărârea îi fu schimbată în momentul în care văzu farurile unei mașini tăind noaptea, apropiindu-se din direcția cabanei de pescuit.

Fără timp de pierdut, stinse lumina din mașina lui Smitty, se târî peste consolă și ieși pe partea pasagerului, închizând portiera în urma lui. Mașina apăru exact în momentul în care se lipea de trunchiul celui mai apropiat copac, contopindu-se cu întunericul.

Mașina trecu pe lângă el, apoi lumina de frână se aprinse, ca și cum șoferul tocmai observase mașina lui Smitty. Crawford strânse mai tare în mână revolverul lui Joe, neîndrăznind să respire în timp ce aștepta să vadă dacă șoferul o să-și continue drumul sau o să coboare din mașină ca să investigheze.

Nu putea spune câți oameni erau în vehiculul cu motorul pornit, un sedan de lux, de marcă europeană. Ferestrele erau întunecate, dar, chiar dacă nu ar fi fost, ziua mohorâtă se transformase într-o noapte întunecată. Abia își putea vedea propria mână ridicată în față.

Apoi o lumină de interior se aprinse și portiera din dreptul șoferului se deschise. În spatele volanului, Crawford îl recunoscu pe bodyguardul care își curățase unghiile. Pic. Ieși și rămase acolo, în dreptul portierei deschise, privind în jur atent și foarte prevăzător.

– Hei! Ești pe o proprietate privată!

Neprimind nici un răspuns, își lăsă mașina în mijlocul drumului, cu motorul pornit, și începu să se îndrepte încet spre a lui Smitty. Crawford observă că-și ținea mâna dreaptă coborâtă, aproape lipită de coapsă. Cu siguranță, acolo era cuțitul.

Se apropie de mașină prin spate, pe partea șoferului. Înaintă încetul cu încetul, își ridică treptat mâna și o ținu întinsă în față, în timp ce dădu cu putere la o parte portiera din dreptul șoferului. Când nu se întâmplă nimic, băgă capul înăuntru ca să se uite și acesta era momentul pe care îl aștepta Crawford.

Sări de după copac și tăbărî asupra individului înainte ca acesta să apuce să reacționeze la zgomotul produs de foșnetul frunzelor. Crawford îl apucă de ceafă, îi împinse fața în scaunul șoferului, își plantă genunchiul între omoplații lui și-i împinse țeava revolverului lui Joe în spatele urechii.

– Dacă vrei să trăiești, lasă cuțitul.

Exact așa cum presupusese Crawford, avea în mână un cuțit. Un om care folosește un cuțit ca să-și facă manichiura e un om căruia îi plac cuțitele.

Bărbatul ezită, strângând încă în mână lama tăișului.

– Poți să încerci, spuse Crawford încet, dar o să-ți zbor creierii într-o fracțiune de secundă. Ești atât de rapid?

Îi lăsă două clipe timp de gândire, apoi spuse:

– Aruncă-l pe podeaua mașinii. Acum.

Bărbatul făcu așa cum îi spuse. Apoi întrebă:

– Tu ești Hunt?

– Îmi pare bine de cunoștință.

Bărbatul râse răutăcios.

– Otterman te așteaptă. O să te omoare.

– Crezi? Păcat că n-o să fii acolo să vezi spectacolul.

*

– Ce mama dracului?

Chuck Otterman tocmai tăia o friptură groasă și su culentă, când sunetul brusc al unui claxon de mașină îl opri în mijlocul acțiunii. Își aruncă furculița și cuțitul în farfurie, își înșfăcă pistolul și fu la ușă dintr-un salt.

Recunoscu mașina care se apropia drept una de-a lui, trimisă cu o treabă cu doar câteva minute în urmă. Aluneca la stânga și la dreapta pe drumul noroios în timp ce șoferul se îndrepta cu o viteză nebunească direct spre șopron, cu claxonul pornit.

Cel de-al doilea bodyguard al lui Otterman stătea pe treapta de sus a verandei, cu pușca cu două țevi într-o mână, cu cealaltă acoperindu-și ochii, protejându-i de lumina orbitoare a farurilor date pe față lungă.

– Ce dracu' face?

Mașina se apropie la treizeci de pași de cabană, unde frână atât de brusc încât se înclină periculos spre dreap ta, mai să cadă în râu, înainte să mai alunece încă vreo câțiva metri și să se oprească cu o izbitură. Claxonul amuți.

Apoi nimic.

După câteva minute de tăcere prevestitoare de rău, bodyguardul se uită spre Otterman, așteptând instrucțiuni.

– Ei, nu sta acolo!

Îi făcu grăbit semn omului să se ducă să inspecteze.

Bodyguardul coborî apăsat treptele verandei și se îndreptă cu pas hotărât spre mașină, strigând numele tovarășului său. Dar, pe măsură ce se apropia, pasul îi încetinea și era din ce în ce mai puțin încrezător.

Își duse din nou mâna la ochi.

– Nu pare să fie cineva la volan.

– Ți-ai pierdut mințile? zise Otterman. Ce naiba tot spui acolo?

Bodyguardul se opri, apoi, de la distanță, deschise precaut portiera din dreptul șoferului. Apoi se întoarse spre Otterman și-i spuse, ca prostit:

– Nu-i nimeni aici.

– Doar nu s-a condus singură, mârâi Otterman. Oprește nenorocitele alea de faruri.

Omul făcu așa cum îi spusese șeful său și totul în jur se cufundă din nou în întuneric. Singura lumină pe un perimetru de kilometri pătrați era becul care atârna din tavanul cabanei, deasupra mesei unde cotletul lui Otterman începuse să se răcească.

Îi strigă bodyguardului:

– Ai o lanternă la tine?

– Da, domnule.

– Cercetează în jur.

Otterman intră înapoi în cabană, se întoarse la masă și trase de firul murdar ca să stingă lumina de deasupra. Acum întunericul era absolut, cu excepția fasciculului lanternei care trecea peste copacii din jur.

Găsi pipăind scaunul de pe care se ridicase și se așeză. Abia reușind să descifreze conturul ușii, își fixă privirea asupra acesteia și așteptă, lăsându-și ochii să se obișnuiască cu întunericul. Nu mai vedea raza lanternei. Putea auzi ticăitul ceasului de la mână, dar nimic altceva.

Apoi, din direcția râului, răsunară două focuri de armă, unul după celălalt. Unul venise din pușcă.

Otterman rămase așa cum era, nemișcat, și doar ușor curios să vadă cine avea să intre pe ușă. Cu cât trecea însă mai mult timp, cu atât era mai sigur că nu avea să fie bodyguardul lui, care ar fi folosit lanterna ca să găsească drumul înapoi la cabană.

Zece minute trecură înainte ca Otterman să simtă curentul de aer care-i semnală că cineva intrase în cabană prin altă parte decât pe ușă. Probabil că intrase pe fereastra zonei parțial delimitate în care se afla patul. Otterman trebuia să recunoască – era bun. Atât de abil, încât nu auzise nici un sunet.

Otterman trase de firul de deasupra capului. Când becul se aprinse, lumina căzu peste el, peste friptura rămasă nemâncată și peste bărbatul care stătea lângă el la masă, legat fedeleș și cu căuș în gură, cu țeava revolverului .357 apăsată la tâmplă.

Când îl văzu, Crawford înlemni.

Otterman spuse:

– Ei, în sfârșit ai ajuns. Eu și tăticul începusem să ne facem griji pentru tine. Nu-i așa, Conrad?

Celor doi rangeri texani li se permise să intre singuri cu Smitty într-o cameră de interogatoriu. La trei minute și jumătate după ce intrară, Sessions ieși și-i spuse în trecere lui Neal:

– A făcut mizerie pe jos. O să ai nevoie de-un mop.

– Ți-a spus unde este Crawford? îl întrebă Holly pe Harry, care ieșise în urma lui Sessions și deja introducea un număr în telefon.

– Ne-a desenat o hartă.

– Cum l-ați convins? întrebă Nugent.

– Ne-a povestit și nouă cum Crawford a jurat c-o să-l omoare dacă n-o să i-o ia Otterman înainte, dar i-am spus că astea sunt doar posibilități, pe când cu mine merge la sigur. Și i-am îndesat pistolul în ureche.

– Nu sunt de acord cu aceste metode, spuse Neal.

– Puțin îmi pasă.

– Am alertat agențiile de stat, raportă Sessions după ce termină convorbirea scurtă. Le-am spus zona, cu aproximație. Unul dintre ei știe unde e indicatorul cu reclama la animale împăiate. Ne întâlnim acolo. O să anunțe biroul șerifului din Prentiss și pe cele din ținuturile învecinate, pentru că tolomacul ăla n-a știut să ne spună exact de ce district aparține locul. În caz că e totuși în Louisiana, o să alertăm și autoritățile de acolo.

Harry se uită la Neal.

– E în afara jurisdicției departamentului de poliție, dar, dacă vrei să vii, stai aproape.

– Spune-le de amprentă, zise Nugent, practic alergând ca să țină pasul în timp ce grupul înainta spre ieșirea din clădirea tribunalului.

– O amprentă găsită pe spătarul unui scaun din bucătăria lui Connor aparține unui angajat de-al lui Otterman. A apărut imediat în sistem. Are o listă lungă de antecedente. Posesie ilegală de armă de foc. Atac armat. Suspect în două crime în stil execuție, fără să fi fost însă pus sub acuzație.

Harry se uită la Neal și zâmbi cu superioritate.

– Păcat că nu e Crawford aici ca să-ți spună „Ți-am zis eu". Dar oricum, n-ar face asta. Pare mai degrabă stilul tău.

Sessions ajunse primul la ușă și o ținu deschisă ca să iasă și ceilalți. Ultimul ieși Harry. Se opri și se întoarse cu fața spre Holly, care se ținuse după ei.

Rangerul o apucă de umeri.

– Doamnă judecător, îmi pare rău, dar aici trebuie să vă opriți. Am numărul dumneavoastră de mobil. Vă sun de îndată ce aflăm ceva.

Sub mâinile lui grele, umerii lui Holly se lăsară într-un gest de dezamăgire și resemnare.

– Vă rog să aveți grijă. Și vreau să aflu imediat... orice ar fi.

Vocea îi tremură când rosti ultimele cuvinte.

– Am înțeles.

Îi dădu drumul și se grăbi să-l prindă din urmă pe Sessions. Urcară într-un SUV asemănător cu al lui Crawford și porniră în viteză. Mașina în care erau Neal și Nugent ieși din parcare și o luă în urma lor.

Holly numără până la zece, apoi alergă la propria ei mașină și o porni după ei.

În clipa în care-și văzu tatăl, Crawford simți cum i se strânge inima.

Picioarele lui Conrad fuseseră legate de picioarele din față ale scaunului cu ceva ce părea să fie gută. Mâinile îi erau și ele legate la spate. O batistă răsucită îi fusese îndesată în gură și înnodată la spatele capului.

Dar ochii lui Conrad îl îngrijorau cel mai mult pe Crawford. Îl priveau încărcați de rușine, neputință și remușcare.

Otterman zise:

– Nu e nevoie să-ți spun, nu?

Crawford lăsă revolverul lui Joe să cadă pe jos.

– Dă-i drumul.

– Nu ai fi venit aici cu o singură armă.

Crawford întinse mâna spre tocul de la spate.

– Ușurel! îl avertiză Otterman.

Crawford scoase din toc revolverul de nouă milimetri al lui Smitty. Îl puse pe podea, lângă celălalt.

– Împinge-le cu piciorul.

Făcu ce i se ceruse.

– Mulțumesc.

– Nu mai e nevoie de căuș. Scoate-i-l.

– Nu înainte ca noi doi să purtăm o discuție.

Otterman împinse cu piciorul pe sub masă un scaun, înspre Crawford.

– Stai jos și pune-ți mâinile pe masă.

Crawford se așeză.

– Poți să îndrepți pistolul ăla spre mine acum.

Otterman rânji, dar lăsă pistolul îndreptat spre tâmpla lui Conrad.

– Tatăl tău e un laș.

– Nu-mi spui nimic nou.

– Am pus să fie ridicat azi-dimineață și mi s-a spus că efortul lui de a se apăra a fost lamentabil. Casa lui mi-a fost descrisă ca o gaură de șobolani.

– E mai rău.

– Oh, te prefaci indiferent?

Scoase un râs ca un lătrat.

– N-o să țină. Îți pasă de el, altfel nu i-ai fi sărit în ajutor seara trecută.

Prefăcându-se în continuare detașat, Crawford spuse:

– Am făcut-o pentru mine, nu pentru el. Nu vreau să știe toată lumea că taică-meu e un bețiv nenorocit.

– Dar deja știe toată lumea.

– Asta mi-e crucea.

Otterman îl privi pe Crawford cu dispreț:

– Chiar și acum, ar fi putut să te avertizeze scoțând măcar un sunet, chiar și așa, cu căușul în gură. Dar știa că i-aș fi zburat creierii. Așa că a stat acolo, mut, și și-a lăsat fiul să vină direct spre moarte.

– Nu sunt încă mort.

Cuvintele lui Crawford aveau o încărcătură sinistră, dar Otterman nu păru afectat. Înclină capul în direcția râului.

– Omul meu?

– S-a opus arestării.

– E mort?

– Nu m-a luat în serios.

– Și celălalt?

– Îți transmite regretele lui.

Buzele lui Otterman se strâmbară într-un fel de zâmbet.

– Mi s-a spus că-ți place să faci pe grozavul.

– Cine ți-a spus?

– Un prieten.

De data asta, zâmbetul care i se întinse încet pe față era inimaginabil de îngâmfat.

– Un prieten foarte *apropiat*, pe care l-ai cunoscut bine.

Crawford simți o tristețe ca de plumb învăluindu-i inima și împrăștiindu-i-se încet în restul corpului, dar își păstră expresia cât mai neutră cu putință, ca să nu-i dea lui Otterman nici un fel de avantaj asupra lui.

Dacă permitea emoțiilor să-i dicteze reacțiile la ceva – *orice* – din ce spunea Otterman, el și Conrad erau pierduți. Supraviețuirea lor depindea de calcule făcute la rece, nu de reflexe emoționale. Trebuia să joace jocul mai bine ca Otterman.

– Ești remarcabil de previzibil, continuă Otterman.

– În ce sens?

– Pușca omului meu ar fi fost prea mare ca să intri cu ea pe fereastră, dar cu siguranță ai păstrat cuțitul celuilalt. Probabil credeai că am uitat de el, dar nu. M-am uitat după el. O să regreți mai târziu că nu l-ai folosit mai devreme. Și, în ciuda eforturilor tale de a lăsa impresia că nu-ți pasă de Conrad, eu cred că singurul motiv pentru care nu l-ai folosit încă e că am un pistol îndreptat spre capul lui. Acum scoate cuțitul ăla de unde l-ai ascuns – presupun că în cizmă – și așază-l pe masă, cu lama îndreptată spre tine. Apoi pune mâinile înapoi pe masă, cu palmele în jos.

Crawford spumega în sinea lui, dar rămase calm în timp ce băgă mâna în cizmă, scoase cuțitul și urmă instrucțiunile lui Otterman. Otterman luă cuțitul

și îl aruncă la distanță, împreună cu cel pe care-l folosise ca să taie friptura.

Crawford întoarse capul și le văzu pe amândouă aterizând lângă peretele din spate, unde nu avea nici o speranță să poată ajunge.

În timp ce întorcea capul înapoi spre Otterman, privirea i se intersectă cu a lui Conrad preț de o fracțiune de secundă.

– A fost un efort zadarnic să îl aduci aici, îi spuse lui Otterman. Nu are nici o legătură cu nimic.

– Nu?

– Nu.

– A fost o simplă coincidență faptul că ne aflam ascunși în același club?

– Este bețiv. Bea în orice speluncă îi iese în cale.

– Ei, nu mai contează dacă a fost coincidență sau nu. Mi-a ținut de urât cât timp te-am așteptat pe tine. Vezi tu, aici intervine acea previzibilitate a ta. Știam că nu va trebui să mă obosesc să vin după tine. Nu după ce ai văzut filmul pe care Pat Connor i l-a făcut puștoaicei tale. Pariu că ai făcut pe tine când l-ai primit.

Chipul lui Crawford era ca de piatră.

– Și, continuă Otterman, știam că peștele o să cedeze sub presiune și că o să te îndrume spre locul ăsta. Nu a trebuit să fac nimic altceva decât să aștept, știind că o să apari singur la ușa mea. Și iată-te.

Îngâmfarea lui era aproape insuportabilă, dar Crawford se forță să rămână nemișcat și să păstreze un ton conversațional.

– Ce fel de afacere ai cu Smitty?

Otterman scoase un sunet disprețuitor.

– Este un simplu mesager.

– Între tine și cine anume?

– Niște țărănoi care au mai mulți veri decât dinți în gură. Mă îndoiesc și că știu măcar să citească, dar îmi furnizează arme de o calitate surprinzător de bună.

Arme? Otterman avea o afacere ilicită *cu arme?* Creierul lui Crawford se puse în funcțiune, dar încercă să se poarte ca și cum nu ar fi fost nici o noutate.

– Federalii sunt pe urmele tale, Chucky. La fel și...

– Ești la fel de neconvingător când blufezi ca atunci când vrei să pari indiferent.

Otterman afișă un zâmbet hain în timp ce întindea mâna după moneda pe care o lăsase lângă farfurie, pe care începu apoi s-o învârtească pe mâna stângă, ținând în continuare în dreapta revolverul .357.

– Nimeni nu mă face pe mine, ranger Hunt. În cele din urmă, riscam să afli de mica mea afacere profitabilă. Oricât de bine ai încerca să-ți acoperi urmele, rămâne întotdeauna ceva. Acesta este motivul pentru care m-am mutat atât de des dintr-un loc în altul la începutul carierei mele. Ai demonstrat că te pricepi să descoperi astfel de urme, chiar și din spatele unui computer. Ești aproape la fel de bun la asta pe cât ești la descinderi cu pistolul în mână. Dar în ultima vreme ai fost atât de preocupat de Georgia! Drăguț nume. Drăguță fetiță. Ai mai petrecut mult timp și cu Holly Spencer, judecătoarea cea sexy care te-a ridicat în slăvi la televizor. Nu trebuie să-mi spui care-i treaba între voi, dar cred că pot să ghicesc.

Ridică din sprâncene.

– În orice caz, nu prea ți-a stat mintea la muncă în ultima vreme, nu-i așa?

Când Otterman rosti numele Georgiei și al lui Holly, Crawford simți cum îi îngheață sângele în vene. Totuși, încercă să nu trădeze nici o emoție.

– Lămurește-mă, spuse el. Smitty cumpără armele pentru tine, apoi își ia un procent la livrare?

Otterman râse.

– Tu ai avea încredere să-i dai scursurii ăleia pe mână banii necesari ca să cumpere o cantitate mare de arme de înaltă calitate?

– Ai dreptate.

– Mai încearcă.

– Smitty nu pune mâna pe arme. Doar spală banii în cluburile lui.

– Nici eu nu ating vreodată marfa.

– Înțeleg, zise Crawford, începând, într-adevăr, să înțeleagă. Tu ești doar dirijorul. Alții cântă la instrumente. Deși traficul cu arme te ține foarte ocupat, îți păstrezi

încă o slujbă full-time și-ți faci timp să ții discursuri stâlpilor comunitari despre creșterea economică.

– Vezi ce bine merge?

– Două fețe ale monedei.

Otterman coborî privirea spre mâna stângă și zâmbi.

– Te duci cu gândul prea departe. E doar un tic. Nu i-am atribuit nici o semnificație simbolică.

– Cui îi vinzi armele?

– Păi, vezi tu, până acum patru ani aveam un client foarte bun. O persoană pe care ai cunoscut-o foarte bine.

Rotițele din mintea lui Crawford făcură clic și totul căpătă dintr-odată sens.

– Iisuse Hristoase! șopti el. Toată povestea asta e din cauza lui *Fuentes?*

– Era la fel de obsedat de tine pe cât erai tu de el.

Râse în clipa când văzu expresia evident surprinsă a lui Crawford.

– Nu știai? Se pare că nu ești totuși chiar atât de deștept. Fuentes era deștept, dar presupun că nu trebuia să fie chiar un geniu ca să te vadă. Nu s-ar putea spune că te încadrezi în profilul unui vânzător de magazin. Te-a reperat din clipa în care ai ajuns în Halcon. Îl fascinai. Vezi tu, *amigo* Manuel chiar a înghițit imaginea asta de cowboy pistolar din vechiul Vest. Iubea mitul, întreaga poveste. Era totuși ușor dezamăgit că te deplasai cu o mașină de teren și nu călare. În orice caz, știa că o să faci o mișcare. Doar că te-a crezut mai manierat și nu și-a închipuit că o să vii după el chiar la petrecerea nepoatei lui. Se pare însă că s-a înșelat.

– Am tăiat capul șarpelui.

– L-ai omorât cu totul.

Brusc, calmul lui Otterman se risipi și bărbatul pocni cu pumnul în masă, făcând farfuria să zăngăne.

– M-ai lăsat fără o afacere foarte profitabilă.

– Și acum îți iei revanșa.

– Asta e doar începutul, spuse Otterman. Mai întâi o să-l vezi pe el cum moare, spuse Otterman, înclinând capul spre Conrad. Apoi – făcu cu ochiul – am alte

distracții în plan. Știu cât de mult ții la femeile din viața ta.

Stomacul lui Crawford se încordă de repulsie și frică, dar reuși să rămână concentrat la joc. Fie el, fie Otterman avea să moară curând. Dacă avea noroc și murea Otterman, voia să știe cât mai multe despre el și activitățile lui criminale.

Redirecționând conversația, spuse:

– După ce l-am trimis în iad pe Fuentes, te-ai transferat în Houston.

– Ca să te pot ține sub observație. Te-ai mutat în Prentiss, ca să fii mai aproape de fata ta, așa că am cerut și eu să fiu transferat aici. Și de atunci, am așteptat.

– De ce nu m-ai eliminat imediat? Opreai mașina lângă a mea și-mi trăgeai un glonț în cap. Sau îmi făceai felul la mine acasă, cum ai făcut cu Connor. De ce toată mascarada?

– Nu-ți dai seama cât ești de important. Nu puteam să te împușc pur și simplu, fără să simți nimic. Mi-am dorit o moarte spectaculoasă pentru tine. Când am auzit de audierea pentru custodie, am făcut planul împreună cu Pat Connor. Am programat întâlnirea cu avocatul doar ca să pot să fiu acolo și să văd cum îți vâră cadavrul ciuruit într-un sac.

– N-a fost așa.

– Nu. Dobitocul a dat-o în bară. S-a speriat. A fugit.

Trăsăturile aspre, furioase, se relaxară.

– Dar, spuse el pe un ton mai lejer, s-a dovedit c-a fost mai bine așa. M-am distrat grozav să te văd cum te zbați săptămâna asta, să te văd speriat.

Crawford nu-i dădu satisfacția de a-i mărturisi cât de bine funcționase planul lui.

– Ce ai fi făcut dacă Connor ar fi fost prins?

– Păi, în mod ideal, n-ar fi părăsit viu clădirea tribunalului. Într-o clădire înțesată de polițiști, m-am gândit că s-o găsi cineva care să vâre un glonț în el, poate chiar aprodul pe care l-a împușcat. Dar nu mi-aș fi făcut griji dacă l-ar fi prins. Presupunând că m-ar fi arătat cu degetul, cine l-ar fi crezut? Ai avut și tu o experiență în sensul

ăsta, nu? Cu oamenii care nu au crezut acuzațiile pe care le-ai făcut la adresa mea?

Crawford nu răspunse.

– De ce Connor?

– Trebuie să alegi un individ pe care toată lumea îl vede, dar la care nimeni nu se uită. Are o viață anostă. Îi oferi puțină sare și piper în existența lui insipidă.

– Apreciez lecția despre cum să corupi un polițist, dar cum l-ai făcut să fie de acord cu atentatul?

– Fusese omul meu de legătură cu unii dintre băieții ăia care vând arme. A mers bine o vreme, după care Pat s-a gândit să se servească cu o felie din plăcinta mea. S-a gândit că n-o să bag de seamă. O greșeală prostească. Dar nu l-am omorât, pentru că e întotdeauna util să ai pe cineva în departamentul de poliție. E și mai bine dacă omul ăsta îți este dator pentru că i-ai cruțat viața.

Ridică din umeri.

– Dar totul are un sfârșit.

– Nimic din ce mi-ai spus nu are o revelație majoră, zise Crawford. Doar faptul că ai făcut toate astea ca să-l răzbuni pe Fuentes.

– Ce credeai?

– Am crezut...

Dar se opri. Nu voia să spună cu glas tare lucrul de care se temuse cel mai mult: că Beth fusese cumva în centrul răzbunării lui Otterman.

Reconcentrându-se asupra lui, Crawford spuse:

– Am crezut că răzbunarea ta are o fărâmă de onoare în spate. O onoare greșit înțeleasă, firește, dar cel puțin ceva. Am crezut că vrei răzbunare pentru unul dintre invitații la petrecere care au căzut victime colaterale în Halcon, sau poate pentru vreunul dintre ofițerii căzuți.

– De ce mi-ar fi păsat mie de vreunul dintre ei?

Crawford privi adânc în ochii bărbatului din fața lui. Cel puțin încercă. Erau impenetrabili. Lipsiți de viață. Nu era nimic dincolo de ei. Își dădu seama acum că de la asta se trăgea repulsia pe care o simțea față de Otterman. Ochii lui erau lipsiți de suflet. Nu pierderea unei femei iubite, a unui prieten sau a unei rude fusese scopul vendetei lui. Doar lăcomia. Și puterea. Asta era

distracția supremă pentru Otterman – să se joace cu viețile oamenilor.

– Greșeala mea, spuse Crawford. Cu siguranță, nu ți-ar păsa. Am greșit că te-am considerat o ființă umană, când nu ești decât un criminal. Vrei să te răzbuni pentru că te-am lăsat fără partener de afaceri.

– Mi-au trebuit ani buni să-i câștig încrederea afurisitului ăluia. Și alți ani ca să stabilesc un monopol cu el. Apoi ai venit tu și totul s-a terminat într-un schimb de focuri de cinci minute.

– Șapte minute.

Otterman prinse moneda în pumn și o izbi din nou de masă.

– Șapte minute care pe mine m-au costat milioane de dolari.

– Mm, cred că te-a durut.

La ultimul cuvânt, Crawford împinse cu putere cu picioarele în scaunul lui Otterman și îl trânti pe spate. Luat prin surprindere, arătătorul lui Otterman se contractă pe trăgaciul revolverului. Împușcătura răsună ca o lovitură de tun și făcu o gaură în acoperiș.

Crawford se aplecă peste masă, înhăță furculița de pe farfuria de tablă și, trântindu-se peste Otterman, i-o înfipse în gât. Țintise carotida, dar nu era sigur că o nimerise, așa că scoase furculița și o înfipse din nou. Apoi și a treia oară. Când sângele țâșni din arteră, se ridică de pe el și-i smulse pistolul din mâna dreaptă.

Se pare că ochii lui Otterman nu erau totuși lipsiți de suflet. Erau acum înnebuniți de panică. Lăsă moneda să-i cadă dintre degete și-și apăsă ambele mâini pe gât, într-o încercare zadarnică de a opri șuvoiul de sânge. Moneda se rostogoli pe podea, apoi dispăru într-o crăpătură dintre scândurile inegale.

Crawford îndreptă pistolul spre Otterman.

– Ca să fiu sigur că nu pleci nicăieri în timp ce mori.

Trase în rotula lui Otterman.

– Asta este din partea ajutorului de șerif Chet Barker.

Crawford nu părea să audă strigătele bolborosite ale lui Otterman în timp ce se duse și luă cuțitul

de pe podea. Îl folosi ca să taie nodul căușului de la gura lui Conrad.

– Bună treabă, fiule, spuse acesta gâfâind, după ce scuipă batista din gură.

– Ești bine?

– Puțin cam zdruncinat, dar destul de OK. Cred că-mi sângerează încheieturile.

Guta îi pătrunsese adânc în carne. Crawford tăie legăturile cât putu de ușor, apoi îi eliberă picioarele lui Conrad și îl ajută să se ridice de pe scaun.

În timp ce-și scutura mâinile ca să-și repună sângele în circulație, Conrad spuse:

– Se pare că spectacolul meu de aseară ți-a folosit totuși la ceva, ha?

– Mi-a folosit foarte mult.

Crawford văzu scânteia de mândrie din ochii lui Conrad, chiar dacă bătrânul pufni autodepreciativ.

– Eu am ajuns să fiu răpit, deși am opus mai multă rezistență decât a zis el. Cred însă că e adevărat ce a spus. Aș fi putut să scot niște sunete ca să te avertizez că intrai într-o capcană, dar...

– Te-ar fi ucis fără să clipească.

Conrad râse.

– N-ar fi fost cine știe ce pierdere. Am tăcut pentru că trebuia să văd cu ochii mei că nu te-a omorât unul din nenorociții ăia de afară. Am vrut să fiu sigur că ești bine. Preț de câteva minute...

Apoi îl șocă pe Crawford strângându-l în brațe. Era o îmbrățișare stângace, ciudată pentru amândoi, dar conta. Se bătură reciproc cu mâna pe spate.

Când se despărțiră, Conrad îi zâmbi și Crawford văzu lacrimi în ochii tatălui său.

Apoi privirea lui Conrad alunecă brusc spre dreapta lui Crawford. Dându-și seama într-o fracțiune de secundă ce însemna asta, Crawford reacționă, ridicând pistolul în timp ce se răsucea pe călcâie. Împușcătura răsună cu zgomot.

Otterman nu simți glonțul care-i puse capăt zilelor.

Nici nu auzi strigătul chinuit al lui Crawford:

– Tată!

capitolul 33

Holly urmă caravana de vehicule oficiale până unde i se permise. Când ajunse la drumul adiacent, marcat de deja bine cunoscutul indicator, îl găsi închis cu bandă galbenă, de care numai persoanele oficiale aveau voie să treacă.

Chiar și unii ofițeri de poliție care nu aveau un motiv întemeiat pentru a se afla acolo erau opriți din a merge mai departe și trimiși să descongestioneze blocajul din trafic care împiedica accesul ambulanțelor. Nimeni dintre cei pe care-i întrebă Holly nu cunoștea numărul victimelor pentru care fusese chemată ambulanța, nici natura rănilor acestora.

Atât ea cât și cei opriți să caște gura la spectacol parcaseră de-o parte și de cealaltă a șoselei. Se învârtea în cerc, strângând telefonul mobil în mână, comandându-i să sune. Îi sunase pe rând pe Harry, pe Sessions și pe Neal, le lăsase mesaje vocale.

Firește, vocea lui Crawford era cea pe care își dorea cel mai mult să o audă, dar nu avea numărul pe care îl folosise ca să comunice cu Harry... până când încetase să mai comunice.

Când telefonul sună în cele din urmă, numele lui Neal Lester fu cel care apăru pe ecran. Cu respirația tăiată, răspunse.

– Vă sun în numele lui Crawford, spuse Neal.

– El e bine?

– E bine, doar ocupat.

Suspinul de ușurare fu atât de puternic, încât simți o durere în piept.

– Îmi dați cuvântul dumneavoastră că e bine?

– Da. Le-a explicat tuturor tot ce s-a petrecut. E ca la nebuni.

– Știu. Sunt aici.

– Unde?

– Aici. Am parcat chiar lângă drumul care se face din șoseaua principală.

Neal făcu o pauză scurtă, apoi spuse:

– Ne întâlnim în capătul drumului. În cinci minute.

Chiar şi fără maşină, Holly ajunse înaintea lui. Neal opri sedanul de cealaltă parte a barierei, coborî, vorbi cu unul dintre ofiţerii care ţineau lumea la distanţă şi trecu pe sub banda galbenă ca să vină la ea.

– Ce căutaţi aici?

– Nu puteam să stau acasă. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat? Otterman a fost arestat?

– Otterman e mort. Un glonţ în cap. Rotula distrusă. Vă scutesc de restul detaliilor.

– Crawford... ?

– Da.

Sorbi fiecare cuvânt în timp ce Neal îi descria situaţia. Când acesta se opri să respire, Holly spuse:

– Rangerii au descoperit legătura dintre Otterman şi Manuel Fuentes. Acesta era motivul pentru care voiau să dea de Crawford.

Neal dădu din cap.

– Otterman i-a recunoscut lui Crawford că avea o afacere ilegală cu arme. Bodyguardul pe care Crawford l-a înghesuit în portbagajul maşinii lui Smitty era furios de mama focului că fusese legat fedeleş cu bandă adezivă, dar a avut o soartă mai bună decât colegul lui, care a fost găsit pe jumătate în apă, mort. După ce a aflat ce păţise prietenul lui şi ce se întâmplase în cabană – un adevărat carnagiu – a fost bucuros să ne spună tot ce ştia despre operaţiunea cu traficul de arme.

Cuvântul „carnagiu" o făcu pe Holly să se cutremure.

– Dar Crawford e bine?

Ori de câte ori ar fi auzit confirmarea, tot nu i se părea suficient.

Neal întoarse capul.

– El e bine. Dar tatăl lui... nu a supravieţuit.

Holly se dădu un pas în spate.

– *Cum?* Conrad era aici?

– Îl cunoaşteţi?

– Spuneţi-mi!

Neal îi povesti cum fusese răpit tatăl lui Crawford.

– Tipul din portbagaj a spus că l-au ridicat pe domnul Hunt în cursul zilei de azi şi că l-au adus aici. Avea

urme adânci la încheieturile mâinilor şi la glezne. Otterman l-a terminat cu un glonţ. Crawford este...

Îşi coborî privirea şi clătină din cap.

Holly îşi acoperi gura cu mâna.

– Puteţi să mă duceţi la el?

– Nu. Şi chiar dacă aş putea, n-aş face-o. Nu vreţi să-l vedeţi acum. Credeţi-mă. A luat-o puţin razna când a auzit că sunteţi în apropiere. Este...

Însă Neal se răzgândi şi nu-şi termină ideea.

– Ar trebui să vă duceţi acasă, doamnă judecător. Crawford o să mai fie încă mult timp ocupat. Aşteptaţi să vă contacteze el.

Având în vedere că Crawford nu o contactase personal, Holly nu prea se putea împotrivi. Neal se pregătea să se întoarcă, dar îl opri.

– Vă mulţumesc că aţi venit să-mi spuneţi personal toate acestea. N-aş fi vrut să le aflu la telefon.

– Am simţit că-i datorez această favoare lui Crawford, spuse Neal, cu un aer jenat. Că vă sunt dator amândurora.

Dădu brusc din cap şi trecu înapoi pe sub banda galbenă.

Holly se întoarse la maşină, enervată pe haosul din jurul ei – şirul nesfârşit de maşini oficiale cu semnalele lor luminoase stridente i se părea un spectacol de prost gust. Grupurile de gură-cască îşi dădeau cu părerea la numărul de victime, făcând speculaţii în legătură cu cine murise şi cine supravieţuise ca să povestească ce se petrecuse. Ar fi vrut să le strige tuturor să tacă odată.

Când ajunse la maşina ei, urcă şi îşi sprijini fruntea de volan.

– Porneşte, doamnă judecător.

Cu inima mai să-i sară afară din piept, întoarse repede capul şi-i strigă speriată numele în clipa în care văzu cantitatea de sânge care-i îmbiba hainele.

Pata mare şi roşie era suficient de proaspătă încât să lucească în caleidoscopul de lumini roşii, albe şi albastre transmise de maşinile de intervenţie din jur. Ochii lui sclipeau din adâncul orbitelor înfundate. Fruntea îi era acoperită de sudoare şi firele de păr i se lipiseră de ea.

Rămase perfect nemişcat, sprijinit în colţul banchetei din spate, cu piciorul stâng întins în aşa fel încât vârful cizmei de cowboy, pătată de sânge, să fie îndreptat spre plafonul maşinii. Piciorul drept îi era îndoit de la genunchi, iar pe genunchi îşi sprijinea mâna dreaptă, în care ţinea un revolver cu un aspect deloc prietenos.

– Nu e sângele meu, spuse.

– Am auzit.

Privindu-şi trupul prelung, râse scurt şi amar.

– A murit cu mult înainte să atingă pământul, dar am vrut să fiu sigur. Proastă mişcare. Mi-am distrus cămaşa şi era una din cămăşile mele preferate.

În faţa lor, ofiţerii de poliţie începuseră să înainteze pe lângă şirul de vehicule oprite, îmboldindu-i pe şoferii gură-cască să o ia din loc. Holly fie făcea ce-i ceruse, fie risca să fie prinsă cu el în maşină.

– Sergentul Lester mi-a spus că...

– Că l-am împuşcat pe nenorocit? Aşa e. E mort. Acum porneşte!

Slavă Domnului, nu comentă. Fără alte discuţii, porni motorul apoi intră pe carosabil.

– Ar trebui să fii mai atentă şi să nu-ţi mai laşi maşina descuiată, spuse el. Dar mă bucur c-ai făcut-o.

– Unde vrei să te duc?

– Ia-o spre Prentiss. O să-ţi explic de acolo.

Acum că scăpaseră de aglomeraţie, Crawford se ridică în capul oaselor şi aşeză pistolul pe podeaua maşinii.

– Mă întreb dacă Joe a observat că lipseşte.

– Vrei să discutăm despre ce s-a întâmplat?

– Otterman l-a omorât pe Conrad. Eu l-am omorât pe Otterman. Credeam că l-am terminat, dar... El a ştiut că trebuie să mai am o armă. Eu de ce nu m-am gândit să verific?

Îşi apăsă podul palmelor pe ochii care îl usturau, plini de lacrimi nevărsate.

– Nu ar fi trebuit să-l împiedic să o vadă pe Georgia.

– Pe Conrad, vrei să spui?

– Am făcut-o din ciudă. Mânat de ură. Am fost furios pe el atâţia ani. Am...

Se opri, nemaiputând să continue.

Vorbind încet, Holly îi spuse:

– A înțeles, Crawford.

Își coborî mâinile de la ochi și-i întâlni privirea în oglinda retrovizoare.

– A înțeles de ce-ai făcut asta și era de acord cu decizia ta. O să-ți spun odată ce a zis, dar nu-i acum momentul. N-ar trebui să te întorci?

– Au obținut ce le trebuia de la mine în seara asta. O să continuăm mâine-dimineață. Nu-l mai puteam ajuta cu nimic pe Conrad. Unul dintre medicii de intervenție mi-a spus că reporterii se strânseseră deja la spital și așteptau să vină ambulanțele. Nu le puteam face față în seara asta.

– O să te caute. Măcar sună-l pe Neal.

Când Neal nu răspunse, Holly se oferi să-l sune ea.

Fără prea mare tragere de inimă, Crawford dădu din cap.

– Cred c-ar trebui. Nici nu vreau să mă gândesc câtă lume și-ar pierde vremea căutându-mă pe mine.

Holly tastă numărul, apoi dădu telefonul pe difuzor, ca să poată auzi și Crawford.

Imediat ce răspunse, Neal zise:

– Crawford a dispărut. Nu a văzut nimeni când a plecat. Nu a spus nimănui...

– E cu mine.

– De ce oare nu mă mir? mormăi sergentul. Unde sunteți?

– A spus că o să continuați mâine-dimineață.

– La șapte treizeci.

– O să fie acolo.

Închise.

– Cred că-și face griji pentru tine.

Crawford pufni.

– Își face griji doar c-o să fie mustruluit fiindcă n-a avut dreptate. În orice caz, mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi.

Luându-l complet prin surprindere, viră pe un drum lateral, ieșind de pe șosea, coborî din mașină și deschise

portiera din spate. Urcându-se practic peste el, îi cuprinse fața în palme și-i trase capul spre ea.

– Holly, sunt murdar.

– Nu-mi pasă. Nu pot să mai aștept să te ating.

Se sărutară adânc. Când în sfârșit se despărțiră, continuă să-i mângâie fața cu degetele, ca și cum ar fi vrut să se asigure că era într-adevăr acolo. Cu vocea sugrumată de emoție, spuse:

– Am crezut că o să mori.

– Sincer, și eu am crezut la fel.

Îi cuprinse capul cu mâna pe la spate și se sărutară din nou. Se opri mai devreme decât ar fi vrut.

– Vrei să știi de ce-am fugit? Investigația o să mă țină prins ore, zile, săptămâni și *trebuie* să o văd pe Georgia. Dacă nu vrei să mă duci tu, ajung eu acolo altcumva. Dar o s-o văd.

– Vrei să te duci în Austin în seara asta?

– Nu sunt în Austin. Grace nu are nici o soră.

Cabana drăguță, din bârne, aparținea unor prieteni de la biserica la care mergeau soții Gilroy. O foloseau drept casă de weekend. Lotul acoperit de pini era situat lângă un lac, la aproximativ treizeci de kilometri de Prentiss. Joe sugerase să-l folosească, iar lui Crawford i se păruse ascunzătoarea ideală.

Mințise în legătură cu destinația lor, pentru că era atât de aproape de Prentiss. Și de Otterman. Nu îi spusese nici lui Holly, în caz că ar fi fost cumva convinsă să spună cuiva ce știa.

Urcară împreună treptele până la ușa din față. Crawford ciocăni încet. Câteva clipe mai târziu, becul de deasupra ușii se aprinse. Grace scoase un strigăt speriat în clipa în care deschise și-l văzu pe Crawford.

– Nu e sângele meu!

Grace nu păru deloc mai liniștită în clipa în care el și Holly intrară în cabană și îi văzu blugii și cizmele acoperite de noroi și pistolul pe care îl ținea lipit de coapsă.

– Vreau să o văd pe Georgia. Dar trebuie să mă spăl mai întâi.

– Acolo.

Îi conduse de-a lungul unui coridor într-o cameră micuță, plăcut mobilată, cu un perete de ferestre care dădeau spre lac. Joe stătea întins într-un fotoliu de piele, cu căști pe urechi, uitându-se la televizor.

Grace îl strigă suficient de tare cât să acopere volumul televizorului. Joe întoarse capul în direcția ei, apoi se trase în spate în clipa în care îl văzu pe Crawford. Sări din fotoliu și căștile îi căzură pe jos.

– Dumnezeule mare!

Pentru a treia oară, Crawford spuse:

– Nu e sângele meu. Este al tatălui meu. Care e mort.

În timp ce socrii lui încercau să înțeleagă, adăugă:

– Dar e și al nenorocitului care l-a omorât.

– Otterman?

Crawford dădu din cap.

– Dar l-am omorât cu pistolul lui, nu cu al tău. L-am luat seara trecută. Nu am tras cu el.

Așeză pistolul pe o măsuță.

– Îmi poți împrumuta o cămașă?

Grace, încă uluită, ieși și se întoarse la scurt timp cu o cămașă albă, din cele pe care le purta Joe tot timpul. Îl conduse pe Crawford la o toaletă. După ce închise ușa, acesta se privi în oglinda de deasupra chiuvetei. Era o imagine șocantă, înspăimântătoare.

Dar nu pierdu vremea gândindu-se la halul în care arăta. Își scoase cămașa pătată de sânge și-și spălă pieptul și mâinile. Apa se amestecă cu sângele tatălui său, formând un vârtej roșu care se decoloră în cele din urmă, devenind roz. În timp ce-l privea cum se scurge, Crawford simți lacrimile umplându-i ochii. Își stropi fața cu apă rece și dădu cu degetele pe spate părul ud de transpirație.

Când ieși din baie îmbrăcat cu cămașa albă, îi spuse lui Grace:

– Aș mai avea încă o rugăminte. O pungă de hârtie. Trebuie să păstrez cămașa, s-ar putea să fie considerată probă.

După ce rezolvă și acest aspect, întrebă:

– Unde doarme Georgia?

Joe își umflă pieptul, adoptând o postură bătăioasă, mult prea familiară.

– Ordinul de restricție este încă în vigoare.

Grace îi aruncă o privire piezișă.

– Joe, zău așa!

Îl conduse pe Crawford înapoi pe coridor, oprindu-se în fața unei uși închise.

– Îmi pare sincer rău pentru tatăl tău.

– Mulțumesc.

Crawford intră în dormitor și închise ușa în urma lui. Încăperea era luminată de o lampă de veghe și o putu vedea pe Georgia dormind pe o parte, strângându-l în brațe pe Domnul Iepurilă. Nu voia să o trezească și să o agite, doar ca să fie nevoit să plece din nou și, în orice caz, mizeria de pe el ar fi distrus patul.

Se așeză în schimb în genunchi lângă ea și nu rezistă tentației de a-i ridica la buze unul din cârlionți cu degetul mic. Ca să o știe în siguranță, l-ar fi omorât pe Otterman sau pe oricine altcineva încă de o mie de ori.

O privi cum dormea, zâmbind în timp ce-i asculta sforăiturile încete, pe care le-ar fi recunoscut oriunde în lume. Dulceața și inocența ei erau ca un balsam pentru inima lui însângerată.

După aproximativ zece minute, îi șopti că o iubește, sărută din nou șuvița de păr, apoi ieși în vârful picioarelor și închise ușa în urma lui.

Ceilalți trei îl așteptau într-o tăcere încordată. Holly părea îndeosebi îngrijorată pentru starea lui de spirit. Grace era rigidă ca o scândură, cu trăsăturile încordate.

Joe dezlănțui furia pe care abia reușise să o țină în frâu până atunci.

– Cum îndrăznești să apari aici arătând de parcă ai fi evadat dintr-un abator?

– Nu am putere să mă lupt cu tine, Joe.

Îi făcu semn din cap lui Holly, indicând ușa.

– Felicitări! Ai reușit să-l prinzi pe tipul rău! zise Joe.

– Mersi. Noapte bună, Grace.

– Câte reguli ai încălcat ca să ajungi la el?

Crawford se opri, se întoarse și, simțindu-se incredibil de obosit, ridică privirea spre socrul lui.

– Câteva. Pe altele doar le-am ocolit. Dar să mă ia naiba dacă o să-mi cer scuze pentru asta, în special în fața ta. Otterman și-a petrecut patru ani punând la cale toată povestea asta și nu avea de gând să se oprească până nu mă omora. Pe mine sau pe cei din jurul meu.

– Am ignorat ordinul de restricție pentru că știam că individul ăla reprezenta o amenințare pentru Georgia.

– Și ți-am mulțumit pentru asta, iar recunoștința mea este sinceră. Și atunci, de ce purtăm această conversație? Să mergem, Holly!

O luă de braț.

Totuși, Joe nu era dispus să lase lucrurile așa.

– Mâine o să fii din nou erou.

– Știu că te roade. Nici mie nu-mi place.

– Și te-aștepți să te cred?

– Singurul lucru pe care îl aștept din partea ta, Joe, este să fii un dobitoc mitocan. Chiar și într-o noapte groaznică, așa ca asta.

– Vreau doar să știi că nu renunț la lupta pentru nepoata mea.

– Ne vedem la tribunal.

– Și n-o s-o ai *pe ea* de partea ta.

Holly, la care se referise Joe, făcu un pas în față.

– Vă rog, nu vorbiți ca și cum n-aș fi de față, domnule Gilroy. Dacă aveți ceva să-mi spuneți, spuneți-mi-o direct.

– Noi doi am făcut o înțelegere. Să nu uitați.

– Nu am uitat. Și Crawford știe despre înțelegerea noastră. Când voi depune mărturie, voi spune adevărul.

– Dumneavoastră da, *el* nu.

– Crawford nu ar minți sub jurământ.

– Minte de când a început povestea asta. Toată viața lui e o minciună.

Crawford observă licărul de triumf din privirea socrului său și în acel moment, în acea clipă de crudă claritate, adevărul îl izbi.

– Dumnezeule!

Capul îi căzu până când bărbia aproape că-i atinse pieptul. Își apăsă mâinile pe tâmple.

– Crawford?

Rostindu-i numele cu evidentă îngrijorare, Holly îi puse o mână pe spate.

– Ce? Ce este?

Crawford coborî mâinile, își înălță capul și se apropie încet de Joe, privindu-l adânc în ochi, citind în ei realitatea crudă.

– Știi.

Susținu nemișcat privirea încăpățânată a lui Joe.

– Ai știut întotdeauna, nu-i așa? Era glonțul tău de argint.

Pierzându-și o parte din aerul satisfăcut, bărbatul în vârstă mârâi îmbufnat.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Oh, ba știi, spuse încet Crawford. Când aveai de gând să-l folosești, Joe? Când nu-ți mai rămânea nici o altă opțiune?

– Despre ce vorbiți voi doi acolo? întrebă Grace.

– Vrei să-i spui, Joe? zise Crawford.

Celălalt bărbat făcu un gest cu mâna.

– Vorbește prostii.

– Nu, are perfectă logică, spuse Crawford. Doar că, până acum, nu știai că știu *și eu*. Așteptai momentul potrivit ca să mi-o arunci în față.

– Ce să știi? întrebă Grace, începând să-și piardă răbdarea.

Joe se uită la ea și maxilarul i se relaxă. Focul din ochi i se mai domoli. Arăta ca un comandant prins în propria ambuscadă.

– Joe? întrebă Grace. Ce este?

Dar, când soțul ei nu spuse nimic, Crawford îi zâmbi trist apoi privi în ochii lui Holly.

– Nu sunt eu tatăl Georgiei.

capitolul 34

Buzele lui Holly se depărtară, într-o expresie de uluire.

Grace își acoperi obrazul, ca și cum ar fi fost lovită.

Joe se duse la fotoliu și se prăbuși în el.

Crawford i se adresă lui Holly:

– Niciodată cât am fost sub jurământ nu i-am spus „fiica mea". Poți să verifici caietul grefierului. Nici când vorbesc despre ea, nu-i spun așa. Ce-i drept, îi spun alții, iar eu nu-i contrazic, și poate că asta poate fi considerată o minciună, pentru că, genetic, nu sunt tatăl ei.

– De cât timp știi?

– De când avea un an. Beth mi-a spus în dimineața în care am plecat pentru ultima oară în Halcon. Nu voia să mă duc. Eu am insistat că trebuia, că aveam o treabă de terminat. A fost o ceartă urâtă. A vrut să mă rănească, cu ceva care să doară cu adevărat. Și a reușit.

Grace, plângând fățiș acum, își duse mâna la gură ca să oprească un suspin.

– Cine este tatăl? întrebă Holly.

– Cu aproximativ nouă luni înainte să se nască Georgia, ar fi trebuit să vin acasă într-un weekend. A apărut ceva în ultima clipă și a trebuit să rămân în West Texas. Beth a fost furioasă. A sunat câteva prietene și au ieșit în oraș. A luat-o puțin razna. A cunoscut un tip într-un bar și s-a culcat cu el, ca să mă pedepsească. Două săptămâni mai târziu, când în sfârșit am venit acasă, am avut o împăcare foarte fierbinte, așa că nu am avut nici un motiv să cred că nu era copilul meu. Beth și-a ales un moment grozav ca să-mi spună.

– Și tocmai de-asta nu sunt sigură că e adevărat, spuse Holly. Poate că a inventat toată povestea, doar ca să te împiedice să te duci după Fuentes.

Crawford se uită la socrul lui și, simțind greutatea privirii lui Crawford, acesta spuse:

– E adevărat.

– Și mie nu mi-ai spus? întrebă Grace.

– Beth mi-a spus în secret, se apără Joe. A constatat că sarcina era mai avansată decât ar fi trebuit, și-a dat seama ce se întâmplase și a intrat în panică. A venit la mine și m-a întrebat ce să facă. Era supărată, furioasă pe ea însăși. Nu voia să-și distrugă căsnicia, te voia *pe tine!* îi spuse lui Crawford. Așa că am sfătuit-o să nu-ți spună. Până acum, credeam că n-a făcut-o.

– Mi-a spus că nu-l mai văzuse niciodată pe individ până în acea seară și nici după aceea, spuse Crawford. E adevărat?

Joe dădu scurt din cap.

– O clasică aventură de-o noapte.

Cuvintele acestea relaxară tensiunea care-l chinuia pe Crawford de zile întregi.

– Speram să fi fost sinceră în legătură cu asta. În ultima săptămână, au fost momente în care m-am întrebat dacă nu cumva Otterman a fost bărbatul.

– Oh, Crawford!

Holly îi luă mâna și i-o strânse cu putere.

– De fapt, de asta m-am temut cel mai mult. Cea mai mare ușurare nu e faptul că-l știu mort, ci că am aflat că nu a avut nimic de a face cu Beth, cu Georgia.

Vocea îi cedă în clipa în care îi rosti numele.

– Am făcut multe presupuneri în legătură cu Otterman, dar asta era cea mai groaznică. Nu știu cum aș fi suportat să știu că... Ei bine, nu mai contează.

Se duse lângă Grace, care se așezase, și-i prinse mâinile împreunate într-ale lui.

– Să nu o acuzi pe Beth. Am făcut-o nefericită. A făcut o greșeală. A iubit-o pe Georgia. M-a iubit pe mine. Sunt sigur de asta.

Apoi continuă:

– La doar câteva zile după ceartă, a primit telefonul care o anunța că fusesem rănit. Poate că a avut remușcări, poate că s-a simțit vinovată pentru că fusesem împușcat. Cred că de aceea își dorea atât de mult să ajungă la mine în noaptea aia. Voia să ne împăcăm.

– Ai fi iertat-o?

– Da. Am iertat-o. Pentru că și eu am iubit-o. Cât despre Georgia, ea a fost a mea din clipa în care doctorul mi-a pus-o în brațe, la doar câteva secunde după ce s-a născut. N-aș fi putut-o iubi mai mult dacă aș fi fost tatăl ei genetic.

Joe se ridică.

– Dar nu ești. Are sângele nostru, nu pe-al tău. De atâtea ori am vrut să-ți arunc adevărul în față. Dar mi-ai răpit această plăcere.

– Nu eu.

Crawford se ridică în picioare și se întoarse spre el.

– Beth a făcut-o.

– Ai crezut că este secretul tău și l-ai păstrat.

– Ca să nu aduc rușine asupra amintirii lui Beth. Pentru tine, pentru Grace, pentru toată lumea.

– Pe cine crezi tu că păcălești? șuieră Joe. Nu ai spus nimic pentru că știi foarte bine că ne dă un drept mai mare asupra Georgiei.

Crawford era hotărât să nu lase conversația să scape de sub control. În plus, era prea slăbit și prea obosit pentru încă o luptă. Încet, dar apăsând cuvintele, spuse:

– Crezi ce vrei, Joe. Am păstrat secretul lui Beth pentru că nu am vrut ca adevărul s-o pună într-o lumină negativă. Am vrut totodată să o protejez pe Georgia de implicațiile acestui adevăr.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Ce vei face acum depinde numai de tine.

Expresia și atitudinea bărbatului mai în vârstă rămaseră neînduplecate.

Crawford luă punga în care pusese cămașa pătată și o apucă din nou de mână pe Holly. Ieșiră împreună din încăpere, traversară coridorul și ieșiră pe ușa din față, apoi se opri și se întoarse spre ea.

– Acum înțelegi de ce am spus că nu pot să te am? Am vorbit serios cu tot ce-am spus, vreau să le protejez pe Beth și pe Georgia. Dar Joe are dreptate. Știam și că, dacă se afla adevărul despre paternitatea Georgiei, pierdeam orice șansă. Așa că, da, am trăit în minciună. Și asta nu m-a deranjat câtuși de puțin. Până când te-am cunoscut pe tine. Tu trăiești din adevăr. Meseria ta este să cauți adevărul. Dintr-odată, minciuna din viața mea conta. Și conta foarte mult.

Îl ascultase cu maximă atenție și, când termină, spuse:

– Înțeleg dilema cu care te-ai confruntat. Dar hai să nu mai vorbim în seara asta. Vreau doar să te strâng în brațe.

Îi cuprinse mijlocul cu brațele, apoi tresări și-i trase mâinile. Erau pătate cu roșu.

– Crawford, ăsta-i sânge proaspăt!

Crawford ridică nepăsător din umeri.

– O parte era al meu.

– Gata?

– Da, tati.

– Ţine-ţi mâinile la ochi până când îţi spun eu.

O ghidă pe Georgia de-a lungul coridorului, până la uşa deschisă a dormitorului ei. O aşează în faţa camerei, apoi spuse:

– Bine, poţi să te uiţi.

Îşi lăsă mâinile jos şi începu să chiţăie, sărind în sus şi-n jos de bucurie.

– Ăsta o să fie patul meu?

– Totul e al tău. Aceasta va fi camera ta de acum înainte.

Se întoarse şi îl cuprinse pe după genunchi.

– Mulţumesc, tati. E cea mai frumoasă surpriză din lume!

O îmbrăţişă la rândul lui, apoi o împinse încet în cameră.

– Hai, du-te şi uită-te!

Se duse direct la balerini şi la tutu.

Refăcuse întocmai tot ce fusese distrus. Actul de vandalism îi fusese atribuit lui Pat Connor. Fusese doar una dintre multele informaţii divulgate de bodyguardul supravieţuitor ca parte din înţelegerea cu procurorul.

Tot de la el aflaseră că Chuck Otterman, lucrând pentru mai multe companii de-a lungul anilor, reuşise să creeze un sistem extrem de complex de trafic de arme pentru a cărui descoperire ar fi fost altfel necesari ani buni de investigaţii. Chiar mai mult pentru depistarea şi aducerea sub acuzaţie a celor implicaţi. Bodyguardul îi identificase şi pe sondorii care avuseseră un rol activ în operaţiune şi îi exonerase pe cei care nu avuseseră habar de ea.

Mulţi dintre furnizorii de arme locali ai lui Otterman fuseseră ridicaţi prin efortul unit al mai multor agenţii, statale şi federale, care-i incluseseră pe Harry şi pe Sessions din Houston şi care îl scoseseră pe Crawford din

spatele biroului din Prentiss. S-a dovedit că până și verii din cele mai strânse clanuri se toarnă unul pe altul. Au devenit surprinzător de cooperanți după ce li s-a pus în față lista cu capetele de acuzare. Și revolverul lui Harry.

Holly veni și ea lângă ei, în ușa dormitorului Georgiei. Lăsă jos valijoara cea roz.

– Cred că-i place.

– După ce-ți dai seama? întrebă el, zâmbind.

Georgia trecea de la o comoară la alta, scoțând sunete entuziasmate.

– Portbagajul mașinii mele e plin de lucruri. Unde o să le pui pe toate?

– Le găsim noi un loc. Poate c-o să renunțe la o parte.

Își trecu un braț pe după umerii lui Holly și o sărută pe creștet.

– Apropo, mulțumesc.

Acceptase oferta ei de a o lua pe Georgia de la casa soților Gilroy și de a-i aduce lucrurile la el.

– N-a fost chiar așa de rău.

– Joe?

– Rece și politicos. Grace avea lacrimi în ochi, dar zâmbea cu entuziasm de dragul Georgiei. O ajută să știe că o să fie cu ea câteva ore după școală, în fiecare zi.

Le spusese socrilor lui că o s-o ducă pe Georgia la școală în fiecare dimineață, dar că avea nevoie de cineva care să o ia și să stea cu ea până când termina programul și ajungea acasă. Când o întrebase pe Grace dacă era interesată, aceasta plânsese recunoscătoare și îi acceptase oferta.

– Este un aranjament bun, îi spuse Crawford acum lui Holly.

– A fost frumos din partea ta.

– Știu cât de greu le-a fost să renunțe la ea. Și Georgiei o să-i prindă bine să-i vadă în fiecare zi, o să facă schimbarea mai ușoară pentru ea.

Ordinul de restricție fusese revocat. Audierea nu mai avusese loc. Când audierea pentru custodie fusese reprogramată la un alt judecător, Joe nu-și folosise glonțul de argint. Crawford presupunea că Grace

îi interzisese s-o facă. Şi mai presupunea că Joe, care avusese nenumărate ocazii să-i arunce adevărul în faţă, dar n-o făcuse, voia şi el să protejeze amintirea lui Beth şi s-o ferească pe Georgia de un eventual scandal.

Totuşi, aşa cum îi promisese, Joe nu renunţase fără luptă. Susţinuse în instanţă că Crawford nu era un părinte la fel de bun pentru Georgia ca el şi Grace.

Holly fusese chemată ca martor şi povestise, cu sinceritate, cum Crawford îşi pierduse cumpătul şi îl agresase pe Joe Gilroy. Dar, în timpul reexaminării, Bill Moore se asigurase că judecătorul aude din gura ei circumstanţele care explicau şi justificau întreg comportamentul lui Crawford din acea zi.

Judecătorul ţinuse cont de toate argumentele prezentate şi, după trei zile chinuitoare, Bill Moore îl sunase pe Crawford.

– Ai primit-o. Felicitări. Să n-o dai în bară.

Cu inima sărindu-i în piept, Crawford spuse:

– Pentru apelul ăsta poţi să mă taxezi dublu.

– Nu cred c-o s-o fac.

Privind-o acum pe Georgia care testa patul sărind pe el, o întrebă pe Holly.

– De ce crezi că judecătorul a decis în favoarea mea?

– L-ai câştigat în momentul în care ai spus că este o mare diferenţă între un tată şi un tătic. Tu ai avut un tată. Dar voiai să fii tăticul Georgiei.

Ezită, apoi spuse încet:

– Am trecut ieri pe la mormântul lui şi i-am dus flori.

– De unde ai ştiut unde este?

– Am întrebat la administraţia cimitirului.

Ar fi vrut să participe la înmormântare, dar Crawford nici nu voise să audă. Spusese că prezenţa ei ar fi ridicat întrebări şi ar fi cerut explicaţii.

Doar puţin oameni participaseră la slujba de înmormântare. Crawford o anunţase pe mama lui, în California. Trimisese condoleanţe şi o coroană amărâtă de flori. Mai veniseră câteva persoane de la fabrica de cherestea şi unul dintre colegii lui Conrad de pe vremea când fusese mare procuror. Harry şi Sessions îi făcuseră

o surpriză lui Crawford și veniseră și ei din Houston. Fuseseră și Neal, și Nugent, cu Nugent mutându-se de pe un picior pe celălalt.

Simțind cum i se ridică un nod în gât, îi spuse acum lui Holly:

– N-aș fi crezut, dar mi-e dor de el. Nu a fost niciodată lângă mine, dar am știut mereu că e *acolo*. Îl plâng și asta numai datorită ultimelor clipe din viața lui. M-a strâns în brațe. Ne-am zâmbit. Nu-mi amintesc să se mai fi întâmplat asta cam de pe când eram de vârsta Georgiei.

– A murit făcând ceva pentru tine și asta a fost important pentru el. Cred că trebuie să auzi ce mi-a spus în seara aia.

Îi povesti conversația pe care o avusese cu Conrad.

– A sfârșit prin a spune că ar fi mândru ca Georgia să-l cunoască așa cum a fost în vremurile de glorie.

Crawford, cu vocea gâtuită de emoție, spuse:

– O să-i spun despre el, când o să fie mai mare și o să poată înțelege. Și când o să pot să-mi dau seama cum să-i spun. Nu prea mă pricep la chestii de-astea.

– Nu-i deloc adevărat. Discursul pe care l-ai ținut la înmormântarea lui Chet a fost foarte frumos.

Fusese rugat să fie unul dintre bărbații care purtau sicriul și, la rugămintea doamnei Barker, ținuse un discurs comemorativ, scurt, dar din inimă.

– O să-i spui vreodată Georgiei că nu ești tatăl ei?

Răspunse fără nici o ezitare:

– Categoric. Cel puțin ar trebui să știe că are istoria medicală și moștenirea genetică a unui părinte. O să-i spun când o să fie suficient de mare încât să înțeleagă toate implicațiile.

– Cea mai importantă dintre ele fiind cât de mult o iubești. Când Beth ți-a spus că nu e copilul tău, ai fi putut s-o respingi.

– Nici într-o mie de ani. Știu cum e când părinții îți întorc spatele și nu îi mai interesează soarta ta. Am jurat atunci că Georgia nu se va simți niciodată părăsită, dată la o parte.

– De-asta o să te iubească atât de mult.

– E topită şi după tine.

– Este?

– Holly a zis, Holly a dres. Unde stă Holly? Poate să vină şi Holly cu noi?

Se uită la ea.

– Sincer, sunt puţin gelos.

În săptămânile dinaintea audierii pentru custodie, viaţa lui fusese aşa cum îşi imaginase – încărcată de urmările poveştii cu Otterman. Crawford şi Holly vorbiseră în fiecare zi, uneori de mai multe ori pe zi, dar se hotărâseră să nu se vadă. Fiecare dintre ei era încă în vizorul publicului. Crawford fusese mult mai îngrijorat pentru ea, decât pentru sine.

– Nu voi permite să pierzi alegerile din cauza asocierii cu mine.

Dar, odată pronunţată hotărârea în legătură cu custodia, restricţiile nu-şi mai aveau rostul. Începuseră să iasă în public împreună. Când Greg Sanders bătuse un apropo în legătură cu asta, Marilyn emisese declaraţia pe care o pregătise în această eventualitate. „Prietenia lor din ce în ce mai strânsă" era descrisă drept „o urmare fericită a situaţiei de criză din care supravieţuiseră amândoi." Holly o păstrase pe Marilyn pentru restul campaniei, cu condiţia să nu se folosească în nici un chip de Crawford sau de Georgia. Până acum, reuşise să respecte această condiţie.

– Am vorbit azi cu guvernatorul, îi spuse acum Holly.

– Şi ce-a avut de zis?

– Nimic despre mine. Numai despre tine. Vrea să te cunoască.

Crawford o privi sceptic.

– Vorbesc serios. Te-a numit unul din „bravii fii ai Texasului". A întrebat dacă rana ta...

Se opri şi se uită la el.

– Ştiam că e doar o rană superficială.

– Ba nu ştiai.

– Am avut altele de făcut în noaptea aia, înainte să ajung la spital.

Părând încă supărată pe el din cauza acestei autodiagnosticări, din cauza căreia pierduse mult sânge și riscase o infecție severă, Holly spuse:

– Guvernatorul Hutchins vrea să-ți strângă mâna. Își susține vehement decizia de a mă numi în funcție.

– Atunci, mergi la sigur.

– Dacă mi-o ia Sanders înainte, o să-mi deschid un cabinet aici, în Prentiss.

– O să câștigi. Doar ai susținerea departamentului de poliție.

Căzuseră la pace cu Neal Lester. Neal îl încolțise pe Crawford într-o zi, pe unul din coridoarele tribunalului, și își ceruse scuze pentru că lăsase sentimentele personale să stea în calea unei investigații.

– Am dat-o-n bară.

– Continuă să faci ce faci, Neal, îi spusese Crawford, în timp ce-și strângeau mâna. Departamentul are nevoie de tipi ca tine, ca să-i echilibreze pe cei ca mine.

Acum, trăgând-o pe Holly mai aproape de el, spuse:

– Și mai ești susținută și de lumea interlopă din Prentiss. Smitty m-a sunat azi. Voia să știe când vii să-ți încasezi cuponul.

– Nu pot să cred că judecătorul Mason l-a lăsat să iasă pe cauțiune.

– E doar un pește mic. Autoritățile vor să prindă peștii mari, iar Smitty o știe foarte bine. O să reușească întotdeauna să negocieze și să scape de orice condamnare mai serioasă. Chiar sper să nu stea prea mult după gratii. E util. Nu contează că-i o jigodie nenorocită.

– Șșșt! Ai grijă cum vorbești.

– Scuze. E o jigodie obișnuită.

Holly râse. Se uitară amândoi din nou la Georgia, care își punea tutuul.

– Ar trebui s-o aduci la tribunal într-o zi, cât de curând. Aș putea să-i arăt sala de judecată, s-o aduc la mine-n birou.

– I-ar plăcea. Acum vreo câteva zile, m-a întrebat dacă ai robă ca judecătoarea Judy. I-am spus că da. Dar nu i-am spus și ce fantezii am eu în legătură cu roba asta.

– Oh?

O duse într-un loc unde Georgia să nu poată să-i vadă și o așeză între el și perete, și o sărută așa cum o sărutase și altă dată, în circumstanțe mult mai sumbre.

- În fantezia mea, spuse el, nu porți nimic pe sub robă.

- Și cum descoperi acest lucru?

- O să-ți arăt când o s-o punem în scenă.

Se lipi de ea și se sărutară adânc și pătimaș.

- Tati?

Holly încercă să se dezlipească de el, dar Crawford o ținu strâns, lăsându-și brațul pe după talia ei.

- Ar fi cazul să se obișnuiască, șopti el.

Apoi, către Georgia:

- Da, scumpo?

Fetița ieși pe coridor, îmbrăcată în tutu, cu tiara pe cap și balerinii în picioare, ținând în brațe păpușa cea nouă. Văzând scena, îi spuse lui Holly:

- Ai grijă să nu-l strângi prea tare pe tati, pentru că are un *band-aj* mare la burtică.

- O să am grijă. Îți promit.

- Bine. Putem să mâncăm înghețată acum, tati?

- Ți-am promis înghețată și eu mă țin întotdeauna de promisiune.

- Poate să stea și Holly?

O privi adânc în ochi.

- Poate să stea și Holly?

Ea răspunse:

- Da, Holly poate să stea.